

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

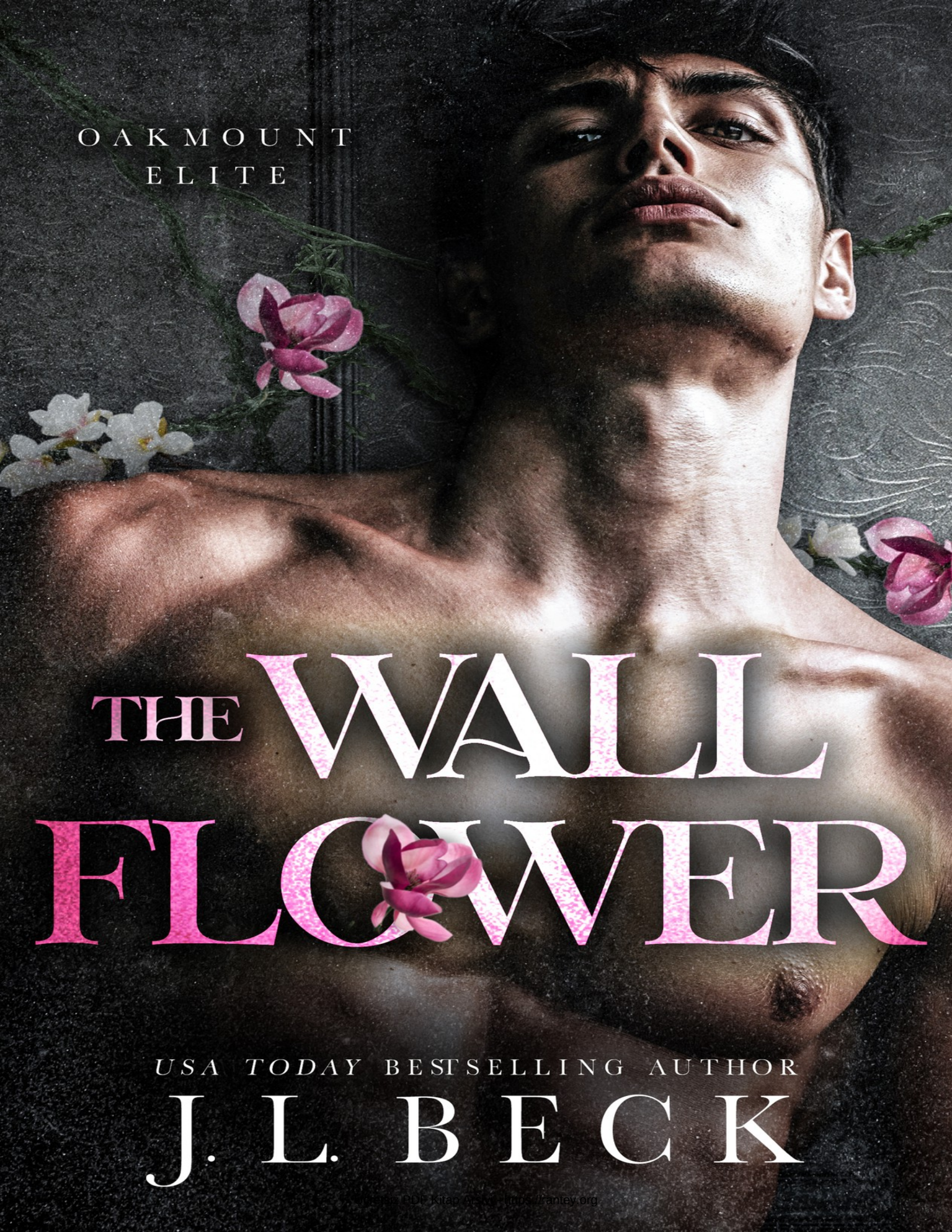
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

OAKMOUNT
ELITE

THE WALL FLOWER

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

J. L. BECK

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

THE WALL FLOWER

CONTENTS

[Yazar Notu](#)

1. [Drew](#)
2. [Bel](#)
3. [Drew](#)
4. [Bel](#)
5. [Drew](#)
6. [Bel](#)
7. [Drew](#)
8. [Bel](#)
9. [Drew](#)
10. [Bel](#)
11. [Drew](#)
12. [Bel](#)
13. [Drew](#)
14. [Bel](#)
15. [Drew](#)
16. [Bel](#)
17. [Drew](#)
18. [Bel](#)
19. [Drew](#)
20. [Bel](#)
21. [Drew](#)
22. [Bel](#)
23. [Drew](#)
24. [Bel](#)
25. [Drew](#)
26. [Bel](#)
27. [Drew](#)
28. [Bel](#)
29. [Drew](#)
30. [Bel](#)
31. [Drew](#)
32. [Bel](#)
33. [Drew](#)
34. [Bel](#)
35. [Drew](#)

36. Bel

Yazar Hakkında

Ayrıca J.L. Beck

Dışarıdaki tüm Wallflower'lara. Işığa çıkmaktan, kendinizi göstermekten ve parlamaktan korkmayın. Sadece bir psikopatın dikkatini çekmeyin. Ahlaki açıdan gri adamlar harikadır ama sadece kitaplarda.

AUTHOR NOTE

The Wallflower'ın bir kopyasını aldığınız için çok teşekkür ederim. Bununla birlikte, bunun bir uçurumla biten karanlık bir yetişkin aşk romanı olduğunu doğrulamak istiyorum. Bu kitaptaki kahraman yürüyen bir kırmızı bayrak. Sizi kızdıracak ve en kötü şekilde damarınıza basacak. **Hayır** onun kelime dağarcığında olan bir kelime değil. Sınırları zorluyor ve sonra tekrar zorluyor. Bu kitapta çok sayıda tetikleyici var, bu nedenle aşağıda listelenenlerden herhangi birine duyarlıysanız, lütfen okurken dikkatli olun. Ayrıca, lütfen Drew'a bir şans verin. O bir kötü adam, ama kalbi saf ve eğer sonuna kadar dayanırsanız bunu göreceğinize söz veriyorum.

Tetikleyiciler:

Bakire kadın kahraman, Şüpheli Rıza, Con Olmayan, Çocuk İstismarı, Takip, Kan Oyunu, Zorbalık, Cinayet, Duygusal ve Fiziksel İstismar, Aile İçi Şiddet, Şantaj, İlkel Oyun, Üreme, Çocukluk Yoksulluğu, Kanser, Psikolojik Bozukluklar, İşaretleme, Şiddet, Zorla Orgazm / Zevk.

BÖLÜM 1

DREW

FUTBOLDA iki kişi vardır, kazananlar ve kaybedenler. Aradaki hiçbir şey önemli değildir ve soyadım ve imajım dengede dururken, antrenmanda bile kaybetmeme kesinlikle imkân yok. Ayakta durmaya çalışan pisliğe kaburgalarına sert bir tekme daha atıyorum, sonra vücudunun üzerinden geçiyorum. Ona bir şey olmaz. Futbol ayakkabısı giyiyor.

Arkadaşlarım arkamdan geliyor, dünyada en çok güvendiğim adamlar. Lee, Aries ve Sebastian antrenmandan sonra temizlenmek için yavaşça antrenman merkezine doğru koşarken arkamı kolluyorlar.

Ekibin geri kalanı ve hatta koçlar, mesafelerini korumak istercesine sağlıklı bir tempoda takip ediyor.

Enerjimi boşaltmak için yeterince zamanım olmadığı için çok heyecanlıyım. Yerde inleyen o sık, başarısız bir şekilde çuval geçirmeye çalıştı. Başarısızlığından sonra, çocuklarım ve ben ona bir ders verdik. Koçlar antrenmanı bitirdi ama ben hala dövüşmek için heyecanlıyım.

Antrenman formamı çıkarıyorum ve soyunma odasına girerken pedlerimi çözmeye başlıyorum. Onları çıkarmam bir dakika sürüyor, üzerimde sadece pantolonum ve ayakkabılarım kalıyor.

Dolabımı sarsarak açtıktan sonra ekipmanları içeri itiyorum ve kramponlarımı çıkarmak için kendimi bankın üzerine atıyorum.

Lee yanıma çöktü, siyah saçları terden dağılmıştı. "İyi misin dostum?"

Dolabın arkasına yaslanıp soğuk metalin beni serinletmesine izin veriyorum. "Evet, iyiyim. Keşke bugün dışarıda biraz daha kalsaydık. Benim de

biraz enerji harcamak."

Koç eğilir, koyu renk bukleleri de aynı şekilde dağınıktır. "Sana bir kız bulmamı ister misin? Kendini meşgul edecek bir şey vereyim mi?"

Başımı sallıyorum ve ayaklarımı ayakkabılarımın dışına uzatıyorum. "Hayır, bu geceye saklıyorum."

"Gidip *bana* bir kız bulabilirsin, Ari," diyor Sebastian, sesi karanlık ve derin. "Asıl olaydan önce küçük bir aperatife ihtiyacım olabilir. Yarına kadar beklemek çok zor. Bana sakso çekecek, beni oyalayacak küçük bir şey. Gerginliği azaltacak birini bulmak her zaman iyidir."

Aries gözlerini Sebastian'a diyor. "Sana en son bir kız bulduğumda, boğazını çiğ çiğ siktin ve şimdi bir daha o kız yurduğun yakınına bile gidemem."

Sebastian homurdanıyor. "O istedi. Ona izin vermeden önce bana yalvardı. Daha sonra bu konuda şirretleşmesinin tek nedeni, ona takımdaki her erkeğin sahip olduğu bir amcığı becermediğimi söylememdi. Ya parmaklarımı alacaktı ya da hiçbir şey ve o hiçbir şeyi seçmedi."

Lee birkaç adım ötedeki dolabında oturduğu yerden homurdanıyor. Oda dolmuş, tüm takım içeri girmiş ve duş almak için soyunmuş.

Çocuklar birbirlerini biraz daha azarlıyorlar ama ben başımı arkaya yaslayıp yumruklarımı sıkarak yarın geceki büyük olayı düşünüyorum. Sonunda onu yakaladığımda kaçacak kadar akli olmayan küçük, şaşkın gözlü bir güzelin içine girmek için sabırsızlanıyorum. Vücudumun beklediği şey bu, aletimin beklediği şey bu. Başka bir şey yapamayacağımı anlamalıydım.

Çocuklar kendi giysilerini çıkarıyor, eşyalarını dolaplara tikiştiriyor ve temiz havlu dağıtmak için gelen havlucu çocuğu rahatsız ediyorlar.

Yığından bir tane kapıyorum ve onu gözümün önünden uzaklaştırmak için sıraya doğru hızla itiyorum.

"Sebastian, her şey hazır mı?"

Av'ın planlamasını aramızdaki en ahlaksız olana bırakıyorum. Sebastian her zaman eğlenceli küçük sürprizlerle gelir. Kendini toparlamış gibi görünebilir ama sıradan olmaktan çok uzaktır. Adam beni bir beyefendi gibi gösteriyor ve benim de ne kadar berbat durumda olduğum düşünülürse, bu da bir şey ifade ediyor.

Sebastian atletini çıkarır ve dolabının altına bırakır. "Elbette, her şey bitti. Kim olduğumu sanıyorsun? Davetiyeler gönderildi ve çocuklar tarafından paylaşıldı. Her ayrıntı tamam."

Boynumu bir o yana bir bu yana uzatıp düşünüyorum. "Peki ya bu yılki sürü... İlgimi çekebilecek biri var mı?"

Sebastian omzunun üzerinden bana sırtıyor. "Ne düşünüyorsun? En azından birkaç bakire ve neye bulaştıkları hakkında hiçbir fikri olmayan birkaç güzel kız var. Birkaçının kendi cahil arkadaşlarını da getirebileceğinden şüpheleniyorum."

Lee ve Aries buna güler.

Aries saçlarını yüzünden uzaklaştırır. "Biraz kavgacı birini istiyorum. Bilgisiz başlayabilir ama onu yakaladığımda kanımı akıtmasını istiyorum, belki ben de bu iyiliğe karşılık veririm."

Lee omuz silkiyor. "Sürprizleri severim. Peşine düşeceğim ve ne bulacağımı göreceğiz."

Uzun bir iç geçirdim ve gözlerimi onların arasında gezdirdim. "Hepiniz ne istediğimi biliyorsunuz. Ama bu sefer gerçek olmasını istiyorum. Amcığı sırlıslıklamken istemiyormuş gibi davranma saçmalığının hiçbirini istemiyorum. Gözlerindeki beyazı görmek istiyorum. Karşı koyarsa, tamam, ama bunun korkudan olmasını istiyorum, rol yapmasını değil."

Lee kramponlarını çıkarırken kıs kıs gülüyor. "Hepimizin istediği ama henüz bulamadığımız şeyi istiyorsun. İyi şanslar dostum. Umarım onu bulduğunda elinde tutabilirsin."

Omuz silkiyorum. "Belki olur, belki olmaz. Sanırım bu daha çok ona bağlı. Beni ne kadar çok istemezse, sanırım Av'dan o kadar çok keyif alacağım. Benim amacım bu. Nihai av ve nihai ödül."

Hayatta çok az şey istiyorum. Param ve babamın mirası göz önüne alındığında, bunun dışında sahip olamayacağım hiçbir şey yok: mükemmel kovalamaca.

Buna ne kadar ihtiyacım olduğu beni rahatsız ediyor. Son zamanlarda ne kadar çok başka şey düşündüm. Belki yarın o gece olur. Hayatınız ve hayatınızda olup bitenler üzerinde benim kadar az kontrol sahibi olduğunuzda, ormanda küçük bir kovalamaca kadar basit bir şey sizi değiştirebilir ya da mahvedebilir. Seçme şansına sahip *olduğum* tek şey bu.

Yumruklarımı tekrar sıkıp ayağa kalkıyorum, pantolonumu çıkarıp geri kalan eşyalarımı dolabıma atıyorum. Önce duş alacağım, sonra avlamam gereken bir inek var. Telefonumu tekrar kontrol ediyorum ve mesajıma cevap gelmeyince şaşırıyorum. O küçük pislik beni beklettiği için pişman olacak. O kâğıt için ona beş yüz dolar ödedim ve beni kandırabileceğini sanıyorsa fena halde yanılıyor.

Duş almam ve çamaşırlarımı belirlenen çantalara atmam uzun sürmüyor. Bana ters ters bakan takım arkadaşımın omzunu kontrol ettiğimden emin oluyorum.

Beni dışarı çıkarabileceğini düşünen bir adam. Ruckus ya da Tucker olabilir. Adını hatırlamıyorum.

Saçlarım hâlâ ıslak, kapüşonlu tişörtüm ve kot pantolonumla dışarı çıkarken çocuklar beni izliyor ve hiçbir şey söylemiyorlar. Eğitim merkezinden dışarı çıkarken, o küçük pisliğe bir mesaj atıyorum ve onu yakalayıp ağzını burnunu kırmadan önce cevap vermesini söylüyorum.

Cevap vermesini beklerken yol üzerindeki bir çeşmeden su şişemi doldurmak için duruyorum. Aptal mesajı okuyor ama cevap vermiyor. Eğer böyle oynamak istiyorsa, öyle olsun. Ne yazık ki bazı insanlar sandıkları kadar zeki değiller. İneklere bu işi yapmaları için para vermiyorum çünkü kendim yapamıyorum. Onlara ödeme yapıyorum çünkü başkasına yaptırmak daha kolay. Makale yazmak ya da araştırma yapmak için harcayacak zamanım yok. Ama bu sadece işe aldığım kişi işi gerçekten yaparsa işe yarıyor.

Avludan geçerek onu ilk bulduğum yere, kütüphaneye doğru ilerliyorum. Yarım mil bile değil ve havadaki hafif serinlik, ben yürüdükçe damarlarımda kaynayan öfkeyi daha keskin ve daha uğursuz bir şeye dönüştürüyor.

Ufak tefek bir sarışın benimle konuşmak için hızıma ayak uydurarak yanıma koşuyor. "Drew, yarının büyük gece olduğunu duydum."

Ona homurdanarak onay vermekten biraz daha fazlasını yapıyorum. "Yani?"

Uzun, takma kirpiklerini kırıştırıyor, şimdi neredeyse benim uzun adımlarıma uyacak şekilde koşuyor. "Ben de bir davet bekliyordum. Biraz eğlenmek için yanımda getirebileceğim birkaç arkadaşım var."

Duruyorum ve bu duruş onun dengesini kaybetmesine neden oluyor. Düşüp düşmediğini görmek için bekliyorum ama düşmüyor. "Ne tür arkadaşlar?"

Nefes nefese kalmışken gülümsemesi genişliyor. "Oh, bir sürü arkadaşım var. Sanırım bu aradığınız tipe bağlı?"

Gözlerimi kısıyorum ve dekolteli üstünü ve daracık taytını tarıyorum. Sanki şu anda ormanda gezinmeye hazırmış gibi giyinmiş. "Biraz masumiyete sahip birine ne dersin? Böyle birini tanıyor musun?"

Çenesine vuruyor, ne sorduğumu düşünüyor, ama gözlerinde bilmiş bir pırıltı var. "Şey, uygun olabilecek birkaç kişi var. Kendi davetiyem ve ekibinizden birini nasıl tavlayacağıma dair bazı ipuçları karşılığında gelmelerini isteyeceğim."

Çenesini hafifçe yukarı kaldırıyorum, ona doğru yükseliyorum ve eğiliyorum. "Tabii, sen de gel ama onların dikkatini nasıl çekeceğini kendi başına bulman gerekecek."

O kadar nazikçe değil, onu birkaç adım geriye itiyorum. "Yarın gün batımında Mill House'da buluşalım."

Arkama bakmadan uzaklaşıyorum. Aradığım şeyin onda olma ihtimali çok düşük ama o olmadığı kesin.

Kütüphaneye kadar olan yürüyüşün geri kalanı olaysız geçiyor, çünkü yoldaki diğer herkes kaşlarımı çatarak bana bakıyor ve yaklaşmaya bile çalışmıyor. Güzel, ben de böyle seviyorum. İyi adam imajımı sadece görünüş için koruyorum, ama aylardır yemek yememiş bir timsah kadar iyiyim.

Kütüphane girişine giden merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum ve cam kapıları itiyorum. Kampüsteki tek kütüphane olduğu için büyük bir alan, bu yüzden cılız küçük pisliği bulmak zaman alabilir. Özellikle de benden saklanmak için elinden geleni yapıyorsa.

Önce yığınların arasından yavaşça geçiyorum. Yaklaşmam birkaç kişinin yolumdan kaçmasına neden oluyor, ki bu iyi bir şey. Kimse gözüme çarpmıyor ve onu bir sıra rafın arasında kaçırmamak için hızımı yavaşlatıyorum.

Kütüphanenin uzak tarafına ulaştığımda, diğer tarafa geçiyorum ve alanı süsleyen küçük çalışma köşelerini aramaya başlıyorum. Bir grup titreyen kız uzaktan beni fark ediyor ve gelip benimle konuşmak için birbirlerine meydan okurken konuşmalarını duyabiliyorum. Varlıklarını görmezden geliyorum.

Birkaç kişi daha etrafa dağılmış durumda ve bir profesör de arkadaki cam kafesin içine sıkışmış. Yine de görünürde cılız bir inek yok. Sabrım her geçen saniye azalıyor. Onu öldürmemi istemiyorsa, yakında ortaya çıkacaktır.

Sinirli bir şekilde cebimden cep telefonumu çıkardım ve hızlıca bir mesaj attım. Çoğunlukla sessiz olan alanda çınlamayı duymak sadece bir saniye sürüyor. Dudaklarımda bir gülümseme belirliyor.

Yakaladım seni küçük pislik.

Onu görene kadar sesi duyduğum alanı tarıyorum. Ekranına bakıyor, uygun bir şekilde korkmuş görünüyor. Güzel. Korkmalı. Yığınların arkasından dolaşıp arkasından yaklaşıyorum.

Onu kazağından tutup rafların arasına sürüklemek saniyeler alıyor. "Merhaba Mark. Bilmesem benden kaçtığını düşünürdüm. Bugün bana bir şey göndermeyi unuttuğun için mi?"

Telefonu elinden kayarak yıpranmış halinin üzerinde takırdıyor. Etrafında dönerken şaşkın görünüyor. "Hayır, hayır. Ben... Ben senden kaçmıyorum. Sadece makalenі düzeltiyordum. Göndermeyi unutmadım."

"Bu sabah teslim edilmesi gerektiğine eminim. Sana bir son teslim tarihi verdiğimde, buna uyulmasını beklerim. Şimdi de ödevimi zamanında yetiştirme konusunda endişelenmem gerekiyor. Ki bu endişelenmem gereken bir şey değil, özellikle de sana zaten ödeme yapmışken."

Onu kitap yığınının içine doğru sertçe itiyorum. İnliyor ve muhtemelen yüzünü korumak için başını yana çeviriyor.

"Hiçbir sonuç almadan gitmene izin vermeyi çok isterdim ama bu, işe alacağım yeni inekler için *korkunç* bir emsal teşkil eder." Arkamdaki rafın mesafesine dikkat ederek karnıma bir yumruk indirmek için geri çekiliyorum ki sağ tarafımda, rafların derinliklerinden gelen bir soluk sesi duyuyorum.

Beni duraklatacak kadar gürültülü. İstedğim kadar ahlaksız olabilirim ama futbol takımından atılma ya da babamı kötü gösterme riskini göze alamam. Pek olası değil ama bu soruyu davet etmeme gerek yok, özellikle de sezon boyunca.

Loş ışıktaki neye baktığımı görmek zor ama bakışlarımı karanlıkta gizlenmiş bir noktaya odaklıyorum. Nefes sesi, yıpranmış büyük boy bir kapüşonlu küçük bir şeyden geldi. Sarı saçları başının üstünde bir düğüm halinde toplanmış. Parlak sarı, loş alanda bir ışık feneri gibi. *Çok* güzel bir kız.

İçimde karanlık ve uğursuz bir şeyler dönüyor. Ondan başka tarafa bakamıyorum. Bir saniye bile.

Çekinerek yaklaşıyor ve bir elini en yakın rafa koyuyor. "Burada her şey yolunda mı?" Sesi kendinden emin gelmiyor. Korkmuş gibi de değil... Ama sesini hiç yükseltmemiş.

İneği tuttuğum yerden kurtarıyorum ve tekrar ayağa kalkmasına izin veriyorum. "Evet, her şey yolunda."

"Öyle görünmüyor. Eğer onu bırakırsan, söylediklerini duymamış gibi yapabilirim. Kimse ne yaptığını bilmek zorunda değil."

Onun cesaretine biraz şaşırdım. Bu küçük inekle mi çıkıyor? Bu yüzden mi onu koruyor? Çocuk onun kim olduğunu bilmiyor gibi görünüyor, en ufak bir şekilde bile, bu yüzden olamaz.

"Şantaj yapacak bir tipe benzemiyorsun, peki bu küçük sansarı serbest bırakmam karşılığında bana ne vereceksin? Benden çaldı. Verdiği hizmet karşılığında beş yüz dolar aldı ve henüz anlaşmanın kendisine düşen kısmını yerine getirmedi. Peki bu durumda ben ne olacağım?"

Mark'a el sallıyor. "Eğer ona zarar verirsen, işi yapamaz, değil mi? Bu şekilde düşün. Ayrıca, dediğim gibi, gitmesine izin verirsen, o zaman bir şey söylemek zorunda kalmam."

Sözlerindeki uyarı beni uyarmalı ama uyarmıyor. Korkmuyorum. Eğildim ve parmağımı kıvrıldım. Onun yerine, merak ediyorum. Kim bu kız? Ona daha iyi bakmalıyım. Gözlerinin rengini, dudaklarının şeklini ve boynunun eğimini görmek için. "Daha yakına gel."

Sertçe yutkunurken onu dikkatle izliyorum. Elim boğazına tam oturacaktı. Bir eldiven gibi. Evet, şimdi görebiliyorum. Sikim sertleşiyor.

Az önceki ısırtığının bir kısmı gitmiş. "Evet, bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Seçme şansın olduğunu kim söyledi?" Tıslıyorum.

BÖLÜM 2

BEL

Gözleriyle karşılaştığım anda bir hata yaptığımı anladım. Orada karanlık bir şey gizleniyor, derin bir şey, ortaya çıkmayı ve varlığında oynamayı talep ediyor.

Dikkatini çektiğime göre şimdi ne yapacağım? Sorusu havada asılı kaldı... *Ona ne vereceğim?*

Sertçe yutkunuyorum ve düşünmek için kendime biraz zaman tanımak için kollarımı çekiyorum. "Bırak gitsin."

Sporcu sırtıyor ve elini eski esirinin gömleğinin altından geçiriyor. "Şey, hanımefendi seni serbest bırakmamı söyledi, o yüzden sanırım gitmene izin vereceğim. Kâğıdımı istiyorum inek, yoksa bir dahaki sefere kimsenin yoluma çıkmasına izin vermem. Kan dökülecek. Yirmi dört saatin var."

Diğer adam bir an tereddüt ediyor, bakışları benimle kavgacı kabadayı arasında gidip geliyor. Başımı nazikçe sallayarak gidebiliyorken gitmesini söylüyorum. Bu adam bana zarar vermeyecek, ne burada kütüphanede ne de herkesin içinde... *Sanırım?*

Sanki adam aklımdan geçenleri okuyormuş gibi, korkmuş bir fare gibi kaçışıyor. Tedirginlik içimi kaplıyor. Diğer adam burada olmayınca, bu sporcunun tüm dikkati benim üzerimde kalıyor.

Geçmeyi reddettiğim boşluktan bana doğru yürürken bakışları üzerimde keskinleşiyor. Uzun boylu, geniş omuzlu, dağınık siyah saçları ve sürekli kaşlarını çatan dolgun dudakları var. Onda karanlık ve tehlikeli bir şeyler var ve içimdeki her şey *kaç* diyor.

Geri çekilmek istiyorum ama lanet olsun, zayıflık göstermek istemiyorum, özellikle de burada, kendi alanımda. Burası... spor sahası... ya da hayranlarını ve takipçilerini kazandığı yer değil. Buranın sahibiymiş gibi nasıl yürüdüğünü ve herkesin onu izlemek için nasıl döndüğünü, hatta bazılarının o geçerken yolundan nasıl atladığını gördüm.

Popüler, sporcu ve zengin olduğuna şüphe yok. İki saniye daha yanımda kalırsa yıpranmış tişörtümü ve kot pantolonumdaki moda değil *gerçek* kullanımdan kaynaklanan delikleri fark edecek. Burslu bir öğrenci olduğumu anlayacak ve mesafesini koruyacak. O benim yerime yapacakken kaçmama gerek yok.

Mikroskop altındaki bir böcek gibi beni inceliyor, gözleri vücudumda geziniyor ve tekrar yüzüme çıkıyor. Daha da kötüsü, beni incelediği gerçeğini gizleme zahmetine bile girmiyor. Ne domuz ama. Fakirim, tabii ki onu becereceğim. Şu anda bana böyle bakıyor.

"Buraya gel, benim küçük duvar çiçeğim. Sana daha iyi bakmak istiyorum."

Tiksintiyle dudağımı kıvrıyorum. "Ben senin *hiçbir şeyin* değilim ve hayır, teşekkür ederim. Ders çalışmaya geri dönmem gerek. Senin aksine ben *kendi* ödevimi yapmak zorundayım."

Bir adım daha atıyor, benden sadece birkaç metre uzakta ve *lanet* olsun, düşündüğümünden daha uzun. Bir metre iki ya da üç santime yakın olmalı. Gövdesi üzerimde yükseliyor, kendimi küçük ve önemsiz hissetmeme neden oluyor. Bakışlarım vücudunun üzerinde geziniyor.

Kapüşonu geniş omuzlarını zorluyor. Sporcu olduğu belli çünkü vücudu tek başına bir Yunan heykelini andırıyor. Daha aşağıya bakmaya ya da gözlerimi ondan bir saniye bile ayırmaya korkuyorum.

Boğazımda bir yumru oluşuyor ve sanki üzerine atılmayı bekleyen bir fare bulmuş bir kedi gibi dudağı biraz daha kıvrılıyor.

Buradan nasıl çıkacağım? Gözlerindeki o bakışa sırtımı dönmeyeceğim. Sanki ben avım, o da avcı.

Geri adım atmak için hamle yapıyorum ve o karanlık, yoğun gözlerini kısıyor. Başını sallayarak, "O kadar hızlı değil, küçük çiçek. Senin ineğini serbest bıraktım. Şimdi seninle bir saniye konuşmak istiyorum."

"Umm... Size söyleyecek bir şeyim yok. Dediğim gibi, geri dönmek zorundayım..."

Tam olarak ne? Hasta annemin nihayet doktora gidebilmesi için satmayı düşündüğüm ders kitapları yığının mı? Yan odadaki geveze kızların, kendilerini ormanda becerecek seksi bir sporcu bulmayı planladıkları aptalca bir kardeşlik avı hakkında konuşmalarına mı? Evet, geri dönecek çok şey var.

"Ders çalışıyorsun, hatırlıyorum," diye sözümü bitiriyor.

Orada öylece duruyorum, kendimi çok garip hissediyorum, midem boğazıma düğümleniyor ve nedenini gerçekten bilmiyorum. Bana zarar vermeyecek. Yapamaz, burada olmaz. Kendime yardım edemiyorum ama diğer adama burada, açıkta zarar vermekte gayet iyi olduğunu hatırlatıyorum. Aynısını bana yapmasını engelleyecek ne var? Cüssesine bakılırsa, ona karşı koyacak çok fazla insan yoktur herhalde.

Başını hafifçe eğiyor ve ellerini ceplerine sokuyor. Silahsızlandırmaya çalışıyor ama bu beni daha da geriyor.

"Adın ne senin?"

Gözlerim onun yüzü dışında her yere gidiyor, bir çıkış için etrafı tarıyorum. Eğer geriye doğru koşarsam, ana odada olurum. Beni oraya itmez, *değil mi?*

Sanki bir sonraki hamlemden şüpheleniyormuş gibi kolu dışarı fırlıyor ve eli bileğimi bir mengene gibi sarıyor. "O kadar hızlı değil, şebboy. Seninle konuşmak istiyorum. Bana adını söyle."

Bu kez bir soru değil, bir talep.

Takdir etmediğim biri. "Hayır, teşekkür ederim. Adımı bilmene gerek yok, ellerini üzerime koymana da gerek yok. Şimdi, bırak gideyim."

Yaklaştıkça nane ve erkeksi bir şey kokusu alıyorum, tik ağacı olabilir. Şimdi sadece birkaç santim uzakta ve sarhoş edici kokusuna karşı yutkunuyorum, ağzımdan nefes alıyorum. *Kim olduğunu sanıyor bu adam?* Daha da iyisi, neden kendi işime bakmadım?

Temkinli bir şekilde bakışlarımı onunkilere çevirip bekliyorum. Adımı soruyor ama söylemiyorum, yani bir çıkmazdayız. Bir açmaz gibi hissediyorum.

Dudakları tekrar kıvrılıyor ve sonra tam bir gülümsemeye dönüşüyor ve aniden insanların neden ona baktığını anlıyorum. *Hay* aksi. İçimden bir ses bu gülümsemeyi çok sık kullanmadığını, sadece istediği şeyi elde edeceğini düşündüğü zaman kullandığını söylüyor.

"Adın," diye fısıldıyor, sesi yumuşak ve hırıltılı.

"Sihirli kelime ne?" Soruyorum.

Alay ediyor. "Senden hiçbir şey istemiyorum. Bana istediğimi versen iyi olur."

"*Lütfen* senin kelime dağarcığında olmayan bir kelime mi?"

Şimdi gözleri kısılıyor ve bileğimdeki tutuşu sıkılaşıyor. Gözlerime bakma ve sessiz kalma sırası onda. Adımı istiyor ama bu konuda medeni davranmayacak. *Rakamlar*.

Kendimi kurtarmaya çalışarak onu çekeştiriyorum, bu da sadece ben tekrar mücadele etmeyi bırakana kadar onu daha da sıkılaştırmaya teşvik ediyor. Göğsümde bir sıcaklık yayılıyor ve

Uzun zamandır ilk kez çok kızgın olduğumu fark etmem bir dakika sürdü.

Annemle sürekli para konusunda, doktor konusunda kavga etmek, bunların hepsi içimde bir şeyleri öldürdü. Her kıpırtı annemi incitecek başka bir şey söylememe neden olmasın, sırf onun ölümünü izleyemediğim için onu hayal kırıklığına uğratmışım gibi bana bakmasın diye tüm duygularımı ezmeme ve gömmeme neden oldu.

Bana böyle davranmaya nasıl cüret eder? Beni tanımıyor bile. Sıcaklık içimde yeni bir şekilde dalgalanıyor, uzun zamandır uyuyan şeyleri uyandırıyor.

Bu kez bileğimi sertçe çekerek onu kırıyorum ve elimi göğsüme götürüyorum. Oradaki hassas eti ovalama dürtüsüne direniyorum. "Sadece beni yalnız bırak."

"Adını söyle, küçük şebboy, ben de seni rahat bırakayım. Gerçekten zor değil."

"Ben senin değilim, ben küçük bir çiçek ya da şebboy ya da bana ne diyorsan o değilim."

"O zaman bana adını söyle, ben de onu kullanayım."

Dalgın gözleri vücudumu incelemeye devam ediyor, sonra o karanlık gözlerini tekrar yüzüme diyor ve tenimde buz gibi bir kızgınlık izi bırakıyor. "Söyle bana..."

Lanet olası bir *lütfe*n bekliyorum, ama o bana vermiyor. Belli ki görgü kuralları ona öğretilmemiş. Ya öyle ya da çok sık kullanması gerekmiyor.

"Ben odama geri döneceğim, sen de gidip toprakları tekmeleyebilir, toprak yiyebilir ya da insanları korkutmadığın zamanlarda ne halt ediyorsan onu yapabilirsin."

Gülümsemesi genişliyor ve yanıp sönen beyaz dişleri tepedeki loş ışıktaki bana doğru parlıyor. Rahatlatıcı olmaktan çok yırtıcı. Kollarımda tüylerim diken diken oluyor ve kapüşonuma sarılıyorum, ancak ondan daha fazla saklanmak için kapüşonumu yukarı çekme dürtüsüne direniyorum.

Hızlı, çok hızlı, kolu belime dolanıyor ve bana doğru bastırıyor. Ciğerlerimdeki nefes bir ürpertiyle kaçıyor ve taşaklarına tekme atasım geliyor. Bu kadar yakinken gözümü korkutuyor ve gözleriyle buluşmak için boynumu geriye atmam gerekiyor. Her santimi bana baskı yapıyor ve tek hissettiğim sert, sıcak kaslar. Titriyorum ve bu onu memnun ediyor gibi görünüyor, gülümsemesi daha da artıyor.

Eğilir ve fısıldar, "Adın... Lütfen-"

Soldan bir hışırtı geliyor ve ikimiz de donup kalıyoruz, kimin böldüğünü görmek için dönüyoruz.

Profesör Stone gözlerini kısarak bize bakıyor. "Burada öyle şeyler yok. Eğer *bunu* yapmak istiyorsanız yurtlara geri götürün."

Ses tonu, New York gezisi için ödemeyi geciktirdiğim konusunda beni uyardığı zamanki kadar karanlık. En azından bana karşı sadece bir pislik değil gibi görünüyor.

Sporcunun yüzüne bir göz atıyorum ve yüz hatlarındaki güler yüzlü maskenin kayışını izlemek neredeyse büyüleyici. Bir saniyeden kısa bir sürede tehditkârdan yumuşak birine dönüşüyor.

"Sizi rahatsız ettiğimiz için çok özür dileriz Profesör. Görüldüğü gibi değil. Sadece yardım ediyordum..." Aptalca tatlı bir gülümsemeyle yüzüme bakıyor ve ona tam olarak istediğini veren profesörü beklediğini fark ediyorum.

"Maybel?"

Bana göz kırpmıyor. "Maybel... küçük bir kaza geçirdi. Ben de kalkmasına yardım ediyordum."

Profesör bir ileri bir geri bakıyor, sonra tek kelime etmeden uzaklaşıyor.

Ne *oluyor* be!? Öfke yüzeye çıkıyor ve göğsünü sertçe itiyorum ama yerinden kıpırdamıyor. Bir santim bile. Beton bir levhayı hareket ettirmeye çalışmak gibi.

"Maybel, değil mi? Sanırım ben duvar çiçeğini tercih ederim. Sana daha çok yakışıyor."

Sırtıma dokunabildiği kadar dokunabilmek için parmaklarını açıyor. Eli kıcımlı avuçlamak için aşağıya kaydıığında, ondan ayrılmak için sert bir itiş daha veriyorum. "Bu ne cüret?"

Maskesi düşüyor ve gerçek yüzünü tekrar görüyorum. Sıkıntı, kibir ve saplantı bana geri yansıyor. Bana sahibimmiş gibi bakıyor ama ben henüz bunu bilemeyecek kadar aptalım. "Oh, bu sadece başlangıç, küçük çiçek. Sana neler yapabileceğimi tahmin bile edemezsin. Seni biraz incitebilirim. Kırabilirim. Çaresizce saklamaya çalıştığın o küçük, yemyeşil vücudundaki yaprakları koparabilirim." Bana doğru eğiliyor ve nefesindeki nane kokusunu alabiliyorum, hem canlı hem de ısırtıcı. "Ama çuvalladın, yanlış hesap yaptın, çünkü seni görüyorum ve *lanetlendin*. Artık benden kaçış yok."

Bu kelimeler beni korkutmalı ve korkutuyor da elbette, ama beynimin en küçük, en tuhaf, en yabanıl parçası tedbiri elden bırakmıyor. İçimde gizlenen karanlık bir sır var, hiç kimseye itiraf etmediğim bir sır, bir fantezi

Hiç keşfedilmemiş, isteğim dışında ele geçirilme, tamamen çaresiz ve başka birinin merhametine kalma arzusu ve bu adam, ne kadar korkunç olsa da, bu hatırlatmayı ateşliyor, beni yeni bir hayatla tutuşturuyor. Bana bakışı, içime bakar gibi değil, tüm kusurlarımı ve kırık parçalarımı görmek için içime bakışı... Beni ev ödevi yardımından daha fazlası için istiyor. Beni *ben olduğum* için istiyor.

Ve bu benim için yeterli. Sertçe yutkunuyorum ve uzaklaşmak için dönüyorum. Şaşırtıcı bir şekilde gitmeme izin veriyor ve ben de diğer rafa geçip mümkün olduğunca çabuk ana odaya dönebileceğimi düşünerek yığınlara doğru koşuyorum. Ama o hıyarın beni takip edeceğini hesaba katmamıştım. Sanki bir kovalamaca bekliyormuş gibi peşime takıldı, uzun bacakları mesafeyi hiçbir şey yokmuş gibi tüketiyor.

Koş, küçük çiçek. Koşabildiğin kadar hızlı koş. Sesini kafamın içinde duyabiliyorum. Neyim var benim?

Bacaklarımı daha hızlı hareket etmeye zorluyorum, onun yerine yığınların daha derinlerine koşuyorum, onu kandırmayı umuyorum, ama tam orada, çok yakınımda. Nefesi ensemdede geziniyor, gıdıklıyor, uçuşan tüyleri karıştırıyor ve tüylerimi diken diken ediyor.

Konuşurken arkama bakmaya zahmet etmiyorum. "Git buradan, seni psikopat."

"Defol git, seni psikopat," diye dalga geçiyor. "Sanırım bunu mezar taşıma yazdırmak istiyorum."

Biraz daha hızlı yürüyorum. "Beni takip etmeye devam edin, ben şahsen bu işin halledilmesini sağlayacağım."

"Hangi bölüm? Kaçınılmaz olarak yatağıma girip adımı inlediğin bölüm mü? Yoksa mezar taşını mı?" Yumuşak bir kıkırdama kulaklarıma ulaşıyor. Bu ses onun bana dokunmasından bile daha rahatsız edici.

Yığınların diğer tarafına ulaştığımda damarlarıma rahatlama doluyor. Aramızda bir adım mesafe kalır kalmaz sağa dönüp ana alana giriyorum ve doğruca yırtık pırtık çantama doğru yürüyorum. Arkamı dönüp hâlâ beni takip edip etmediğine bakma isteği aklımın bir köşesinde zonkluyor ama onun psikotik oyununa gelmeye cesaret edemiyorum. Bunun yerine ilerlemeye devam ediyor, dışarıya kaçışıma açılan kütüphane kapılarına doğru koşuyorum.

Serin sonbahar havası yanaklarımı okşadığında, ciğerlerime düzensiz bir nefes çekerek duyularımı temizlemesine izin veriyorum. O arkadaki de neydi öyle? *Kimdi* o herif? Adrenalinin etkisi geçtikçe paranoyam da artıyor.

Adımı öğrenmek için çok uğraştı ama bana adını hiç söylemedi.

Hâlâ beni takip edip etmediğini görmek için omzumun üzerinden bakıyorum ama kimse yok. İlerlerken arkamdan kahkahalarını duyabildiğime yemin edebilirim. *Hay sikeyim*. Çılgın ama seksi bir adamla tanıştığım anda onun tam bir psikopat olması benim şansım olurdu. Derslerime, anneme bakmaya ve iki yakamı bir araya getirmeye o kadar odaklanmışım ki flört etmek tamamen arka plana itilmişti. Şimdi, birinden ilgi gördüğüm tek an, kütüphanede peşimde dolaşan ve ona adımları söylememi emreden rastgele bir adam oluyor. *Hayır, teşekkür ederim*.

Sırt çantamın askısını ayarlıyorum ve aceleyle arabama doğru ilerliyorum. Korku bize çılgınca şeyler yaptırıyor ve zihnim o sporcu ve onun çılgın maskaralıklarıyla meşgulken, bana doğru gelen kişiyi fark edemiyorum ve onunla omuz omuza çarpışıyorum. Kendimi toparlamam bir saniye sürüyor ve tanıdık yüzünü fark ettiğimde neredeyse rahat bir nefes alıyorum.

"Jackie, ne oluyor?"

Ona vurduğum kolunu ovuşturarak küçük bir kahkaha attı. "Bana son randevumdan daha sert vurdun. Neden kaçıyorsun?" Sarı saçlarını omzunun üzerinden savurarak başını soru sorarcasına bana doğru eğiyor. Güneş yüksek elmacık kemiklerinden parlayarak masmavi gözlerini safir gibi parlatıyor.

Kütüphanede olanları ona anlatmaya cesaret edemiyorum. Jackie bana içeri girip numarasını almamı söyleyecek bir tip. Ama yine de onu gördüğüme sevindim. İlk günden beri arkadaş ve oda arkadaşımız ve ihtiyacım olduğunda bana denge sağlıyor.

Arkama bir göz attıktan sonra başımı sallıyorum. "Pek bir şey yok, sadece kütüphanede çok uzun süre kaldım. Bazen kendimi derslerime nasıl kaptırdığımı bilirsin."

Başını sallıyor ve gülümsüyor. "Hadi biraz yemek yiyelim ve aldığım iyi haberleri seninle paylaşabilirim. Söz veriyorum, duymak isteyeceksin."

Yapmamalıydım ama arkama bir kez daha bakıyorum. Birinin beni izlediği hissi ensemden dolaşıyor. Arkama baktığımda sadece normal öğrenciler var. Gölgede beliren iri yarı pislikler yok. *O zaman neden hâlâ onun gözlerini üzerimde hissediyorum?* Titriyorum ve arabama doğru dönüyorum.

"Bunu duymak istediğimden emin değilim," diye şaka yapıyorum. "Çantamı arabaya bırakayım, ben de seninle geleyim." Bakışları büyük boy çantamı tarıyor.

"Bu omzunuzu öldürmüyor mu? Yani, orada muhtemelen en az on beş, yirmi kilo değerinde kitap vardır." Yanılıyor, aslında

yirmi beş, ama onu düzeltmiyorum. Kendimi zaten olduğumdan daha fazla inek gibi göstermek istemiyorum.

Arabama kalan mesafeyi geçerken omzumun üzerinden, "Bu şekilde yapmak yurtlara ya da arabama gidip gelmekten daha kolay," diyorum. Kilidi açıyorum ve cehennem gibi ağır çantayı içeri atıyorum. Doyurucu bir gümbürtüyle yere düşüyor ve biraz daha yırtılıyor. İçimi çektim. "Bu arada, yemekten sonra anneme gitmem gerekiyor."

Jackie kaşlarını çatıyor ve başka bir seçeneğim olmadığını bilse de üzgün olduğu için onu suçlayamam. Artık neredeyse hiç takılmıyoruz, takıldığımızda da sadece birkaç dakikalığına. Berbat bir arkadaş olduğumu biliyorum ama elimden bir şey gelmiyor. Hayat beni kaçamayacağım bir kısıka aldı.

Kaşları yerini muzip bir ifadeye bırakıyor ve ben onun yanına dönerken ellerini neşeyle birbirine sürüyor. Kafeteryanın olduğu yöne doğru yürümeye başladık. "Oh güzel, bu demek oluyor ki istediğim erkeği yurda getirebilirim ve etrafta çıplak koşabilir, tezgahların üzerinde seks yapabiliriz, hatta belki senin yatağında da."

Kaşlarımı çattım. "Hayır, bu sağlıksız. Yatağında senin çıplak kıcını ya da başka bir vücut sıvısını istemiyorum."

"Oh, hadi ama, Bel! Yatağın hiç hareket görmüyor ki." Bunun bir şaka olduğunu ve benimle oynadığını biliyorum ama yine de acıtıyor. Hatasını anlıyor ve yüz hatları pişmanlıkla buruşuyor. "Tamam, bu çok kabaydı. Özür dilerim. Öyle demek istememiştim."

"Üzülme. Bu doğru değilmiş gibi değil." Omuz silkiyorum ve neyse ki kafeteryanın kapısı görünüyor. Aşk hayatımı ya da eksikliğimi tartışmaktan nefret ediyorum.

"Biliyorum, ama aynı zamanda annene baktığını ve şu anda asıl önceliğinin bu olduğunu da biliyorum. Gelecekte erkekler için bolca zamanın olacak." Gülümsüyor ve ben de konuşmanın burada bitmesini isteyerek başımı sallıyorum.

Annemin neredeyse her gün bana onunla ilgilenmek yerine daha üretken üniversite çocuğu işleri yapmam gerektiğini hatırlatması yeterince kötü. Annemin yanında olmak istiyorum ama o *kendi* hayatıma odaklanmam konusunda ısrar ediyor. Ancak bu onun istediği etkinin tam tersini yaratıyor: Zihnim onun için yeterince şey yapmadığıma dair kaçınılmaz, rahatsız edici düşüncelerden oluşan bir ağa dönüşene kadar daha fazla endişeleniyorum. Onu kaybedebilirim. Kalın bir şekilde yutkunuyorum.

Kafeteryanın çift kapısı açılıyor ve Jackie'yle ben içeri girdiğimizde sıcak bir havayla karşılaşıyoruz.

Akşam yemeği telaşı tüm hıızyla devam ediyor. Öğrenci arkadaşların konuşmaları ve çatal bıçak şingirtıları kulak zarımı çınlatıyor. İçimde derin bir endişe var. Kalabalıktan ve yüksek seslerden nefret ederim. Genellikle buraya kalabalıktan kaçmak için öğle yemeğinden önce ya da hemen sonra gelirim. Bay Psycho dikkatimi dağıttı ve saatin kaç olduğunu unuttum. Jackie kalabalığı yarararak ilerliyor ve ben de tepsilerin bulunduğu odanın diğer tarafına ulaşana kadar onu yakından takip ediyorum.

"Tanrım, bugün neden bu kadar çok insan var? Bugün Taco Salı'sı bile değil."

Omuz silkiyorum. "Belki de bedava yemek dağıtıyorlardır."

"Pek olası değil." Jackie alay ediyor. "Burası bedava dağıtmak için fazla havalı bir yer."

Herkesle birlikte sıraya giriyor ve istediğimizi seşmek için sıramızı bekliyoruz. Kafeteryada hem sıcak yemek hem de önceden hazırlanmış ürünler bir arada sunuluyor. Ben bir yoğurt kabı, bir yumurtalı sandviç ve su alırken Jackie bir sandviç ve bir dilim pizza alıyor.

"Sakin beni yargılamaya kalkma." Kaşlarımı kaldırdığımda sırtıyor.

"Ne oldu? *Yeni yıla kadar karbonhidrat yemeyi bırakıyorum?*" Ben konuşuyorum

Daha geçen hafta tartılıp beş kilo aldığını fark ettikten sonra bana söylediği sözleri ona geri verdim. Her hile yapmaya çalıştđında ona diyetini hatırlatmam için bana yalvardı.

Anlamadığımdan değil. Karbonhidratlar benim kriptonitim. Her hafta burada pizza ve makarna yemeye param yetseydi, yerdim. Kaç kilo olduğum bir bok ifade etmiyor. İnsanlar seni sen olduğun için sevmeli, tartıdaki rakamın söylediği için değil.

"Bak, ayın o zamanı ve canım lezzetli bir şeyler çekiyor. Isır beni," diye tıslıyor ve benim tek yapabildiğim gülümseyerek başımı sallamak oluyor. Jackie ve ben birçok yönden birbirimize zıt insanlarız ama o benim en iyi arkadaşıma en yakın olan şey.

Yemeğimizin parasını ödedikten sonra geriye sadece oturacak bir yer bulmak kalıyor. Ben olsam yemeğimi eve geri götürürdüm ama Jackie daha fazla sosyalleşmem gerektiğini düşünüyor. Bir koltuk seşmesine izin veriyorum, ki bu şimdide kadarki en kötü fikir çünkü odanın tam ortasında. Kıçım sandalyeye değer değmez yemeye başladım. Yemek yemeyeli saatler olmuştı. Jackie yanıma yaslanırken kaşığımı yoğurdumun dibine kadar batırıyorum ve karıştııyorum.

"Sana heyecan verici bir şey söyleyeceğimi söylemiştım, hatırlıyor musun?" "Hayır. Heyecan verici haberler hakkında bir şey söylediğini hatırlamıyorum." İttim

bir kaşık dolusu parfe ayırdığım dudaklarımdan geçti.

Öfkeyle gözlerini deviriyor. "Seni her şeye davet ettiren böyle harika bir arkadaşın olduğu için şanslısın."

"Davet edildim... Neye davet edildim?" Lokmalar arasında soruyorum.

En ufak bir ilgi gösterdiğimde gözleri muziplikle parlıyor. "Oh, şimdi de söyleyeceklerimi duymakla mı ilgileniyorsun?"

"Kapa çeneni. Daha önce de ilgilenmiştim. Biraz daha anlat. Gitmeyi kabul ettiğimden falan değil."

"Tabii ki hayır. Bütün gece yatak odanda oturup kitap okumayı tercih ediyorsun." "Hey, erkek arkadaşlarımı bu işe karıştıрма!" Ona takılıyorum ve sahte bir kaşlarını çat.

"Dışarı çıkıp sosyalleşirsen gerçek bir erkek arkadaşın olabilir."

Dilimi dışarı çıkarıyorum ama sözünü kesmemişim gibi devam ediyor.

"Her neyse, Oakmount'un düzenlediği en büyük etkinliğe davet edildik. Yarın gece gerçekleşecek olan sadece davetlilere özel bir etkinlik!"

Korku omurgamdan yukarı tırmanıyor. "Tom-yarın gece mi?" Kızların daha önce kütüphanede konuştuklarıyla aynı şeyden bahsediyor olabilir mi? Kovalamaca... ya da onun gibi bir şey? Konuşmalarına kulak misafiri olmamak için elimden geleni yapıyordum ama herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle konuşurlarken bu oldukça zordu.

Beni davet ettiği şeylerin çoğunu önceden planlıyor, böylece gerekirse gitmemek için geçerli bir nedenim olsun diye işleri değiştirebiliyorum. *Bu kaba mı?* Elbette. Onunla giderek daha az, annemle daha çok zaman geçiriyor muyum? Elbette. Ama doğrusunu söylemek gerekirse, başka bir psikopat adamın bana asılması yerine kitaplarımla takılmayı tercih ederim.

Başını sallıyor ve pembe dudaklarını büzüyor, parıltısı tepedeki ışıklarda parlıyor. "Evet!! Devam et ve minnettarlığını dile getir. Bize Av'a resmi bir davetiye getirdiğimi bildiğin için nasıl en iyi ve en havalı en iyi arkadaş olduğumu duymak için sabırsızlanıyorum." Ellerini sihirbazlık numarası yapar gibi sallıyor.

"Bilmiyorum Jack. Pek benim tarzım bir etkinlik gibi görünmüyor ve sen davet edildiyse ben nasıl davet edildim? Yanında biri var mı?"

Jackie gözlerini devirir. "Beni davet eden adam bir arkadaşımı getirmemi istedi ve gerçekten hoşlandığım tek kişi sen olduğun için..."

"Sakın beni suçlama" diye uyarıyorum.

Bana en güzel köpek yavrusu bakışlarını atıyor. "Hadi ama, Bel. Birlikte pek bir şey yapmıyoruz. Lütfen benimle gelir misin?" Hayır deyip k o n u y u kapatmak istiyorum ama aklımın bir köşesinden gelen dırdırcı

bir ses bana ŗunu hatırlatıyor

İki kızın konuştuğunu duyduğum bir şey. Para ödülü. Yirmi beş bin dolar.

"En azından benim yüzümden gitmek istemiyorsanız, yirmi beş bin dolarlık bir ödül var. Kulübeye ilk gelen kişi ödülü alır."

"Yani bu yüceltilmiş bir saklambaç oyunu mu?"

Jackie gülümser. "Onun gibi bir şey. Gitmek istiyor musun? Lütfen evet de.

İkimiz de annen için para kazanmaya çalışabiliriz."

Hayır demeliyim. Akıllıca olan, Maybel'in yapacağı şey budur, ancak bir şeye olan ihtiyacınız korkularınızdan daha ağır bastığında, ne yapmayacağınızı söyleyemezsiniz.

"Peki, gideceğim," diye isteksizce kabul ettim, umarım yılın en kötü hatasını yapmamışımdır. Yine de, başımın üzerinde bu kadar para ödülü varken, tek hata hiç denememek olabilirdi.

BÖLÜM 3

DREW

Kovalamacadan daha heyecan verici bir şey yoktur. Aslında *hayır*. Kovalamak heyecan vericidir, ama avınızı serbest bırakmanız için yalvarırken çıplak dişlerinizin arasında yakalamak? Beni her seferinde etkileyen kısım *bu*. Ben çocukken babam beni ava götürürdü. Bana yaşam ve ölümün temellerini ve bir can almanın ne kadar kutsal olduğunu öğretmek istiyordu... Beni başarısızlığa hazırladığının farkında değildi. Belki de en başından beri ne kadar berbat durumda olduğumu biliyordu ve sorun ortaya çıkmadan onu engellemeye çalışıyordu. Her iki şekilde de işe yaramadı. Sadece beni gerçek bir şeye aç bıraktı.

Hiçbir şey beni onu avlama düşüncesi, güzel mavi gözlerine dolan korkuyu ve dehşet çığlığı atmak için dudaklarını ayırmasını izlemek kadar tahrik edemez. Bu arzu ve yakıcı ihtiyaç, sadece numara yapmadığını bilmekle daha da yoğunlaşıyor. Benden gerçekten korkuyor, bu da onu daha da heyecanlandırıyor. Onu kovaladığımı, duvara yapıştırdığımı ve istediğimi aldığımı zihnimde canlandırabiliyorum. Bu çok kolay olurdu. Durmam için yalvarır mıydı? Karşı koyar mıydı? Tırnaklarının derime batmasını hissetmeyi çok isterdim. Vücudumdaki her hücrenin yapmam için bana yalvardığı şeyi yapmak yerine, onun akşama doğru kayıp gitmesine izin verdim.

Sadece kaçtığı için kazandığını düşünmesi çok sevimli. Gitmesine *izin* verdiğimi anladığında çok kızacak ve gözlerindeki o ateşi görmek için sabırsızlanıyorum. O farklı, küçük ama vahşi, itaatkâr ama kararlı ve şimdi dikkatimi çekti, gitmesine izin vermeyeceğim.

Başkalarının bakışlarından kaçınarak kütüphanenin ana salonunda dolaşıyorum. Burası düzenli olarak gittiğim bir yer değil, bu yüzden

gözlerin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum. Bu beni kızdırıyor.

ama aynı zamanda beni acele etmeye itiyor. Eğer bu kadar meşgul olmasaydım, onlara siktirip gitmelerini söyleyebilirdim, ama başka bir şeyle ilgileniyorum. Çalışma köşelerinin yanından geçip girişe yöneldiğimde aklıma bir fikir geliyor. Dairesel kütüphane masasının hemen diğer tarafında Profesör Stone duruyor. Bakışları elindeki kâğıt parçasına odaklanmıştı. Tatlı Maybel'in kim olduğunu biliyor gibiydi. Belki benimle bazı bilgileri paylaşabilir.

"Affedersiniz Profesör Stone," diye selamlıyorum ve telefonumu cebimden çıkarıp ona gösteriyorum. "Maybel telefonunu düşürmüş, ben de yeni buldum. Hangi koğuştta kaldığını biliyor musunuz acaba, böylece ona götürebilirim?"

Gazeteden başını kaldırıp kısa bir süre baktıktan sonra mırıldandı: "Evet. Sanırım üçüncü kattaki C binasında. Onu bulamazsan asistanlardan birine sor."

Vay canına. Bu kadar kolay olmasını beklemiyordum. Aynen böyle, yaptığı işe geri döndü ve ben de ona altın çocuk gülümsemesiyle karşılık verdim. Neyse ki tam zamanında ana kapıdan çıkıyorum ve onu kaldırımda daha önce Av'a davet ettiğim sarışınla konuşurken görüyorum. *İlginç*. Belki *de* şanslı günümdeyimdir?

Binanın kenarına doğru eğilip kütüphane girişini taramasını izliyorum, şüphesiz beni arıyor. Uzaktan bile benden etkilendiğini söyleyebilirim. Omzunun üzerinden bakıp durmasından ve gözlerinde yakaladığım korku dolu bakıştan. Eminim onu izlediğimi hissediyordur. Damarlarımda adrenalin atıyor. *Hay sikeyim*. Ona yapmak istediğim şeyler. Yanlış ve berbat ama umurumda değil. Hiçbir zaman iyi bir adam olduğumu iddia etmedim.

Saklandığım yerden onun yırtık çantasını arabasına atıp yemekhaneye doğru gidişini izliyorum. Epeyce ilerledikten sonra köşeyi dönüp onları takip etmeye başlıyorum. Ellerimi ceplerime sokuyorum ve her zamanki gülümsememi takınıyorum. Ağır bir şekilde yerleştirilmiş bir örtüden başka bir şey değil. İnsanlar gerçek beni tanısalar ne düşünürlerdi Tanrı bilir.

Attığım her adımda kan kulaklarımda daha yüksek sesle pompalanıyor. Kızı kaçırıp malikâneye götürmek, yatağa bağlamak ve yatak odama kilitlemek geliyor içimden ama henüz o tarafımı görmeye hazır değil. Ayrıca şu anda babamı benden uzak tutmak için elimden geleni yapmam gerekiyor. Bu onun parmaklarımdan arasından kayıp gitmesine izin vereceğim anlamına gelmiyor.

İçeride kaybolduklarında, cildime tahrişe yakın bir şey batıyor. İçeri girip bir tepsi alabilir ve onu yemekle doldurabilirdim. Sonra yanına oturabilir, kulağına fısıldayarak onu korkutabilir ya da uzaktan

izleyebilirim.

Bu konuda yapabileceği hiçbir şey yok. Eğlenceli bir zaman gibi görünüyor, ancak kampüste geçirdiğim zamanı sınırlamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Derslere katılırken rol yapmak yeterince zor ve sabrım şu anda olduğu kadar zayıf olduğunda daha da zor. *Ailenizin adı ve imajı en önemli şeylerdir. Bunu mahvetme.* Babamın derin ve öfkeli sesini zihnimde duyabiliyorum, sanki yanımda durmuş bu sözleri söylüyormuş gibi.

Bu sefer şanslıydın, Maybel.

Onu çok yakında tekrar göreceğimi bilerek dönüyorum ve kampüsün diğer tarafına doğru kısa bir yürüyüşe başlıyorum. Berrak hava hafif bir soğuk ısırlığı taşıyor. Sonbahar geldi ve kış yakında burada olacak. Temiz havayı memnuniyetle karşılıyorum ve yürürken kafamı boşaltmak için zaman ayırıyorum. Ailemin okul kampüsüne bitişik olan malikânesine sadece bir mil yürüyorum.

Şu anda, en yakın arkadaşlarımdan birkaçı ve ben burada yaşıyoruz. Elbette toplantılar için eski Değirmen Evi'ni kullanıyoruz, ancak herkesin yoğun programı nedeniyle bu toplantılar çok az yapılıyor. Her yıl Ekim ayında Av'ı düzenliyoruz. Bu büyük etkinlik yüz yılı aşkın bir süredir okul arazisinde bir gelenek haline gelmiştir. Orijinal av, yirmili yıllarda yüceltilmiş bir saklambaç oyunundan başka bir şey değildi.

On yıl öncesine kadar, bu etkinliği çok daha zor ve popüler hale getiren değişiklikler yapılmamıştı. Her yıl bir önceki yılı geride bırakmak için çabalıyoruz ve bu yıl hiçbir kuralımızın olmadığı ilk yıl olacak. Her şey serbest. Eğer daveti kabul eder ve gelerseniz, bu şartları kabul etmiş olursunuz. Her yıl elli kadın ve erkek, çoğunlukla Mill üyeleri, bir önceki yıl derneğe kabul edilen üyeler, etkinliğin bir parçası olmak üzere seçiliyor. Bu da yeni üyelerin, yani yılbaşından sonra, Av'dan sonra topluluğa dahil olanların katılamayacağı anlamına geliyor.

Geçmişte sıkılmışım. Hep aynı kızlar ve aynı sahte çılgınlıklar.

Yine de bu yıl farklı olacak, bunu biliyorum. Bunu iliklerime kadar hissedebiliyorum. Ailem, üç nesil önce kurulduğundan bu yana The Mill'in merkezinde yer alıyor. Başkanlık dönemimi efsanevi kılmaya kararlıyım. Zaten diğer eyaletlerden gelen üniversite öğrencileri halka açık etkinliklerimize gelmek için yalvarıyorlar. Keşke gölgelerde neler olduğunu bilselerdi.

Şimdilik şu ana odaklanmalıyım. Tek yapmam gereken Maybel'in etkinliğe katılmasını sağlamak ve sonra kendimi bırakabilirim. Deneyimleyebilirim

olması gerektiği gibi. Önümde ev var. Ayaklarım eski Viktorya dönemi malikânesine giden çakıllı yolda gıcırıyor. Zamanında bu ev okulun dekanı tarafından yaptırılmış, birkaç yıl sonra da büyük büyükbabam burayı kendi kişisel ve sefih kullanımını için satın almış.

Eklektik faaliyetleri için evden uzakta bir ev istiyordu, kampüsteki diğer yüksek profilli öğrenciler için bodrum katında yasadışı alkol partileri düzenliyordu. Büyükbabamın özel zevkleri vardı ve babamdan bu arazide gerçekleşen sikiş festivalleri hakkında birkaç hikaye duymuştum. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, her şey Kükreyen Yirmiler sırasında başladı.

Ferforje kapılar ben yaklaşırken açılıyor ve araba yolunun diğer tarafından koşarak sahanlığa ve ön kapıya çıkıyorum. Ağır ahşap kapıyı açtığımda gıcırıyor ve Gotik kemerlerin altından geçiyorum. Vitray ve cilalı koyu renkli ahşap beni karşılıyor ve baharatlı tarçın kokusu burnumu gıdıklıyor.

Patty topallayarak mutfaktan çıkıp ana girişe giriyor, beni gülümseyerek ve bir tabak kurabiyeyle karşılıyor. Her günkü gibi görünüyor, üzerinde babamın tüm yardımlarını sağladığı hizmetçi üniforması var. Seyrelmiş siyah saçlarını ensesinde sıkı bir topuz yapmış. Tek bir teli bile yerinde değil. "Andrew, tatlım, bir kurabiye al. Bunlar snickerdoodle, en sevdiğin."

İlk tepkim ona siktirip gitmesini söylemek oldu ama duraksadım. Beni yanlış anlamayın, Patty iyi bir kadın. Aslında, sahip olduğum büyükanneye en yakın şey o, ama babamın personeliyle havadan sudan konuşmak en sevmediğim şey. Büyük olasılıkla babama tekrarlanacak ve bir sonraki tartışma konumuz olacak bir sohbete girmektense gözlerimi oymayı tercih ederim. Bu yüzden sadece gülümsüyorum ve bana sunduğu tabaktan bir tane kapıyorum, sonra da daha sonra yemek üzere bir tane daha.

Kendi yıpranmış gülümsemesiyle kolumu okşuyor ve muhtemelen diğerlerine de aynı kurabiyelerden ikram etmek üzere uzaklaşıyor. Bu onun hayat misyonu gibi görünüyor: bizi lezzetli yemekleriyle doldurmak. Bunun dışında, çamaşır yıkama, buzdolabını doldurma ve temizlik dışında, özellikle Mill işi sırasında bizi kendi halimize bırakıyor.

Geniş dairesel merdiveni ikişer ikişer çıkıyorum. Merdivenlerin tepesinde uzun bir koridora açılan bir sahanlık var. Koridorun her iki tarafında da bir dizi yatak odası ve banyoya açılan çok sayıda kapı var. Ve koridorun en sonunda benim odam var.

Karşılaştığım ilk oda Sebastian'inki. Sebastian sessizliği konuşmaya tercih ediyor ve genellikle kapısını kapalı tutuyor, bu yüzden kapıyı açık gördüğümde şaşıyorum. Kapı aralığından kafamı uzattığımda onu yatağının kenarında oturmuş, ağzında bir kurabiye, bir yandan da ciltsiz bir kitabın sayfalarını çevirirken buluyorum. Ona bir kez baktığınızda, mükemmel taranmış saçları, şeytani gülümsemesi ve unutulmaz yeşil gözleriyle sadece görünüşü olduğunu sanırsınız, ama sanılanın aksine, çok zeki biri. Sanırım okuduğu onca şeyden dolayı. Birbirimizi ilkokuldan beri tanıyoruz ve onu yanında bir tür kitap taşıırken görmediğim bir zaman olmadı. Eğer bir şeyi anlamazsa, anlayana kadar araştırır.

Elimle kitabı gösteriyorum. "Okuyabilirsin. Bu ne zaman oldu?"

Hiç vakit kaybetmeden kurabiyeyi yüzüme doğru fırlattı. Kurabiyeyi havada yakalayıp ağzıma atıyorum. Gözleri cinayet ve yıkım vaat ediyor ama tek yaptığım başımı sallamak. Sebastian birçok şey demek - canavar, pislik, çılgın orospu çocuğu ve inanın bana, bunların hepsi ve daha fazlası, ama aynı zamanda sadık, kararlı ve sahip olduğum aileye en yakın şey.

"Teşekkürler!" Bir ağız dolusu yemeğin etrafında söylüyorum.

"Bacaklarını açmak yerine kitapların sayfalarını açmaya daha fazla zaman ayırsaydın, benim yarım kadar zeki olabilirdin." Gözlerindeki cani bakış kayboluyor ama etrafını saran ahlaksız karanlığın her zamanki aurası havada asılı kalıyor.

Herkes benim berbat olduğumu düşünüyor ama kimse Sebastian gibi berbat olmayı bilmiyor. Benim çocukluğum çok boktan olsa da, onunkine kıyasla oldukça harika görünüyor. Her iki durumda da geçmiş için acımak ya da özür dilemek mantıklı değil. Geçmişini değiştiremeyiz ama bazen keşke ona her şeyin yoluna gireceğini söyleyebilsem diyorum. Tüm bunları atlatıp diğer tarafa geçeceğini. Dikkati tekrar kitaba kayıyor ve ben parmaklarımı kapının yanındaki kitaplıkta gezdirerek odaya giriyorum.

"Bacakları ayırmak daha eğlenceli," diye espri yaparak kendimi yatağının yanındaki eski bir koltuğa atıyorum. Ayaklarımı yatağın kenarına uzatıyorum, kirli botlarım gri yorganının üzerinde duruyor.

"Ciddi misin? Terbiyen nerede senin?" Başını sallıyor ve bana buz gibi hançer gibi bakıyor. "En iyi arkadaşım olabilirsin ama seni odamdan atmadan önce bana ne istediğini söylemek için beş saniyen var."

Ben bir yanıt veremeden ayaklarımı yataktan itiyor ve sanki bir şekilde mahvetmişim gibi yorganı siliyor. Çamaşır makinemiz olmasının bir sebebi var.

"Özür dilerim, terbiyemi ön kapıda bırakmışım." Gülüyorum ve devam ediyorum. "Buraya Mill'in resmi işleri için geldim. Yarın geceki planın ayrıntılarını bilmem gerekiyor ki bazı önlemler alabileyim."

Çenesindeki kaslar esniyor ve zıplıyor. "Tuhaf. Benden bu yılki etkinlikleri planlamamı istediğinizi sanıyordum. Her şeyin yapıldığından emin oldum ve sen ya her şeyi tamamlayıp tamamlamadığımı görmek için beni sorguluyorsun ya da işimi denetlemeye çalışıyorsun. Bu durumda, eğer yaptığınız buysa, siktir olup gidebilir ve uçurumlardan aşağı atlayabilirsiniz. Bu etkinliği planlamak ve davetiyeleri göndermek için saatlerimi harcadım. Arkadaşlık ya da değil, senin tarafından sorgulanmayacağım."

Uçurumlar, kendi kişisel şelalemizle tamamlanan mülkün uzak kenarıdır. Şaka yapıyor. Çocukluğumdan beri o çıkıntıdan atlıyorum.

"Sizi sorgulamıyorum ya da sizi denetlemeye çalışmıyorum. Her şey yolunda ama içimdeki kontrol manyağının daha fazla bilgiye ihtiyacı var. Özellikle de etkinlik için peşinden koşmaya değer birini bulduğumdan beri."

Bana bakıyor, beni inceliyor, şüphesiz gözlerimdeki bir süredir ölü olan parıltıyı görüyor. "Merak ettiğimi düşün, kim bu kız?"

"Kim olduğu gerçekten önemli değil. Bana adını bile söylemedi. Burada işim biter bitmez Lee ile konuşacağım ve benim için biraz bilgi toplamasını isteyeceğim. Onu uysal tutmak için bulabildiğim her bilgiyi kullanacağım. Sadece önce biraz cephaneye ihtiyacım var."

"Hmm. Son konuştuğumuzda, o hırsız inekten ödevini almak için kütüphaneye gidiyordun. Kütüphanede kurgusal olmayan kitapları bile bulamamıştın. Bu kızı nasıl buldun?"

Tabii ki herif beni biraz sıkıştırmak zorunda. Kütüphane her zamanki takılma yerim değil, sık sık gittiğim bir yer de değil, muhtemelen Maybel'in bu kadar uzun süre ulaşılmasının nedeni de bu.

Sandalyede arkama yaslanıyorum. "Birincisi, sen bir pisliksin. İkincisi, onu ben bulmadım. Yeterince komik, o beni buldu. Sanki kader onu bana altın bir tepside sundu. Tesadüf, gerçekten. Yarın için sabırsızlanıyorum, gözlerindeki korkuyu görmek için, hem de gerçek olanından, her yıl yaşadığımız o sahte şeylerden değil. Çılgınlıklarını duymak, paniğini koklamak ve amının beni sıkıca kavradığını hissetmek istiyorum."

Kendi gözleri kararıyor ve ben bu bakışı biliyorum. Bir süredir benzer bir şey arıyordu ama benimkinden bir parça bile alamayacak. Maybel benim. Tamamen benim.

"Tebrikler dostum. Senin adına sevindim ve eğer paylaşmaya karar verirsen, onunla çok iyi vakit geçirebiliriz. Şimdiden görebiliyorum. O utangaç küçük geyiği avladığımız bir yılın güzel anıları canlandı gözümde. Adı neydi? Vivian mı?"

Kızgın öfke bir anda içimi dolduruyor ve elimi sıkıca yumruk yapıp ona doğru savurmaya hazır hale getiriyorum. Ani ve kontrol edilemez bir şeydi ama en önemlisi beni çok korkutuyordu. Bir kız ve paylaşım söz konusu olduğunda hiç böyle duygusal bir tepki vermemiştim. Paylaşmak çok ateşli bir şey ve Sebastian'la sık sık yaptığımız bir şey, peki neden bundan bahsedince kafasını koparıp boğazına sığmayı düşünüyorum?

"Gözlerinizdeki o öldürücü öfke bakışından paylaşmayı düşünmediğinizi tahmin ediyorum."

Başımı sallıyorum ve öfkemi yutuyorum. "Hayır, en azından ilk seferinde değil."

Sebastian omuz silkiyor. "Sorun değil. Olaya ve senin bir şeyler bilmen gerektiğine gelince. Tek söyleyeceğim, şansına küs. Herkesin öğrendiği gibi sen de öğreneceksin."

"Göt herif," diye şakayla karışık homurdanıyorum ve sandalyeden kalkıyorum. Eğer gerçekten bir şey öğrenmek isteseydim, kolayca öğrenebilirdim. Bir telefon görüşmesi bana ihtiyacım olan tüm bilgiyi verebilirdi ama bu babamla konuşmak anlamına gelirdi ve konuşmamayı tercih ederdim.

"Git Lee'yi rahatsız et. Bu kitabı bitirmek zorundayım."

Odasından çıkmak için dönerken omzumun üzerinden "Tam bir ineksin," diyorum.

"En azından kendi ödevlerimi yazabiliyorum" diye karşı çıkıyor ve ona hak veriyorum. Benden çok daha sabırlı. Zeki olmam gereken akademilerde zekiyim. Başka hiçbir şeyin önemi yok. En azından babam böyle düşünüyor ve bunu sağlıyor.

Maybel hakkında bilgi edinmeyi Seb'le yatmaktan daha çok istediğim için doğruca Lee'nin odasına gidiyorum.

Drake kapının diğer tarafından o kadar yüksek sesle bağıyor ki sanki kapı açılmış gibi. Kapıyı çaldım ama ne anlamı var ki? Pirinç tokmağı tutup çeviriyorum ve kapıyı iterek açıyorum. Gözlerimi açtığımda şaşırdığımı söylemek isterdim.

hemen rastgele bir kızın amına iniyor, ama ben inmiyorum. Yatağın kenarında dizlerinin üzerine çökmüş, bir profesyonel gibi adamın sikini derin derin yiyordu.

Kapının hemen girişinde durarak pervaza yaslanıyorum, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Kızın başı neredeyse öfkeyle aşağı yukarı sallanıyor ve gözlerim onu saçlarından yumruklayan Lee'ye takılıyor. Elleri kızın hareketlerini yönlendiriyor, başı geriye doğru eğik ve gözleri kapalı. Sanki orada durduğumu hissetmiş gibi gözleri açılıyor ve öne doğru eğiliyor, bir saniye sonra yüzünde bir gülümseme beliriyor.

Bu evde utangaç olmak sizi hiçbir yere götürmez. Seks, çamaşır yıkamak kadar normaldir. Arkadaşlarımdan hepsinin sikini gördüm, hatta arkadaşım olmayan birkaç kişinin bile. Gördüklerimin çoğuna kıyasla bu daha evcil.

Hayali saatime dokunuyorum ve beni duyabildiğinden emin olmak için ağır ritmin üzerine bağırıyorum, "Uzmanlığına ihtiyacım var, bu yüzden lütfen acele et."

"İyi bir sakso işini mahvetmeyi sana bırakıyorum." Homurdanıyor ve kızın ensesini sıkıca kavrayarak ağzını neredeyse vahşice sikiyor.

Tıkanır, ona karşı geri itilir. Bu kaçmak için zayıf bir girişim, özellikle de sadece onu tutuşunu sıkılaştırmaya ve daha hızlı itmeye teşvik ettiği için. Dişlerini sıkıyor, gözleri yarı kapalı hale geliyor. Orada durup izliyorum, onlardan etkilenmiyorum. Aklım tamamen başka birinde. Birkaç kez daha pompalıyor ve kadının ağzında işini bitiriyor. İş bittiğinde ona doğru eğiliyor, muhtemelen bu iyiliğe ne zaman karşılık vermeyi planladığını soruyor ama o başını sallıyor.

"Aşağı in ve bekle. Sıra sana geldiğinde gelip seni bulacağım."

Söyledim. Dudakları aralanıyor, bir tartışma serbest kalmayı bekliyor ama Lee'nin kesik bakışları elbisesini yerden alıp odadan çıkmasına yetiyor. Bana doğru yürürken elbisesini giyiyor ve ben kapı aralığındaki duruşumu koruyarak onu yanımdan geçmek için sıkıştırmaya zorluyorum.

Ses sistemini kapatır. Saçma müziğin yokluğu neredeyse tamamen yeni bir sestir.

"Arkadaşın mı?" Alay ediyorum.

"Bunun cevabını herkesten daha iyi biliyorsun. Sikimi istedi, ben de ona verdim. Bu arkadaşlık olarak kabul edilirse, tabii. Aksi takdirde, hayır."

Tek yapabildiğim gülmek. Lee'nin babası ona asla torun vermeyeceğini düşünüyor. Homofobik göt biseksüelliğin eşcinsel olmakla aynı şey olmadığını anlamıyor. Aramızda en istikrarlı olan Lee gibi görünüyor.

Bu onun için geçerli. Ayrıca her türlü pisliğe, çatıdan ve köprüden atlayan ilk kişidir. Büyük ihtimalle aşağı inerken biz pisliklerden birini takip ediyordur. Babasının milyar dolarlık bir teknoloji şirketinin sahibi olması da okuldaki sosyal konumuna yardımcı oluyor. Lee yürümeyi öğrenirken hacklemeyi de öğrenmiş. Bu onun kanında var. Keşke babası onu daha çok destekleseydi.

Yataktan zıplayarak banyoya girdi ve bir dakika sonra kalçalarına kadar inen bir çift basketbol şortuyla çıktı. "Uzmanlığımıza ihtiyacınız var mı?"

"Evet. İstihbarata ihtiyacım var, bulabileceğin her şeye." Ofis koltuğuna oturup bilgisayarının başına geçerken masasının yanına geçip oturuyorum.

"Tabii ki biliyorsun. İyi ki benim gibi bir arkadaşın var, ha?" Sırıttıyor. "Peki adı ne?"

"Maybel. Onu kütüphanede buldum. Aslında o beni buldu. Yurtta kalıyor. Bana adını söylemeyi reddetti ve kaçmaya çalıştı. Görünüşe göre beklediğimden daha zorlu biriymiş. Şimdi onun hakkında ne öğrenebilirsem öğrenmeliyim."

Ona karşı kullanabileceğim bir şeye sahip olma ihtimalinden heyecan duyduğumu bilmek beni nasıl bir insan yapar? Şantaj, beyaz yalanlar, sırlar. Eğer bunu cephane olarak kullanabilirsem, kullanırım. Onu uysal tutmak için her şeyi yaparım.

"Ahhh, anladım." Lee soru sormaz, neden sorsun ki? Skoru ve dünyanın ne kadar acımasız olabileceğini biliyor.

Yanlış anlamayın. Lee en normalimiz gibi görünebilir ama onun da kendi şeytanları ve sırları var. Üniversitenin öğrenci veri tabanına girerken parmakları tuşların üzerinde kolayca hareket ediyor. İki dakikadan kısa bir sürede kızın üniversite profilini yükledi. Öne doğru eğilip ekrana biraz daha yakından bakıyorum.

Bu o ve kalbim yeniden çarpmaya başlıyor. Her kasım geriliyor, beni olacıklara hazırlıyor. Beklenti beni öldürüyor ve daha onun etkinliğe katılacağını bile kesinleştirmedim. Gidip gitmemesi önemli değil. Onu ormana götürmenin bir yolunu bulacağım. Etkinlik sadece daha kolay bir yol olacak.

"Bu o," diye anons ediyorum.

Lee başını sallıyor ve ekranı bir süre daha inceliyor. "Sevimli ve biraz inek ama kesinlikle senin tipin değil. Bu intikam mı yoksa başka bir şey mi?"

"Bu bir intikam değil ve onun benim tipim olmadığını biliyorum. Belki de bu yüzden ona sahip olmaya bu kadar mecburum. Gerçekten bilmiyorum, ama bildiğim şey şu ki

onun hakkında bulabildiğin her şeyi bana göndermeni istiyorum."

"Sadece onu Av'a davet et. O zaman onu ilk yakalayan sen olursun ve ona istediğini yaparsın."

"Plan bu, dahi. Ancak, o akıllı bir kız. Katılacağından emin olmalıyım ve eğer gelmezse, ona karşı kullanabileceğim uygun bir şantajım olmalı."

"Bu ses..." Lee gözlerini kısıyor ve bana sertçe bakıyor. "Onu kız arkadaşın falan mı yapacaksın? Çünkü görünüşe bakılırsa, sanki kalıcı bir demirbaş olacaktı gibi konuşuyorsun."

Öyle miyim? Hay sikeyim.

"Hayır. Sadece seviştiğimi biliyorsun, çıkmak yok. Planım onu sahiplenmek ve ondan bıkana kadar becermek. Yine de o farklı ve görünüşe göre meydan okuyan biri. Bu yüzden ona karşı kullanabileceğim bir şeye ihtiyacım olacak."

"Mantıklı." Başını sallıyor, dikkati tekrar bilgisayara yöneliyor. Birkaç sekmeye daha tıklayarak ekranı aşağı kaydırdı. Bir süre sonra, tam adresini, ailesinin adresini, şu anki not ortalamasını, ders programını ve onu birlikte gördüğüm ve artık oda arkadaşı olduğunu bildiğim kızla ilgili bilgileri içeren bir dosya açıldı.

Hemen cebimden cep telefonumu çıkarıp bir fotoğraf çekiyorum. "Hepsini bana gönder."

"Sorun değil," diye mırıldanıyor, bir şeyler okurken gözleri ekranda geziniyor. "Görünüşe göre Bayan Maybel Jacobs bu yıl birçok kez okul terapistine gitmiş. Görünüşe göre depresyon, anksiyete ve TSSB'den muzdarip. Acaba yukarıda ne yapıyor? Onun çılgınlıklarına bulaşmak istediğine emin misin?"

Şu anda beni sorgulama şekli ağızımda kötü bir tat bırakıyor. "Alınma Lee ama ben tavsiye istemedim. Bilgi istedim, ve siz bana bunu sağladınız. Hepimizin kişisel sorunları var, depresyon, anksiyete, istismar ve travma. Hayat devam ediyor. Şimdi lütfen beni bir daha sorgulama."

"Bakın, kötü bir niyetim yoktu. Sadece şaşırdım. Daha önce hiçbir kız hakkında bana gelmemiştin, özellikle de bir kızın kirli çamaşırlarını ortaya dökmek için. Eğer şantaja ihtiyacın varsa, içimden bir ses bu kızın bir cehennem zebanisi olduğunu ve onu evcilleştirmenin kolay olmayacağını söylüyor."

Onu sırtından alkışladım. "Bilgi için teşekkür ederim. Bırakın bu konuda ben endişeleneyim. Ona olan ilgimin Değirmen'le hiçbir ilgisi yok, kimseyi de ilgilendirmez. Bilmeniz gereken tek şey onun diğerleri gibi olmadığı ve

Onu istiyorum. Henüz kendisi için neyin iyi olduğunu bilmiyor ama yakında öğrenecek."

"Tabii, tabii. Sadece kendine dikkat et." Uyarı aramızda havada asılı kalıyor ve kendine dikkat et derken neyi kastettiğini biliyorum: *Babamdan*.

Bir an bana bakıyor, kafasında bir şeyi tartıyor. "Al bunu." Bir an bilgisayarının arkasına uzanıp sakız büyüklüğünde siyah bir flash bellek çıkarmasını izliyorum. "Geçen yıl kardeşlerden birinin sınıfındaki notları değiştirmek ve yakalanmamak için yaptığım işi hatırlıyor musun? Cihazlarına erişebilirsen bu kız hakkında daha fazla bilgi edinmek için onu kullanabilirsin. Basit bir tak-çalıştır yöntemi. senin için."

Mükemmel. Cihazı bana uzatıyor, ben de cebime atıyorum. "Bunun için ve uyarı için teşekkürler ama ikimiz de biliyoruz ki babamla başa çıkabilecek biri varsa o da benim."

"Mesele babanla başa çıkmak değil, Drew. Hayatta kalmakla ilgili. İşler kötüye gidiyor ve bir şey olması an meselesi."

Ruh halim bir anda bozulur. Babamla olan ilişkim hakkındaki konuşmalar bunu yapar. "Her gün kötü şeyler oluyor Lee. Beni kurtaramazsın. Bırak ne olacaksa olsun," diye homurdanıyorum.

Lee kaşlarını çatıyor ve ben onun duygularını anlıyorum. Korkusunun ve uyarısının farkındayım. Herkesten daha fazla anlıyorum ama hiçbir şey olanları değiştiremez. Ben sadece babamın oyunundaki bir kuklayım ve ipler onun elinde.

"Bu şekilde olmak zorunda değil-" diye başlıyor Lee ama sözünü kesiyorum.

"Tavsiyeni istemiyorum, o yüzden başkasına sakla. Sürüş ve bilgi için teşekkürler. Minnettarım. Karşılığında bir şeye ihtiyacın olursa beni nerede bulacağını biliyorsun," diye hatırlatıyorum ve konuşmanın daha fazla ilerlemesini engelleyerek odadan çıkıyorum.

Koridora çıktıktan sonra yatak odama doğru ilerliyorum. Arie'nin odasının kapısı kapalıydı ve durup onun da taşaklarını patlatırdım ama onunla uğraşmayı düşünemeyecek kadar sinirli bir ruh halindeyim. Aries adının hakkını veriyor. Her zaman yaramazdır ve kavgaları kışkırtır. Yemin ederim başkalarının acılarından zevk alıyor. Bir kibrit çakıp her yeri havaya uçuracağından bahsetmiyorum bile. Tüm kadınların söylediği gibi muhteşem olabilir, ama o şeytanın yeniden doğmuş hali.

Koridorun sonunda benim odam var ve oraya ulaştığımda neredeyse kapıyı tekmeleyerek içeri giriyorum. Gotik kemerler ve estetikle tamamlanmış ana süit. Edgar Allen Poe'nun en sevdiği genelev gibi görünmemesi için mobilyaları güncellemeye çalıştım. Bitişikteki banyo tamamen yenilenmiş ve eşikten geçerken uzun bir iç çekiyorum. Şahsen, tüm evdeki en iyi odanın bana ait olduğunu düşünüyorum. Pencерem sadece ön bahçeye bakmakla kalmıyor, aynı zamanda odam en büyüğü. Pencerenin hemen altında yatağım, odanın sol tarafında ise bir oturma alanı ve gömme dolap var. Sağ tarafta ise en-suite banyo var. Gri ve siyah aksesuarlar odanın içini süslüyor. Soğuk ve sade... tıpkı kalbim gibi.

Banyoya girerken kıyafetlerimi çıkarıyorum. Güneş ışığı vurduğunda mermer zemin parılıyor ve küçük bir dolap büyüklüğündeki duşa girip düğmeyi sonuna kadar sıcağa çeviriyorum. Bir süre sonra camla çevrili kabin buharla doluyor ve sıcak spreyin altına giriyorum.

Gergin kaslarım nüfuz eden su patlamasının altında titriyor ve bu harika hissettiriyor. Orada öylece durup düşünmek için kendime bir an izin verdiğim anda, tüm düşüncelerim Maybel'e dönüyor. Onu düşündüğümde fantezilerimin bu kadar sahiplenici hale gelmesi çok saçma. Onun hakkında kağıt üzerinde yazılanlar dışında hiçbir şey bilmiyorum ve bir şekilde bu benim için yeterli. Bir şekilde, beynim onun benim olduğunu haklı çıkardı.

Neredeyse farkında olmadan, sikimi elime alıyorum, uzunluğunu yukarı ve aşağı kaydırırken kendimi sertçe sıkıyorum. Sadece onu düşünmek bile beni azdırıyor ve yükümü boşaltmaya hazır hale getiriyor. Tutuşumu sıkılaştırıyorum ve kendimi daha sert sarsıyorum. Kavrayışım acı veriyor ve dişlerimi gıcırdatıyorum.

Kahretsin, çok iyi hissettiriyor. Tek gördüğüm zihnimdeki o. O kadar mükemmel koştu ki, benim onu yönlendirmeme gerek kalmadı ve en iyi kısmı da kaçtı.

Lanet olsun. Kendimi daha hızlı okşuyorum, yukarı ve aşağı, yukarı ve aşağı. Sınırdayım, kontrolümü kaybetmeye yakınım.

Kontrol. Onu kütüphanenin arka tarafındaki karanlık, terk edilmiş raflarda yakalasaydım tamamen kaybederdim. Kimse onu benden kurtaramazdı. Taytını ve külotunu vücudundan söker ve onu oracıkta çiğ çiğ sikerdim. Durmam için bana yalvarır mıydı? Yoksa devam etmem için yalvarır mıydı? Tek görebildiğim benden nasıl saklanmaya çalıştığı ve gözlüklerini burnuna nasıl bastırıldığı. Bana karşı koymaya çalışırken gözlerinin nasıl parladığı ve çenesinin nasıl yukarı kalktığı.

Bedeli ne olursa olsun, onun bedenine ihtiyacım var. İçine girdiğimde titreyen amcığını hissetmeye ihtiyacım var, ağlayan bir karmaşa olana kadar onu beceriyorum, durmam için bana yalvarıyor çünkü zevk çok fazla. Solgun, pürüzsüz teninin izlerimle kaplı ne kadar güzel görüneceğini hayal edebiliyorum. Bunu öğrenmek için *sabırsızlanıyorum*. Kendimi sınıra yaklaşıtıyorum, ona yapmak istediğim her şeyi düşünürken düşüncelerim dönüyor. Zevk omurgamı sarıyor ve patladığımda bir kükreme çıkarıyorum, yapışkan sperm iplerini fayansa sıçratıyorum. Keyifli bir iç çekiyorum ve daha önce taşıdığım hayal kırıklığı şimdi daha hafif hissediyor.

Yıkanmayı çabucak bitirip durulanıyorum. Duştan çıktığımda daha sakinim, kontrolüm yüzeye daha yakın. Elimdeki bilgileri değerlendiriyorum. Şu anda fazla bir şey yok ama daha fazlası da gelecek. Şu anda Maybel'in yarın akşamki etkinliğe gelmesini sağlamam gerekiyor ve bunu yapmanın tek yolu da sarışın arkadaşının onu getirmesini sağlamak.

Hızlıca bir tişört, kot pantolon ve üniversite ceketimi giyerken kendi kendime gülümsüyorum. Ceket olmadan paket tamamlanmış sayılmaz, aile görevlerini yerine getiren altın çocuk. Beyefendi, büyüleyici kahraman. Onun görmesini istediğim kişi bu, kaçması için çok geç olana kadar benim öyle olduğumu düşünmesini istediğim kişi. Kütüphanedeki sürprizimle bunu çoktan mahvetmiş olabilirim ama yurduna gittiğimde nasıl değişeceğini görmek ilginç olacak. Kaçacak bir yer olmayacak.

Cüzdanımı, anahtarlarımı ve telefonumu ceplerime tıktırıp aşağıya iniyorum. Sebastian'ın odasının önünden henüz geçmişim ki nereye gittiğimi sordu.

"Dışarı." Aldığı tek yanıt bu oldu. Kimse bana ne yaptığımı ya da ailemiş gibi öğle yemeği yiyip yemediğimi sormadan önce ön kapıdan çıkıp garaj yolundan yürüyerek kampüse doğru geri dönüyorum.

Bir arabam var, aslında iki tane ama yürümeyi tercih ediyorum. Bu bana kafamı boşaltmak ve düşünmek için zaman veriyor. Ayrıca, araba olmadan çok daha az dikkat çekici olabiliyorsunuz. Yürürken ne söyleyeceğimi ve onu saklandığı yerden nasıl çıkaracağımı düşünüyorum. Küçük oda arkadaşı önemli bir rol oynayacak. Gerekirse ona da şantaj yapacağım. İstedikimin önünde hiçbir engel yok.

Yatakhane sine vardığımda sokak lambaları yeni yanmıştı. Ellerimi ceplerime sokuyorum ve binanın dışında kayıtsızca durup ilk kızın bana içeri girme fırsatı sunmasını bekliyorum. Açıkçası, burada dikilmek zorunda kalmamak için bir anahtar kartı yapmak için bakım görmem gerekecek,

Her iki saniyede bir gülümsüyor. Beş yüz dolara değecek.

Bir seyircinin bana acıması sadece iki dakika sürdü.

"İçeri gelmek ister misin?" diye soruyor esmer kız dudaklarını yalayarak. Güzel bir kız ama içimden bir ses korkuyormuş gibi yapan kızlardan biri olduğunu söylüyor ve aradığım şey bu değil.

"Evet, kız arkadaşım telefona cevap vermiyor." Omuz silkiyorum.

Gözlerini bana dikeyor ve kapıyı açık tutuyor. "Nasıl bir kız erkek arkadaşını böyle soğukta bırakır?"

Onun yorumunu tamamen görmezden geliyorum ve yatakhaneye giriyorum. İçime ılık bir hava doluyor ve merdivenlerden üçüncü kata çıkmaya başlıyorum.

"Eğer daha sonra boktan kız arkadaşından sıkılırsan, 2B'deyim." Sesi bana ulaşıyor ve teklif orada asılı kalıyor, ama hiç ilgi göstermiyorum. Seviştiğim kızlar konusunda seçiciyimdir ve yüzeyin hemen altında saklanan karanlığı görenler konusunda daha da seçiciyimdir.

Onun varlığını görmezden gelerek devam ediyorum. Üçüncü kata ulaştığımda dikkatimi kapılara veriyorum ve her kapıya iliştirilmiş çok yararlı isim kartlarına odaklanıyorum. Yurt oda numaraları Lee'nin bana verdiği bilgilerde vardı ama kapı etiketleri bunu çok daha ilgi çekici hale getiriyor.

Mükemmel. Jackie ve Maybel üçüncü odadalar. Kötü davranışlarıma suç ortağı olacak kişinin adını bilmek güzel. Yumruğumu kaldırıp kapıyı usulca çalıyorum, sonra beklemek için elimi geri çekiyorum, kalbim her geçen saniye yavaşça boğazıma doğru tırmanıyor.

Bu sinir değil; adrenalin. Küçük şebboyumun teninin dişlerimin altında nasıl pembeleştiğini ve onu yerin dibine sokarken çıkardığı sesleri görmek için sabırsızlanıyorum.

Bir an sonra kapı açılır ve kütüphanenin dışındaki aynı dolgun sarışın görünür. Gözleri tanıyarak parlıyor. "Demek sensin."

Ona göğüsleri kadar sahte bir gülümseme veriyorum. "Benim. Bir saniye içeri gelebilir miyim? Yarın gece için tüm bilgilere sahip olduğunuzdan emin olmak istiyorum. Bildiğiniz gibi bu etkinlik son derece seçici."

Kapıyı sonuna kadar açıyor ve mutfak masasının üzerindeki yarısı boş şarap şişesini görüyorum. İçeriye bakıyorum, daha sonra eve girmeyi planlayan üst düzey bir hırsız gibi etrafı inceliyorum. Geniş ve açık bir odadan ayrılan üç kapı var; biri kapalı, biri dağınıklığa açık ve diğeri

diğeri banyoya açılıyor. Kapının solunda küçük bir mutfak, mekânın ortasında da eski, yaralı bir masa yer alıyor.

"Oda arkadaşın burada mı? Ben de onunla konuşmak istiyordum," diye soruyorum, aşırı ilgili görünmemeye çalışarak.

Kapalı kapıya el sallıyor. "Hayır, annesine yardıma gitmesi gerekti. Şu anda hasta. Kanser ya da öyle bir şey olduğuna eminim. Bana detay vermeyi reddediyor. Annesi sahip olduğu tek şey."

Başımı sallıyorum, uygun yerlerde sempatik sesler çıkarırken bir yandan da söz konusu bilgiyi beynime kaydediyorum. "Ah, tabii ki."

Siyah bir zarf çıkardım ve ona uzattım. "Geçitten geçmek için buna ihtiyacın olacak. Bunu odasına koymamın bir sakıncası var mı? Her biri kişiselleştirilmiş, yani..."

Bu bir yalan ama bunu bilmesine gerek yok. Avlamayı planladığım kadını bulduğumda Sebastian'a bunu benim için özel yapmasını söyledim.

Rolümü yuttu, hiç tereddüt etmeden kapıya doğru el sallıyor. "Evet, buyurun. Etkinlik için çok heyecanlı."

Ses tonunu dikkate alarak başımı sallıyorum ve kapıya doğru yöneliyorum. "Beni beklemek zorunda değilsin. İşim bitince kendim çıkarım."

Maybel bu konuda gerçekten heyecanlı mı, değil mi? Jackie'nin ses tonu bana aksini düşündürüyor. Gözleri vücudumda geziniyor ve yemin ederim bakışlarında bir şüphe kırıntısının filizlendiğini görüyorum, ama belirir belirmez kayboluyor. Sorgulamak yerine başını sallıyor, şarabını alıyor ve odasına gidiyor. *Mükemmel*.

Kapı kolunu elime alıp çeviriyorum ve iterek açıyorum. İçeri giriyorum ve eşsiz, tatlı bir kokuyla karşılaşıyorum. Şekerli tatlı. Kütüphanedeki küf kokusundan daha önce almadığım bir koku. Gözlerim odanın içinde geziniyor, her küçük ayrıntıyı özömsüyor.

Her şey mükemmel, her eşya yerli yerinde. Siyah ofis koltuğunun arkasına tutunup oturuyorum. Ağırılığımın altında gıcırıyor ve masasına doğru itiyorum. Üstünde bir çanta var ve dizüstü bilgisayarını bulup açmak ve cebimden yanımda getirdiğim küçük flash belleği çıkarmak sadece bir saniyemi alıyor. Makineye takıyorum ve Lee'ye mesaj atıyorum. Bana geri dönmesi saniyeler sürüyor, yani küçük randevusu gitmiş olmalı.

Ben de varım. Tamamen senindir.

Mesajı geri geldi.

Yazılımın telefonuma yüklenmesini bekliyorum, ardından bilgisayar kamerasının görüntüsünün telefon ekranıma yansımısını izliyorum. Bunu yapamayacak.

benden tek bir şey bile saklayamaz. "Hepsi benim," diyorum kendi kendime. "Anlayana kadar bekleyemem."

İşim bittiğinde bilgisayarı kaldırıp siyah zarfı masasının üzerine bırakıyorum, kırmızı kurdele mat kağıdın etrafına sıkıca sarılmış. Odasına bir kez daha göz gezdiriyorum ve kalıp dört duvar arasındaki her santimi inceleme isteğime yenik düşmeden oradan ayrılıyorum. Hayır, işleri doğru şekilde yapacağız ve ilk adım her zaman...

Av

BÖLÜM 4

BEL

Annemin hasta olduğunu kabul etmek istemeyen tek kişi kadının kendisi gibi görünüyor. Geceyi ve günün büyük bir kısmını orada geçirdim, evde ona yardım ettim ve onu bir doktora görünmeye ikna etmeye çalıştım.

Şu anda kendi market alışverişini yapamıyor ve işe gidemiyor, ancak bunun sadece bir böcek, bir grip olduğu ve geçeceği konusunda ısrar ediyor.

İkimiz de bunu daha önce gördük ve onun gerçeklerle yüzleşmek istememesini anlıyorum ama ben bitkin ve kalp hastasıyım.

Kampüsteki odama girerken gözyaşlarımı fırçalıyorum. Bir anlığına kendi başıma kalmak ya da en azından kendi odama geçip bir süreliğine başka bir şey için endişelenmek iyi hissettiriyor.

Kapıyı arkamdan kapattığım anda oda arkadaşım ayağa fırlıyor ve odasından dışarı fırlıyor. "Hangi cehennemdeydin sen? Geç kalacağız."

Saçları bigudili ve makyajı çoktan yapılmış.

Çenemi ona doğru eğiyorum. "Bu şeyin bir av olması gerekiyorsa, sonunda yüzünün eriyip gitmesinden endişelenmiyor musun?"

Gülümsüyor. "Tabii ki hayır, kurşun geçirmez bir spreyim var. Şimdi içeri gir ve hazırlan."

Omuzlarım kulaklarımdan uzağa düşüyor, beni aşağıya sürüklüyor. Artık dik duracak gücüm kalmamıştı. "Bilmiyorum Jack. Oldukça yorgunum. Muhtemelen evde kalmalıyım."

Gözlerini kısıyor ve saçındaki tokaları çekiştirmeye başlıyor. "Şey... pardon... yirmi beş bin doları unuttunuz mu?"

çivilemek istediğın ödöl?"

Odama giriyorum, gece çantamı yere bırakıyorum ve kendimi yatağa atıyorum. "O paraya ihtiyacım olabilir ama gerçekten kazanma ihtimalim nedir ki? Muhtemelen sadece kendimi kandırıyorum."

Masamın üzerindeki bir şey gözüme çarpıyor. Başımı kaldırıp bakıyorum, sonra yatağın ucundan kayarak kırmızı bir kurdeleyle sarılmış siyah zarfı alıyorum. "Ne oluyor lan?"

Kalın, zengin kâğıdı yırtıp açıyorum ve bir kart stoğu davetiyeyi yayıyorum. Ayrıntılar oldukça seyrek, sadece bir adres ve bir saat. En altta zarfın kurdelesini takmamı isteyen karalanmış bir not var.

Lanet olsun. Benden bunu isteyenin o pislik sporcu olduğundan hiç şüphem yok ve... siktir et onu. Onunla oynaması için kendimi bir tepside sunacak değilim.

Davetiyeyi ve kurdeleyi masanın üzerine fırlatıp iç geçiriyorum. Ödölü kazanma şansım çok az olsa da denemek zorundayım. Annem için. Yoksa asla her şeyi denediğimi söyleyemeyeceğim.

Yatağıma geri dönüp bir yıl boyunca orada kalmak yerine, dolabıma gidip birkaç kıyafet çıkarıyorum. "Jack, bu lanet şey için ne giyeceğim?"

Saçlarını parmaklarıyla fırçalayarak içeri giriyor. "Um... içinde kolayca hareket edebileceğın bir şey ve seni görmeyi zorlaştıracak karanlık bir şey, eğer istediğın buysa." Göz kırıyor ve neon pembe mini elbisesinin içindeki göğüslerini yeniden ayarlıyor.

Elbette cepli, daracık siyah bir elbise alıyorum ve yeni iç çamaşırlarıyla birlikte seriyorum. Önce sıcak bir duş almalıyım. Belki bu beni dışarı çıkma havasına sokar.

Flaş haber: Duştan sonra neredeyse daha yorgun oluyorum. Bu çok aptalca. Sonunda kaybolacağım ve daireler çizerek yürüyeceğim. Eve sadece zehirli sarmaşıkla döneceğim.

En azından, Jackie'nin yalnız gitmesine izin veremem, yani... Gerçekten başka seçeneğim yok.

Giyinmem ve birkaç temel eşyamı elbisemin ceplerine yerleştirmem sadece birkaç dakikamı alıyor. Losyon sürdükten sonra saçlarımı başımın üstünde dağınık bir topuz haline getiriyorum. En son gözlüklerimi takıyorum ve süitimizin mutfağına giriyorum. "Neredeyse hazır mısın?"

Bir dakika sonra Jack odasından çıktı, dışarıda bir yere değil de bir kulübe gidiyormuş gibi görünüyordu. "Uh... giymek istediğine emin misin?"

Bu mu?"

Parlak pembe mini elbisesine bakıyor. "Bunun nesi yanlış?" "Amacından sapmıyor mu?"

Sırıttırıyor, küçük çapraz çantasını alıyor ve çıkmak için kapıyı açıyor. "Sanırım bu senin amacına bağlı, ha?" Kapıdan çıkarken bir şaplakla kışımı tokatlıyor. Koridorda merdivenlere doğru koşuştururken benden bir çığlık koparıyor.

Kampüsü geçip adrese varmamız çok uzun sürmüyor. Takım elbiseli bir adamın görevlendirildiği demir bir çite ulaşıyoruz. Arabayı kenara çekerken bana penceremi açmamı işaret ediyor. Bana bir saniye vermesini istemek için parmağımı kaldırıyorum ve eski arabamın camını açmak için kolu çevirmek üzere eğiliyorum.

Davetiyelerimizi gösterdiğimizde, telsizden biriyle konuşurken bizi içeri buyur ediyor.

Park yeri aramak için araba yoluna çıktım. Evi gördüğümde çenem düştü. "Vay anasını. Burada ne olduğunu hep merak etmişimdir ama böyle bir şey olduğunu hiç düşünmemiştim."

Jackie yolcu koltuğunda kıpırdanıyor. "Muhteşem değil mi? Geçen yıl The Hunt sırasında görmüştüm ama hâlâ nefes kesici."

Diğer arabaların yanına park ediyorum ve dışarı çıkıyorum, kapı çoğunlukla sessiz olan alacakaranlıkta yüksek sesle gıcırıyor.

Küçük tepeye doğru ilerlediğimizde küçük siyah bir platformun önünde bir grup insanın toplandığını görüyoruz. Kalabalığın arkasından Jackie'ye doğru eğildim. "Burada bilmem gereken bir şey var mı?"

Omuz silkiyor. "Eğlenceli olması için her yıl kuralları değiştiriyorlar. Geçen yıl herkes göz bağı takmak zorundaydı. Bu yıl ne yapacaklar merak ediyorum. Sebastian hangi cehennemde saklanıyor?"

İnsanları tararken başımı sallıyorum ama pusuda bekleyen iri yarı bir sporcu göremiyorum. Sadece kadınlar ve birkaç erkek burada bekliyor.

Önemli değil. Gözüm bu güzel evde. Kocaman ve çok güzel. Her vitray pencereyi tarıyorum ve iç çekiyorum. Asla böyle bir şeye sahip olamayacağım ama bakması çok güzel.

Çakıllar çatırdıyor ve hepimiz evin soluna giden araba yoluna doğru bakıyoruz. Hay aksi. Önümdeki uzun boylu kadının arkasına saklandım. Lanet olsun. Lanet olsun. Lanet olsun. Bu o.

Omzunun üzerinden bakıyorum, bu da bana ters ters bakmasına neden oluyor. "Özür dilerim," diye mırıldanıyorum. "Eski sevgilimi gördüm."

Bakışları yumuşuyor ama aramızda biraz mesafe açmak için birkaç adım öne kayıyor.

Yaklaşan adamlardan biri platforma çıkar ve sessizlik çağrısı yapmak için kollarını kaldırır. "Av'a hoş geldiniz"

Bir silindir şapka çıkarıp içinden bir tavşan çıkarmasını bekliyorum.

Jackie bana karşı kıvranıyor. "Aman Tanrım, işte orada. Sebastian," diye nefes alıyor.

Siyah üzerine siyah giymiş, koyu renk saçları mükemmel bir şekilde oturmuş, yeşil gözleri batan güneşte parlıyor.

Gözlerimi devirip diğer birkaç adama bakıyorum ve en uzun boylu olanın bana baktığını görüyorum. "Bu kim?" Fısıldıyorum. Kütüphanedeki adama benziyor, şu akli dengesi yerinde olmayana. Nereye baktığımı fark ediyor ve hınzırca sırtıyor.

"Bu Andrew Marshall. Futbol takımının kaptanı, okulun altın çocuğu ve milyoner." Eve el sallıyor. "Burası ailesinin mülkü."

Gözlüklerimi burnuma doğru itiyorum ve gözlerimi kaçırıyorum. "Tabii ki öyle."

Dikkatimi konuşan adama veriyorum ve ses tonundaki tehdidi fark ediyorum. Sesi kızgın gibi gelmiyor ama... kahretsin, başım belada gibi hissediyorum.

Fısıltılar üzerine sesini yükseltir. "Kuzeydeki kulübeye altı mil var. İlk varan kişi içerideki kupayı ve para ödülünü kazanır. Bu kadar basit."

"Basit" derken yüzündeki sırıtiş midemin bulanmasına neden oluyor. Kahretsin. Bir sonraki bölümü sevmeyeceğim.

Yaklaşık yüz metre ötedeki yüksek ormana doğru el sallıyor. "Bu yıl özel bir şey ekledik. Eğer etkinliğe katılırsanız, hiçbir kural yok. Bu ormanda istediğini yapabilirsin... ve eğer içeri girersen, bu şartları kabul etmiş olursun. Eğer biri sizi yakalarsa... merhamet dilenmeyi öğrenseniz iyi edersiniz."

Jackie yutkunuyor ve yanımda kendini yelpazeliyor. "Şimdi merhamet istiyorum, lanet olsun."

Karanlık ağaçlara bakarken göğsüm sıkışıyor. Kahretsin, bu tehlikeli olabilir... Ya çakallar, ayılar ya da bok varsa... uzun boylu sporcu bana bir sonraki yemeğiymişim gibi bakıyorsa?

Belki de bu kötü bir fikirdir.

Tam gitmeyi önerecektim ki Jackie kolumu tuttu. "Çok heyecanlıyım. Sebastian'ı yakalayamasam bile bir sürü avcı var... Umarım en azından bazılarının hayal gücü vardır."

"Parayı kazanmak istemiyor musun?"

Gülüyor, sonra yüzümü görüyor ve ayılıyor. "Üzgünüm, umurumda değil... Ama yaklaşırsam, sen ve annen için denerim, tamam mı?"

Sakinleşerek başımı sallıyorum ve hepsi de heyecanla dolup taşan diğer katılımcılara bakıyorum. Buradaki tek üzgün kişi benmişim gibi hissediyorum. Bu insanlar bu kadar heyecanlı ve bunu yapmaya hazırsa o kadar da kötü olamaz, değil mi?

Titreyen ellerime bakıyorum. Kahretsin. Kendimi toparlamam lazım. Jackie ellerimi tutuyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Hey, hey, sorun yok. İstemiyorsan bunu yapmak zorunda değilsin. Git arabada otur ya da geri gel ve beni al."

Yutkunuyorum ve başımı sallayarak gözyaşlarımı engelliyorum. "Hayır, bunu annem için yapmalıyım."

Başını sallıyor ve parmaklarımı sıkıyor. "Peki, eğer eminsen. Rahatlamaya çalış."

Bu sadece bir oyun. Çok eğleneceğinize söz veriyorum."

Neyi eğlence olarak gördüğümü bildiğinden emin değilim ama havayı daha da bozmak istemiyorum.

Erkekler başka bir grup erkeğe ve yan taraftaki birkaç kadına katılırken bazı karışıklıklar oluyor.

Gruba el sallıyorum. "Ne yapıyorlar? Borsa soygunlarını mı planlıyorlar?"

Gözlerini deviriyor. "Onlar avcılar. Onlar için daha eğlenceli hale getirmek için koşuculara on beş dakikalık bir avans veriyorlar, sanırım... bize kaçma şansı veriyorlar."

Oh, bunu bilmiyordum. Eğer bu şeyi koşabilirsem, belki bir şansım olabilir. Yıllardır koşmadım ama deneyebilirim. Denemek *zorundayım*.

Bir an için ayaklarımın üzerinde zıplıyorum ve bacaklarımı biraz esnetmeye çalışıyorum. Kaslarım itiraz ediyor ama hafif acıyı görmezden geliyorum ve o adam, Sebastian, tekrar öne çıkana kadar devam ediyorum.

"Herkes hazır mı?"

Kalbim aniden boğazıma düğümleniyor ve nefes alamıyorum. Gülümsüyor, acımasız ve kesici. "Set..."

Ellerini havaya kaldırıyor. "GIDİN!"

Sürüyle birlikte ağaç çizgisine doğru koşarken tek düşünebildiğim kendimi nasıl bir belaya bulaştırdığımı.

Arkama bir göz attığımda sporcu Andrew'un bana baktığını görüyorum. *Sikeyim*.

BÖLÜM 5

DREW

Havada zorlukla nefes alabildiğim bir gerilim var. Kemiklerim titriyor ve derim, tüm duyularım yanıyor. Ormana doğru ilerleyen ayak seslerine uyum sağlıyorum. Ağaçlardaki rüzgârın sesine, hepsine. Bir dirsek kaburgalarımın çarpıyor ve şaşkınlıkla sarsılıyorum. Lee tek kaşını kaldırmış bana bakıyor. "Gergin görünüyorsun dostum. İyi misin?"

Ceketimin yününe gererek omuzlarımı geriye atıyorum. "Evet, iyi. Hepimiz bunun için diken üstünde bekliyorduk. Kendime bir ödül buldum ve onu sahiplenmeyi planlıyorum. Onun tadını şimdiden alabiliyorum."

Işık hızla azalıyor ve Değirmen'in yakınındaki küçük kalabalık huzursuzlaşıyor. Hepimiz ormana doğru yola çıkmaya hazırız. Ağaçların arasından bakarken, kaçmamayı tercih eden birkaç cesur ruh görebiliyoruz. Kovalamak istemeyenler için kolay av.

Avımın peşinden koşmak, koşarken korkudan attığı çığlıkları ve sonunda onu yakaladığımda ismimi duymak için sabırsızlanıyorum. Belki, eğer önce ağzını tıkamazsam... Ne kadar mücadele edeceğine bağlı.

Ağaçlara bakarak bir o yana bir bu yana kayıyorum. Nereye gittiğini bilmek kolay. Bugün ormanda koşuran tüm tavşanlar arasında, muhtemelen gerçek ödül için koşuran tek kişi o. Ve ona ulaşma şansı en az olan da o.

Erkekler toplanıyor, avdan hoşlanan birkaç kadın da. Sebastian önümüze geçiyor ve hınzırca sırıtıyor. "Beyler... ve bayanlar..." Başını Lindsey ve Sasha'ya doğru eğiyor. "Ödülünüzü bulmaya hazır mısınız?"

Adrenalinimiz yükselirken bir dakika boyunca hoplayıp zıplıyor, geriniyor ve genel olarak hazırlanıyoruz. Vücudum titreyerek yerinden çıkacakmış gibi hissediyorum.

Her oyun için benzer bir duyguya kapılıyorum ama bu çok daha fazlası. Her yıl aynı ama bu yıl beni gerçek bir ödülün beklediğini biliyorum. İçimde bir çukur ve göğsümde bir sızı var. Hiç olmadığım kadar hazırım.

Sebastian etkili olması için işaret fişeği tabancasını sallıyor ve gökyüzüne doğrultuyor. "İşaretimle. Hazır olun..."

Hepimiz koşmaya hazırız. İşaret fişegini havaya fırlatıyor ve herkes bir anda havalanıyor.

Ben hariç herkes. Onu yakalamamın daha tatlı olması için ona biraz zaman tanımak istiyorum.

Savaşacak mı? Kaçacak mı? Tekmeleyecek mi? Yumruklayacak mı? Çılgılık mı atacak?

Her şeyi ve daha fazlasını gördüm ama *onun* çılgılığını hiç duymadım ve sabırsızlanıyorum.

Onu kütüphanede tuttuğum birkaç saniye boyunca mükemmel bir av olacağını biliyordum.

Ağaçlara doğru yürüyorum. Herkes çoktan gitmiş. Ceketler ormanın kenarına atılmış. Ayakkabılar, çantalar, giysiler ve her türlü aksesuar daha sonra geri alınmak üzere terk edilmiş.

Bir giysi yığınının üzerinden geçip ağaçları kesiyorum. Artık daha karanlık ve ışıksızlığa alışmak için yavaşça yürürken gözlerimi kapatıyorum. Biraz daha net görebildiğimde, solan alacakaranlık ve dağınık birkaç fenerden başka bir şey olmadan, hızımı artırıyorum. Ona ulaşmak için hızlı hareket etmem gerektiğinden değil, sabrım tükenmeye başladığından. Tek istediğim onu yakalamak, sahiplenmek ve ona benim demek.

Cırcır böcekleri ve diğer hayvanlar çalılıklardan korkup kaçtıkça orman sesleri daha da yükseliyor. Doğal seslerin yanı sıra doğal olmayan sesler de var. İnsanlar dökülen yaprakların arasında sert ve kaba bir şekilde sevişiyor. Diğerleri takipçileri kovalarken ormanda çılgılık atıyor.

Kendi kendime gülümsüyorum. Sabah olduğunda bir sürü ağrılı, yorgun insan olacak... bazıları o kadar bile dayanamayacak.

Sağ tarafımdaki ağaçların arasından biri çarpıyor, ama o olmadığını bildiğim halde irkilmiyorum. Koşuyor olsa bile bunu sessizce yapardı. Hayatı kontrollü ve kesindir. Koşuyor olabilir ama hedefine doğru ilerlerken patikadan ayrılmaz. Tek yapmam gereken küçük şebboyum yorulana kadar onu takip etmek. Ona yetişmem uzun sürmez.

Ağaçlar hafif bir esintiyle sallanıyor, havada şimdiden bir serinlik oluşuyor. Ben yürürken yeterince ısınyorum ama o eninde sonunda üşüyecek. Eğer uslu durursa, gecenin sonuna kadar ikimizin de ihtiyacımız olan her şeye sahip olmasını sağlayacağım.

Sol tarafımda tiz bir çığlık duyuluyor ve karanlıkta birinin bir kızı ayaklarından tutup sırtını çitirdayan yaprak yığınınca çarptığını görüyorum.

Bir an durup izliyorum, çığlığı gerçek mi yoksa korkmuş gibi yapıp yakalandığı anda kovalayanlardan birinin kollarına koşan kadınlardan biri mi diye merak ediyorum.

Nathan adındaki adam, görünüşüne bakılırsa, kadının kalçalarını kavıyor ve her ikisi de hâlâ giyinirken ona sür t ü n ü y o r .

Yaprakları ve toprağı tırmalıyor, kendini uzaklaştırmaya çalışıyor. Anlayabildiğim kadarıyla yüzünde korku yok ama kesinlikle uzaklaşmaya çalışıyor. En azından şimdilik.

Gülümsüyorum ve ağaca yaslanıyorum, adam kızın peşinden koşuyor, elleri kızın küçük bedenini kolayca kavıyor ve onu aşağıda tutuyor. Bir saniye daha çırpınıyor ve adam onu sıkıca tutuyor, ağırlığını ona daha fazla veriyor, kalçaları ve bacakları artık sıkışmış durumda.

Yakalandığını kabul ettiğinde, siyah taytını pelüş kalçalarından aşağı sıyrıyor ve onu belinden sıkıca tutuyor. Önce bir tarafını, sonra diğer tarafını. Çıplak kıcı gecenin soğuk havasına maruz kaldığında ciyaklıyor ve adam onu tekrar ciyaklatacak kadar sert bir tokat atıyor.

Bir an sonra Nathan durdu ve beni gördü. "Biraz ister misin? Ödülümü sizinle paylaşmaktan mutluluk duyuyorum."

Kız omzunun üzerinden bana bakıyor. Gözlerinde panik dolu bir ifade belirliyor ama adamın kiminle konuştuğunu görünce kayboluyor.

Başımı salladım ve yoluma devam ettim. "Hayır teşekkürler, gözüm başka bir şeyde. Siz ikinize iyi eğlenceler."

Ormandan daha fazla ses yayılıyor. Çığlıklar, inlemeler, sevimler... *her şey*. Mahremiyetimiz olsun diye çevre çoğunlukla kapatılmış durumda. Arazinin etrafındaki kapılar da kimsenin içeri girmemesini sağlıyor. Üyelerimizi ve katılımcılarımızı elimizden geldiğince güvende tuttuk. Gerisi onlara kalmış.

Devam ederken botlarımın altında yapraklar çitirdıyor, beklentim artıyor. Tarlaları, yaprakları ve küçük açıklıkları onun için tarıyorum ama hiçbir şey bulamıyorum. Buraya seks için gelmedi. Eğer akıllıysa, diğerlerinden uzak durur ve kulübeye doğru devam eder. Son yirmi dört saat içinde onun hakkında öğrendiğim şey

Paraya ihtiyacı var. Benim aksime, o burada burslu. En azından okul ücretinin çoğu öyle. Geri kalanını taksitler halinde cebinden ödüyor ve bir süredir ödemelerini geciktiriyor.

Ellerimi ceplerime sokuyorum ve hızımı artırıyorum. Sesini tekrar duymak, onunla konuşmak için can atıyorum. Kütüphanede yaptığı gibi benimle kavga edeceğinden şüphem yok. Ama bu sefer benim bölgede. Kaçış yok. Ellerimi yumruk haline getiriyorum, ceplerim onları sıkıyor. Sakinleşmem gerek yoksa her şey çok hızlı gelişecek.

Fazla enerjimin bir kısmını yakmak için daha hızlı yürüyorum. Onun için fazlasıyla yeterli olacak, ama onu çok hızlı bir şekilde çok uzağa itmek istemiyorum.

Yapraklar ayaklarımın etrafında uçuşuyor. Küçük bir açıklığa girdiğimde sarı saçları görüyorum ve kısa bir süre duruyorum.

Kadın sırt üstü yatmış, sarı saçları etrafında bir hale oluşturacak şekilde yere dökülmüş. Daha da yaklaşıyorum, onu yakalamaya ve elleri kadının elbisesinde olan adamı yok etmeye hazırım.

Ama sonra bulutlar zar zor yükselen ay ışığının bir kısmını aşağıya yansıtacak kadar açılıyor ve bana davetiye için yalvaran arkadaşını tanıyorum.

Yine de ileriye doğru yürüyorum ve gözlerinin içine bakmak için başının yanına çömeliyorum. Kalçalarının arasındaki adam bacaklarını kabaca ayırıp tek bir acımasız hamleyle içine girdiğinde orada acı var.

Acı zevke dönüşürken bana bakıyor ve ben daha da yaklaşıyorum. "Nerede o?"

Dudaklarından bir inilti kaçıyor ve gözleri bir anlığına kapanıyor. "Ben... bilmiyorum."

Gözünün kenarında bir damla yaş yakalıyorum ve parmaklarımın arasında eziyorum, bakışlarım adama kayıyor. "Bir dakika dur."

Tek kelime etmeden durur, kendini ona doğru tutar, kendisiyle savaşıırken parmakları sıkıca kenetlenir.

İnliyor ve biraz hareket edebilmek için ayaklarını toprağa gömüyor. Yine de ona karşı çok sıkı, bu yüzden başarılı olamıyor.

"Bana onun nerede olduğunu söyle, ben de onu tekrar başlatayım. Bir süre seninle miydi, yoksa onu dışarıdan mı kaybettin? Bana küçük bir ipucu ver."

İnliyor ve tekrar hareket etmeye çalışıyor ve bu sefer göğsüne bastırıyorum, onu orada tutuyorum, birazcık bile kaymasına izin vermiyorum. "Bana buradan bir şey ver. Şu anda senin hissettiğin kadar iyi hissetmesini istemiyor musun?"

Başını sallıyor, yerde bir ileri bir geri sallanıyor. "O benim gibi değil. Buraya seks için gelmedi."

Başımı salladım. "Bana zaten bilmediğim bir şey söylemiyorsun. Para için burada. Ama ne yazık ki ödülü almak için kulübeye gelemeyecek."

Gülüyor ve aramızda debeleniyor. "O zaman bir dövüşün içindesin. Göründüğünden daha güçlü ve o para ödülünü *gerçekten* istiyor."

Tutuşumu bırakıyorum ve ayağa kalkıyorum. "Devam et o zaman."

Ağaçların arasında yürüyüşüme devam ediyorum. Artık daha fazla insan sikişiyor ve zevk iniltileri havayı dolduruyor. Birkaç şanslı kişi hâlâ yarışta ve ben sık ormanı tarayarak onun görkemli bir şekilde ortaya çıkmasını bekliyorum. Herhangi bir fısıltı ya da görüntü. Onu görmeden geçen her saniye endişemi artırıyor. Bir yay gibi gerilmiş durumdayım ve kendimi zar zor dizginliyorum. Onu bulmam ne kadar uzun sürerse, yakaladığımda kontrolümü kaybetmem de o kadar zor olacak.

Tırıs la ilerliyorum, ormanı tarıyorum, bana ait olanı başkasının almadığından emin olmak için çiftlerin arasından bakıyorum. Onu ilk yakalayan herifi öldürmeyeceğimden emin değilim. Sonunda mükemmel meydan okumayı, mükemmel kızı buldum ve kimsenin onu benden almasına izin vermeyeceğim.

İşimi kolaylaştırmaması her ne kadar sinir bozucu olsa da, çoğunluktan daha hızlı ve çok daha zeki olduğu için ona hakkını vermeliyim. Neredeyse bir saat oldu ve henüz yakalanmadı. En azından ben görebiliyorum.

Hızımı artırıyorum, tırıs koşum artık koşuya dönüşüyor. Bastırılmış enerjinin bir kısmını atmaya yardımcı oluyor. Yaklaşık iki yüz metre ileride ay ışığında camın parıltısını gördüğümde içimde bir elektrik akımı dalgalanıyor.

Bu o mu?

Tam koşuya geçerken dişlerimi sıkıyor ve yumruklarımı sıkıyorum. Dudaklarım gururlu bir gülümsemeye dönüşüyor. Tam gaz koşuyor, kütüklerin ve şelalenin yakınındaki temizlenmemiş birkaç kayanın üzerinden atlıyor.

Aramızdaki mesafenin bir kısmını kapatmak uzun sürmüyor ve yaklaştıkça onu görmem ve hareketlerini takip etmem kolaylaşıyor. Evet, evet. *Sikeyim evet*. O çok tanıdık heyecan verici telaş damarlarımda zonklıyor. Onları avlamak, kırıp açmak ve kırılmadan önce ne kadar zorlayabileceğinizi görmek gibisi yok. Her şeyden çok istediğim şey bu... ona sahip olmak, başka bir seçeneği olmadığını görmesini sağlamak. İstemese bile o benim.

Koşuşunu izlerken daha da gerildim ve kafamdaki tek şey... onu yakalamak. Yakalamak. *Yakala onu*.

İhtiyacım olan ve istediğim tek şey o.

Daha hızlı koşuyorum, göğsüm kabarıyor. Aradaki mesafeyi kapatmak bir dakika sürüyor, şimdi yirmi metre. O kadar yakın ki, elimi uzatıp kendimi hemen ele vermemek için yumruklarımı sıkıyorum.

Daha hızlı. Daha sert. Oraya git.

Bir kütüğün üzerinden atlıyorum ve ilerlemeye devam ediyorum. Artık o kadar yakınlım ki, dağınık topuzundan çıkan solgun saçlarını görebiliyorum.

Evet.

Karanlıktan sola doğru bir şekil çıkıyor ve başka bir adamın ona doğru koştuğunu izliyorum.

Oh lanet *olsun* hayır.

Hızla dışarı fırladım ve onu sertçe yere indirip toprak ve çimlerin üzerine fırlattım. Yapabildiğimde, onu itiyorum ve botumla kaburgalarından yakalıyorum. "Yerde kal ve benim olana dokunma."

Yumuşak bir soluk sesi geliyor ve donmuş, kaskatı kesilmiş bir halde duruyor, ellerini yüzüne götürmüş beni izliyor.

BÖLÜM 6

BEL

Bir an için başarabileceğimi düşündüm. Diğer herkesin dikkati seks, kavga ya da içkiyle dağılmıştı. Yumuşak ışığın etrafında her türlü şeyin olduğu birkaç kamp ateşi gördüm. Çoğunlukla herkes kaçıyordu. Ama son yirmi dakikadır kimseyi görmedim, bana ayak uyduran birkaç kızı bile.

Çok yorgunum. Beni tuttuğunda, beynimin küçük bir kısmı *şükürler* olsun diyor... çünkü *çok* yorgunum.

Ama ben ne düşünüyorum ki? Bu *o*. Beni izleyen, kütüphanedeki futbol yıldızı... Bir yanım dün ondan kurtulmanın bedelini ödeteceğini biliyor.

Tekme atıp kurtulmaya çalışıyorum. Beni yakalayan diğer adam ters yöne doğru topallıyor.

Kalçalarımı morartacak kadar sıkı kavıyor. "Böyle aceleyle nereye gidiyorsun, küçük şebboy? Daha sohbet etme fırsatımız olmadı."

Çılgılık atıp kurtulmaya çalışıyorum ama beni sıkıca tutuyor. "Bırak beni."

Tutuşundan kurtulmayı başarıyorum ama o kadar sert çekiyorum ki momentumum beni çalıya doğru götürüyor. Sonra yine orada, arkamda, elleri yeni bir açıyla kalçalarımda.

"Elbette, eğer elimden kurtulabilerseniz, lütfen kurtulun. Bu işleri daha da eğlenceli hale getirecektir. Sana ne istersem yapabilirim... ama sen de *bana* ne istersen yapabilirsin."

Tekme atıyorum ve ayağım onun sert kalçasına değdiğinde tatmin oluyorum ama bana verdiği tek tepki homurdanmak oluyor. "Sana bir şey yapmak istemiyorum. Ben sadece

seni yok etmek istiyorum."

Yumuşak bir şekilde kıkırdıyor ve ellerini kalçalarımın şekline göre şekillendiriyor, parmaklarını daha geniş açarak daha fazla yerime dokunabiliyor. "Şimdi böyle düşünüyorsun ama gecenin sonunda, rahatlamam için bana yalvarıyor olacaksın."

Gözlerimi deviriyorum ve daha sert kıpırdanıyorum ama artık etrafımda demir gibi. "Sana hiçbir şey için yalvarmayacağım. Şimdi bırak gideyim."

O kadar sert çekiyorum ki beni bıraktığında ellerimin üzerinde öne doğru sıçıyorum, tırnaklarım ve parmaklarımın arası çamurla kaplanıyor. Beni neden bıraktığını düşünmüyorum bile. Ayağa fırlıyorum ve karanlığa doğru koşuyorum. Beni yakalayacak. Zaten soluk soluğayım ve o da lanet bir futbolcu ama belki kulübeye önce ben varabilirim.

Ağaçlara ve çalılara çarpıyorum, sessiz kalma zahmetine girmiyorum. Şimdi ne anlamı var? Bu ormanda kimse sessiz olmaya çalışmıyor.

Yapraklar ayaklarımın altında çıtırdıyor ve ben de onları tekmeliyorum. Arkamda da çıtırtılar var ve onun da beni takip ettiğini biliyorum, şüphesiz benim yavaş tempoma ayak uydurmak için yürüyor. Aramıza daha fazla mesafe koyabileceğimi ummuştum, ama lanet olsun, kaç tanesinin sadece yuvarlanmak ve çamurda kızılsmak istediğini hafife almışım.

Biri sağıma yaklaşıyor, ben de bir ağacın etrafından dolanıp batıya dönüyorum. Şimdilik yapabileceğim tek şey bu. Ona yakalanmaktan korkuyorum ama sanırım başka bir yabancı tarafından yakalanmaktan daha da çok korkuyorum.

Koşabildiğim kadar mesafe almaya çalışarak daha hızlı ve daha hızlı koşuyorum. Daha fazla koşamadığımda, büyük bir ağacın arkasına geçiyorum ve sırtımı sert ağaç kabuğuna dayıyorum.

Bunu kendime neden yapıyorum? Bunun lanet olası bir oyun olması gerekirken, kalbim çarpıyor ve kanım kulaklarımda o kadar yüksek sesle uğulduyor ki, biri bana gizlice yaklaşıp duyamam. Mantıklı düşünürsem, büyük ödüllü bir oyunu kazanmak kolay olmaz.

Bu noktada, bu aptal yarışa katıldığım için pişmanım. Hem de hepsinden. Buna değmeyebilir, özellikle de o beni yakalarsa. Başından beri beni kovalayan tek kişi.

Karanlıkta bir çağrı duyuyorum. "Littttllllleee walllflower... neredesin?" Alçak tınısı alay ediyor, hatta rahatsız ediyor.

Kahretsin. Öylece çıkıp özür dileyemeyeceğimi biliyorum, bir hata yaptım, pes ediyorum. Umurunda olmayacak ve çekip gitmeme izin vermeyecek. *Hiçbiri vermez.*

Ağaçtan aşağı kayıyorum, sert zemine çarptığımda kaba kabuklar kıyafetlerime takılıyor. Bacaklarım yorgunluktan titriyor ve parmaklarım donuyor. Bundan çok nefret ediyorum. Yatağımda, bir fincan çay ve bir kitapla sarılmış olmayı tercih ederdim.

Kim böyle bir şeyin eğlenceli olduğunu düşünür ki?

Kollarımı dizlerime doluyorum ve karanlığı dinleyerek nerede olduğunu bulmaya çalışıyorum. Birkaç dakikadır sessiz ama buna güvenmiyorum.

İleride bir kadın küçük ağaçlara çarparak geliyor, bulabildiği her şeyi iterek takipçisiyle arasına mesafe koymaya çalışıyor. Sadece birkaç dakika sonra bir adam beliriyor ve onu yakından takip ediyor. Beni fark etmemesi için kendimi olabildiğince küçük göstermeye çalışarak ağaca doğru sertçe bastırıyorum. Yine de endişelenmemeliydim. Onun gözü kendi avında.

Kızı yakalıyor ve çalıların arasına düşüyorlar. Kız dövüşürken sessiz kalıyorum, adamla boğuşmak için sırt üstü dönüyor. Adamın kızın kollarını sabitlemesi ve kalçalarını altına sıkıştırması saniyeler alıyor.

Çığlık atıyor, geceyi yaran yüksek sesli bir feryat. Sarsılıyorum ve ayağa kalkmak için ağacı kullanıyorum. Bunun gibi bir çığlık daha atarsa müdahale etmekten başka seçeneğim kalmayacak. Burada oturup onun tecavüzüne tanıklık etmeyeceğim.

Küçük bir çığlık daha atıyor, sonra adam iç çamaşırını aşağı çekip içine girerken çığlığı değişiyor. Çıkardığı homurtulardan ve gece boyunca etrafa yayılan seslerden vücudum ısınsa bile görmek istemediğim için başka tarafa bakıyorum.

Burada ne halt ediyorum ben? Bu ben değilim. Hiç seks yapmadım bile... ve şimdi... bekaretimi çamurda kaybetme ihtimali çok üzücü.

Derin bir nefes daha alıyorum ve tekrar yürümeye başlıyorum, ormanın derinliklerine doğru ilerliyorum, her saniye kulübeyi görmeyi umuyorum. Bir ipucu bile olsa, buna değdiğini ve gerçekten oraya *varabileceğimi* biliyorum.

Belki de bir sonraki en iyi seçenek, boyumu aşan bir işe kalkışmadan önce çekilmektir. Hangi yolun çıkış olduğuna dair bir fikrim olsaydı, bu uygulanabilir bir plan olabilirdi. Etrafım yüksek çam ağaçları ve çalılıklarla çevrili. Arada bir, yere çakılmış bir direğin üzerinde bir fener var. Yakalanmamak için bu ışık kaynaklarından uzak durmaya çalışıyorum. Uzaktaki malikaneden ya da yakındaki kampüsten herhangi bir ışık bile görmüyorum.

Kahretsin. Ne *yaptım* ben?

Yumuşak bir ses karanlığın içinden süzülüyor. "Bel... dışarı çık ve benimle oyna!"

Bunu istediğini biliyorsun."

Korku omurgamı sarıyor ve ellerimle ağzımı kapatıp mümkün olduğunca sessiz kalmaya çalışarak ağacın gövdesine yaslanıyorum. Bu gece herhangi bir kızı seçebilecekken neden beni avlıyor? Ben hiç kimseyim. Onun zengin ve şımarık dünyasında bir hiçim.

Belki de kütüphanede ona hayır diyerek meydan okuduğumu düşünmüştür?

Şimdi sporcu çocuk egosunu tatmin etmesi gerekiyor.

Her iki durumda da, beni yakalarsa ne olacağından korkuyorum.

Karanlıktaki ses tekrar gelir. "Bu hoş bir deneyim olabilirdi. Hatta sana iyi davranmayı bile deneyebilirdim."

Dudaklarımı içeri kıvrıp ağzımdaki ele baskı uygularken, bir yandan da sesin geldiği yöne doğru *saçmalık* diye *bağırma* isteğime direniyorum. Kibarlık bu adamın sözlüğünde yok ve bunu onu beş dakikalığına gördüğüm için biliyorum.

Gerçek şu ki, alayları beni kızdırmaya başladı. Eğer burada durup bana yalanlar söyleyecekse, ne anlamı var ki? Küçük bir parçam ne yaptığını biliyor. Tepki vermemi istiyor ve beni dışarı çekmeye çalışıyor. Keşke işe yaramasaydı çünkü yarıyor ve bu beni daha da sinirlendiriyor.

Bu pislik benden ne istiyor ki?

Birkaç metre ötedeki çalılıklarda oturan çiftin işi nihayet biter. Kadın yine tek başına karanlığa çıkıyor ve adam gülümseyerek ağaçların arasından geçiyor.

Sonra sesler duydum, onun ve beni kovalayan adamın. *Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. Lanet olsun.*

Onun dikkati dağılmışken sessizce gidersem belki aramıza biraz mesafe koyabilir ve bu işi kazanabilirim. Göğsümde umut çiçekleri açıyor. Dikkatlice ağaçtan uzaklaşıyorum, alçakta duruyorum, gözlerim yere ve kaçışımı ortaya çıkarabilecek herhangi bir nesneye odaklanmış durumda. Arkamda bir yerlerde sohbet ettiklerini hâlâ duyabiliyorum. Ormanın derinliklerine doğru daha hızlı ilerlerken buna tutunuyorum.

Sesler kaybolduğunda ayağa kalkıyorum ve yorgun bacaklarımın beni taşıyabileceği kadar hızlı hareket ediyorum. Tek duyduğum, kulaklarımdaki kan şırıltısının kendi ağır nefes alışımına karışması.

Bu noktada sanki saatlerdir yürüyormuşum gibi geliyor. Kemiklerimde bir ürperti var, bacaklarım ve ayaklarım ağrıyor. Bu aptal etkinliğe katıldığım için duyduğum pişmanlığı boş verin. *Ne düşünüyordum ki?*

Annene yardım etmen gerektiğini düşünüyordun. Ama eğer bu lanet kulübeye gitme umudum yoksa, neden hala burada kendime işkence ediyorum?

Sonsuza kadar sürecekmış gibi gelen bir yürüyüşe devam ediyorum. Kestiğim orman daha kalın, etrafta daha fazla kütük ve çalı varmış gibi geliyor. Büyük ağaçları aşmam ve çalıların arasından geçmem gerekiyor.

Burası daha kalın ve belki de bu, daha az insanın bu bölgeyi çiğnediği anlamına geliyor. Bacaklarımın yanmaması ve buradaki ekstra eforun beni yavaşlatmaması iyiye işaret olabilir.

Hay sikeyim. Ne yapacağım biliyor musun? Başlangıçta açıkladıkları kurallara aykırı ama cep telefonumu cebimden çıkarıp elimi ekranın üzerine tutuyorum. Işığı yakmak için düğmeye basıyorum, ama hiçbir şey yok... *kahretsin...* servis yok.

Işık için kullanma riskini de göze alamam. *Lanet olsun.*

Onu tekrar cebime sokuyorum ve doğru yöne gidebileceğime dair herhangi bir ipucu bulmak için ormanı tarıyorum.

Sağ tarafta bir yerden su sesi geliyor. O tarafta şelaleyi ve nehri duyarsam, hâlâ doğru yoldayım demektir. Belki de başlamak için en iyi yer suya gitmek ve nehir kıyısındaki kulübeyi bulmak olabilir. Bu daha uzun sürer ama muhtemelen beni ana avlanma alanından uzak tutar.

Hepsinden iyisi, bu bir plan ve iyi bir strateji her zaman hayat hakkında daha iyi hissetmemi sağlar.

Suyun sesine doğru dönüyorum ve o tarafa doğru ilerlemeye başlıyorum. Yürüyorum, yürüyorum ve sonra biraz daha yürüyorum. Topuklarım zonkluyor ve bacaklarım yanıyor ama kendimi aslanın ağzından uzak tutabilirsem bunların hiçbir önemi yok.

Suyu ararken yoluma çıkan bir kütüğü kaçırıyorum ve ayağım takılıyor, kığım çamura batıyor.

Önce dizlerim, sonra avuçlarım ve son olarak da yanağım yere çarpıyor. *Ugh.*

Sertçe vuruyorum, ciğerlerimdeki nefes kesiliyor ve bir an için toprağın içinde öylece yatıyorum. Öfkem içimde kaynarken yumruklarım sıkıca kenetleniyor. Gözlerimin kenarlarından yaşlar süzülüyor ve tozlu avuçlarımla onları siliyorum.

Çılgılık atma dürtüsü neredeyse ezici geliyor ve bunu bastırmak için dudağımı ısırıyorum. Yerden kalkıp kığımın üzerine yuvarlanırken bir iniltiden başka bir şeyin geçip gitmesine izin vermiyorum. Kendim için sık sık kötü hissetmem, özellikle de dışarıda başkalarının daha kötü koşullara sahip olduğunu bildiğimde, ama şu anda, bu

karanlık ormanda, yalnız ve üşürken, kendime acıyorum. Daha fazla öfkeli gözyaşı dökülüyor ve kaçan her birinden nefret ediyorum.

Sorun değil. Sırtımı rahatsız edici kütüğe yaslıyorum ve kendime dinlenmek ve nefes almak için bir saniye veriyorum. Kendimi toparlamak ve bir sonraki hamlemi düşünmek için sadece bir dakikaya ihtiyacım var. *Bir dakika.*

Cırcır böcekleri etrafımdaki sessizliği bozuyor. En azından birinin kışına yüzüstü düşmedim. Düşüncesi bile midemi bulandırıyor. Ama şimdi düşünüyorum da, uzun zamandır kimseyi görmemiştim... Endişelenmeli miyim yoksa umutlu mu olmalıyım bilmiyorum. Eğer kulübenin yönü buysa ve başka kimse bu tarafa doğru gitmiyorsa, o zaman doğru yolda olabilirim. Eğer değilse, şey... Bu konuda daha fazla düşünmeme izin vermiyorum.

İç çekiyorum ve kütüğe biraz daha yaslanıyorum, şimdi tamamen dinleniyorum. Gecenin tüm sesleri etrafımı sararken, sakinliğe daha da gömülüyorum ve işte o an sızıp batırıyorum.

Çalılıkların arasından gelen ağır ayak seslerini duymam saniyeden kısa bir süre önceydi ama yeterince hızlı değildim. Ayaklarımı zorlukla yere basıyorum ki arkamdan bir el ağzımı kapatırken diğer kolu belime dolanıyor ve ayaklarımı yerden kesiyor.

Çığlık atmak, ağlamak, beni bırakması için yalvarmak istiyorum. Bana acıyacağına dair aptalca umudumu açığa vurmak, ama bunun nasıl biteceğini zaten biliyorum.

Ben onun önünde diz çökmüşken.

BÖLÜM 7

DREW

Bir süredir bu ormanda korkmuş küçük bir tavşan gibi koşturmasına İZİN VERDİM. İçinde hiç mücadele kalmadığına şaşıyorum. Özellikle de zamanının çoğunu spor salonunda değil de kütüphanede geçirdiği için.

"Seni yakaladım, küçük çiçek. Sakin ol ki güzel ödülüne bakabileyim," diyorum elimi pelüş ağzından çekerek.

Bir çığlık atıyor, bacaklarını boş yere dizlerime vuruyor. Onu sıkıca kavıyorum ve sonunda kendini tüketene kadar devam etmesine izin veriyorum. Amacım onun kaçtığına inanmasını sağlamak ve kendini tükenene kadar zorlamasına izin vermektir. Mücadelesi sarhoş ediciydi ama onu avlamak ve ona sahip çıkmak çok daha cazipti. Vücudu kollarımda titriyor, kasları çoktan gerilmiş ve pes etmenin eşiğinde.

"Şşş..." Fısıldıyorum. "Sakin ol, sana zarar vermeyeceğim."

Aniden sarkıyor, neredeyse ikimizi de toprağın içine geri gönderiyor. "Karanlıkta bir hayvanı avlar gibi beni ormanda kovaladın. Bana zarar vermeyeceğine nasıl inanabilirim?"

Benden bir kıkırdama kaçıyor ve burnumu boynunun kenarından aşağı doğru gezdiriyorum. Ter boncukları tenini yapış yapış yapıyor ve boğazının kenarını yalayıp korkusunun tadına bakmamak için kendimi her türlü kısıtlamam gerekiyor. "Peki ya acıyla birlikte zevk de vaat edersem?"

Ofluyor ve ben de yüzümdeki gülümsemeye engel olamıyorum. Benim küçük duvar çiçeğim biraz küstah. Bu hoşuma gidiyor. Bana kıracak daha çok parçası kalıyor. "Benden şüphe mi ediyorsun, küçük çiçek? Çünkü yalan söylemeyeceğim, bu duygularımı incitiyor."

Bu bana bir homurtu daha kazandırdı. Onu kendime daha sıkı sarıyorum, kontrolün kimde olduğunu bilmesini istiyorum. Büyük boy sweatshirt'ü olmadan vücudunu çok daha iyi hissedebiliyorum. *Hay sikeyim*. Kalçalarının yumuşaklığı ve belinin ince çizgisi... Göğüslerinin geniş kıvrımlarına bakarken dudaklarımı yalıyorum. Ellerimde çok iyi hissedecekler. Zihnimin dolaşmasına izin vermeye başlıyorum. Meme uçları küçük mü yoksa büyük mü olacak? Alaca bir pembe mi yoksa kahverenginin daha koyu bir tonu mu?

Parmaklarımı belinden yukarı kaydırıp onu avucumun içine alıyorum. *Oh evet, mükemmel*. Sikim serbest kalmak için çığlık atıyor. O kadar sertleştim ki, şu anda sadece onun tatlı küçük kıkına sürtünerek patlayabilirim. Bu arada, acaba hiç götten sikildi mi? Önemli değil. Her şeyin bir ilki vardır.

"Ne istiyorsun?" diye fısıldıyor.

Teslim oldum ve kulak memesine kadar bir çizgi yaladım. *Tuzlu ve tatlı*. "Senden istediğim pek çok şey var çiçeğim, ama şu anda.... Benim için çığlık atmanı istiyorum. Nefes nefese kalmanı istiyorum. Ağlamanı istiyorum, gözlerin yaşlarla parıldasın. Kaçmanı istiyorum, benden *kaçmak* için elinden geleni yapmanı, ama içten içe *asla* kaçamayacağını bilmeni istiyorum. Hepsini istiyorum. Bu yüzden sana kaçman için bir şans daha vereceğim."

Kıpırdanıyor ve ayakları altına gelene kadar onu yavaşça indiriyorum. Tutuşumu gevşettiğim anda göğsümü itiyor ve koşarak uzaklaşıyor. Bu sefer öncekinden biraz daha gayretli. *Mmm...güzel*.

Yerimden kıpırdamadan, onun çalılıklar arasında ilerleyişini dinliyor ve onu ele geçirmeye çalışacak kadar aptal olanlara karşı gözümü dört açıyorum. Orman boş görünebilir, ama daha büyük ve daha kötü bir hayvan her zaman çalılarının arasında saklanır ve avınıza saldırmak için bekler.

Arkasından yürüyorum. En hızlı halinde bile hızına yetişebiliyorum. Onu görüş alanımda tutmanın, kaçmaya çalışmasını izlemenin hiçbir anlamı yok. O çoktan yakalandı; sadece kaderini henüz kabullenmedi.

"Teslim olabilirsin, küçük çiçek," diye alay ediyorum. "Ama başka bir şey yapmadan önce seni bunun için cezalandırırdım."

Koştığı yönden gelen bir "*Siktir git*" çığlığı yakalıyorum ve dudaklarım bir gülümsemeye dönüşüyor. Onu kırmak çok eğlenceli olacak. Onu kütüphanede ineği savunurken gördüğüm anda tam da ihtiyacım olan şeyin o olduğunu anlamıştım. Ereksiyonumu düzeltip yürümeye devam ediyorum. Biraz daha yürüdükten sonra onu dizlerinin üzerine çöktürüp sırt üstü yatıracağım, daracık amcığı şişko sikimi sıkacak.

Aramıza biraz mesafe girdiğinde adımlarımı hızlandırıp yavaş bir koşuya başlıyorum. *İşte bu kadar. Bana gerçek bir meydan okuma ver, çiçek.* Bunun için beni çalıştır.

Sağa dönüyor, şüphesiz hala o lanet kulübeyi arıyor. Arkadaşı onu buraya sürüklemiş olabilir ama ben onun hakkında yaptığım ön araştırmada çok titiz davrandım. O kulübede benim param var ama kimse oraya gidemez, özellikle de o. Onu bir süre meşgul etmeyi planlıyorum.

"Küçük çiçek," diye alay ediyorum, sesimin çınlamasına izin veriyorum ki tam olarak nerede olduğumu bilsin.

Bu sefer küfürle karşılık almadım, sadece ayak sesleri duydum. Üzerinden yayılan korku ve paniğin kokusunu alabiliyorum. Gürültü kesildiğinde ben de duruyorum ve etrafımızdaki ormanın sessizleşmesine izin veriyorum. Mola mı veriyor? Yoksa yine benden saklanmaya mı çalışıyor?

Her iki durumda da başarısız olacak. "Küçük duvar çiçeği? Neredesin sen?"

Hiçbir şey. Sessizlik. Nefes alışının sesi bile yok. O zaman saklanıyor.

Ağaçların arasından geçip dikkatlice dinliyorum. Hâlâ bir şey yok. Yüzüme yine bir gülümseme yayılıyor.

Sonunda, zamanıma, çabama ve ilgime degecek bir kadın. İsteyip istememesi önemli değil, o var. Çömeliş bir sopa alıyorum ve ağaçların arasına atıyorum. Tekrar dinliyorum.

Sessizliği bozan sesler, çarpan ayak sesleri ve mırıldanılan küfürler sopamın aksi yönüne doğru koşuyor.

Ah. Denedi. Çok *şirin*.

Hızla takip ediyorum ve sessiz kalmaya zahmet etmiyorum. Onun için geldiğimi bilmesini istiyorum. İsterse bütün gece kaçabilir, ben de peşinden geleceğim ve onu bir av gibi avlayacağım.

Ona dokunduğum ilk andan beri sikim taş gibi olmasaydı daha kolay olurdu. Sabrım azalıyor. Sadece biraz daha, ve onu tekrar yakalayacağım, belki onunla biraz daha oynayacağım, ama yakında, onu almak zorunda kalacağım.

Koşarak ilerlerken, adımlarım çoğunlukla sessiz olan alanda gümbür gümbür ses çıkarıyor. Av'ın heyecanı bu işte. Beni arkasında hissetmesini, ensesindeki minik tüylerin diken diken olmasını, yakalanma korkusunun bir sonraki hamlesini seçmesini sağlamasını istiyorum. Doğrusu, onu gerçekten yakalamadan önce benden biraz daha fazla korkmasını istiyorum. Yakalanma korkusundan değil, onu yakaladığımda olacıklardan korktuğu için terlemesini istiyorum. Çünkü

Sonraki on dakika boyunca adımlarından kaçtım, ince belini kavradım ve onu bıraktım, koşarak uzaklaşmasına izin verdim, şüphesiz kendini daha da çok yoruyordu.

Ona her dokunduğumda çığlık atıyor, bağılıyor ve bana küfrediyor. Hatta bir fenerle yolu kesiştiğinde yanaklarındaki gözyaşlarının parıltısını bile yakalıyorum.

Sonunda onu istediğim yere getiriyorum. Kalçalarını kavradığım bir sonraki seferde sola doğru sertçe dönüyor, elimden kurtuluyor ve diğer yöne doğru koşuyor.

Bir dalın üzerinde sendeliyorum ve çabucak toparlanıyorum. Ben kovalarken omzunun üzerinden bağılıyor. "Ne istiyorsun lan sen? Benimle uğraşmayı bırak!"

Gülüyorum ve ona ayak uyduruyorum, artık onun hızına yetişiyorum. "Hiçbir şey için uzaklaşmıyorum. Merak etme, yakında sen de yorulacaksın, ben de yorulacağım ve o zaman bir süre durabiliriz."

Tüm bedeni titriyor ve gözyaşı lekeli yanaklarını siliyor. "Neden böyle bir pisliksin?"

Cevap vermiyorum ama onu belinden kavriyorum. Yine geri çekiliyor ve ben gülerek onunla oynamaya devam ediyorum. Ona her uzandığımda bana vuruyor. Ağaçların arasından koşarak geçiyoruz ve daha önce yaptığı gibi toprağa sertçe düşmesi için bir anlığına kafasını çevirmesi yetiyor.

Yavaşça ve temkinli bir şekilde ona yaklaşıyorum, her hareketini izliyorum. Ayağa kalkmak yerine orada yatıyor, yüzü serin zemine bastırılmış, elleri kir ve tozla kaplanmış. Doğanın keskin kokusu ve korkunun sarhoş edici kokusu havayı dolduruyor.

Başının yanına çömeliyorum. "Şimdiden ölü taklidi mi yapıyorsun, küçük çiçek? Daha en iyi kısmına bile gelmedik."

"Siktir git," diye alay ediyor.

Dudaklarımı yalıyorum ve omurgasının çizgisini ve kıcının yemyeşil küreciklerine nasıl kıvrıldığını inceliyorum.

Bir an için karanlığın içinden ona bakıyorum, sırtının nasıl yükselip alçaldığını izliyorum. Nefes almak için biraz zaman bulduğunda, uzanıyorum ve vücudunu kendime doğru çekiyorum. Tahmin ettiğim gibi, ben onu döndürüp kollarını iki yanına sıkıştırana kadar dişleriyle tırnağıyla mücadele ediyor, saldırıyor. Mücadelesi kontrolümü kaybetmeme neden oluyor ve yırtıcı olmaktan daha kötü bir şey varsa o da kontrolden çıkmış bir yırtıcı olmaktır.

"Sakin ol amına koyayım," diye tersliyorum ve onu kavrayışımı gevşetiyorum. "Kavga etmen beni tahrik ediyor, ama aynı zamanda seni öyle bir şekilde incitmek istememe neden oluyor ki

henüz hazır değilsin. O yüzden devam et. Her iki durumda da istediğimi elde edeceğim."

Elinin avuçlarımdan çekildiğini ya da bana tokat attığını ancak yanağıma batan tokatın acısı ile fark edebiliyorum. Çenemdeki kaslar geriliyor. Bu bana ilk vuruşu değil, son da olmayacak ama ondan beklenmedik bir şey. Anında geri çekilmeye çalışıyor, narin yüz hatlarını korku kaplıyor.

"Ben... Ben özür dilerim..." diye mırıldanırken, böyle bir şey yaptığına inanamıyormuş gibi yüzünü ellerinin arasında tutuyor. Savunma amaçlı olsa bile özür dilemesi çok garip. Sessiz kalıyorum, duyguların onun içinden geçmesine izin veriyorum. Onda bir şey var, gerçek bir şey, içime atmak istememe neden olan bir şey.

Ellerini bırakarak sıkıntıyla başını sallıyor ve üst dudağına doğru bir damla kanın aktığını fark ediyorum. Yanağında bir sıyrık ve oluşmaya başlamış bir çürük izi var. Kendine zarar vermesine şaşırmadım. Araziyi ve karanlıkta koştuğu gerçeğini göz önüne alırsak, yaralanmamış olsaydı daha çok şaşıırırdım sanırım. Kanı nazikçe temizliyorum ve o da geç de olsa ellerime vuruyor.

"Dur. Kendine zarar verdin, küçük çiçek." Kaşlarını çatıyor ve bu çok sevimli. Gözlükleri yamuk, yanakları pembe pembe yanıyor ve güzel yeşil gözleri ay ışığında pırıl pırıl parlıyor. Onu daha iyi görebilmek için gözlüklerini düzeltiyorum ve altın sarısı saçlarının bir kısmını yüzünden uzaklaştırıyorum. "Sana bakmama izin ver." Bacakları sallanıyor ve onu sabitlemek için bir elimi kalçasına koyuyorum. Loş ay ışığında bile sıyrılmış dizlerini ve avuç içlerini görebiliyorum. "Belki de kaçmasaydın, kendini incitmezdin."

Bu söz bana bir kaş çatma daha kazandırdı. Tiksintiyle dudağını kısıyor ve bana bir hakaret daha savuruyor. "Ve belki de insanlara zarar vermek için yanıp tutuşan bir psikopat olmasaydın, en başta kaçmak için bir nedenim olmazdı."

Tek yapabildiğim gülümsemek. Onun meydan okuması umduğum her şey ve daha fazlası. Dizleri birbirine vuruyor ve ben de onu ısıtmak için ellerimi kollarında aşağı yukarı gezdiriyorum. "Seni biraz temizleyeyim, çiçeğim."

Bu gece gibi gecelerde her zaman yanımda getirdiğim küçük ilk yardım çantasını cebime atıyorum. Çoğu zaman kullanılmazlar, ama neyse ki şebboyum için, enfeksiyon kapmamasını sağlayacak kadar önemsiyorum.

Bir alkollü mendil çıkarıyorum ve antiseptik kokusuyla burnunu kırıstırıyor, yüzündeki kesiği temizlerken koyu renk gözleri her hareketimi izliyor. Belki içgüdüsel belki de başka bir şey, ama yarayı temizlememe ve sargılamama izin veriyor, bu da varlığımdan tamamen tiksinimediğine inanmamı sağlıyor. Önünde diz çöktüğümde beni tekmelemek ister gibi bacaklarını hareket ettiriyor ama dizlerini birbirine kenetleyip kalçasının arkasına vuruyorum. "Pişman olacağın bir şey yapma."

Burnunu çekiyor. "Bu çok zengin. Sen bana istediğini yapabiliyorsun ama ben sana hiçbir şey yapamıyorum öyle mi?"

"Kimse öyle bir şey demedi. Bana istediğinizi yapmaya *çalışabilirsiniz*. Kurallar benim için olduğu gibi senin için de aynı, ama şunu çok açık söyleyeyim. Bana ne yaptığınızın bir önemi yok. Ölümünden başka hiçbir şey benim olanı almamı engelleyemez."

Neredeyse tamamen pes etmiş gibi yere yığılıyor. Uzanıp onu kollarının altından kaldırıyorum ve sıkıca kendime doğru çekiyorum. Vücudunun verdiği his, benimkiyle nasıl şekillendiği... *Kahretsin*. Pek çok kadınla birlikte oldum ama hiçbirine karşı böylesine sarhoş edici bir çekim hissetmemiştim. Kalçasındaki ereksiyonumu fark ettiğinde tekrar karşı koymaya başlıyor ama ben onu daha sıkı kavıyorum.

"Hayır, olmuyor. Bunu hissediyor musun? Beni sürüklediğin bu küçük kovalamaca beni o kadar zorluyor ki doğru düzgün düşünemiyorum bile."

Küçük bir inilti çıkarıyor. "Ben bir şey yapmadım."

"Sen..." Elimi kalçasına götürüyorum ve çıplak tenini hissetmek için elimi elbisesinden yukarı kaydırıyorum. Tüyleri diken diken oluyor, ta ki ellerimi kalçalarının arasından geçirip külotunun üzerinden sertçe cinsel organını avuçlayana kadar. Bir inilti daha çıkıyor ve dudaklarından çıkan bu sese bayılıyorum.

"Söyle bana çiçek, benim için çığlık atacak mısın?"

Kan donduran bir çığlık atıyor ve gök gürültüsü gibi gökyüzüne fırlıyor, içimdeki enerji elektriğe dönüşüyor. "Sen çok iyi bir kızsın, çiçek. Kurallarına uyuyor ve tam olarak istediğimi yapıyorsun, ama buna şaşırmadım. Her zaman kurallara uyduğunu hissediyorum."

"Kapa çenen ve bana dokunmayı kes!"

Boynunun kenarından süzülen ter damlalarını kucaklıyorum. "Sana ne istersem yapabilirim. Bu ormana girdiğinde bunu kabul etmiştin. Şimdi, zaten bana ait olanı alıyorum. Bunu henüz fark etmemiş olman benim suçum değil."

"Ben hiçbir şeyi kabul etmedim!" diye homurdanıyor ve dişlerini az önce onu yaladığım yere geçiriyorum. Hassas boğazından bir ciyaklama daha yükseldi.

"Dikkatli ol, aşkım. Çığlıklarını daha sonra duymak istiyorum, bu yüzden sesini henüz yıpratma."

Sertçe yutkunuyor ve ağzıma değdiğini hissedebiliyorum. Daha sert ısırma dürtüsü bana çarpıyor, ama henüz teslim olmuyorum. Ondan istediğim daha çok şey var.

Onu büyük bir kütüğe taşıyıp yere bırakıyorum. "Bir saniye rahatla. Seninle ilgilenmeme ve kendini çok fazla hırpalamadığından emin olmama izin ver."

Geri çekiliyor. "Neden?"

"Şu ana kadar hakkımda ne düşünürseniz düşünün, acınız kadar zevkinizi de istiyorum. İstesen de istemesen de bunu senden her şekilde almayı planlıyorum. İstemek bunu daha kolay hale getirir, ama ben de almam gereken bir dövüşe her zaman hazırım."

Boğazı düğümleniyor ve sanki bu onu benden kurtaracakmış gibi kollarını ortasına sarıyor. Dizlerini birbirinden ayırıyorum ve onları tekrar birleştirmeye çalışıyor, bu da kalçasının yan tarafına bir tokat daha yemesine neden oluyor. "Hayır, çiçek. Eğer seni hareket ettirirsem, koyduğum yerde kal, yoksa seni çok daha kötü bir pozisyona getirdiğimde pişman olursun."

Kristal yeşili gözlerinden yaşlar süzülüyor ve yanaklarındaki kirin arasından süzülüyor. Yavaşça, o kadar yavaş ki neredeyse sabrımı kaybedip bacaklarını kendim ayıracağım, kalçalarını benim için aralıyor.

Başımı eğerek ellerimi pürüzsüz teninde gezdiriyorum ve başparmaklarımı kaslarının çizgisi boyunca külotunun kenarına doğru bastırıyorum.

"Çok iyi, çiçek. Çabuk öğreniyorsun. Bunu sevdim."

"Senden nefret ediyorum." Kelimeler titreşerek döküldü.

Mmm. "Bana daha fazlasını anlat. İçinde olduğumda bundan ne kadar nefret ettiğini haykırmanı duymak istiyorum."

Gözlüklerinin arkasından gözleri komik bir şekilde büyüyor.

"Sen... sen..." "Ben ne?"

"Sen planlıyorsun..."

"Birkaç farklı seviyede çığlık atana kadar seni yerin dibine sokmak mı? Evet, planladığım şey tam olarak bu." Sıyrılmış ve kanlı dizlerine bakıyorum. "Ama önce seni temizlemem gerek. Enfeksiyon kapıp ölme riskini göze almak istemiyorum. Eğer hayatta değilsen istekli bir katılımcı

olamazsın... ya da isteksiz bir katılımcı mı demeliyim?"

BÖLÜM 8

BEL

Kendimi neyin içine soktum ben?

Sadece tam bir psikopatın dikkatini çekmekle kalmadım, aynı zamanda onun berbat oyunlarından birine de kaydoldum. Gözlerindeki bakış bana *çok* ciddi olduğunu ve beni bırakıp gitmeyeceğini söylüyor...

Diğer tüm insanlar gibi, ormanın soğuk zemininde, toprakta sevişmekten bahsetti. İçimden bir ses bana da kolaylık sağlamayacağını söylüyor ve hayır deme seçeneğim yok.

Başparmağı dizimdeki sıyrıkların üzerinden geçerken sertçe yutkunuyorum. Dokunuşu şefkatli, gözlerindeki karanlık bakışın tam tersi. Amımla göz hizasında ve bu konuda ne hissettiğimi bilmiyorum. Karanlık olduğu için gerçekten bana bakıp bakmadığını anlayamıyorum. Bakmayacaksa neden beni açsın ki?

"Ne istiyorsun?" Tekrar soruyorum. "Neden ben?"

Sesimdeki kırılganlıktan nefret ediyorum, ama o bundan zevk alıyor gibi görünüyor. Ne zaman en küçük bir ses çıkarsam, sanki sesin tadını çıkarıyormuş gibi gözlerini kapatıyor.

Cevap vermesi o kadar uzun sürüyor ki bana cevap vereceğini hiç sanmıyorum. "Dürüst olacağım. Emin değilim. Sende farklı bir şeyler var.

Bunu sonuna kadar
götüreceğim." "Ta
ki...?"

"İşim bitene kadar."

Yutkunuyorum. "Bitti mi, yani beni kullanıp atacak mısın, bitti mi?"

Homurdanıyor ve karanlıkta gözlerini benimkilerle buluşturmak için yukarı kaldırıyor. "Seninle ilgili beni büyüleyen her neyse bırakana kadar. O zamana kadar teslim olursan en kolayı bu olur."

"Ama... *neden?* Beni tanımıyorsun. Kampüste avlunun bir ucundan diğerine gidip herkesin içinde sana sakso çekecek bir sürü kız var... Ve sen beni istiyorsun... vir..." Çok fazla şey söylemeden önce kendimi durduruyorum.

Neyse ki, kendimi kestiğimi fark etmemiş gibi görünüyor. Bakire olduğumu söylesem onun için fark eder miydi? Muhtemelen etmezdi. Buna bir teselli ödülü gibi bakardı. Ayaklarımın dibinde diz çökmüş halde duruyor ve ilk yardım çantasını tekrar ortaya koyuyor. Bir dezenfektan mendil daha çıkarıyor ve kesikleri temizleyip antibakteriyel jel sürerken irkiliyorum. Bana gösterdiği nezaket şu anda kırılğan zihnim için çok fazla, bir de sessizlik eklenince dayanılacak gibi değil. Şu anda onun pis sözlerini sessizliğe tercih ederim.

"Haklısın. Bir sürü kız var ama hiçbirisi senin gibi dikkatimi çekmiyor. Hiçbiri beni içine çekmiyor ve onlara sahip olmak, onları elimde tutmak istememe neden olmuyor."

"Neyin var senin? Beni lanet bir basketbol topu ya da lanet bir palto gibi gösteriyorsun. Ben bir insanım, bir eşya *değil*."

Kesiklerimi bandajlıyor ve temizlikten dolayı acısa da üzerlerine toprak bulaşmadığı için daha iyi hissediyorum. Yere çarptığım için yüzüm acıyor ve ellerim defalarca düştüğüm için cehenneme kadar kesildi, ama yatıp katlanmaktan daha iyi. Tüm bunlar sona erdiğinde, en azından bir çeşit haysiyetim sağlam olacak.

"Sana söz veriyorum, benim sorunumun ne olduğunu bilmek istemezsin. Bu konuşmayı yapacak ne vaktimiz ne de kâğıdımız var ve futbolu basketbola tercih ettiğimi bilmeni isterim, eğer bunu zaten bilmiyorsan. Ve açıklığa kavuşturalım, sen benimsin ve bana aitsin, Maybel." Ayağa kalkıp beni ensemenden tutuyor ve yüzümü kendine yaklaştırıyor. Başka tarafa bakmam gerektiğini bilsem bile bunu yapamıyorum. "Sen bana aitsin. Her sızlanışın ve inleyişin. Her orgazmın. Her düşüncen benim. Senin küçük tatlı ruhun ve amın. Benim de." Sesi alçak ve boğuk, nane kokusu burun deliklerimi dolduruyor. İçime bir baş dönmesi dalgası çarpıyor ve dizlerim ağırlığının altında bükülmekle tehdit ediyor. *Lanet olsun*. Bunu kabul edeceğimi düşünüyorsa ciddi ama kesinlikle deli.

O beni tutarken başımı sallayabildiğim kadar sallıyorum. "Hayır. Ben kendimden başka kimseye ait değilim."

"Kendine bunu söylemeye devam et, küçük şebboy." Boynumun arkasındaki tutuşu kayboluyor ve onun elinden kurtulduğum için ciğerlerime rahat bir nefes çekiyorum. Aynı parmaklar boğazıma doğru hareket ettiğinde, kocaman eli kolunu sıktığında bu rahatlama kısa sürüyor. "Kendine bunu söylemeye devam et."

Bir an felç oldum ve tek yapabildiğim ona bakmak oldu. Kahretsin. Adam kocaman. Kütüphanede beni yakaladığında hatırladığımdan daha büyük. Gözleri kararıyor, içlerindeki yeşil neredeyse siyah görünüyor. "Kendi başına ayakta durman gerekecek çünkü ödülümü inceleme vaktim geldi."

"Teftiş mi?" Fısıldıyorum. "Ne demek bu?"

Beni yanan bir kömürmüşüm gibi bırakıyor ve dizlerimin titrediği gerçeğini saklamaya zahmet etmiyorum. Hem soğuktan hem de damarlarımda dolaşan korkudan içime kapanıyorum. Dünyadaki tüm zamana sahipmiş gibi bana bakıyor. Kendimi güvensiz hissediyorum, sanki mikroskop altındaymışım gibi... yargılanmak üzereymişim gibi. O beni izlerken, ben de ona bakma fırsatını yakalıyorum. Koyu renk saçları kaşlarını okşuyor ve koyu yeşil gözleri sanki camdan yapılmışım gibi içimi görüyor.

"Bütün gece burada durabiliriz," diyor sonunda. "Ben güzel ve sıcakım. Ancak sen biraz üşümüş görünüyorsun."

Elbisemi ve çürüklerimi gösteriyorum. "Ve zaten donmakta olduğumu bile bile kıyafetlerimi çıkarmamı mı istiyorsun?"

Omuz silkiyor. "Ne kadar çabuk soyunursan, seni ısıtmaya o kadar çabuk geçebiliriz."

Boğazımda oluşan golf topu büyüklüğündeki düğümün etrafında yutkunuyorum. Nefes alışım hızlanıyor, kalbim kaburgalarımın çarpıyor. Vücudumdaki her lif benimle dalga geçmesi için dua ediyor ama ben daha iyisini biliyorum. Bu berbat bir akıl oyunu değil. O ciddi ve eğer ona istediğini vermezsem, benden alacak.

"Soyun, çiçek, yoksa senin için yaparım."

"Ya çekip gitmek istersem?" Fısıldıyorum. "Sadece git. Para yok. Sıkıntı yok. Eve gidip tüm bunları aptallığa mı bağlayacağım?"

Bu bana bir kıkırdama kazandırdı. "İyi deneme derdim ama sen bundan daha zekisin. Sana zaten bana ait olduğunu söyledim. Senden o kadar kolay vazgeçmeyeceğim. Ayrıca, eğer bir sebepten dolayı çekip gitmene izin verirsem, suçsuz yere gitmene izin vereceğimi mi sanıyorsun? Çekip gidersen kampüsteki herkes senin bir yalancı ve dolandırıcı olduğunu

öğrenir. Akıllı düşün, çiçeğim.

herkesin size sırtını dönmesini sağlamak için statümü kullanmayacağımı mı düşünüyorsunuz?"

O konuştuğu kalp atışları hızlanıyor. "Ben... Ben aldatan *ya da* yalancı değilim." "Çekip gitmek istediğini söyledin... Eğer gidersen, bu

ormanıma ayak bastığında yaptığın anlaşma. Para ödülünü almak için iki kez düşünmezdin... ama şimdi yakalandın ve birdenbire sonuçlarına katlanmak istemiyorsun. Üzgünüm aşkım ama *bu* işler böyle yürümüyor."

Dünyam şu ana kadar küçüldü. Beni gerçekten soyunmaya zorlayacak ya da hayatımı mahvedecek. Kimse ona karşı gelmeyecek ya da onun yerine bana inanmayacak. Ben okul taksitlerimi zar zor ödeyebilen bir hiçim. "Ya bir anlaşma yaparsak?"

Dudağının kenarı kıvrılıyor, sonra yalıyor ve öne doğru adım atıyor. "Ne tür bir anlaşma?"

Görünüşe göre dikkatini çektim. *Korkunç* bir şey. "Eğer bunu yaparsam. Kaçmam ve istediğin her şeyi görmem... Bana kulübenin yönünü göster ve yine de oraya ulaşmaya çalışmama izin ver."

Gülüyor. "Ormanda hızlı bir sevişme için yirmi beş bin dolar mı? Benim için buna değeceğini sanmıyorum. Seni alıp şafağa kadar tutabilirim. Oraya gitme şansını mahvederim."

"Ne istiyorsun o zaman?"

Sıcaklığı bana doğru yayılana kadar yaklaşıyor ve kendi isteğim dışında bile olsa eğilmeme neden oluyor. Nane ve tik ağacı kokusu burun deliklerimi dolduruyor ve tüm bunların üstüne bir de onun güzel koktuğunu düşünmekten nefret ediyorum. Özellikle de bana yaşatmayı planladığı şeylerden sonra...

İliklerime kadar ürperten bir bakışla, boğucu gözleri morarmış dizlerimden dağınık saçlarıma kadar beni tarıyor. "Beni ikna et, küçük şebboy. O amcık yirmi beş bin değerinde mi? Göster bana, belki anlaşmanı kabul ederim. Ama şu anda elimde buna değeceğine dair hiçbir kanıt yok."

Lanet *olsun*, tabii ki o da kaba olmak zorunda. Bu noktada kaybedecek tek şeyim haysiyetimin kaldı ama yakında onu da alacak. Kalan parçaları da kendim parçalayabilirim... En azından o zaman onu da benden almadığını bilirim.

Elimi uzatıp elbisemi başımın üzerine çekiyorum, sonra da yere atıyorum. Öfke ve acı içimi parçalıyor. Ona zarar vermek, şu anda hissettiklerimi ona da hissettirmek istiyorum.

Soğuk hava tenimde geziniyor ve dikkatle sütyenime ve külotuma bakıyor. "Devam et," diye fısıldıyor boğuk bir sesle.

Titreyen parmaklarımla sütyenimin düğmesini açtım ve orman zemininde elbisemin üstüne düşmesine izin verdim.

Gözleri göğüslerimi tarıyor ve neredeyse içgüdüsel olarak onları örtmek için uzanıyorum. Bakabilmek için ellerimi aşağı çekmesi bir saniyeden az sürüyor.

Göğüslerim büyük değil ama sütyene ihtiyaç duyacak kadar büyük. Gözleri onları yutuyor ve bileklerimi bırakmadan önce dudaklarını tekrar yalıyor. Parmaklarını belime dolayıp vücudumu kendine doğru çekerken hareketsiz kalıyorum.

Kot pantolonu bacaklarımı sertçe sarıyor. Kalçalarının ve karnının sıcaklığını üzerimde hissetmekten hoşlanmamaya çalışıyorum. "Gittikçe ısınıyor, küçük çiçek. Hepsini görmek istiyorum."

Ona gözlerimle yalvarıyorum çünkü kelimeler boğazımda düğümleniyor. *Lütfen. Bana bunu yaptırma.* Bana aynı boş ve ateşli bakışlarla bakıyor. Umurunda değil ve beni rahat bırakmayacak.

Eğer o yirmi beş bini istiyorsam, her kuruşunu hak etmemi sağlayacak.

Külotumun kenarını tutarken ellerim titriyor. Vücudumdaki her kas donuyor. Yapamıyorum. *Kahretsin,* yapabileceğimi sanmıştım ama yapamıyorum.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye soruyor. Sesi derin, karanlık ve belli ettiğinden daha fazla etkilendiğini biliyorum.

Sessiz kalıyorum ve ihtiyacı olan tek cevap bu olmalı ki elini cebine atıp bir çakı çıkarıyor.

Anında tökezleyerek geri çekildim ve kapıyı açmasını dikkatle izledim. "Sakin ol, şebboy."

Soğuk bıçağı külotumun kenarının altına kaydırıyor ve keskin bir darbe indiriyor. Bacaklarımdan aşağı kayıyor ve ayakkabılarımdan üzerinden tekmeleyerek çıkarıyorum.

"Bu daha iyi." Vücuduma bakabilmek için yeterince geriye yaslanıyor. "Ah, küçük çiçek, gardırobunun gösterdiğinden *çok* daha lezizsin."

Çekiniyorum. "Duygularıma kıyma. Lütfen. Farkında olmayabilirsin ama ben kimse için giyinmiyorum."

"Hmm... Bunu göreceğiz." Beni bıraktı ve geri çekildi. "Peki, devam et."

Çenemi kaldırıyorum ve yüzünü dikkatle izliyorum. "Neye devam edeyim?"

"O parayı istiyorsan, hak etmen gerekecek." Ağır bir elini omzuma bastırıyor ve beni yavaşça dizlerimin üzerine doğru itiyor. Tökezliyorum ve küçük kıyafet yığınının üzerine düşüyorum.

"Ben... Ne yapmamı istiyorsun?"

Başını eğdi ve önümde çömeldi. "Belli değil miydi?"

Cinsel deneyim eksikliğimi detaylandırarak değilim. Ne istediğini tahmin edebiliyorum ama tam olarak emin değilim. Bunu bilmesine izin veremem.

"Söyle bana, lütfen..." Sesimin bu kadar küçük ve titrek çıkmasından nefret ediyorum.

Tekrar ayağa kalkıyor ve bana bakıyor, bakışları düz ve soğuk. "Pantolonumun fermuarını aç. Sikimi çıkar ve o arsız küçük ağzını etrafına sar. Bu kadar kolay."

"Tek istediğin bu mu?" Onunla alay ediyorum.

Bana soğuk, acımasız bir gülümseme veriyor. "İstediğim *ilk* şey bu."

Titreyen parmaklarımla kot pantolonunun düğmesini açıyorum ve fermuarını indiriyorum. Beni ilk yakaladığı andan beri sertleşmişti. Elim kumaşın arkasındaki uzunluğunu okşuyor. İri, inanılmaz derecede büyük hissettiriyor. Hayatımda hiç oral seks yapmamıştım ve şimdi benden bunu burada, ormanın ortasında, dizlerimin üzerinde yapmamı mı bekliyor? İlk kez yaşanacak bir deneyimden bahsediyoruz.

"Yala şunu," diye emrediyor. Sesinde sert bir ton var. "*Şimdi*. Bana ne kadar istediğini göster."

Sertçe yutkunuyorum ve boyunu fermuardan çekip çıkarıyorum. Hissettiği kadar büyük, shaftı uzun ve şişmiş başı kalın. Elimi etrafına doluyorum ve bir parçam vücudunun sıcaklığını ne kadar takdir ettiğimi kaydediyor. Avucumla ona deneysel bir pompa yaparken ellerim titriyor.

Harap olmuş dizlerimin üzerine çökerken tüm vücudum titriyor. Bu adam beni korkutuyor ve tek istediğinin bu olmadığını *biliyorum*. Yirmi beş bin için değil. Beni maruz bıraktığı onca alay ve işkenceden sonra olmaz.

Sertçe yutkunuyorum ve öne doğru sürünüyorum. Sorun yaşadığımı fark etmiş gibi görünüyor ve mesafeyi kapatıyor. Aleti ağzıma yaklaşıyor, neredeyse dudaklarımı öpüyor.

Adrenalin ve soğuk korku karnımın derinliklerine yerleşmeye başlıyor.

Şu anda ne halt ediyorum ben? Bu pislik de kim oluyor da beni buna zorluyor?

Elim onun sikine sarılmış bir şekilde diz çöktüğümde, bizi terk eden pislik babam dışında hayatımda hiç kimseden nefret etmediğimi fark ettim.

Ben bebekken. Hiç tanımadığım bir adam. Başka hiç kimseden nefret etmedim.

Şu ana kadar değil.

Ona ve gözlerindeki aç, zalim bakışa bakıyorum. Bundan zevk alıyor. Çırpınışlarımın her parçası onu tahrik ediyor, zevkini artırıyor. Elimi tekrar uzunluğundan aşağı kaydırıyorum, sıcaklığı emiyorum. Şu anda alabildiğim tek şey bu ve içimden bir ses her şeyin *çok* daha kötüye gideceğini söylüyor. Kazanmasına izin veremem. En azından gerçek bir mücadele olmadan.

İç çekerek öne doğru eğildim ve elimi sertçe sikinin etrafında döndürdüm. "Siktir!"

İki büküm olduğu anda elbisemi kapıp kaçtım.

Ya hayatımın en büyük hatasını yaparım ya da ipucunu alır ve beni rahat bırakır.

BÖLÜM 9

DREW

Acı aletimden karnıma doğru yayılıyor. İki büküm oldum ve nefes almak için parmaklarımı yere dayadım. O küçük velet bunun bedelini ödeyecek.

Ormanda çırılçıplak koşuyor ve ben onu yere yatırıp adım *tam* istediğim gibi haykırana kadar becereceğim.

Kendimi pantolonumun içine sokup fermuarını çekiyorum.

Hangi yöne kaçtığını tespit etmek saniyelerimi alıyor. Ona yetişmek için ağaçların arasından koşarken aptal gibi sırtıyorum. Biraz önde başlamıştı ama bunu korumasına izin vermeye niyetim yok.

Onu ormanda kovalıyorum, koşuşunu dinliyorum, nefes alışının sesini dinliyorum ve ağaçlara, çalılara ve kütüklere çarparken çıkardığı her küçük iniltinin tadını çıkarıyorum. Çok zarif değil ve beni izlemekle o kadar meşgul ki gözlerini önündeki yolda tutamıyor. Tekrar dizlerine vurması uzun sürmüyor.

Zavallı, hırpalanmış dizleri bu gece dayak yiyor.

Ona kolayca yetişiyorum.

Yüzükoyun yatan bedeninin üzerinde durup aşağı bakıyorum. "Anlaşma istediğini sanıyordum ama sanırım şimdi başka bir şey istiyorsun. Seni kovalamamı istemiyorsan neden kaçmaya devam ediyorsun, küçük şebboy?"

İnliyor ve cebimden küçük bir el feneri çıkarıp vücuduna tutuyorum. Krem rengi soluk teni, kovalamacadan kalan kir ve kanla kaplıydı. Oh *evet*, o en büyük ödül ve gerçek bir avcı gibi

Bunun her saniyesinde. Kesikleri ve sıyrıkları yüzeysel. Önemli bir şey yok. En kötüsü dizleri. Üzerimdeki ceketı çıkarıp yere atıyorum, sonra onu kalçalarından tutup kaldırıyorum ve dizleri ceket tarafından yastıklanacak şekilde konumlandırıyorum. En azından daha az pislik olmaya çalışmama neden oluyor.

"Bunu senin için yapmıyorum, çiçeğim. Sadece kendimi daha rahat hissetmek için yapıyorum."

Bir elimi çıplak kalçasında gezdiriyorum ve parmaklarımın ardından tüylerimin diken diken oluşunu izliyorum. Seni yumuşak, ipeksi ve bacaklarının arasının ne kadar sıcak ve ıslak olduğunu hissetmek için sabırsızlanıyorum.

"Konuş benimle, küçük çiçek. Kırılan bir şey var mı?"

İnliyor ve ayağa kalkmaya çalışıyor, ama onu dizginlemek için elimi beline koyuyorum. "Gururum ya da haysiyetim dışında mı? Hayır, pek sayılmaz."

Gözlükleri yine yamuk duruyor, ben de uzanıp gözlüklerini yüzünden çekiyorum. Bir eliyle kapmak için hamle yapıyor, ben de saklamak için cebime sokuyorum. "Merak etme. Onları geri alacaksın."

Sesi yüksek ve korkmuş. "Onlar olmadan pek bir şey göremiyorum."

Hmm..." Güzel, belki de bu bir daha böyle bir numara çekmeyeceğin anlamına geliyordur."

"Ama... Kaçmamı istediğini sanıyordum."

Şimdi gülüyorum. "Oh, sana verdiğim değerden çok daha fazlasısın. Şimdi yaklaş ki seni sıcak tutabileyim."

El fenerini bacaklarımın yanına koyuyorum, böylece iki elim de onu dizlerinin üzerine çekmek için serbest kalıyor. "Daha yakına gel."

Tamamen doğrulduğunda inliyor ve sızlanıyor. "Bırak beni gideyim." "Artık parayı istemiyor musun?"

Alay ediyor. "İkimiz de bana asla para vermeyeceğini biliyoruz. Sadece benimle uğraşmak, beni kızdırmak, beni kullanmak ve sonra da diğerleri gibi beni bir kenara atmak istiyorsun. Ben aptal değilim."

"İşte burada yanıyorsun, şebboy. Bunlardan bazılarını yapmayı planlıyorum, ama seni kullandıktan sonra, seni kırdıktan sonra, seni tutmayı planlıyorum. Ben aksini söyleyene kadar bana aitsin. Kendimi tekrar etmeyeceğim."

Beni küçümsüyor. İçindeki mücadele onu daha çok arzulamama neden oluyor. Kırıldığında ne kadar güzel olacak... Bakışlarımın gözyaşı ve kirle lekelenmiş yüzünden boynuna, sonra omzunun üzerinden, şu anda elmas gibi sert olan allık pembesi meme uçlarıyla güzel yuvarlak göğüslerine doğru kaymasına izin veriyorum.

Devam ediyorum, karnının pürüzsüz düz kıvrımına ve sonra da amının hemen yanındaki yumuşak sarı saç tutamına bakıyorum. Dudaklarımı yalıyorum ve bacaklarını erişebileceğim kadar açmak için ayak bileğini tutuyorum. Kaçmaya çalışacakmış gibi ayaklarını dışarı atıyor ama ben sıcak ellerimi soğuk tenine daha sıkı sarıyorum ve vücudunun üst kısmını göğsüme doğru çekiyorum. Sonra bacakları kalçalarını sarana kadar onu kendime çekiyorum.

Tam istediğim yerde.

Yüzüm onunkiyle aynı hizaya gelene kadar eğildim, yanak yanağa. Geri çekilmek için hamle yaptı ama ben onu boynundan yakaladım. "Bir daha beni incitecek bir hareket yaparsan, sana bu cezayı on katıyla vereceğimden emin olabilirsin. Birbirimizi anlıyor muyuz?"

Tekrar yutkunuyor, gözyaşları hâlâ akıyor ve başını sallıyor.

Kazandığım şeye bir göz atmak için kalçalarını ayırıyorum. Amı benim için açıldı, bir çiçek gibi açtı. Lanet olsun, sikimi almaya hazır. Oraya kaymak ve ne kadar sıkı olduğunu görmek için sabırsızlanıyorum. Onun gibi bir kızın belki bir avuç erkekle birlikte olduğunu tahmin ediyorum. Bacaklarını birbirine bastırmak için hareket ediyor ve ben de bunu yapmasına izin veriyorum. Kalçaları birbirine değdiğinde, dizlerini ceketimin üzerine yeniden yerleştirmek için onu yukarı çekiyorum ve sikimin kıkına bastırdığını hissedebilmesi için yukarı doğru eğiliyorum. Kıpırdanıyor ve ben de onu sabit tutmak için parmaklarımı leğen kemiğindeki kemiklere geçiriyorum. "Çok hızlı değil, Çiçek. Bunun tadını çıkarmak istiyorum."

"Ne istediğini biliyorum. Sadece şu lanet işi bitir."

Üzerine eğilip sırtına biraz ağırlık basıyorum, böylece bacakları titriyor. "Madem bunu söyledin, sanırım acele etmeyeceğim."

Nefes nefese kaldı ve avuçlarımda içinde hareketsiz kaldı. Bu işe yaramayacak. Kıkına öyle sert bir tokat atıyorum ki öne doğru fırlayıp karnının üstüne düşüyor. Tahmin ettiğim gibi, tükürerek, tırmalayarak, vurarak, yüzüme doğru geliyor.

İşte orada. Benim küçük şebboyumun içinde gösterdiğinden daha fazla mücadele var.

Bileklerini onu inletecek kadar sert kavriyorum, sonra onu döndürüyorum, böylece sırtı tekrar göğsüme yaslanıyor, kıcı *tam* istediğim yere bastırılıyor. Kalçalarını ileri doğru pompalıyorum, böylece uzunluğumun her santimini hissedebiliyor.

"Sana sahip olmak için bir dakika daha bekleyemem," diye fısıldıyorum boynuna doğru, narin bileklerini bir elimde toplayıp kendi yumruğumla göğsüne bastırırken.

Diğer elimi kotumu açmak ve ağrıyan aletimi çıkarmak için kullanıyorum. Sonunda ona sahip olma zamanı geldi. Bu savaşı kaybetti. O artık *benim*.

Kalçalarını yukarı doğru eğiyorum, böylece kendimi ona sürtebiliyorum, sikimi kalçalarının arasından besliyorum. Amının sıcaklığı sikimin üzerine yayılıyor, beni çağırıyor.

beni ileri itiyor. Bir inilti çıkarıyor ama duymazdan geliyorum. Birkaç dakika içinde bana daha fazlası için yalvarmaktan başka bir şey yapmayacak. Kendimi amının dudaklarından geçiriyorum, ileri geri, her geçişte sikimin başının klitorisini fırçalamasını sağlıyorum. Sızlanmaları daha da artıyor, günahkâr bir şeye dönüşüyor. Keskin bir nefes alışı. Belki de şok ya da şaşkınlık? Bu küçük hareket onu neden şaşırtsın ki?

"Konuş benimle, küçük duvar çiçeği? Bu iyi hissettiriyor mu?"

Sessiz kalıyor; ağzından tek bir kelime bile çıkmıyor, ben de istediğimi yapmaya devam ediyorum. Eğer bana bir şey vermek istemiyorsa, o zaman kendim için endişelenirim.

Buradaki ipeksi ve pembe halini seviyorum. Tüm kan merkezine doğru akıyor ve ikimizi de ısıtıyor. Vücudunu kendime daha sıkı sarıyorum, sonra omuzlarını aşağı doğru itiyorum, böylece elleri ve dizleri üzerindeyken sırtı kavisleniyor. Kesik kesik bir hıçkırık geceyi böldü ama görmezden geldim. Buraya geldiğinde kuralları biliyordu ama yine de tam da bu şey için bir anlaşma yapmaya çalıştı. Şimdi ben alıyorum ve kabul etse de etmese de o da en az benim kadar zevk alacak. Eminim sadece kaybettiği için ağlıyordur. Bunun acıyla ya da incinmekle bir ilgisi yok. Kendine zarar vermemesini sağladım ve ona zarar verecek tek bir parmağımı bile oynamadım. Kötü hissetmek için bir nedenim yok. Bunun yerine zevke odaklanarak kendimi onun açıklığına sürüyorum, bir elimle kalçasını tutarken diğer elime sikimi alıyorum. Bu benim her zamanki uzmanlık alanım değil... Zamanın yüzde doksan dokuzunda, ne kadar sert ya da acımasız olduğumu tamamen göz ardı ederek istediğimi alırım. Her kadın kendini bana atmadan önce skoru bilir.

Ama Maybel farklı ve bana dikkatli olmamı söyleyen içgüdülerim yüzünden ona doğru eğilerek beni yönlendirmesine izin veriyorum. İleriye doğru iterek, sikimin kalın başını onun ıslak sıcaklığına bastırıyorum ve bir nefes alıyorum. Kasları sıkı, beklediğimden daha sıkı, o kadar ki dişlerimi sıkmak ve vücudunun direncini zorlamak zorunda kalıyorum. Avuçlarımın içinde kayıyor, omuzları aşağıya doğru eğiliyor, başı soğuk toprağa bastırılıyor. Vücudunun her santimi bir yay gibi gergin. Belki de bir süredir sikilmemiştir. En azından bana karşı koymayı bıraktı. Keşke vücudu içeri girmeme izin verseydi. Her ne kadar bundan nefret etsem de, yavaşça sikimi biraz daha derine sokuyorum, sonra geri çekiyorum.

Kaçacakmış gibi hafifçe öne doğru kaydığını fark ediyorum. Tek yapabildiğim gülümsemek. Artık karanlık ağımın içinde olduğuna göre, benden asla kaçamayacak. Onu sabitlemek için bir kolumu karnının altına sokuyorum ve sıkıca yerinde tutuyorum.

"Bu sefer kaçamayacaksın. Şimdi benim sıram."

"Sen... Ben..." Sözleri küçük hıçkırıklara dönüşüyor. "Bekle... sen çok büyüksün. Bana zarar verirsin."

Bunu bana bir iki kez söylediler ama çoğu zaman, onları germenin verdiği zevkle birlikte gelen acı, ben birkaç kez ittikten sonra akıllarının bir köşesine itiliyor. Burada aynı şey olmuyor. Hayır, ben içine girdikçe o daha da vahşileşiyor. Parmakları sanki benden uzaklaşması gerekiyormuş ya da ölebilmemiş gibi toprağı tırmalıyor. Benden çok sikimden korktuğu için aşağılanmalı mıyım yoksa heyecanlanmalı mıyım bilmiyorum.

"Shhhh. Sorun yok, beni alabilirsin. Zaten alıyorsun. *Öyle değil mi?* Dar amcığın her şeyimi almakta zorlanıyor olabilir, ama sikimin etrafında güzelce geriliyor. Sikeyim. Merak etme bebeğim, seni zorlamak zorunda kalsam bile esneyeceksin," diye fısıldıyorum kulağına ileri doğru iterken. Omurgamda zevk cıvataları zonklıyor. Vücudunun bana karşı savaşma, beni dışarı itme şeklinden, daha önce benimki büyüklüğünde bir siki olan bir erkek tarafından hiç sikilmediğinden eminim. Bu da derisinden çıkıp benden uzaklaşma ihtiyacını açıklıyor. Önemli değil. Vücudu alıacak ve alıştığında, içine girmem için bana yalvaracak.

"Kahretsin, amın sikimi boğuyor." İnliyorum. Küçük bir tıslama havayı dolduruyor ve kaçabilecekmiş gibi öne doğru eğiliyor, ama onu sıkı sıkı tutuyorum, onu sikimin her santimini almaya zorluyorum. "Onu uyandırdığına göre artık canavardan kaçış yok, çiçeğim." Kalbim göğsümde güm güm atıyor. Sikim o kadar sert sıkılıyor ki, amcığı bakire bir amcık gibi hissediyor. Sik beni, çok sıkı ve ıslak. *Lanet* olsun. Ona tekrar tekrar çarpmak, parmaklarımı kremsi etine batırmak, onu işaretlemek, onu benim yapmak istiyorum, ama bunun yerine duruyorum. Kendimi onun sıkılığından kurtarıyorum ve narin kıvrımlarına bakıyorum.

Nefesim kesiliyor. Loş ay ışığında sikimi, kalçalarının içini ve amını kaplayan kırmızı parıltıyı görüyorum.

Kan. Bakire kanı.

Onun her santimine sahip olmak ve sahiplenmek için duyduğum bu derin ilkel ihtiyaç beni ele geçiriyor. Beynimin ne yaptığımı anlamaya bile vakti yok. Amaçladığımdan daha sert bir şekilde onu kalçalarından kavırıyor ve güzel amını ağızıma doğru sürüklüyorum. Bir çığlık atıyor ama yüzümü

bacaklarının arasına gömüp ona ziyafet çekerken beni durdurmaya çalışmıyor. Yukarıdan aşağıya, bana verdiği tatlı kurbanın tadına bakarak amını yalayıp temizliyorum. Kanın bakırımsı tadı dilimde patlıyor ve daha fazlasını isteyerek açgözlülükle onu kucaklıyorum. Diğer

Erkekler bunu rahatsız edici ya da iğrenç bulabilir ama ben biraz kandan korkmuyorum. Dudaklarımı klitorisine dolamadan ve emmeden önce dilimi klitorisine birkaç kez değdiriyorum. Tüm vücudu bana karşı titriyor ve kalçalarını kaldırıp dilimin üzerinde kendini becermeye çalıştığında onu tam istediğim yere getirdiğimi anlıyorum.

Daha derine, daha fazlasına ihtiyacı var. Bunu biliyorum, ama tekrar içine girdiğimde damlamasını istiyorum. Dudaklarımı tomurcuğa sabitleyerek daha sert emiyorum ve aynı anda dilimi fiskeliyorum, ona biraz daha sert vurmak için aç yapıyorum ve pantolonunu indirene kadar devam ediyorum.

"Tanrım," diye inliyor gece havasında.

"Tanrı değil, çiçek, sadece Drew," diye homurdanıyorum kıvrımlarına karşı. Kahretsin, tadı çok güzel. Bütün gün burada oturup amını yalayabilirim ama daha fazlasına ihtiyacım var. Canavarı tatmin etmezsem, neyden yapıldığını görme fırsatım olmadan önce onu kırmayacağımı kimse söyleyemez. İçimde oluşan ilkel dürtüyü bastırarak sertçe yutkunuyorum ve sırtını tekrar göğsüme yaslaması için onu kaldırıyorum. Onu sanki bir cam parçasıymış gibi nazikçe hareket ettiriyorum.

Burnumu boğazına dayayarak konuşuyorum: "Sanırım bana bir şey söylemeyi unuttun."

"Size bir şey söylemeyi unutmadım. Bana hiç fırsat verilmedi." Sesinin çatlaması bana, takındığı o küstah tavrın altında yumuşak, hassas bir taraf olduğunu ve onun yumuşak yapraklarını koparmamaya dikkat etmem gerektiğini hatırlatıyor.

"Bu bir yalan. Bana istediğin zaman söyleyebilirdin. Sanırım bunu kendi başıma öğrenmemi istedin ama sorun değil çünkü senin *ilk* erkeğin olmanın, senin içine giren tek erkek olduğumu bilmenin beni ne kadar heyecanlandığı hakkında hiçbir fikrin yok. Seni siken ve deliğine sahip çıkan tek erkek. Bakir amının tadı da en az hissettirdiği kadar tatlı."

Hıçkırıkların en yumuşağı havayı dolduruyor ve onu sıkıca kavrayışımı bırakıp parmak uçlarımı vücudunun uzunluğunda gezdiriyorum. Yumuşak, kremi, pürüzsüz bir ten. Öfkem ve yıkımım için mükemmel bir tuval. Aşağı doğru inerek girişini parmaklıyorum ve tek bir parmağımı içine sokuyorum.

O kadar ıslak ve hazır ki, hemen ikinci bir parmak eklemeyi seçiyorum. Tam oturdu ama yakında sikimi alacak, o yüzden önemli değil. Sıkı amcığının parmaklarımı sıkıldığını hissettiğimde ürperiyorum. Her sızlanışını ve burnunu çekişini duyuyorum, ama aynı zamanda hafif nefes alışını da duyuyorum. Vücudunun yavaş yavaş sıkılaştığını hissediyorum ve aşağıya damlayan ıslaklığı hissediyorum.

Elimden yere düştü. Kahretsin, korkmuş ve kafası karışmış olabilir ama hayır demiyor. Beni durdurmaya çalışmıyor. *Ona izin verdiğimden değil.*

"Şşşt. Sorun yok. Bunun yanlış gelebileceğini biliyorum, ama değil. Şimdi seni sikimin üzerine boşalana kadar becereceğim. Spermлерimin bakire kanınla karışmasını istiyorum... Ve dar deliğinden sızıp kalçalarından aşağı akmasını izlemek için sabırsızlanıyorum. Bekaretini tamamen yok edişimin gerçek bir şaheseri."

"Doğum kontrol hapı kullanmıyorum." Sesindeki panik gözden kaçmıyor. "İçime giremezsin."

Boynunun yan tarafını yalıyorum ve kulak memesini dişlerimin arasına alıp kemirdikten sonra kulağına fısıldıyorum, "Ne istersem yapabilirim tatlım. Bu topraklara girdiğinde bunun için imza attın. Tüm kontrolü bana bıraktın, ama ben iyi bir adam olduğum için ve şu anda bu dünyanın ihtiyacı olan son şey etrafta dolaşan başka bir psikopat olduğu için, sana bir B Planı getireceğim ve iğne için randevu alacağım."

"Doğum kontrolüne ihtiyacım yok," diye homurdanıyor. "Ve prezervatif kullanmalısın. Taşıyor olabileceğin herhangi bir hastalığı istemiyorum."

Bir kahkaha attım. "Şaşırtıcı gelebilir ama daha önce hiçbir kızı prezervatifsiz sikmemiştim. Sen benim için bir ilksin ve şimdi bunun nasıl bir şey olduğunu tattığıma göre, geri dönmeyeceğim. Aramızda hiçbir şey istemiyorum, ince bir lateks parçası bile. Eğer hastalıklar konusunda endişeleniyorsan, sana rahatlıkla söyleyebilirim ki bende hastalık yok."

"Belki de öyle." Pantolonunun altından, içinde biriken zevkle konuşmaya çalışıyor.

"Eğer beni korkutup kaçırmaya çalışıyorsan, bu olmayacak. Umurumda değil. Bundan önce bakireydin. Beni hiçbir şeyin olduğuna inandıramazsın, bu yüzden kendine ne istersen söylemeye devam et. Hiçbir şey beni tekrar tekrar amının derinliklerine batmaktan alıkoyamaz. Sen bile."

"Senden nefret ediyorum."

"Benden istediğin kadar nefret et, bebeğim. Nefretinin tadı bu kadar güzelse, arzunun tadının nasıl olduğunu hayal bile edemiyorum." Parmaklarımla onu germeye devam ediyor, yavaşça beceriyor, nefeslerinin pantolona dönüşmesini ve kalçalarının elime çarpmasını dinliyorum. Ne yaparsam yapayım canının yanacağını bildiğim için bir pislik gibi davranıp onu becermeye devam edebilirdim ama içimdeki en küçük parça acıyı elimden geldiğince azaltmaya çalışmak istiyordu. Şimdi pişmanlık duyuyorum çünkü taşaklarım ağrıyor, maviye dönmek ve buruşmakla tehdit ediyor. Kovalamaca ve ön sevişme arasında patlamaya hazırım. Amcığı

Onunla işim bittiğinde ıslak bir karmaşa içindeydi ve parmaklarımı dar deliğinden çektiğimde, onaylamayan bir inilti çıkardı. "Endişelenme, senin için parmaklarımdan daha iyi bir şeyim var."

Sikimi onun girişine yönlendiriyorum ve yavaşça, çok yavaşça içine kaydırıyorum. Sıkı kaslarının her sıkışında, onu her bir santimi almaya zorlarken dişlerimi gıcırdatıyorum. Ona tekrar tekrar sürtünme arzusu beni on kat daha fazla kavıyor. Onu incitmek istiyorum ama henüz onu mahvetmek istemiyorum. Onu bir hayvan gibi becermek için daha çok zamanım olacak. Sahip olduğum son kontrol parçasına tutunarak onu yavaşça beceriyorum, girip çıkıyorum, aletimdeki kan izlerini her gördüğümde hayret ediyorum. Lanet bir *bakire*. *Nasıl bu kadar şanslı olabildim?* Bu düşünce beni biraz daha hızlı hareket ettiriyor, biraz daha sürtünmeye ihtiyaç duyuyorum.

"Çok iyi hissediyorsun Bel, *çok* iyi."

Bir elimi tekrar karnına sokuyorum ve klitorisine masaj yapmaya devam ediyorum, parmaklarım sıkı tomurcuğun üzerinde daha hızlı hareket ediyor. Amından gelen sıvı her itişte uzunluğumun üzerine dökülüyor ve biz bağlanırken amının çıkardığı lanet sesleri seviyorum.

"Drew..." Adımı inliyor ve sesi çok güzel geliyor.

Artık çok yakın. Bunu hissedebiliyorum, vücudunun titremesinden ve kaslarının titremesinden anlıyorum. Hissettiği acı ve gerilmeye rağmen kıcını bana doğru itiyor, zevkin peşinden koşuyor. Oh *evet*, bunu istiyor. *Beni* istiyor.

"Benim için geleceksin, değil mi?" diye sordum.

"Oh Tanrım..." Kelimeleri hırıltılı, nefesleri artık daha çok pantolon gibi çıkıyor.

"Hissediyor musun? Daracık amının her kelepçesini aletimin etrafında hissedebiliyorum ve bu beni çıldırtıyor. Benimle boşalacaksın. Bu senin tek seçeneğin. Eğer yapmazsan, yapana kadar seni becermeye devam edeceğim ve inan bana, çiçeğim, ne kadar sürebileceğimi bilmek istemezsin. İsteddiğimi yapmazsan seni inleyen, döl dolu bir karmaşa halinde bırakacağım."

Dudaklarından yumuşak bir çığlık kaçıyor ve tırnaklarını bileklerime geçiriyor. Acı, omurgamın tabanından aşağıya zevk kıvılcımları gönderiyor. *Sik beni*.

"Söyle," diye
homurdanıyorum.

"Ne?" diye
ağlıyor.

Daha sert itiyorum. Boşalmaya çok yakınım ama önce onu

hissetmeliyim.

"Bana iyi bir kız olacağını ve sikime boşalacağını söyle." Onun içinde dibe vururken tıslıyorum. Zevkle savaşıırken onu kavrayışım sıkılaşıyor. Aminin duvarları etrafımda sımsıkı kenetlenip beni sağmaya başladığı anda kopuyorum. Kızın boşalması beni hiç ilgilendirmiyor ama bu kız herhangi biri değil ve onun etrafımda çırpınışını hissetmemek, döllerimi içine çekip orada tutmak fikri beni öfkeliendiriyor.

"Oh *Tanrım...*" Benim küçük çiçeğim inliyor. "Ben... Ben geliyorum."

Bir saniye sonra patlıyor. Daracık amcığı sikimi boğuyor ve ciğerlerimdeki havayı çalıyor. Zonklayan klitorisini bırakıyorum ve ellerimi kalçalarına götürüyorum, daha iyi bir kavrama elde ediyorum, böylece ona olabildiğince sert ve hızlı bir şekilde girebiliyorum. Onu orgazmı boyunca beceriyorum. Zevk o kadar büyük ki, yemin ederim bir an için bayılıyorum. Tek duyabildiğim onun inlemeleri ve ben gittikçe yükselirken etlerimizin birbirine çarpması.

"Kahretsin, çok iyi iş çıkarıyorsun, Bel. Neredeyse geldim." Taşaklarımın derinliklerinde belirgin bir karıncalanma hissederek onu övüyorum. Görüşüm bulanıklaşıyor, göğsüm daralıyor ve onu morartıcı bir güçle kavrayıp son bir kez daha derine çarpıyorum.

Sonra patlıyorum. Boşalmamın ılık sıcaklığı rahmine yayılıyor ve ben gülümsüyorum. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Onu kollarıma almadan önce yarın morlukları olacağını bildiğim noktaları nazıkçe okşuyorum. Küçük bedeni bana karşı titriyor ve bunun soğuk havadan mı yoksa orgazmının ardından mı olduğundan emin değilim. Her iki durumda da onu göğsümde sıkıca kavriyor ve sıcaklığımı onunla paylaşmak için elimden geleni yapıyorum.

Yavaşça boynunu ve kulak memesini kemiriyor, acısını öpücüklerle dindirmeye çalışıyorum.

O kadar sarhoş edici ki. "İlk seferinde nasıl hissettin?"

Yenilmiş bir hıçkırık çıkarıyor ve yüzünü ellerinin arasına almak için katlanıyor. Duyguları allak bullak olmuş ama bu beklenmedik bir şey değil. "Bana dokunmana izin verdiğime inanamıyorum. Seni *tanımıyorum* bile."

"Artık beni çok daha iyi tanıyorsun." Ayağa kalktım ve onu da kendimle birlikte yukarı çektim. Sonra ceketimi çıplak vücuduna sardım. Dizinden boynuna kadar örtüyor. "Bir tura daha var mısın, yoksa bu gecelik işin bitti mi?"

Yeşil gözleri yarıldı, dudakları gerildi ve sonra hiç beklemediğim bir şey yaptı. Yüzüme tükürdü.

"Burada durup az önce yaptığın şey hakkında nasıl bu kadar rahat davranabiliyorsun? Bekaretimi aldın. Senden *nefret* ediyorum ve bana bir daha dokunursan polise giderim. Beni duyuyor musun?"

Bir an için şok oldum, özellikle taşaklarının büyüklüğü karşısında, ama aynı zamanda ne kadar zeki olduğunu düşünürsek

eylemlerinin yansımaları. Belli ki biliyor ama umurunda değil. Sanırım bunu düzeltmem gerekecek. Çılgınca bir hamle yapıp benden kaçamadan önce, nazik ve kibar yüzümü bir kenara bırakıp elimi onun narin boğazına doluyorum.

Sıktığımda dudaklarından bir ciyaklama kaçıyor, bolca baskı uyguluyorum. Sıktığım *ilk* bakire o olabilir ve diğer her şey söz konusu olduğunda benim mükemmel eşim olabilir, ama bu iş bittiğinde kontrolün kimde olduğunu öğrenecek.

Eğilip korkmuş bakışlarına bakıyorum. *Mükemmeldi*. Tam da görmek istediğim şey. Belki de ağzını ne zaman kapatıp ne zaman açacağını söyleyebilir.

"Bir şeyi anla, çiçek. Kontrol *bende*. Gücü olan *benim*. Kelimenin tam anlamıyla, sen bana aitsin. Seni şimdi ve burada becermek istersem, beceririm. Seni arkadaşlarımla paylaşmak istersem, paylaşırım. Yüzümdeki tükürüğü sana yalatmak istersem, yalatırsın. Bir şey kanıtlamak için beni kışkırtma çünkü sana söz veriyorum, yapacağım ve sonra benimle uğraştığına pişman olacaksın. Gerekeceği halde sana karşı nazik davrandım ve şunu söylemeliyim ki nezaket herkese sunduğum bir şey değil, ama yanlış anlama. Nezaket benim en büyük zayıflığım değil ve seni istediğim gibi tekrar bir araya getirmek için kırmakta hiçbir sorun görmüyorum. Anlıyor musunuz?"

Korkusunun altında öfke ve hiddet yatıyor. Alevlerin çatırdadığını ve patladığını görebiliyorum. Bana zarar vermek istiyor ama blöf yapmadığını çok iyi biliyor. Çatlamış dudakları aralanıyor ve konuşmasına izin vermek için kavrayışımı hafifçe gevşetiyorum.

"Evet," diye mırıldanıyor.

Memnun bir gülümsemeyle onu bırakıyorum ve yüzümdeki tükürüğü siliyorum. Bir dahaki sefere böyle bir şey yaptığında, onu kıcını sikmek için kayganlaştırıcı olarak kullanacağım. "Güzel. Bunu aradan çıkardığımıza sevindim. İlerisi için söylüyorum, polis sana yardım etmeyecek. Kimse yardım etmez."

"Akli dengen çok bozuk. Bir akıl hastanesinde olmalısın," diye homurdanıyor ve küçük bedeninin etrafındaki paltoyu sıkıyor. "Eğer kimse bana inanmıyorsa, sorun değil. Önemli değil. Kendimi senin için daha az çekici hale getirmenin bir yolunu bulacağım."

Gerçekten böyle bir şey yapabileceğini düşünmesem gülerdim.

İç çekiyorum. "Yapman gerekeni yap, ama şunu bil ki... her ne olursa olsun, sonuçlarını hak ettin."

Onunla tartışmak kanımı kaynatıyor. Buna bağımlıyım. Başka hiçbir kadınla böyle bir şey yaşamadım... ve şimdi bitmesini istemiyorum.

"Sonuçları umurumda değil. Hayatımda zaten incitildiğimden daha fazla incitemezsin beni. Sen istediği her şeye sahip olabileceğini düşünen, omzunda çipi olan bir kabadayısın, ama yapamazsın. Güç kullanmadan olmaz. Acınacak haldesin."

Doğrudan yüzüne doğru esnedim. "Daha bitirmedin mi? Bunların hepsini ve daha fazlasını daha önce de duydum."

Bel'in öfkesi daha da artıyor ve işlerin bu kadar ileri gitmesine izin verdiği için gerçekten bana mı yoksa kendisine mi kızgın olduğunu merak ediyorum. Benden durmamı istemedi ve hayır da demedi. Olanlar için suçlayabileceği tek kişi kendisi. Öfkeyle arkasını döndü ve yanlış yöne doğru yürüdü. Onu yakından takip ediyorum çünkü bir, beni bu kadar kolay kovabileceğini düşünmesi çok sevimli ve iki, kampüse tek parça halinde döndüğünden emin olmam gerekiyor.

Omzunun üzerinden bana bakmadan önce sadece birkaç metre yürüdük. "Beni takip etmeyi bırak!!"

Tek yapabildiğim başımı sallamak. "Buradan çıkmak istiyorsan sola gitmelisin. Arabalara sadece yarım mil kaldı."

"Siktir git," diye bağılıyor bana, ateşi gülümsememin genişlemesine neden oluyor.

Belki de dikkatimi çekecek bir şey bulmuşumdur.

L Bel'in yatakhaneğine tek başına dönmesi büyük çaba gerektirse de bunu başardım. Onu tekmeleyerek ve bağırarak buraya sürüklemek istedim ama bundan vazgeçtim. Bunun yerine, gecenin geri kalanını onun hakkında bildiğim her şeyi tazelemek için kullandım. Birkaç saat uyuduktan sonra yattım, duş aldım ve üstümü değiştirdim.

Şimdi mutfaktayım ve dün geceki olayları konuşmaya hazırlanıyorum. Sadece ben, çocuklar ve gerçekten muhteşem bir krep yığını.

Lee sadece pijama pantolonuyla duruyor, göğsünü ve omuzlarını kaşıyor. Sebastian'ın üzerinde düğmeli bir ceket ve pantolon var ama her gördüğümde sırtımama neden olan muhteşem bir mor gözü var. Aries çıplak ayaklarını uzatmış tezgâhta oturuyor, omuz hizasındaki kıvrıcık saçları ıslak ve tişörtüne damlıyor.

Onları itiyorum. "O çirkin ayaklarını tezgahtan çek. Yemek yemek üzereyiz."

Aries'in yanındaki koltuğa oturduğumda Sebastian'a bakıyorum. "Ara onu."

Sanki kendini bir şeye hazırlıyormuş gibi başını yana, öne arkaya uzatıyor. Sonra tezgahtan açık bir 151 şişesi kapıyor, uzun bir yudum alıyor ve etrafa dağıtıyor.

"Mill toplantısını açıyorum."

Resmi ya da halka açık olarak yaptığımız çok az şey var. Bunların çoğu sezonda gerçekleşiyor, dolayısıyla yılın geri kalanını planlamak için zamanımız var. Ama yine de bazı eski gelenekleri canlı tutmaya çalışıyoruz. Biz grubun dört kıdemli üyesiyiz ve birkaç tane de genç üyemiz var. Davet edilmek için bir aile ismi ve çok para gerekiyor ve tabii ki herkes A1'dan önce katılmak istiyor.

Gecenin nasıl geçtiğini sormak için ağzımı açtığımda odaya çırılçıplak bir kadın giriyor. Hepimiz, espressosuna 151'den biraz dökerken umursamaz görünen Lee'ye bakıyoruz.

"Charity, sana yatakta kalmanı söylemiştim."

Dolgun pembe dudakları somurtuyor ve ben onun geri kalanını değerlendirmeden önce yanaklarındaki rimel çizgilerine bakıyorum. Ayak bileklerinin etrafı çamur içinde. "Krep kokusu aldım ve aç olduğum için paylaşabileceğini düşündüm?"

Lee'nin ağzı düz bir çizgi halinde kıvrılıyor ve ben de sırtıyorum. Nadiren sinirlenir, ama sinirlendiğinde de genellikle iyi bir gösteri olur. Hayatının on yılında geliştirdiği tüm atletik becerisiyle, yığından bir krep kapıyor ve ona fırlatıyor. Elleriyle zar zor yakalıyor, katlanmış vıcık vıcık bir karmaşa. Ona buz gibi hançer gibi bakıyor. Eğer şimdi kızgın olduğunu düşünüyorsa...

Tezgâhtan sıcak şurup şişesini alıp krebin üstüne biraz döküyorum ve krepten yere damlarken sırtıyorum.

Ona geldiği yönü gösteriyorum. "Çık dışarı. Krepini aldın."

Gözleri odanın içinde geziniyor ve sonunda bir şeyi böldüğünü fark ediyor. "Ben sadece..."

"Evet," diyorum, o giderken ben de ona bakıyorum.

Gözlerimi tekrar Lee'ye çevirdiğimde onu hiç etkilenmemiş buluyorum.

"Devam etmeden önce, içinizden herhangi biri kaçınılmaz olarak dışarı atılacak talihsiz bir kadın ya da erkekle yatıya kaldı mı?"

İkisi de omuz silkip başlarını sallıyorlar. Lee'nin kendini beğenmiş ağzı bir gülümsemeye dönüşüyor ve tavana bakarken onu izliyorum.

"Ne?" diye bağırdım.

"Yukarıda bir tane daha olabilir ama sanırım hâlâ uyuyor." Tek yapabildiğim başımı sallamak oldu. "Elbette."

Dikkatimi Seb ve Aries'e verip Lee'yi tamamen dışarıda bırakıyorum. "Rapor? Etkinlikte her şey nasıl gitti?"

Seb gözlerini kısıyor ve öne doğru eğilerek dirseklerini tezgâha dayıyor. "Her şey beklendiği gibi gitti."

Parmağımı gözlerimin yanında havada döndürüyorum. "Peki ya bu? Bu da mı bekleniyordu?"

Çenesini sıkıyor ve bakışlarını daraltıyor. "Bazılarımız bütün gece küçük bir kütüphane ineğini kovalamaya değil, etkinliğe odaklanmıştı."

Omuz silkiyorum, Maybel'den bahsedilmesinden rahatsız olmuyorum. Bu adamlar benim için kardeş gibiler. Saklayacak bir şeyim yok. Ona olan ilgimi biliyorlardı ve dün gece onun ruhundan bir parça aldığımı da biliyorlardı. Onların da bileceği tek şey bu. Bir tabak alıp üzerine tereyağlı ve şuruplu krep koyuyorum.

"Peki, görevlilerden, personelden, polisten endişelenmemiz gereken bir şey var mı? Kabine ulaşabilen var mı?"

Seb homurdanıyor. "Tabii ki kimse kulübeye ulaşamadı. Sen beni ne sanıyorsun?"

Ağzı dolusu krep yerken, "Gözün böyle mi morardı?" diye sordum.

Aries homurdanıyor ve Lee gülümsemesini kahve bardağının arkasına saklıyor. Seb sadece gözlerini deviriyor, nasıl böyle bir çürük elde ettiğine dair ayrıntılara girmemeyi tercih ediyor ve biz de olayla ilgili bazı ayrıntıların üzerinden geçiyoruz. Görünüşe göre her şey plana uygun gitti ki bu da başlı başına bir mucize. Genellikle istedikleri kızı alamadıklarından şikayet eden bir ya da iki pislik ya da birinin ona çok sert davrandığından şikayet eden bir kız oluyor. Her yıl böyle bir şey olur.

İşleri toparladıktan sonra kahvaltımı bitirip yukarı çıkıyorum. Odama girdiğimde donup kalıyorum. Banyomdan gelen akan su sesi beni karşılıyor. Garip, bu sabah suyu açık bırakmamıştım. Şüphe beni odanın diğer ucuna götürüyor ve banyonun kapısını iterek açtığımda saçları başının üzerinde toplanmış, spreyin altında duran minyon bir esmer görüyorum.

Varlığını fark edince ıslak kirpiklerini bana doğru savuruyor. "Oh, güzel.

Ben de seni bekliyordum. Bana katılmak ister misin?"

Duş kapısını tutuyorum ve ona yavaşça bakıyorum. "Nereden geldin sen?"

"Lee beni davet etti."

"O zaman muhtemelen benim değil Lee'nin odasında duş almalısın."

Göğüslerini sabunla yağlıyor ve elini amına doğru kaydırıyor. Her ne yapmaya çalışıyorsa, işe yaramıyor. "Ne, hayır... Geceyi sadece seni görmek istediğim için geçirdim. Av'da her yerde seni aradım. Orada mıydın?"

Orada mıydım ki? Onu bir kez daha gözden geçirdim. Üzerinde tek bir çürük ya da çizik göremedim. Sahtekârlardan biri o zaman. Tiksintimi dudağımın hafifçe kıvrılmasıyla sınırlı tutuyorum.

"Her ne halt ediyorsan bitirip odamı terk etmek için beş dakikan var, yoksa seni saçlarından sürükleyerek buradan çıkarırım."

"Ama sana eşlik etmemi istersin diye düşünmüştüm. Beni reddediyor musun?" Sesindeki huff beni güldürüyor. Tanrım, bu ne cüret. Nasıl olur da biri onu istemez?

"Dört dakika," diye uyarıyorum ve kapıyı arkamdan çarparak odadan çıkıyorum. Bedava amı geri çevirmek bana göre değil, ama şu anda sadece bir kişiyle ilgileniyorum ve her santimini onun için saklıyorum.

BÖLÜM 10

BEL

Yatakta yuvarlanıyorum ve kirle kaplanmış tırnaklarımın önden görüntüsünü alıyorum. Dün gece arabama kadar çoğunlukla çıplak bir şekilde yalpalayarak gittim. Psikopat bana gözlüklerimi geri vermediği için gözlüksüz araba kullanmak çok tehlikeliydi ama neyse ki başardım. Ve hiçbir hayvan ya da insan üzerime atlamadı. Eve varmam uzun sürmedi, çözülebilmem için kaloriferi sonuna kadar açmıştım.

Vücudum kocaman bir ağrı. Ayrıca, aşağıda yeni olan ve her düşündüğümde yanaklarımı ısıtan bir ağrı var. Nefesim kesik kesik geliyor ve gerçeklik yüzüme çarpıyor. Dün gece ne oldu *böyle*? Vücudum çürükler ve kirle kaplı olmasaydı, bunların hepsinin bir ateş rüyası olduğunu söyleyebilirdim... Bir halüsinasyon. Ne tür bir insan birini ormanda avlar ve sonra onu bir hayvan gibi becerir?

Ne tür bir insan *daha fazlasını* ister?

Aynı zamanda hâlâ korkuyorum. Neden bilmiyorum ama bir yanımda Drew'in ormandaki küçük karşılaşmamızdan memnun olmayacağını düşünüyor. Daha fazlasını isteyecektir. O acımasız ve şımarık biri ve onun gibi zengin pislikler *her zaman* daha fazlasını ister. Ayrıca muhtemelen hayır kelimesini pek sık duymuyordur. Bunu düşünmeden edemiyorum. Dokunuşunu unutamıyorum. Sözlerini unutamıyorum. Gözyaşlarım gözlerimin arkasını yakıyor ve duygularımın üstesinden geliyorum. Yüzümü ellerimin arasına alıyorum ve sıcak gözyaşlarının avuçlarıma süzülmesine izin veriyorum.

Beş dakikalık mini bir acıma partisinden sonra, kendimi toparlamak için yanaklarıma sertçe vuruyor ve cildimi ovalıyorum. İnsanlar *her zaman* seks yapar. Bu önemli *değil*; fark *etmez*. Kendimi aşağılanmış hissetmemin bir önemi yok.

istismar edildi. Vücudumun ona verdiği tepkiden utanıyorum. Onu suçlayamam bile, tamamen değil. Onu ben durdurmadım ki. Ona hayır bile demedim. Yorganı bacaklarımın üzerinden itiyorum ve yavaşça yatağın kenarına kayıyorum. Lanet bir duşa, biraz yemeğe ihtiyacım var ve sonra günün geri kalanını dün gece olanları unutmaya çalışarak geçirmek istiyorum, tercihen bir bardak buzla

krema ve duygusal bir film.

Gözlerimi kırpıştırarak bulanıklığı gidermeye çalışıyorum ama lanet gözlüklerim olmadan bu mümkün değil. Ne yapacağım ben şimdi? Sonra aklıma geldi. Buralarda bir yerde başka bir gözlüğüm daha var. Eğilip yatağımın başucundaki çekmeceyi açıyorum ve camı çatlamış numaralı güneş gözlüğümü arıyorum. İdeal bir çözüm değil ama gözlüğümü daha sonra geri alabilirim, tabii onu avlamaya gitmeye cesaret edebilirsem... Belki de onun yerine Jackie'yi gönderebilirim. En başta beni etkinliğe sürükleyecek kadar ondan hoşlanıyor gibiydi.

Salona doğru ilerliyorum ve Jackie'yi masada oturmuş, kulaklıklarını takmış, bir kase Coco Pops'u mideye indirirken buluyorum. Masada durup yüzeye yaslandığımda, kulaklıklarını çıkarıyor ve hafifçe yüzünü buruşturarak bana bakıyor. "Dün gece eğlendin mi?" Görebildiğim kadarıyla onun herhangi bir çürüğü yok, bense attığım her adımda kendi çürüklerimi hissedebiliyorum.

"Tam olarak *eğlenceli* diyemem." Sertçe yutkunuyorum ve bir kase almak için hareket ediyorum. Ama sonra yine tırnaklarım gözüme çarpıyor ve kahvaltımı hazırlamadan önce ellerimi ovمام gerektiğine karar veriyorum. Beş dakika sonra, ayağa kalkıp lavaboya gitmeye karar veren Jack'in yanına oturuyorum. Birlikte kahvaltı yapmak buraya kadarmış.

"Birkaç dakika içinde bir randevum var. Dün geceki etkinlikteki çocuklardan biri. Ders çalışacağız." Sırtı bana dönük olmasına rağmen, ses tonundan "ders çalışmak" kelimesini söylerken kaşlarını oynattığı anlaşılıyor.

Biraz mısır gevreği alıp ağzıma atıyorum ve söyleyecek bir şeyler bulabilmek için yavaşça çiğniyorum. Şu anda onun keyfini kaçırmak istemiyorum ama benimkini de su bastı ve dün gece olanları tartışacak havada değilim.

Bir süre sonra, gönülsüzce "Harika" diyorum ve yemeye devam ediyorum.

Kasesini kurutma rafına yerleştirdikten sonra bana dönüyor. "Drew nasıldı? Dün gece seni aradığını biliyorum. Darmadağınık halinden seni bulduğunu tahmin ediyorum."

Adının anılması neredeyse şekerli mısır gevreğinden boğulmama neden oluyor. Boğazımı temizliyorum ve gözlerimi kasemdeki koyulaşan süte dikiyorum. "Ah... evet, sonunda beni buldu."

"Ne oldu? Onun hakkında çok şey duydum." "*Şeyler*" kelimesi üzerine gözleri anlamlı *bir* şekilde genişliyor.

"Ne tür şeyler?"

Dirseklerinin üzerine çöküyor ve yurt odasındaki hayaletlerin duymasını engellemeye çalışır gibi sesini alçaltıyor. "Yatakta acımasızdır, hem kendi... *zevkine*... hem de partnerlerine karşı. Pek kimseyle çıkmaz. O daha çok takılan bir adam, bu yüzden bütün kızlar onu tavlama istiyor. Ama, yani, ona bir bakın. Bunu kim istemez ki? Babası milyarder ve okulun en iyi mezunlarından biri. Ayrıca, futbol takımının oyun kurucusu olması tüm kızların ve dürüst olmam gerekirse bazı erkeklerin ağzını sulandırıyor." Masayı tokatlıyor ve ayağa kalkıyor. "Her neyse, gitmem gerek. Bugün biraz dinlen kızım. Bok gibi görünüyorsun."

Teşekkür ederim. Umursamaz bir ses çıkarıyorum ve o kapıdan çıkarken yemeye devam ediyorum. Koridorda kıkırdadığını duyuyorum ve sonra kapı tekrar açılıyor. Bir şey unutup unutmadığını sormak üzereyim ama kelimeler boğazımda düğümleniyor, nefes alma ya da düşünme yetimi engelliyor.

O *burada*. Geri döndü.

Zihnimde uyarı zilleri çalıyor, ayağa kalkmamı ve tehlikeden uzaklaşmamı söylüyor ama yapamıyorum. Uzuvarım hareket etmiyor. Drew yaklaşıp kapıyı arkasından kapatırken ben donmuş, far ışıkları altındaki bir geyik gibiyim. "Ben de seni arıyordum."

Derin nefes al. Dört nala koşan kalp atışlarımı kontrol altına almalıyım. Aldığımı unuttuğum mısır gevreği lokmasını yutuyorum ve boğazımı temizliyorum. "Şimdiye kadar yaşadığım yeri kontrol etmedin, sanırım *o kadar* da dikkatli bakmıyordun."

Asıl söylemek istediğim, git ve bir daha geri gelme. Dün gecedan kalan hisler ona bakmanın verdiği telaşla geri dönerken bedenim bana ihanet etmeye devam ediyor. *Lanet olsun.* Beni bu şekilde etkileyememeli. Ondan nefret ediyorum.

Masanın üzerinden atlıyor ve karşımdaki sandalyeyi altından kaydırıyor. Yutkunuyorum ve kaşığımınla kapıyı işaret ediyorum. "Terör estirdiğin her kızın evine gelmeyi alışkanlık haline mi getirdin, yoksa bu sadece benim için mi? Seni içeri davet etmedim, geldiğin gibi gidebilirsin."

Yavaşça, kasıtlı olarak karşımdaki koltuğa otururken yüzünde bir sırıtma var, yeşil gözleri beni inceliyor. Kendimi ezilmek üzere olan bir böcek gibi hissediyorum. Gözleri önümdeki mısır gevreği kâsesine kayıyor ve bir hırsız gibi kâsemi elimden kapıp mısır gevreğini kaşıkla ağzına atmaya başlıyor.

Tamam, sikik. Bu işi çok ileri götürüyor. Ona en iyi bakışımı attım. "Senin derdin ne lan? Beni kızdırmak için mi yaşıyorsun? Sakın bana bunun, o adama arka çıktığım için bir tür pislik kardeşlik çocuğu intikam planı olduğunu söyleme?"

Kaşlarını kaldırıyor ve mısır gevreğini yutuyor -benim mısır *gevreğimi*. "Frat boy intikam planı mı? Birincisi, ben kardeşlik çocuğu değilim. İkincisi, ben intikam almam. İntikamcı olmaktan çok metodik olduğumu düşünmeyi seviyorum. Bunun yerine, sadece ödeşirim."

Sikeyim.

Zihnim dolaşıyor ve tek bildiğim buradan gitmem gerektiği. Ondan ve aptal kokusundan uzaklaşmak. Ondan sabun ve o lanet tik ağacı gibi bir şey yayılıyor ve bu beni çileden çıkarıyor. Bu kadar kötü bir şey bu kadar güzel kokmamalı.

"Dün geceki olaylardan sonra ödeştik desek ve sen de beni yalnız bıraksan nasıl olur?"

Yemeğini ağzına tıktırmaya devam ediyor, sonra duraklıyor. "Hayır, yapacağımı sanmıyorum. Sende beni kendine çeken bir şey var ve o şey beni bırakana kadar korkarım bana mahkûm kalacaksın."

"Peki ya *benim* istediklerim?"

Geniş omuzlarından birini silkiyor, beyaz tişörtü göğsüne kadar uzanıyor. Fark ettiğimden değil. "Ne istediğin umurumda bile değil. Yoluma ilk çıkan sendin, unuttun mu? Eğer bir şey varsa, hepsi senin suçun."

Tüm suçu bana atmaya devam etmesi şaşırtıcı değil. "Hiçbir iyilik cezasız kalmaz, değil mi?"

Homurdanıyor. "Onun gibi bir şey."

Mısır gevreğini bitirdikten sonra eğiliyor ve masanın üzerine kanvas bir çanta bırakıyor. Sanki önüme bomba koymuş gibi bakıyorum. O çantanın içinde ne var? Bilmek istiyor muyum? Hayır. Hayır, istemiyorum. Masadan uzaklaşıp ayağa kalkıyorum.

"Um... Kütüphaneye gitmeliyim, şey... işe dönmeliyim."

Gözleri kısılıyor ve o da masadan uzaklaşarak ayakta durmayı tercih ediyor. Sonra bakışları açık yatak odamın kapısına kayıyor. Önce beni kovaladı.

Ormandan geçip bekaretimi talep etti ve şimdi de yurduma davetsiz giriyor.

"Birbirimizi tanımadığımızı söylediğini hatırlıyor musun? Düşünüyordum da, birbirimizi tanımak için birlikte vakit geçirmekten daha iyi bir yol olabilir mi?" Tahmin ettiğim gibi yatak odama doğru yöneldi.

"Hayır, yapamazsın." Onu kovalıyorum, ona ve uzun bacaklarına lanet olsun. "Ne halt ediyorsun sen? Burası *benim* odam. Hiç mi terbiyen yok? Bırak yatak odamı, seni yurda bile davet etmedim. Çoğu kişi şimdiye kadar ipucunu alırdı, ama bu sana gitmeni söylüyorum."

Rahat görünüyor, az önce söylediklerimi umursamıyor. Bu arada, kitap raflarımı karıştırıp incelemek için raftan birkaç tane çekerken öfkeyle yanıyorum. Sayfaları çevirirken dönüp bana bakıyor, yüz hatları için için yanıyor.

"Romantizm mi? Hmm. Hoşuma gitti. Hiç kötü adama aşık oluyor mu yoksa sadece iyi adama mı?"

"Kendi sonsuza dek mutlu sonunuzu mu yaratmaya çalışıyorsunuz? Eğer öyleyse, bu olmayacak. Sen o kitaplardaki tüm kötü adamlardan çok daha kötüsün." Homurdanıyorum ve kitabı elinden alıp yavaşça rafa geri koyuyorum. Eğer bu kitaplardan herhangi birinin kenarına zarar verirse canı olacağım.

"Kötü adamların bile sevmeye ihtiyacı vardır, Bel," diyor tüm gerçekliğiyle. Sanki aşk ya da romantizm hakkında bir şey biliyormuş gibi.

Kitaplara olan ilgisini kaybedince mücevher kutuma yöneliyor, sanki onunmuş gibi karıştırıyor. Yanına yaklaşıyorum ve en üstteki ucuz kostüm takılarını çıkarıp ilgisiz bir tavırla geri atarken yüzünü izliyorum. Dibe doğru uzandığında kalın bir şekilde yutkunuyorum, sanki ruhuma doğru bir yol çiziyormuş gibi... Büyük parmakları, saklandığı yerden çıkarırken elmas nişan yüzüğünü kavıyor.

Tüm tavrı bir anda değişiyor ve yüzüğü bana doğru itiyor. "*Bu* da ne böyle?"

Gözlerimin içine bakarken yüz hatlarında o kadar büyük bir düşmanlık var ki yalan söylemeyi bile düşünmüyorum. "Bu annemin nişan yüzüğü."

Zil gibi sallıyor. "Ama o ölmedi, o zaman neden sende?"

Asla terk etmediğim bir geçmişin eski acısı kabarıyor ve onu ait olduğu yere, göğsümdeki deliğe geri itiyorum. "Birincisi, bu kişisel bir soru. İkincisi, seni ilgilendirmez."

Bana inanmayan bir bakış attı. "Sırlarını saklayabileceğini sanıyorsun ama onlar artık bana ait. Tıpkı *senin* bana ait olduğun gibi. Hepiniz

ve bu da sakladığın sırların bile benim olduğu anlamına geliyor. Yine de sorun değil. Bazı şeyleri anlamak için kendi yöntemlerim var."

"Sanırım para size her türlü bilgiyi satın alabilir," diye homurdanıyorum, çünkü sinirlenme sırası bende. Yüzüğü parmaklarından kaptığım gibi kutuya öyle bir fırlatıyorum ki, sekiyor ve neredeyse tekrar dışarı çıkıyor. "Şimdi odamdan defol git."

Vücudunun sıcaklığını hissedebileceğim kadar yakınımaya eğiliyor. Rahat edemeyeceğim kadar yakın. "Yap beni."

Bu tek talepte çok fazla meydan okuma var ama aynı zamanda açıkça görülebilen bir kendini beğenmişlik de var çünkü ona hiçbir şey yaptıramayacağımı biliyor. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, bu adamı fiziksel olarak hareket ettiremiyorum.

"Çocukken kafanızın üzerine mi düştünüz? Ya da futbol oynarken kafana çok mu darbe aldın? Her iki durumda da, seni burada istemediğimi neden aklına sokamadığını anlamıyorum. Seni tanımak istemiyorum, o zaman neden buraya gelip her şey yolundaymış gibi davranıyorsun?" Heyecanımın bir kısmını kaybedip sönüyorum ve aramıza mesafe koymak için geri çekiliyorum. "Elbette, tüm bunlar o çocuğa arka çıktığım için olamaz. Eğer öyleyse, özür dilerim. Senden kibarca beni rahat bırakmanı istiyorum."

Kaşlarını kaldırıyor ve bana ukala bir sırıtış atıyor. "Ne yazık ki, burnunu ait olmadığı yere sokarak kendini radarıma soktun. Her eylemin doğrudan bir sonucu vardır. Ben o sonucum, tatlım. Şimdi, tekrar lütfen diyebilir misin? O güzel ağzından çıkan sese bayılıyorum."

Elimi yüzümde gezdiriyorum, hayal kırıklığım artıyor. "Bu üniversitede senden basit bir merhaba almak için ayaklarına kapanacak çok daha istekli bir sürü kız var, ama sen senin yanında olmaktansa gözlerine çatal batırmayı tercih eden birine özlem duymayı seçiyorsun."

Omuz silkiyor. "Bunu görmeyi çok isterim ve sana zaten söyledim. Seninle ilgili ne olduğunu henüz bilmiyorum ama öğrenene kadar hiçbir yere gitmiyorum."

"Yani beni ormanda becermek... beni anlamak mıydı?"

Homurdanıyor. "Bekaretini o çamurlu orman zemininde almaktan mı bahsediyorsun? Evet, seni tanımaya giden yoldaydı ama gitmeyi planladığım tek yol bu değil. Her buluşma geleneksel değildir ya da senin aşk kitaplarında olduğu gibi gerçekleşmez." Tekrar eğiliyor ve keşke varlığının beni sadece korkuttuğunu söyleyebilseydim, ama korkutmuyor. İçimi ısıtıyor ve beni

görüldüğünü hissetmek. "Bazen her şey yanlış ya da kötü başlar. Her an mükemmel ya da düşünülmüş değildir."

"Hayır, ama karşınızdaki kişi sizinle hiçbir şey yapmak istemediğini söylemişken ona ilgi göstermenin bir anlamı yok. Aslında, bence bu bir yasaklama emri için gerekçe, ama yanılıyor olabilirim."

Dudaklarından kahkahalar dökülüyor ve kulağa hoş geliyor, ki bu çok saçma çünkü bu psikopatla ilgili hiçbir şey *hoş* değil. "Sen başka bir şeysin, çiçek."

"Senin için hiçbir şey olmak istemiyorum."

"Bu çok kötü, çünkü bu sabah seni düşündüm. Bakire kanının tenimi nasıl boyadığını gördüğümde mastürbasyon yapmak zorunda kaldım. Şu anda bile ıslak, kanlı amcığının sikimin etrafında titreştiğini hissedebiliyorum. Dün gece düşünebildiğim tek şey buydu. Yataktan girip seni yatağında sikmemek için kendimi zor tuttum."

Nasıl romantik olunacağını biliyor, değil mi? Sözlerinin uyandırdığı hem tahrik hem de tiksintiye karşı sertçe yutkunuyorum. "Hafızanın benimkinden daha iyi olmasına sevindim. Tek hatırladığım acı ve ıstırap."

Güneş gözlüğünü yüzümden çekip alıyor, sonra cebine uzanıp bir şey çıkarıyor. Bir an sonra, dün gece aldığı gözlükleri gerçek gözlüklerimle değiştiriyor. "Acı ve ıstırap mı? Başlangıçta acı çekmiş olabilirsin ama buna engel olamazsın. Yine de seni yıldızları görecektir kadar sert boşalttığımda şikâyet ettiğini hatırlamıyorum."

"O zaman aynı fikirde olmadığımızı kabul edebiliriz."

Sırıttırıyor. "Bunu daha çok sevdim. Gözlerini görmek istiyorum."

Eğilip gözlüğümü daha iyi ayarlıyorum. Ne göt herif, onun ellerinde yaşadığım orgazmı gündeme getiriyor. Hiç böyle ayak parmaklarımı kıvrıran bir şey yaşamamış olsam bile bunun hatırlatılmasını istemiyorum. Daha önce hiç böyle orgazm olmamıştım, kendi ellerimle değil. Artık gerçekten görebildiğime göre, sanırım gitme vaktim geldi. Yatak odasından çıkıp süite giriyorum ve gitmeye hazır sırt çantamı yerden alıyorum.

"Bel?" Drew odadan sesleniyor.

Hayır. Bunu onunla yapmayacağım. Bildiğim bir sonraki şey, beni odamdaki yatağa yatıracağı. Hiç vakit kaybetmeden ve onu biraz kızdırmak isteyerek masanın üzerine bıraktığı çuvalı kaptığım gibi kapıdan dışarı fırlıyorum. Kapıyı çarpmadan önce kilidi yerine oturtuyorum ve sonra koridorda koşar adımlarla ilerliyorum. Bırak eşyalarımın baksın. Hiçbir şey bulamayacak, özellikle de bulacak bir şey olmadığı için. Tek umudum sıkılması ve bana eziyet etmeyi seçmekle ne kadar büyük bir hata yaptığını anlaması.

Arabama ulaştığımda nefes nefese kalmıştım. Arabaya tırmanıp koltuğa yaslanıyorum ve güvende olmak için kapıları kilitliyorum. Ensemdeki minik tüyler diken diken oluyor. Etrafımı tararken kendime güvende olduğumu hatırlatıyorum. Bay Sapık'tan iz yok.

Tanrıya şükür. İçimi çektim ve getirdiği çantayı dikkatlice açtım. İçindekileri sadece hayal edebiliyorum. Ne yazık ki iyi bir şey değil. İçinde birkaç protein barı, atılmış giysilerim, söz verdiği Plan B, almamı istediği doğum kontrol hapları ve bir kâğıt var. Doğum kontrol haplarını almayı reddedebilirdim ama o zaman daha kötü bir senaryoyla karşı karşıya kalırdım. *Lanet olsun.* Dikkatimi kâğıda veriyorum. Katlanmış olduğu için çantanın içinden okunması mümkün değil. ekip yavaşça açıyorum, ellerim titriyor. Ağzım açık kaldı ve nefesim kesildi. Bu gerçek mi? Gerçek olamaz. Biri beni imdiklesin çünkü sanırım rüya görüyorum.

Bu kağıdın üzerinde on bin dolarlık bir ek yazıyor ve Ben.

"Oh lanet olsun."

BÖLÜM 11

DREW

Tuzaktan kıl payı kurtulan bir fare gibi tekrar kaçtı. O beklediğimden çok daha fazlası ve sağladığı meydan okuma onu daha çok istememe neden oluyor. Bel'le yaptığım saçmalıklardan sonra Değirmen'e döndüğümde Lee'yi yatağında kıvrılmış, yorganım çıplak bacaklarına dolanmış halde buluyorum.

Gözlerim rahatsızlıkla seğiriyor. *Ne oluyor lan?* Yatağın kenarını tekmeliyorum, botumun kenarı onun aletine yakın bir yere düşüyor ve akıllı bir adam gibi kenardan uzaklaşıyor.

"Ben tuhaf biriyim ve arkadaşlarımın yataklarında ürkütücü bir pislik gibi eve gelmelerini bekliyorum, bunu ilk yaptığında sevimli olabilirdi, ama şimdi sadece lanet olası garip." Gözleri fal taşı gibi açılıyor, derinliklerinde parlayan öfke, dünyaya gösterdiği şakacı playboy haline dönüşüyor. Sırt üstü dönüp tembel bir kedi gibi yatağımın boyuna uzanırken bir kaşımı kaldırıyorum.

Gözlerimi devirerek kendimi boş şöminenin yanındaki koltuğa atıyorum. "Kendine ait bir odan olduğuna eminim, aslında bir yatağın da var. Bunu biliyorum. Daha önce gördüm."

Lee boğazında bir şeyler mırıldanıyor ve yan yatarak yorganımı kalçalarının arasında kaydırıyor. Ölmek isteyip istemediğini merak ediyorum.

"Dostum," diye yakınıyorum. Bunu sadece beni kızdırmak ya da benden bir tepki almak için yapıyor. Seyirci olmadan Lee bir hiçtir.

Cevap vermek yerine daha da sokuluyor. "Gecen nasıldı? Seni şu inek kütüphaneci kızla gördüm. O nasıldı? Üstünü değiştirdi mi?"

Buna değer mi? Yani senin tipin falan olmadığına göre."

Bakışlarım soğuklaşıyor ve öfke kırıntıları ben onları durduramadan yüz ifademden ayrılıyor. "Peki benim tipim tam olarak nedir?"

"Sakin ol Hulk. Bir bok başlatmaya çalışmıyorum. Sadece bir gözlem. Seni çok fazla kızla birlikte görmüyoruz ama birlikte gördüklerimiz de genellikle ders çalışma randevusuna geç kalmış ya da matematik yarışmasının sunucusu gibi görünmüyorlar."

Yüzümü boş tutuyorum. Kimseyle bir şey paylaşmam çünkü duygular, hisler ve fikirler size karşı kullanılabilir ve kullanılacak olan cephanelerdir. Düşmanınız oldukları güne kadar herkes dostunuzdur. "Kimsenin ne yaptığım ya da daha iyisi, sikimi kime soktuğum konusunda endişelenmesine gerek yok. Sikime binmediğiniz sürece, bu konuda endişelenmemelisiniz."

Lee sırt üstü dönüyor ve bana sırtıyor. "Eğer teklif ediyorsan, fazlasıyla istekliyim. Beni becermene izin veririm."

Lee her şeye ve her şeye açık ve bununla ilgili bir sorunum olmasa da, benden bir hayır olacak. Ona boş boş bakıyorum. Tepkisizlik yine de tepkidir, diye hatırlatıyorum kendime.

"Bak, sen benim kardeşim gibisin, Drew. Sadece merak ediyorum. Av sırasında kendini sadece bir kızla sınırlaman senin tarzın değil ve eminim bunu fark eden sadece erkekler değildi. Bu gece burada Blackthorn ve Prescott'tan bazı üyelerimiz vardı ve her zaman kendi avlarını bizimkinden örnek almaya çalışırlar. Bizim gibi her şeyi yapacak cesaretleri yok ama denemeleri çok hoş. Demek istediğim, dün gece yüzünüzü pek kimsenin görmemiş olması soru işaretlerine yol açacaktır."

Bir açıklama ve uyarı bir arada. Öfke damarlarımda yanıyor. Liderlik ettiğim adamlar tarafından sorgulanmayacağım. *Siktir et onu*. Babamdan yeterince çektim. Annem de diğer aile malikanesinde yatalak olduğu için elimden ancak bu kadar geliyor. Keşke ondan daha fazla tepki alsaydım. Onun nazikçe azarlamasını babamın dayaklarına her zaman tercih ederim. Yumruklarımı sıkıyor ve dişlerimi gıcırdatıyorum, çenem baskının altında ağrıyor. Şiddetle tepki vermek ilk hamlem olacaktı ama bu hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Nihayetinde herkes, arkadaşlarım bile babama rapor veriyor.

Yapabileceğim en iyi şey duyguları maskenin altına gömmek ve onları dışarı çıkarma fırsatını beklemek. "İkimiz de buraya bir kız hakkında konuşmak için gelmediğini biliyoruz. Sana nasıl yardımcı olabilirim Lee?"

Arkadaşım yatağın kenarına doğru kayıyor ve en azından bir çift basketbol şortu giydiğini görünce rahatlıyorum. "Yok bir şey, gerçekten. Sadece başkalarının fark ettiğini bilmeni istedim ve eğer başkaları fark ettiyse, ikimiz de biliyoruz ki haberin yayılması uzun sürmeyecektir."

Babama bir kadınla, *belirli* bir kadınla ilgilendiğimi söylememin ne kadar süreceğini sormadan soruyor. Ve eğer o kadın babamın saçma standartlarına uymazsa, çabucak sınırların dışında kalacak. Her ne kadar bu okulda istediğimi yapsam da, lanet olası babam itiraf etmek istediğimden daha fazla ipleri elinde tutuyor.

Gözlerimi kaçırıp pencerenin yanındaki halıya bakıyorum. Lee ipucunu alıyor ve ayağa kalkıp kapıya yaklaşıyor. "Yapabileceğim bir şey var mı? Herhangi birimizin yardım edebileceği bir şey?"

Başımı sallıyorum, hâlâ yere bakıyorum. "Hayır, hiçbir şey. Bu başa çıkmam gereken bir şey."

"Anlaşmak mı? Ne demek bu?"

"Kız. O bir sorun değil. Sadece bir çeşit eğlence. Herkesin bunu bildiğinden emin olacağım."

Beni selamlıyor ve kapıyı arkasından kapatarak dışarı çıkıyor. Yüzümü buruşturuyorum, bakışlarım tekrar yatağa kayıyor. Buraya kimseyi getirmemiş olsa iyi olur. Dudağımı büküp telefonumu çıkarıyorum ve temizlikçimize çarşafларımı bir an önce değiştirmesi için mesaj atıyorum. Arkadaşlık uğruna katlandığım şeyler...

Mesajlarımdan Maybel'i gözetlemek için USB bellekle kurduğum uygulamaya geçiyorum. Onlardan istediğim herhangi birini seçebilecekken sıradan bir kıza takıntılı olmak çok aptalca... Ama Bel farklı. İnsanlarla dolu bir odada zorbaya karşı durmayı seçti. Korkudan titredi ama yine de gururunu korudu. Bana ihtiyacım olduğunu fark etmediğim bir meydan okuma sağladı.

Uygulamadaki geçmişi kontrol ediyorum ve göz atıyorum. Basit. Sıradan. Kütüphaneye gitmiş ve bankacılık uygulamasını yaklaşık yüz kez açmış. Bakiyeye bakılırsa, ona verdiğim çeki hâlâ yatırmamış.

Bir yanım onun bu cüretkârlığına öfkeleniyor ama diğer yanım da elinde bir çek olmasına rağmen yardım kabul etmeyi reddetmesinden memnuniyet duyuyor. Belki de Maybel bir duvar çiçeğinden çok bir kır çiçeğidir.

Arkama yaslanıp sekmeler arasında gezinmesini izliyorum. Ders programı, özel ders programı ve yazması gereken bir makale arasında geziniyor.

Yazmak. Kendi kendime gülümsüyorum. *Bu kadar basit bir şey nasıl bu kadar ilginç olabilir?*

Sınırlı boş zamanlarında yaptığı özel ders randevularının yanı sıra dolu bir programa sahip olduğunu görünce şaşırmadım. Sanırım ondan bu kadar etkilenmemin nedeni de bu olabilir. Beklediğim gibi biri değil. Dikkatli, sıkıcı, normal. Daha da kötüsü, şefkatli. Annesine yardım etmek için kendini benim gibi bir canavara vermeye razı olacak kadar ilgili. *Çok hasta ama inkar eden annesine.* En azından sayısız mesajlaşmalarından anladığım kadarıyla. Kalan mesajları teker teker kontrol ediyorum.

Parmağım özel ders veren müşterilerinden birinden gelen bir sonraki mesajın üzerinde geziniyor. Damarlarıma hücum eden mantıksız öfke, nefes almamı zorlaştırıyor ve görüşümü bulanıklaştırıyor.

Stewart: Düşünüyordum da belki bir ara dışarı çıkmak istersin?

Ne oluyor lan? Mantıklı olarak, onun üzerinde hiçbir hakkım olmadığını biliyorum. Bir kez seviştik, hepsi bu. O benim için hiç kimse ya da hiçbir şey değil, sadece güzel bir amı olan bir kız, ama birçok yönden, bundan daha fazlası olduğunu zaten biliyorum. Bu bende onu müşterisi olmaktan tamamen çıkarmasını talep etme isteği uyandırıyor ama bunu yapacağından şüpheliyim. Bu herifi araştırmak için aklıma bir not alıyorum ve şimdilik bu kadarla bırakıyorum.

Son tarayıcı geçmişinde gezinmeyi bitiriyorum ve baktığı, sepetine eklediği ama hiç satın almadığı bir elbiseyi keşfettiğimde duraklıyorum. Bağlantıyı kopyalamak, giriş yapmak ve onun için satın almak bir dakikadan az sürüyor. Eğer o lanet şeyi satın alırsam, sikimi amının derinliklerine sokmadan önce onun küçük bedeninden çıkardığımda kesinlikle sıfır suçluluk hissedeceğim. Ki bunu tekrar tekrar yapacağım. Görüntüsü bile sikimi çelikten daha sert yapıyor.

Babam ekranın üst kısmında yanıp sönüyor ve aramasına cevap vermek yerine lanet telefonu odanın diğer ucuna fırlatmayı düşünüyorum ama buna karşı çıkıyorum. Eğer onun aramalarına cevap vermiyorsam dünyanın sonu gelmiş olmalı. Parmağımı yeşil cevaplama tuşuna vurarak telefonu kulağıma götürüyorum.

Hoş sohbet ya da nazik selamlar yok. Babam tipik bir baba değildir. Yakınından bile geçmez. "On bin doları neye harcama ihtiyacı hissettin?"

Burnumdan derin bir nefes alıyorum ve babamla konuşmam gerektiğinde zihnimde kaybolduğum o karanlık yere gidiyorum. "Bilirsin işte baba, her zamanki gibi: fahişeler ve sakso."

"İlk seferinde beni duymadın mı? Bu bir şaka meselesi değil. Şimdi bana cevap ver, yoksa hemşireye annenin ağrı kesicilerini bu akşam unuttururum."

Dişlerimi sıkıyorum, dilimin ucuna kin dolu bir yanıt geliyor. Genelde beni tehdit ettiğinden daha az şiddetli ama yine de berbat bir şey. Kendi annemi ve onun sağlığını bana karşı kullanmak. Bir adamın ölmek üzere olan karısını pazarlık kozu olarak kullanması bana delice geliyor ama bu şaşırtıcı değil. Her zaman ona ağrı kesici ilaçları ya da tedavileri vermeyi reddetmek gibi üstü kapalı tehditler. Ya hızada kal ya da beni umursayan tek insanı biraz daha hızlı kaybetme riskini al. Her zaman annemi tutmayı seçeceğim çünkü o burada olduğu sürece içimde iyi parçaların kalacağını biliyorum. "O sadece benim annem değil, aynı zamanda senin karın, yoksa bunu unuttun mu?"

"Az önce bana ne dedin sen? Sanırım kiminle konuştuğunu unuttun. Ben senin aptal arkadaşlarından biri değilim. Sana ulaşabilmemin tek yolu anneni sana karşı kullanmaksa, bunu yapacağım."

Onunla münakaşa etme isteğimi bastırarak sorusuna cevap veriyorum. "Para Av ile ilgili masraflar içindi."

"Anlıyorum, peki bu yılki etkinlik nasıldı?" İş moduna bu kadar çabuk geçebilmesi beni deli ediyor.

O görmese de omuz silkiyorum. "Katılım iyiydi. Son birkaç yıldır yarı halka açık bir etkinlik için en iyi gösteri."

Boğazının arkasında mırıldanıyor. "Güzel, güzel. Bir dahaki sefere masrafları önce benimle konuş. Oğlum olarak özel ayrıcalıklara sahip olduğunu düşünmeyi sevdiğini biliyorum ama biz bir kuralla yönetiliyoruz. İşlerin doğru şekilde yapılması gerekir."

Hayır, teşekkür ederim. Yine de bunu yüksek sesle söylemiyorum ve bunun yerine sessiz kalmayı tercih ediyorum. Bazen hiçbir şey söylememek, bir şey söyleyip hiç duyulmamaktan daha iyidir.

Sessizliğim onu konuşmaya devam etmesi için cesaretlendiriyor. "Eminim sekreterimden bildirimi çoktan almışsınızdır ama yakında bir etkinlik var. Katılımınız bekleniyor. Elbette siyah kravatla ama yanınızda birini getirmeyin."

Bana hiç haber verilmedi, etkinlikten de haberim yoktu ama onun umurunda değil. Tek önemsedığı adı ve imajı. "Etkinliklerinize hiçbir zaman biriyle gelmedim. Randevulaşmak bana göre değil ve dürüst olalım baba, getirdiğim hiç kimse senin standartlarına uymaz zaten."

Zamanında bedelini ödeyeceğime emin olduğum karanlıkta bir yumruk, ama yine de kelimelerin dilimden düşmesine izin vermek iyi hissettiriyor. Bir ses çıkardı. Homurtuyla karışık bir tür hırıltı.

"Beni test etme, Drew. Seni en çok acıtacak yerinden vurmakta bir sorun görmüyorum. Ve acıdan bahsetmişken, notlarında yakında bir gelişme görsem iyi olur. Çok fazla top oynuyorsun ve yeterince çalışmıyorsun. Futbol raftaki bir başka kupa, ama tüm hayatın değil. Eğitim olmadan bir hiçsin ve çalışmayı ve iyi notlar almayı reddederek ailemizin adını lekeleyemezsin."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, kafamın içinde zıplayan tüm tepkileri ısırarak geri çekiyorum. Bunu az önce aptal partilerinden birine gelmemi emreden lanet olası adam söylüyor. Ne yaparsam yapayım, asla yeterince iyi olamıyorum. Maçı kazandık ve onun gözünde daha fazla farkla kazanabilirdik. Onun aptal etkinliklerine katılıyorum ve gülümsüyorum, mükemmel evladı oynuyorum, ama halkın gözünden uzakta, bunun yeterince iyi olmadığını görüyorum. *Hiçbir şey* yeterince iyi değil.

"Uygun bir şekilde giyinerek katılacaksın. Yanında birini getirmeyeceksin ve saygılı bir şekilde davranacaksın." Uyarı aramızda asılı kaldı.

"Evet. Orada olacağım."

Kelimeler boğazımda düğümleniyor, adamı bulup suratına bir yumruk atmak istiyorum. Eğer ona ihtiyacım olmasaydı, şimdilik, çok çok *uzun* zaman önce bu işe girmiş olurduk.

Devam etmediğinde, gününü kesinlikle mahvedecek soruyu soruyorum. "Annem nasıl?"

"Annenin nasıl olduğunu bilmek istiyorsan, kıcını kaldır, malikaneye git ve onu kendin gör."

Onu sıkıştırmak ve onu en son ne zaman gördüğünü sormak istiyorum ama kendimi durduruyorum. Bu konuşmanın zaten olduğundan daha uzun sürmesini istemiyorum.

"Tamam. Onu görmeye gideceğim." Bunu söyledim çünkü söylememi istediği şey buydu. Söylüyorum çünkü ona içimi dökmeme iki saniye kaldı ve bu benim için işleri daha da kötüleştirecek.

"Okul nasıl? Takımınız şu anda kaçınıcı sırada?"

Dinleyenler önemseydiği için sorduğunu düşünebilir. Ben daha iyi biliyorum. "Önce, tabii ki."

"İyi. Her zaman en iyisi. Başka bir şey yapamazsın. Unutmayın, dediğim gibi, futbol raftaki bir başka kupa. Eğitiminiz ve aile imajımız

diğer her şeydir." Bu konuşmayı yüz kere, yüz bir kere dinledim ve bir daha dinlemeye ihtiyacım yok.

"Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?" Beni daha fazla azarlamaması için ses tonumu düz ve iş gibi tutuyorum.

Neyse ki şu anda yüzümü göremiyor. "Hayır, hepsi bu kadar. Sekreterin davetiyei saatiyle birlikte göndermesini sağlayacağım. Eminim bunun yaratabileceği sonuçları kelimelerle ifade etmeme gerek yoktur."

Başka bir şey söylemeden telefonu kapatıyor ve ben de telefonu biraz fazla sıkıp masanın üzerine fırlatıyorum. Ellerim titriyor, kaslarım gergin ve bir şeyleri yok etmeme beş saniye kaldı. Kafamda sayıyorum.

Bir. İki. Üç. Dört. Beş. Altı. Yedi. Sekiz. Dokuz. On. On bir.

On iki.

Düşüncelerim her rakamla birlikte gidip geliyor ve öfke zihnimden gittikçe uzaklaşıyor. Birkaç dakika sonra, aşağıya mutfağa inip yiyecek bir şeyler bulacak kadar sakinleştım. Her zamanki gibi her yer boş ve gün ortası ışığı geniş verandaya açılan büyük cam kapılardan içeri süzülüyor.

Mutfağa ulaştığımda hâlâ sinirliydim ve yemek yapacak durumda değildim, bu yüzden fıstık ezmeli ve jöleli bir sandviç hazırladım, ardından ormana doğru inen çimlere baktım. Gözlerimi kapatıyorum ve anıların bana geri dönmesinin tadını çıkarıyorum.

Yaprakların arasında koşan Bel, onu yakalamaya yaklaştığını düşündüğünde çıkardığı korkmuş küçük fısıltılar. Gözlerindeki korku ve onu toprakta dizlerinin üzerine ittiğimde çıkardığı sesler. Tenindeki kan, pürüzsüz yanaklarından süzülen gözyaşları. *Çok güzeldi.* Kaos ve korkunun gerçek bir yapıtı. Tenindeki izlerimle çok seksi görünüyordu. Keşke onunla daha fazla zaman geçirebilseydim ve her tarafı izlerle kaplanana kadar her seferinde biraz daha iz bırakabilseydim. Onu yatırıp ne kadar iyi bir kız olduğunu gösterene kadar morarmış ve hırpalanmış. Onu övmek, ne kadar güzel koştuğunu, benimle ne kadar mükemmel dövüştüğünü söylemek istedim. Ona benden asla kaçamayacağını hatırlatmak için.

Bir dahaki sefere ona dokunduğumda, dişlerimi tenine batırmak, solgun boynu boyunca izler bırakmak istiyorum, böylece herkes onun sahiplenildiğini görebilsin. O zaman kimse ona çıkma teklif edecek ya da benim olana bakacak kadar aptal olmayacak. Hoşnutsuz bir iç çekiyorum ve sandviçimin kalanını ağzıma atıyorum. Berbat bir durum ama o benim karanlık dünyamda bir ışık huzmesi. Onu görmem gerek. Ona dokunmalıyım. Koklamalıyım.

Genelde kadınlar tarafından tüketilmem. Sonuçta, istediğin her amcığa sahip olabileceksen, neden sadece bir tanesine vurulasın ki? Ama Bel farklı... Onda bir şeyler var ve en nadide mücevherler gibi ona sahip olmak istiyorum. Ve zamanla sahip olacağım, ama şimdilik sabırlı olmalıyım. Kimsenin babama onunla tekrar görüştüğümü bildirmesini ya da onunla ilgilendiğimi düşünmesini istemiyorum. Eğer biriyle ilgilendiğimi düşünürse, onu bana karşı kullanmanın bir yolunu bulacaktır. Kendime her ne kadar umurumda olmadığını söylesem de Maybel'i babamla birlikte bu bok fırtınasının ortasına atmak istediğim şey değil. Bencil ve berbat biriyim ama o adamla uğraşmak için kimseye boyun eğmezdim.

Her ne kadar bana acı verse de, beklemek bana göre olmasa da beklemek zorundayım. Ancak bu takip edemeyeceğim, ayartamayacağım ya da kızdıramayacağım anlamına gelmiyor. Ne de olsa, narin yüz hatlarını boyayan korkuyla çok güzel görünüyordu.

BÖLÜM 12

BEL

Hiç boynunuzun arkasında garip bir karıncalanma hissettiniz mi? Sanki izleniyormuşsunuz gibi hissettiren? Tüm tüyleriniz diken diken olur ve tüyleriniz diken diken olur. Çünkü ben hissettim. Geçen hafta sayamayacağım kadar çok kez. Ve bunun sebebinin o psikopat adamla aramda geçen olaylar mı yoksa hâlâ beni izliyor, gölgelerde pusuya yatmış, saldırmak için mükemmel anı bekliyor olması mı olduğuna karar veremiyorum. Her iki durumda da, bu hissi sevmiyorum.

Alışveriş arabamı koridorda biraz daha aceleyle itiyorum. Saat geç ve mağazada stokçular ve kasiyerler dışında neredeyse hiç kimse yok. Alışveriş yapmak için en sevdiğim zaman çünkü çok boş. Kimse yırtık pırtık kapüşonuma ve terlikli ayaklarıma iki kez bakmıyor. Normalde bir sonraki kasabaya gidip Walmart ya da Aldi'ye giderdim ama sadece birkaç şey alıyorum.

Sepetime bakıyorum ve boynumu ovuşturuyorum, cildim karıncalanıyor. Artık hayatımın değişmez bir parçası olduğu için bu hissi görmezden geliyorum ve yiyeceklerime odaklanıyorum. Eğer matematiğim doğruysa, yemek için ayırdığım yirmi dolarlık bütçeyi aşmadım ve bununla bir hafta boyunca karnımı doyurabilirim. Markasız mısır gevreği, neredeyse son kullanma tarihi geçmiş süt ve salata için kullanabileceğim yarım kilo hindi. Marullar çoktan tükenmeye başladı, bu yüzden onları da indirimde soktular. Bozulmadan önce hepsini yiyeceğim ve bu da bana para kazandıracak, ki önemli olan da bu. Ayrıca, ben almasam zaten çöpe atacakları için yiyeceklerin çöpe gitmesini de önlüyor.

Ani bir ürperti omurgamdan aşağı kayıyor ve arabayı daha sıkı kavrayıp kasaya doğru daha hızlı ilerliyorum. Neyin yanlış olduğunu bilmiyorum.

ama burada olmaya ve kendimi bir an bile savunmasız hissetmeye dayanamıyorum. Markette bana gerçekten saldıracak değil ya?

Hızlıca boş kasaya gidip sepetimdekileri tarıyorum. Ödeme düğmesine basıyorum ve kupon uygulamamı tarıyorum. Ekran çınılıyor ama sonra toplam değişmiyor.

"Ne oluyor be? Hadi, seni aptal bilgisayar."

Söz konusu bilgisayar keskin bir ses çıkarıyor ve alışverişlerimi poşetlemekle ilgili bir hata mesajı veriyor. Homurdanarak ödeme düğmesine tekrar basıyorum ve çalışmasını sağlamaya çalışıyorum.

Ekran tekrar toplamı gösterdiğinde, hayretle baktım. Hayır. Kuponlarla birlikte yirmi dolar olması gerekiyordu. Yenilgi beni yıkıyor. Sadece lanet olası bir salata ve mısır gevreği istiyorum. Gözyaşlarım tehdit ediyor ve arabaya bakıp neleri çıkarabileceğimi hesaplamaya çalışıyorum. Oradaki her şey gerekli.

Arkamdan gelen derin bir ses, içimde kabaran panik ve utancı yarıp geçiyor. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

Söz konusu kişiye bakmak için arkamı döndüğümde zaten hayır diyorum. *Oh lanet olsun.* Bu The Hunt'taki kişi. Sebastian, sanırım Jack ona böyle diyordu. *Onun* bir arkadaşı.

"Hayır," diye fısıldıyorum, sonra boğazımı temizleyip daha yüksek sesle tekrar söylüyorum. "Hayır. Ben iyiyim."

"Pek öyle görünmüyor. Maybel, bu senin adın değil mi?"

"Ne istiyorsunuz? Sizin için alışveriş yapacak uşaklarınız falan yok mu?"

Başını eğip yaklaşıyor ve ben de ona bakmaktan kendimi alamıyorum. *Vay be.* Adam güzel. Drew gibi sert, erkeksi bir şekilde değil; yüz hatları biraz daha narin ama bakışlarında bu kadar tehdit varken bunu fark etmek zor. Onu görmek nefes almamı zorlaştırıyor. "Benim için market alışverişi yapan insanlar var ama tuzağa yakalanan küçük tavşanların kendilerini aşip aşmadığını kontrol edecek insanlar yok. Drew senin gibi değil. Bırakın aynı vergi diliminde olmayı, ikiniz aynı dünyada bile değilsiniz. Ondan uzak dur."

Drew'un adını duyunca irkildim. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum. Ondan hoşlanmıyorum bile. Belki de ona beni rahat bırakmasını söylemelisin. Tanrı biliyor ya, ona sadece on milyon kez söyledim."

"Elbette, Kedicik. *Kazara* hamile kalmak için prezervatiflere delik açmaya başlayana kadar hepsi böyle der."

Tiksintiyle dudağımı kıvırıyorum. "Ben öyle biri değilim. Ben..."

Şimdi yakınıma eğiliyor ve ondan yayılan soğuk bir keklik üzümü kokusu alıyorum. "Güzel. Yoldan çekilirsen herkes mutlu olur."

Tekrar konuşmak için ağzımı açtığımda, başını çok nazikçe sallıyor ve önümdeki taşıma bandına elli dolarlık bir banknot bırakıyor.

"Herkes yemek yemeyi hak eder," diyor ve elleri ceplerinde yanımdan geçip giderken ağzım açık kalıyor. Para orada öylece duruyor. Bununla ne yapacağım ve neden bu zengin pislikler bana zorla para vermeye çalışıyor? O kadar çaresiz mi görünüyorum? Aslında, buna cevap verme. Arabama bir kez daha bakınca bu soruyu cevaplamış oluyorum. *Güzel*. Eğer Bay Para Çuvalı ödüyorsa, o zaman daha fazla yemek alacağım. Neden *benden* uzak durmadığını açıklamak Drew'a kalmış.

I Onu ya da ürkütücü arkadaşlarını görmeyeli bir hafta olmuştu, bu yüzden kütüphanedeki masamda belirdiğinde ilk düşüncem, *oh kahretsin, beni yine buldu* oldu. Ama tabii ki buldu. Ya evdeyimdir ya da kütüphanede. Evde değilim.

Sanki saklanmaya çalışıyormuşum gibi.

"Ne istiyorsun?"

"O daracık amcığınla sikimi boğduğunu hissetmek için tabii ki."

Verdiği yanıt beni ürkütüyor ve oraya koyduğunu fark etmediğim kâğıt bardağı deviriyorum. Sıcak sıvı ders kitabıma yayıldı. *Lanet olsun*. Öfkeyle peçeteyle sildim.

"Sana hiç iğrenç olduğunu söyleyen oldu mu?"

Önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyor. "Elbette, ama bana daha kötüler de söylendi."

Eminim duymuşsundur.

Onunla tartışmaya girmek istemediğim için konuyu değiştiriyorum. Aramızda yaşananları yeniden hatırlamak istemiyorum.

"Açıkçası, kütüphanede sık sık takılmıyorsun, ders çalışıyor gibi görünmüyorsun ve buraya gerçekten iyi bir şey yapmak için geldiğine beni inandıramazsın... Öyleyse ne oldu? Neden buradasın? Benden ne istiyorsun?"

Beni takip ettiğinden ya da izlediğinden eminim. Belki ikisi de. Buraya gelmesi tesadüf değil, özellikle de beni bulabileceği yerin burası olduğunu bile bile. Bir şey istiyor, belki de daha fazlasını.

Orman mı? Bana hissettirdiklerini ve beni nasıl vahşice aldığını hatırlayınca vücudumun aydınlanmasından nefret ediyorum. Hafızamı silkeleyerek gözleriyle buluşuyorum ve o da bakışlarımı tutuyor. Suçlu dolgunluğundaki dudaklarında, sinmeyi reddetmemden hoşlanmış gibi bir sırıtma var.

Bir dakika sonra zorlukla yutkunuyorum ve başka tarafa bakarak pes ediyorum. "Sadece bana ne istediğini söyle."

"Tek istediğimin seni görmek ve sana kahve getirmek olduğunu söylesem bana inanır mıydın?"

Önümde hızla kırışan ders kitabına bakıyorum. Annemin ihtiyacı olan para için bunu satmak buraya kadarmış. Gerçi başkaları da var. İdare edebilirim. Bana verdiği çeki hatırladım. Onu bozdurmaya cesaret edemiyorum. Oysa kulübeye gidebilseydim... her şeye rağmen... o parayı almaktan hiç çekinmezdim. Sonra tekrar, onu kazanmış olurdum. Alışılmadık bir şekilde, ama bununla bir sorunum yok. Ama bu şekilde, bana sadece bir çek uzatması, sanki bekaretimi satın almış gibi ucuz hissettiriyor. Saatlerdir baktığım ve ne yapacağımı düşündüğüm çeki defter yığınının altından çıkarıp ona uzatıyorum. Belki de buraya gelmesi bir işarettir. Küçük arkadaşıyla yaşadığı mağaza olayından sonra, yardıma muhtaç biri gibi görünmek istemiyorum, zaten hissettiğimden daha fazla değil.

"Al. Onu geri al. İstemiyorum." Evet, paraya ihtiyacım olduğunu biliyorum ama gururumu da önemsiyorum. Dürüstlüğü önemsiyorum ve onun beni raftaki bir eşya gibi satın alamayacağını bilmesini istiyorum.

Başını eğiyor ve koyu kırmızı kahverengi saçları alnına düşüyor, o koyu orman yeşili gözleri delip geçiyor, mikroskop altındaki bir böcek gibi beni incelerken yarıklara kadar daralıyor. "Hmm, peki neden?"

Daha uzağa uzanıyorum, ona doğru uzatıyorum. "Nedeni önemli değil. Önemli olan tek şey onu istemediğim."

Bir anda vücudu kaskatı kesiliyor, burun delikleri açılıyor ve ensemdeki minik tüyler diken diken oluyor. Gözlerinden hançer çıkaracak iradeye sahip olsaydı, şu anda ölmüş olurdum. "Param senin için yeterince iyi değil mi, *çiçek*?"

Garip bir şekilde, bana taktığı o aptal lakabı alaycı bir şekilde söylemesinden rahatsız oluyorum. Sandalyemde kayıyorum, huzursuzluk içimi kaplıyor. Nedense bunun daha kolay olacağını düşünmüştüm. Sanırım bu Neandertal söz konusu olduğunda hiçbir şeyi varsaymamalıyım. Ellerimi yavaşça kucağıma indiriyorum, çek hâlâ parmaklarımda sıkıca duruyor.

"Tabii ki seninle ilgili olduğunu düşünüyorsun. İster inanın ister inanmayın, paranız umurumda değil. Önemseydiğim şey dürüstlük ve bu çeki hak etmediğim gerçeği. Bu yüzden istemiyorum."

Yüzünü dikkatle izliyorum, dolgun alt dudağının kıvrılışını ve gözlerinde titreşen düşük, kaynayan öfkeyi fark ediyorum. Saldırmaya hazır bir panter gibi öne doğru kayıyor, kollarını dizlerine dayıyor. Aşk kitaplarımdaki kötü adamlara benziyor. İçgüdülerim hareketlerimi yönlendiriyor ve aldığım her sığ nefeste kan basıncım yükselirken sarsılarak uzaklaşıyorum. Bu adam hakkında çok az şey biliyorum ama bildiklerim zihnimde uyarı zillerinin çalması için yeterli. Çoğu kırmızı bayrak gibi, kaçma isteğimi görmezden geliyorum ve oturmaya devam ediyorum. Ormandaki o gece bana bir şey öğrettiyse, o da şu anda kaçarsam yapacağı tek şeyin beni kovalamak olacağı ve bunun olmasını istemediğimdir. Bu bir oyun değil.

"Sen akıllı bir kızsın, Bel. Olanlardan sonra o parayı gerçekten kazanmadığını mı düşünüyorsun?"

Sözleri çıplak tende bir kemer gibi acıtıyor. Parası, gücü ve görünüşü kimin umurunda? Bu, kendini beğenmiş bir hıyar gibi davranabileceği anlamına gelmez.

"Ben satılık *değilim*. Ormanda olanların bu parayla hiçbir ilgisi yok. Eğer bekaretimi satın aldığını ima ediyorsan, o zaman bir sorunumuz var demektir."

"Satılık olmayan bir şeyi satın alamazsın Bel, ama eğlence olsun diye şeytanın avukatlığını yapmama izin ver ve diyelim ki kulübeye ulaştın. O zaman parayı almayacak mıydın? Aynı şekilde elde etmiş olsanız bile."

Üzerimde ters psikoloji denemesine izin vereceğimi düşünüyorsa kesinlikle boku yemiş demektir. Gözlerinin içine bakıyorum, ona bir şey göstermeyi reddediyorum. Eminim diğer kızlar onun ayaklarına kapanırdı ama ben onlar gibi değilim.

"Bunu aynı şekilde elde edemezdim. O kulübeye gitmek yakalanmadığım anlamına gelirdi. Ayrıca bekaretimi soğuk ormanda rastgele bir yabancıya vermediğim anlamına da gelirdi."

Omuz silkme sırası onda. "Tam olarak doğru değil. Kazanmak için tek yapman gereken kulübeye ulaşmaktı. Gözümü sana dikmişim ve öyle ya da böyle seni ele geçirmeyi planlıyordum. Daha sonra neşeli yoluna devam edebilirdin. Seni durduramazdım."

Kitaplarımla oynamaya başlıyorum, dikkatimi onun hayattan daha büyük bedeninden ve varlığından uzaklaştırmak için her şeyi yapıyorum. "Sonrasında pek yardımcı olduğunu hatırlamıyorum..."

Parmakları çenemi sıyrıyor ve yüzümü yukarı kaldırıp beni buz gibi bakışlarıyla buluşmaya zorlarken ürperiyorum. "Parayı al. Senin ihtiyacın var. Benim yok. Bu seninle pazarlık etmeye devam edeceğim bir şey değil."

Senin ihtiyacın var. Benim yok. O bu kadar gerçekçi sözler söylerken sakın kalmak zor, acıtıyor. *Beni böyle mi görüyor?* Sanırım umursamamalıyım çünkü o kim ki? Ama Oakmount'un sadaka vakası olarak görülmek istemiyorum. Bekâretini on bin dolara satan ve özel ders sırasında fazladan beş dolar verirsen sakso çekmeye razı olan kız. Tanrım, ben aptalım. *Çok aptalım.* Sonra biri yönetime, öğrencilere daha iyi notlar almaları için yardım etmek yerine para için onlarla yattığımı söyleyecek.

Elinden kurtulup ıslak defteri kapatıyorum ve eşyalarımı derli toplu bir yığın haline getirip çantama tıktırıyorum. Çantamdan başımı kaldırdığımda gözlerimiz çarpışıyor. Beni inceliyor, kara kaşları çatılmış, bakışlarında kafa karışıklığı titreşiyor. Kafamdaki uyarıya rağmen, bir sonraki hamlemin son hamlem olabileceğini bilerek, bana getirdiği kalan kahveyi alıyorum, elimi çöp kutusunun üzerine uzatıyorum ve içine atıyorum. Normalde bu kadar cesur ya da nankör değilimdir ama onunla aynı kıtada bile olmadığımı anlamasını istiyorum.

"Her zamanki gibi benim için bir zevkti ama senin aksine ben derslerime devam etmek zorundayım."

Kapıya doğru çılgınca bir koşu yapmaya hazır bir şekilde dönüyorum. Ne yazık ki, yeterince hızlı değilim ve dürüst olmak gerekirse, beni bileğimden yakalayıp kendisine doğru çeken bu adamla olan geçmişimi göz önüne aldığımda daha iyi bilmeliydim.

"Hayır, yok."

Gözümü kırpyorum ve hareket ediyoruz, onun acımasız kavrayışı beni peşinden sürüklüyor. Kütüphanenin etrafına bakıyorum, birinin bir şey söylemesini ya da sürüklendiğimi fark etmesini bekliyorum ama tabii ki kimse fark etmiyor. Panik içimi kemiriyor ve bu psikopatı durdurmak için bir şeyler yapmam gerektiğini biliyorum. Parası, gücü ve gözdağı var. Ondan korkmalarını anlıyorum. Ben de ondan korkuyorum ama daha çok teslim olursam neler olabileceğinden korkuyorum.

Topuklarımı sıkıyorum. İlerlemesini durdurmak için tek girişimim bu, ama tek yaptığı bana bir onaylamama hırıltısı ve kavrayışının sıkılaşmasını kazandırmak. Boyu 1.80'in üzerinde, kaslı ve çok korkutucu. Onu durdurmak biraz uzmanlık gerektiriyor ki bu da bende yok. Sahip olduğum bir sonraki en iyi şey sesim.

"Bırak beni!" Bağıryorum ve tekrar uzaklaşmaya çalışıyorum, ama bir duvarla konuşuyor da olabilirim. "İyi o zaman. Çılgılık atacağım." Sözcükler dudaklarımdan henüz çıkmıştı ki, olduğu yerde durdu. Hareket o kadar ani ki, neredeyse ayaklarıma takılarak ona çarpıyorum.

Döndüğünde sert kas duvarı kıpırdıyor, her haliyle korkunç bir canavar gibi görünüyor. Ben daha tek kelime edemedim eliyle ağzımı kapatıyor ve beni geriye doğru itiyor, sırtım tozla kaplı bir rafa çarpıyor. Etrafa yorgun bir bakış attıktan sonra raflarda olduğumuzu fark ediyorum. Kütüphanenin kimsenin gitmediği eski bölümünde. Bu çok kötü. Düşündüğümünden de kötü.

Beni vücuduyla sıkıştırarak, görebildiğim ve hissedebildiğim tek şeyin kendisi olduğundan emin oluyor. Tamamen onun merhametine kalmıştım. Bir eli yardım çağırmanımı engellemek için ağzıma bastırılmış, diğer kolu da ortama dolanmış, beni kendisine doğru tutarken kapana kısılmış durumdayım. *Ölüme mahkumum*. Yine de damarlarımda dolaşan korkuya rağmen, bu heyecan dalgası artıyor. Bunu fark etmem bile mide bulandırıcı ve yanlıştır. Şu anki çıkmazımda, bunun beni ne kadar berbat bir hale getirdiğini düşünmeye zahmet edemiyorum.

Kocaman eli sırtımın üzerinde gezinirken, dokunuşunun yakıcı sıcaklığı giysilerimin kumaşını yakarken olmaz. Bu noktada çıplak da kalabilirdim. Benim yaşımda bir erkeğin bana daha önce hiç bu kadar sahiplenerek ve arzusuyla dokunmamış olması utanç verici mi? Belki de bu yüzden bu kadar heyecanlıyım. Kalbim göğsümde sıkıca kenetleniyor, bundan sonra olabileceklerin beklentisini oluşturuyor.

Gerçekten önemli değil. Hiçbir kelime onu durduramaz. Beni bırakmayacağı çok açık. İsteddiği her neyse onu elde edene kadar değil. Yeşil gözleri gözlerimin içine bakıyor ve şeytani yüzünü çerçeveleyen kalın kirpiklerini fark ediyorum. Bu kadar yakından, içindeki şeytani canavarı görmek zor ve onu herkese gösterdiği Amerikan çocuğu olarak görmek çok daha kolay. Nazik, çekici. Göz önünde saklanan tam bir psikopat olduğunu kimse bilmiyor. Işık kırıntıları üzerimize ürkütücü bir gölge düşürüyor ve sanki biri üzerime bir kova soğuk su dökmüş gibi titriyorum ama bu korkudan mı yoksa beklentiden mi? Bilemiyorum. Işık yüzünde dans ediyor, yüksek elmacık kemiklerine ve jilet gibi keskin çene çizgisine yıkıcı şeyler yapıyor.

Ciğerlerime düzensiz bir nefes çekiyorum ve tik ağacı ile nanenin sarhoş edici kokusuyla karşılaşıyorum. Bu garip sakinlik beni sarıyor. Kokusu beni sakinleştirmemeli ya da etkilememeli, ama bir şekilde etkiliyor, beni bu garip güvenlik hissine çekiyor.

Bana doğru eğilerek burnunu hafifçe boynumun kıvrımına bastırıyor. Ciğerlerine çektiği hızlı hava, kokumu ciğerlerine çektiğini düşünmemeye neden oluyor ki bu da biraz çekici olmasa garip olurdu. Bu düşünceyi zihnimin gerisine itiyorum çünkü bu adam ve onun psikopat eğilimleri hayatımda ihtiyacım olan son şeyler.

Burnu boğazımın hassas etinde gezinirken midemde bir kafes dolusu kelebek uçuşuyor. Dolgun dudakları gürleyen nabzımın üzerinde kayıyor ve korkumu ya da heyecanımı gizleyemiyorum. Kalbimin vücudumdan dışarı atmaya çalıştığı şekilde değil. Aptalca, onun elinden kaçmak için hiçbir şey yapmıyorum, kalçalarını benimkilere daha sıkı bastırdığında bile, beni sert horozunun kot pantolonumda zonkladığını hissetmeye zorluyor. Beni o devasa kılıçla becermesine izin verdiğime inanamıyorum.

Sıcak dilini soğuk tenimde hissettiğimde tüylerim diken diken oluyor. Kahretsin. Bunu bir şekilde durdurmalıyım. Beni asla kaçamayacağım karanlık ağına çekmesine izin veremem. Beynimi kullanmalı ve bedenimin kararlarımı yönetmesine izin vermemeliyim. İçimdeki tüm gücü toplayıp iki elimi de onun sert göğsüne koyuyorum ve sonra onu sertçe itiyorum. Geçit vermeyen bir dağ gibi, hareket etmiyor. Kımıldamıyor bile. Bir santim bile.

Dudaklarından yumuşak, mizahsız bir kahkaha kaçıyor. "Senden istediğimi almak benim için çok kolay olurdu. Tek yapmam gereken boynuna biraz baskı uygulamak, seni bayıltmak ve sonra şikayet etmeden seni becerebilirim. Kaçman ya da bana karşı koyman konusunda endişelenmemeye gerek kalmazdı. Ne istersem, nasıl istersem, nerede istersem yapabilirim. Kıçını, ağzını ve amını sikebilirdim. Senden istediğim her şeyi alabilirim ve sen beni durdurmak için tek bir şey bile yapamazsın."

Bu düşünce dehşet verici ve çok yanlış ve en kötüsü de beni onun bunları yapmayacağına inandıracak hiçbir şey yok. Ben bile sert ve sakın olmanın yeri ve zamanı olduğunu bilecek kadar zekiyim. Her şey insan psikolojisiyle ilgili.

"Yapma," diyorum, sesi eliyle boğuluyor. Bileğine uzanıyorum ve elini ağzımdan çekmeye çalışıyorum. Hareket etmiyor. "Lütfen," diye mırıldanıyorum ve bu kez küçük bir adım geri atıyor, o delici yeşil gözleri tüm yüzümü dolaşmadan önce benimkilere kayıyor. Karşısında ne gördüğünü bilmiyorum ama her ne ise, sert bakışlarındaki buzları bir nebze olsun eritmeye yetiyor.

"Bu eğlenceyi başka bir güne saklayacağım." İtirafından duyduğum rahatlama, tekrar konuşmaya başladığında kısa sürüyor. "Küstahlığını ve beni kızdırma konusundaki kararlılığını sevsem de, iyi bir kız olmanı ve beni dinlemeni istiyorum. Yoksa sikimi boğazına sokup sana burada, tozlu yığınların arasında bir ders vermek zorunda mı kalacağım?"

Rafa daha da gömülüyorum ve vücut ağırlığımı taşımasına izin verdiğim fikrini görmezden geliyorum. En azından beni bayıltmayacak ve benimle ilişkiye girmeyecek. Bir oral sekse ve ormanda kovalanmaya dayanabilirim ama hiçbir söz hakkım olmadan zorla götürülmek istemiyorum.

Tek yapabildiğim başımı sallamak.

Dudaklarına bir gülümseme dokunuyor. "Hangisine evet diyorsun? İyi bir kız olup dinleyecek misin, yoksa sikimi boğazına sokup sana bir ders vermeme mi istiyorsun?"

Elinin altından *hayır* diyorum, dudaklarım avucunun üzerinde geziniyor. Kelime boğuk çıkıyor ve elini yavaşça çekiyor. "Sana güveniyorum, bu yüzden beni pişman etme. Eğer bir ölüm perisi gibi çılglık atmaya başlarsan, benim çok hoşuma gidecek bir şey yapmak zorunda kalacağım, ama sen yapmayabilirsin, özellikle de ormanda yaşadıklarından sonra. En azından kendi iyiliğin için sana zarar vermeme neden olma."

"Çılgılık atmayacağım. Sadece kafam karıştı. Anlamıyorum. Etkinlikte olanlar tek seferlik bir şeydi. Aynı kızla iki kez çıkmadığını, hatta yatmadığını duydum, bu da tüm bunları tuhaf ve kafa karıştırıcı kılıyor. Benden ne istiyorsun? Neden beni rahat bırakmıyorsun? Ben hiç kimseyim ama sen sanki dünyanın en ilginç şeyiymişim gibi davranıyorsun."

Ve bunun bana verdiği heyecanı neden durduramıyorum? Asla itiraf etmeyeceğim ama küçük bir parçam bu ilgiden hoşlanıyor. Kimse fark etmezken Oakmount'un futbol yıldızının dikkatini çeken inek kitap kızı. Bu bana görüldüğümü ve istendiğimi hissettiriyor. Bunu daha önce hiç yaşamadıysanız, vazgeçmek isteyeceğiniz bir şey değil. Yine de her ilginin istediğiniz türden olmadığını kendime hatırlatıyorum. Görünüşe göre, deli bir insanın dikkatini çekmişim.

Pembe dili alt dudağının üzerinde geziniyor ve ben ne kadar seksi görüldüğünü kabul etmeyerek yanağımın içini ısııyorum.

Ne kadar tehlikeli olduğunu, ne kadar berbat durumda olduğunu hatırla. Merhaba, kırmızı bayrak, Maybel.

"Merak ettiğimi düşün. Benim hakkımda sorular mı soruyorsun?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır, etrafa sormana gerek yok. Senin hakkında bir şeyler duymamak için var olmamam gerekir. Herkes senin aynı kızla iki kez yatmadığından ve kimseyle çıkmadığından bahsediyor. Ben sadece söylentileri kabul ediyorum."

O zaman aramızdaki boy farkının ne kadar büyük olduğunu fark ediyorum. Alnım köprücük kemiğine ancak ulaşıyor, bu yüzden yüzünü görebilmek için her konuştuğumda başımı arkaya eğmek zorunda kalıyorum. Onun yanında kendimi küçük ve önemsiz hissediyorum.

"Söylentiler sadece söylentidir. Başkalarının düşünceleri. Ayrıca, planlar ve insanlar değişir. İstersem aynı kızla çıkmayı ya da yatmayı seçebilirim. Başkalarının hakkımda ne söylediği umurumda değil." Sesi beni ona inanmaya itiyor ama gözlerindeki bakış aksini düşündürüyor.

"Tamam, o zaman neden ben? Ben hiç kimseyim. Ekstra para için özel ders veren, popülerliği olmayan ve zengin, elit bir ailenin sponsorluğunda burslu okuyan bir kitap ineği."

Yumuşak bir kıkırdamayla beni çenemden tutup kaldırıyor ve gözlerimin içine bakıyor. "İşte burada yanıyorsun, çiçeğim. Şu anda hayatımdaki en ilginç şey sensin. Şanslısın ki ünün ya da popülerliğin umurumda değil. Banka hesabındaki dolar işaretleri de umurumda değil. Sen bu sosyal standartların hepsinden çok daha eşsizsin. Seninle ilgili bir şey beni içine çekiyor. Beni meraklandırıyor ve sen bana karşı savaştıkça ben sana daha çok tutunmak istiyorum. Senin hakkında daha çok şey bilmek istiyorum. Kader bizi bir araya getirdi ve ben bunu test etmek istiyorum. Sonra ne olacağını görmek istiyorum. Şimdi, senden ne istediğimi göstermeme izin ver."

Kocaman elleri kollarımda geziniyor, sonra boynuma dolanıyor ve yanaklarıma dayanıyor. Belki de o gece ellerinin vücudumda nasıl hissettirdiğini hatırladığım içindir. Sonunda yakalandığımı kabul ettiğimde ne kadar uçmuştum. Ben kapandaki bir tavşandım ve Drew da avcıydı. Bilmiyorum, ama ellerini itmek istemiyorum, aynı zamanda midemde yoğunlaşan korku buna teslim olmamı zorlaştırıyor.

O talepkar ve acımasız. Kibirli ve şımarık. En kötüsü de ondan hoşlanmıyorum. Gerçekten hoşlanmıyorum. Ancak bedenim onun sunduğu her şeyi keşfetmek istiyor. Ellерinin tenime en ufak bir dokunuşu meme uçlarımla sertleşmesine ve içimin kasılmasına neden oluyor. En ufak dokunuşta bile ıslanıyorum. Titremeler vücudumu sarıyor ve onları durduramıyorum. Üzerime abanıyor, sanki bundan zevk alıyormuş gibi avuçlarının arasında sallanmama izin veriyor.

"Kaçmaya mı çalışacaksın? Seni kovalamamı ya da avlamamı mı sağlayacaksın?" Nefesi kulağıma geliyor ve yemin ederim titremem daha

da artıyor.

"Geçen sefer ne kadar iyi gittiğini hatırlıyor musun? Kaçacağını sanmıştın ama kaçamadın. Seni tam dişlerimin arasında yakaladım. O ormanda sadece biz vardık, en azından çoğunlukla. Burada öğrenciler her yerde. Onlara bir gösteri yapmak ister misin? Seni avlunun ortasında domaltıp kot pantolonunu yırtabilir ve o sıcak pembe amına girebilirim. Bunu mu istiyorsun? Belki de bana sataşmanın cezası bu olmalı."

Gözlerim yuvalarından fırladı. Beni öğrencilerin ve personelin önünde götürdüğü düşüncesi bile. Sıcaklığın yükseldiğini, utancın boynuma tırmandığını hissedebiliyorum.

"Biraz hasta görünüyorsun. İstedığinin bu olduğuna emin misin? Sırf bir şeyi kanıtlamak için seni herkesin önünde becermemi mi istiyorsun?"

Sızlanıyorum ve başımı sallıyorum. "Hayır. Lütfen. Bunu istemiyorum."

Bakışları keskinleşir. "Tamam, o zaman beni dinlemeli ve dediğimi yapmalısın. Sabrım her geçen saniye azalıyor. İlk kez içine girdiğim andan beri sana dokunmak istiyorum. Uzak durmak için elimden geleni yaptım ama istediğim şeyi kendimden esirgemek genelde yapmak zorunda olduğum bir şey değil. Ve senin ateşin ve kavgan beni tahrik ediyor. İtiraf etmek istediğimden daha yakınıma kopmaya, o yüzden sana dokunmama izin ver. İstedığimi yapmama izin ver, belki bir süre daha gitmene izin veririm."

"Kısa bir süre mi?" Fısıldıyorum.

"Eğer o gece yeterince açık olmadıysam, tekrar açıklayayım: Bu tek seferlik bir şey değil. Ben aksini söyleyene kadar, sen benimsin ve bana aitsin. Seninle istediğim zaman istediğimi yaparım. Senin fikrin benim için önemli değil, sadece benim istek ve ihtiyaçlarım önemli, ama sakın yanlış anlama. Sen bana aitsin, rafıma koyabileceğim küçük bir ödülün. İyi olursan sana en yoğun zevki gösteririm, ama benimle savaşılmaya kalkarsan canın yanar." Son kelimeleri neredeyse öfkeli bir diş tıkırtısıyla ısıarak söylüyor. Düz, parlak beyaz dişleri... Tenimde, boynumda, omzumda, kıkımda nasıl hissettireceklerini merak ediyorum. Aptalca. Böyle düşünemem.

Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi, bana küçük, bilmiş bir gülümseme veriyor. "İyi bir kız olacaksın ve sana söylediklerimi yapacaksın."

Kibrinden bıkmış bir şekilde çenemi yukarı kaldırıp ters ters bakıyorum.

"Peki ya yapmazsam?"

Gözlerinin karanlığı daha da derinleşiyor ve yüzü avının kokusunu alan bir yırtıcı gibi benim seviyeme iniyor. "Yap şunu. Kaç. İkimiz de nasıl biteceğini biliyoruz. Ayrıca, seni kovalamak ve zorla

sikimi içine sokacağım. Belki de sırf bir şeyi kanıtlamak için ikinci bakır deliğine de sahip çıkarım."

"Sen bir pisliksin," diye homurdanıyorum, ama üç parmağını dudaklarımdan geçirip avucunu ağzımın geri kalan kısmının etrafında kısıvrarak elini çenemin altında sabitlediğinde gelecekteki tüm kelimeler kesiliyor.

"Ben bir pislikten çok daha kötüyüm, ama uslu durursan, bu yönümü asla tecrübe etmek zorunda kalmazsın. Şimdi uslu ol ve sana dokunmama izin ver. Sana dokunmak için ölüyorum, çiçeğim."

Kot pantolonumun belini itip dizlerime kadar indirirken inliyorum. *Aman Tanrım*. Bunu burada yapamayız. Ya biri bizi yakalarsa? Elinde çırpınıyorum, gerekirse kaçmak için onu tekmelemeye hazırım. Bunu daha önce yapmalıydım. Neden yapmadım ki? Vücudu bu şekildeyken dizimi aletine yeterince yaklaştıramıyorum.

"Şşşt. Sakin ol. Birinin seni böyle görmesini isteseydim, masalarda kalırdık."

Ona hırlamak istiyorum ama tek yapabildiğim yalvaran bir bakışla ona bakmak ve yüz hatlarımdaki korkuyu görebilmesini ummak. "Eğer yardımı olacaksa, ben paylaşmam, en azından genelde. Oyuncaklarıma karşı çok sahipleniciyimdir."

Oyuncak mı? Ben bir mülk değilim. Bunu ona zaten söyledim.

Konuşabilmek için ağzımı parmaklarının etrafında daha geniş açmaya çalışıyorum, ama bu beni geri tepiyor ve fırsatı olduğu gibi değerlendirip parmaklarını daha derine sokuyor. Kalın parmakları ağzıma tıkıyorum ve zevk doğrudan içimden geçip zonklayan çekirdeğime ulaşıyor.

Hem öfkeli hem de tahrik olmuş durumdayım ama şu anda öfkeden çok tahrik olmuş durumdayım. *Neyim var benim böyle?* Belli ki aklımı kaçırmışım çünkü bu maskaralığın devam etmesine izin vermeye devam ediyorum. Göbeğim nabız gibi atıyor, ihtiyaçtan yanıyor ve tek yapabildiğim kalçalarımı birbirine sıkıştırıp en çok ihtiyacım olan yerime dokunması için ona yalvarırken gevezelik etmek.

Ormandaki o geceye kadar hiç hissetmediğim bir ihtiyaç.

Sıcak nefesi kulağımı okşuyor. "Sana yalan söylemiyordum. Benden kaçtığın andan beri sana dokunmayı düşünüyordum ve ilk kez bitirdiğim andan beri seni tekrar becermek istiyordum. Kanını sikimden hemen temizlemedim bile. Sana yatırım yaptım, çiçek..."

Dudakları boğazımı kemiriyor ve her nefes alışım bir soluğa dönüşüyor.

"Burada bu durumda olman gerçekten senin suçun.

Tozlu bir kitap rafında parmağımı becerdim. Keşke güzelliğini korusaydın

Belki de seni fark etmezdim. Kim bilir, belki de fark ederdim."

Boynumu emmek ve dişleriyle ısırarak arasında gidip gelirken boğazımdan hırıltılı bir ses çıkıyor. Tahrik olduğumun kanıtı bacaklarımın arasında birikiyor. O kadar tahrik oldum ki, utanç verici. Dizini kullanarak bacaklarımı kabaca ayırıyor. Kot pantolonunun kumaşı çıplak bedenime soğuk geliyor. Bacaklarımın arasındaki noktayla birlikte meme uçlarım da ağrıyor.

"Kahretsin, çiçek. Benden nefret ettiğini sanıyordum." Geri çekiliyor ve dikkatini kalçalarımın arasındaki boşluğa yöneltiyor. İç kısımlar uyarılmayla kaplanmış ve kayganlaşmıştı. "Bu nefret gibi görünmüyor, bebeğim."

Serbest bırakılma ihtiyacım o kadar ağır basıyor ki, ifadesini boşveriyorum ve bunun yerine, daha fazla sürtünme elde etmek için ona doğru bastırmaya çalışıyorum, gerçekten herhangi bir şey, böylece kütüphanede boşuna çıplak kıkla durmuyorum.

"Çok açgözlüsün, yine de ormanda benden kaçtın. Parmaklarıma bu kadar düşkün olduğunu bilseydim, belki de önce onları sana teklif ederdim."

Amımı avuçluyor, iri parmakları tenimde kayarak beni kolayca ayırıyor. Arzu alevleri içimin derinliklerinde yanıyor, her dokunuş beni alevlendiren bir kor gibi parlıyor. "Gerçek şu ki, ne kadar karşı koymaya çalışırsan çalış, beni istediğini, yanlış ve berbat hissettirse bile bunu istediğini inkar edemezsin. Benden durmamı istediğini ya da hayır dediğini hatırlamıyorum. Bir kere bile. Ama sorun değil, sırrın benimle güvende. Nelerden hoşlandığını kimseye söylemem."

Merhamet etmeden ya da uyarmadan içime girdi. Ağzımı bir saniyeliğine parmaklarının üzerine kapatarak bir inilti çıkarıyorum. Ani değişime uyum sağladığım için hafif bir yanma oluyor. Sanki onu ısırmanın için bana meydan okuyormuş gibi kaşlarını kaldırıyor. Bundan daha iyisini biliyorum. Her nasılsa, kafamdan geçen her düşünceyi okuyabiliyor ve gerçek bir yırtıcı gibi bir sonraki hareketimi tahmin edebiliyor.

"Çok sıkı ve mükemmel," diye boğazıma doğru hırılıyor ve ereksiyonu üst göbeğime doğru sertleşerek yakınımına bastırıyor. Bu şey içime nasıl sığırdı? "İstediğin zaman çok iyi bir kız oluyorsun." Drew parmaklarını geri çekiyor, ıslak kıvrımlarımda gezdiriyor ve klitorisime ulaştığında duruyor. Küçük tomurcuğun etrafında dönüyor, her sinir ucunda ustalıkla dolaşarak, tüm bedenimi ateşe veriyor.

Bana nasıl dokunacağını benden daha iyi nasıl biliyor?

Gözlerim şişiyor ve bileklerinin her hareketinde küçük nefesler alıyorum. Parmaklarını ağzımda oynatıyor, beni onlarla beceriyor, diğer

eliyle amımı sikerken öğürmeme neden oluyor ve her kalp atışında daha da ıslanıyorum.

"Em. Parmaklarımı sikimi emer gibi em," diyor, sesi sert.

Dediğini yapıyorum, bana sadece onun sağlayabileceğini bildiğim bir yüksekliğin peşinden gidiyorum. Parmaklarını açgözlülükle emip yalıyorum ve o da klitorisimi okşamaya devam ederek beni mutluluğa daha da yaklaştırıyor.

Zevkin arttığını hissedebiliyorum ve gözlerim kapanmaya başlıyor, ama o beni biraz sarsarak dikkatimi tekrar ona vermemi sağlıyor. "Hayır, parmaklarımın her tarafını kremlediğinde gözlerini görmek istiyorum. Bana bak. Beni izle. Bana ne yaptığını hissediyor musun? Beni ne kadar sertleştirdiğini? Senin yüzünden her an kotumun içinde patlayabilirim." Sesi kızgın geliyor ama gözlerindeki yumuşaklık kafamı karıştırıyor.

Bakışlarımız kilitlenmişken, beni ona bağlayan ipin sıkılaştığını hissediyorum. Bu çok yakın, çok samimi hissettiriyor ve bakışlarını karşılamaya devam etmek için mücadele ediyorum ama ne ona ne de dinlemezsem katlanacağım sonuçlara güveniyorum.

Onun iyi kızı olacağım... Ta ki beni sonsuza dek serbest bırakana kadar.

Parmakları daha hızlı hareket ediyor, içimden küçük inilti ve sızlanmalar çıkarıyor. Delilik beni ele geçirmiş olmalı çünkü kalçalarım kıvranmaya başlıyor, o büyülü parmağın her hareketinde elini kovalıyorum. Ben bir kuklayım ve ipleri o çekiyor. Karşı konulamayacak kadar iyi hissettiriyor. Şehvetten başım dönüyor ve uğursuz bir şeyin vaadiyle kör oluyorum.

Nabzım yükseliyor... yükseliyor...

"İyi kızlar zevk alır," diye fısıldıyor kulağıma.

Tanrım, beni boşaltacak.

"Kötü kızlar hiçbir şey alamaz."

Yaklaştım, çok yaklaştım. Ayak parmaklarım ayakkabılarımın içinde kıvrılıyor ve bir havai fişek gibi tutuşup gece gökyüzünde patlamak üzereyim. Ve sonra, alevin üzerine atılan su gibi, ateşim sönüyor. Parmaklarını ağızımdan çekiyor ve klitorisime doğru yaptığı hareketler tamamen duruyor.

Soğuk bir hayal kırıklığı üzerime yağıyor.

"Ne?" Sersemlemiş ve kafam karışmış bir halde soruyorum. "Neden duruyorsun?" Konuşurken sesime dolan çaresizlikten nefret ediyorum.

Drew hiçbir şey söylemiyor ve tamamen uzaklaşıyor. Vücudunun sıcaklığı beni terk ediyor ve ani bir soğukluktan çok daha derin bir ürperti beni sarıyor. Dizlerim altımda bükülmekle tehdit ediyor ve titriyorum, kot pantolonumu kalçalarımın yukarı çekerken dik durmak için rafın kenarına tutunuyorum. *Sorun bende miydi?* Elimde değil ama yanlış bir şey yaptığımı hissediyorum. Utanç içimi yapışkan bir çamurla kaplıyor. Ondan

hoşlanmıyorum bile.

bana davrandı, bu yüzden çok ileri gitmeden bunu bitirdiği için minnettar olmalıyım. Yine de yüzüme bir tokat yemiş gibi hissediyorum, sanki ben onu reddetmek yerine o beni reddetmiş gibi.

Öfke beni derinden sarsıyor. Beni istiyor. Bunu görebiliyorum. Hissedebiliyorum. *O zaman neden geri çekiliyorsun?*

Kayıtsızlık hissi geri geliyor. Onun için yeterince iyi değilim, bu böyle ve bir şekilde, mantıklı olarak bunun mantıklı olmadığını biliyorum çünkü onun fikrini umursamıyorum... Ama birçok yönden umursuyorum.

Sarı saçlarımın arasından ona bakıyorum, yüzüm utançtan yanıyor. Çelik gibi gözleri benimkilerle buluşuyor ve sanki beni inceliyormuş gibi başını yana eğiyor. Drew'u tanıdığım kısa süre içinde onunla ilgili birkaç şeyi çözmüştüm bile.

Başkalarının yanında olduğu kişi gerçek o değildir.

İnsanların birden fazla kişiliğe sahip olması ve farklı ortamlarda farklı kişiler olması alışılmadık bir durum değil ama bu öyle değil. Drew oynadığı kişi ya da taktığı maske değil. O dengesiz, uğursuz ve karanlık biri. Göz önünde saklanıyor, güzel dış görünüşünün altındaki canavarı görürlerse dünyanın onun hakkında ne düşüneceğinden korkuyor.

Gözyaşlarım göz kapaklarımın arkasını yakıyor ve yüzümü başka yöne çeviriyorum. Drew kıs kıs gülüyor. "Ağlama."

Korkutucu bir hızla üzerime atılıyor, ellerinden biri boğazıma dolanıyor, etli parmakları derime sıkıca bastırıyor, dinlemezsem olacaklara dair bir uyarı. "Ağlama çünkü bundan gerçekten ama *gerçekten* hoşlanıyorum. Benim dokunuşum bir ödüldür ve sana ne kadar iyi hissettirebileceğini gösterdim. Orada oynadığın küçük oyun benim dokunuşuma değmezdi. Bir boka değmezdi. Şimdi, neyse ki, verici bir ruh halindeyim, bu yüzden tavrını ve davranışını görmezden geleceğim. Ancak bundan sonra ne olacağını söylediğimde beni çok dikkatli dinleyeceksin."

"Bırak gideyim. Senin tarafından zorbalığa uğramaktan bıktım. Kampüsteki diğer herkes gibi senin varlığın karşısında eriyip bitmiyorum ve kampüs polisine gidip ne yaptığını söylemekten korkmuyorum." Kelimeleri dişlerimi sıkarak ve nefesim kesilerek söylüyorum.

Sözlerim sözlü bir tehditten başka bir şey değil. Kampüs polisinin onun hakkında bir şey yapacağını düşünecek kadar aptal değilim. Arkadaşı Sebastian ya da kampüsün her yerinde istediklerini yapan diğerleri hakkında hiçbir şey yapmadılar. İşin içinde para olunca umurlarında bile olmuyor.

Kavrayışı sıkılaşıyor ve ben dişlerimi sıkarak acıya dayanıyorum. Görüşüm bulanıklaşıyor ve ciğerlerim oksijen yokluğundan yanmaya başlıyor. Zihnimde sirenler çalıyor. Uzuvarımdaki kaslar hissini kaybetmeye başlıyor ve güçsüzleşiyorum.

Bu adam beni öldürür mü? Belki de öldürür. Bunu yapabilecek bir kişiliği var.

Karanlık beni ele geçirmekle tehdit ediyor ve yarım saniyeliğine beni yanında tutma arzusundan şüphe etmeye başlıyorum. Beni öldürmeyeceğini, bu kadar zahmete değmeyeceğini düşünmüştüm.

Düşüncemi tamamlayamadan boğazımdaki baskı kayboluyor. Rafa yaslanıyorum ve yarı soluk soluğa, yarı öksürerek değerli oksijeni sönmüş ciğerlerime geri çekiyorum.

Bana hem zevk hem de acı veren adamın karanlık gözlerine bakıyorum. Tehdit ve şefkat. Bana geri yansıyan arzu dolu, kutsal olmayan saplantı dolu bakışlar beni korkuyla donduruyor. Dudaklarına bir gülümseme dokunuyor ve duygularındaki değişimden dolayı hissettiğim ani kırbaç beni sarmal haline getiriyor. Bana doğru uzanıyor ve ben irkiliyorum. Tabii ki umursamıyor ve istediğini yapmaya devam ediyor, sanki az önce beni boğmaya çalışmamış gibi parmağıyla yanağımda geziniyor.

"Sanırım anladım, Bel. Seni bu kadar çekici yapan şeyin ne olduğunu. En iyi sen söyledin. İsmim, nasıl görüldüğüm ya da ne kadar param olduğu umurunda değil. Yüzeysel şeylerin hiçbirisi senin için önemli değil. Aslında, tahmin etmem gerekirse, şu anda benden pek hoşlanmadığını söyleyebilirim, eğer hoşlanıyorsan... ve bu sorun değil. Seni ikimize de yetecek kadar sevebilirim." Bana verdiği çocuksu sırtış, gerginliği hafifletmek için berbat bir girişim. "Ama seni uyarayım, birçok kişinin benden uzak durmasının bir nedeni var. Yüzeysel şeylerin hiçbirisi senin için bir şey ifade etmek zorunda değil, ama o beynini kullanmana ve beni geri dönüşü olmayan bir noktaya itmeme ihtiyacım var. İkimiz için de bunu kolaylaştır ve olabileceğini bildiğim iyi kız ol."

"Senden korkmuyorum," diye tıslıyorum dişlerimin arasından. Bu tamamen yalan. Sadece korkmuyorum, dehşete düşüyorum ama korkuyla yüzleşmekten başka bir şey yapamazsınız. Sen ona sahipsin... ya da o sana sahip. Daha da kötüsü, ondan mı yoksa bana hissettirdiklerinden mi daha çok korktuğumu söyleyemiyorum.

"İşte bu yüzden başka kimseyi değil, seni istiyorum çiçeğim. Birlikte ne kadar mükemmel olduğumuzu göremiyor musun?"

"Hayır, teşekkürler," diye mırıldanıyorum ve önüne geçmeye çalışıyorum. Bir adım öne çıkıp önümü kestiğinde bedenim onun iri cüssesine çarpıyor. Kocaman elleri bir anda ortaya çıkıp yanaklarımı

kavıyor ve

Beni daha da yaklaştırdı. Eğilerek dolgun dudaklarını sıkıca dudaklarıma bastırıyor. Daha önce de insanları öptüm ve bunun nasıl bir his olduğunu biliyorum.

Bu bir öpücük değil. Bu lanet bir *sahiplenme*. Bir sahiplenme biçimi, bir hakimiyet gösterisi. Dili dudaklarımı yokluyor, ben de kendiminkileri sıkıca bastırıyorum, girişine izin vermiyorum. Başparmaklarını yumuşak yanaklarıma bastırarak bunu düzeltiyor. Acı yüzümü dolduruyor ve durdurmak için içgüdüsel olarak ağzımı açıyorum. Dili ağzıma giriyor ve benimkiyle karışıyor. Dokunuşu, öpüşü... Bu bir söz, bir uyarı.

Mesele şu ki, hayatım boyunca bana boktan bir el dağıtıldı ve daha iyi bir el alabilmemin tek yolunun dağıtımı benim yapmam olduğuna karar verdim. Bir sonraki hamlemi seçiyorum, ellerimi kaldırıp göğsüne bastırıyorum, sonra dişlerimi dudağına geçiriyorum, kanın bakırımsı tadı ağzımı dolduracak kadar sert. O geri çekilirken aynı anda onu itiyorum, vücudu sallanıyor ve dengesi bozuluyor. Sonunda onu hazırlıksız yakaladım. O karanlık gözleri benimkilerle çarpışıyor, acı vaadi bana geri yansıyor.

"Beni ısırdın." Bu bir sorudan çok şaşkın bir ifade. "Beni kanattın."

Zihnimde koşmam gerektiğini söyleyen küçük uyarı zilleri çalsa da omuz silkiyorum. Drew'a ne kadar az meydan okuyormuşum gibi görünürsem, onun çekip gitme ihtimali o kadar artar.

"Güzel. O zaman ödeştik. Bekaretime el koyduğunu ve kanımı akıttığını bildiğine göre."

Başını yana eğiyor, açıkça söylediklerimi düşünüyor. "Sanırım, ama beni kanatmak için başka yollar da var. Beni kızdırmayı içermeyen yollar."

"Benim kanımın akacağı koşulları benim seçmem adil olur, çünkü sen benim kanımın akacağı koşulları beni dikkate almadan seçtin."

Tüm bunlar bana geri tepiyor gibi görünüyor çünkü onu uyarmak yerine meraklı ve ilgili görünüyor. "Ne zaman bir sonraki adımda ne yapacağını bildiğimi düşünsem, beni şaşırtıyorsun. Bu hoşuma gidiyor. Şoku ve belirsizliğı seviyorum. Sen öngörülemezsin, benim çılgınlığımın kaosusun."

"Senin için hiçbir şey olmak istemiyorum. Tek istediğim benden ne istediğini anlamak, böylece bu yükümlülüğü yerine getirebilir ve radarından çıkabilirim. Diğer kızlar onlara erişmek için yaptığın şeyleri romantik bulabilir ama ben onlar gibi değilim."

Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor, bakışları aç ve talepkâr. "İnan bana, biliyorum, bu da seni daha da çekici kılıyor. Daha önce de söylediğim gibi

Ne kadar çok savaşırsan, ben de o kadar sıkı tutunurum."

Arka planda kaybolmayacağı ve beni yalnız bırakmayacağı gerçeği bir ton tuğla gibi çarpıyor yüzüme. "Sana yalvarıyorum, lütfen. Ormanda olanları kimseye anlatmayacağım. Ben hiç kimse değilim. *Hiçbir şey* değilim. Sadece her şeyin normale dönmesini istiyorum. Fark edilmemek ve arka plana karışmak istiyorum."

"Sana zaten söyledim, Maybel. Cevabım hayır. Hiçbir yere gitmiyorum. Varlığını unutamam. Güzelliğini yeni keşfetmişken olmaz. Sen benimsin. Bunu kabul edersen, senin için daha zevkli olur. Etmezsen benim için daha iyi olur. Seçim senin."

Ses tonu çok net. Söylediği her kelimedede ciddi ve bu, ne olursa olsun beni elinde tutmaya niyetli görünen bir adamın dikkatini çektiğim gerçeği kadar korkutucu.

BÖLÜM 13

DREW

BAZI GÜNLER, artık nadiren, cehennem benim tarafımda. Cehennem derken, anneme bakan hemşirelerden birine, babamın ne zaman uzun bir süreliğine malikaneden ayrılacağını bana bildirmesi için para ödediğimi kastediyorum. Kişisel muhasebecim Hemşire Helen'e transferin gerçekleştiğini söylediğinde telefonum tekrar çalıyor. Babamın haberi olmadan annemi görmek için araziye gizlice girebildiğimde prim alıyor, çünkü beni orada yakalarsa her zaman büyük bir saçmalık gösterisi yapıyor, özellikle de geldiğinde hala onunla birlikteysem. Yine de onu yeterince görmediğimi yüzüme vurmaktan çekinmiyor. Tam bir narsist.

Ellerimi ıslak saçlarımın üzerinde gezdiriyorum ve The Mill'in garajında neredeyse hiç kullanmadığım motosikletime doğru daha hızlı yürüyorum. Yürümeyi tercih etmediğim sürece babamın şoförü genellikle beni gitmem gereken her yere götürür ama bu sefer götüremeyecek. Evden çıktığımda ev sessizdi ve merdivenlerden hızla inip kapıdan çıkmadan önce yıldırım hızıyla duş aldım.

Saat hâlâ erken, saat dokuz, güneş yakındaki orman ağaçlarının arasından görünmeye başladı bile.

O ormana en son ne zaman gittiğimi düşündüğümde gülümsüyorum. Bel ile.

Siktiğimin Bel'i.

Beni kanattığı hassas dudağıma dokunuyorum ve tekrar gülümsüyorum, deri geriliyor, küçük kesikten bir acı akıyor. Evet, o düşündüğümünden çok daha fazlası. Kırletmeye niyetlendiğim güzel, kaotik bir karmaşa. Motor bacaklarımın altında kükrüyor, içimde titreşiyor. Bu ses ve his bana bu şeyi sürmeyi özletiyor. Ve

Saçlarımdaki rüzgâr, etrafımdaki kırbaçlar, hız ve çeviklik. Gaza basıyorum, yolda hızla ilerlerken hızım artıyor. Malikâneye kısa bir yol var ve bu kadar hızlı gitmesinden nefret ediyorum.

Güvenlik kapısına yaklaşırken yavaşlıyorum ve birinin gelip bisikletimi tanıma ihtimaline karşı bisikleti yakındaki çalılıklara doğru götürüyorum. Kimsenin babamı arayıp ona bir şeyler söylemesine ihtiyacım yok. Nöbetçi kulübesine doğru yürürken botlarım kaldırımda çıtırdıyor. Bill her zamanki gibi nöbet tutuyor, yüz hatları gergin, gözleri arazinin önünü tarıyor. Bill iyi adamlardan biri, kırklı yaşlarının başında ve oldukça yapılı. Son bekçi gizemli bir şekilde ortadan kaybolduktan sonra beş yıl önce buradaki işi almış.

Kotumun arka cebine uzanıyorum ve yüz dolarlık bir banknot çıkarıyorum. Küçük pencereden ona uzatıyorum ve o da kaşlarını çatarak başını sallıyor. "Sana defalarca söyledim evlat, bana ödeme yapmak zorunda değilsin. Benim işim bu kapıyı açıp kapatmak ve kimin girip çıktığını izlemek. Babana söylemeyeceğime dair sana söz verdim."

Mesele şu ki, ona inanmıyorum. Babam için çalışan hiç kimseye güvenmiyorum. İş o noktaya gelirse, işleri tehlikeye girdiği anda beni otobüsün altına atarlar. Para sadece bir ikramiye, çenelerini kapalı tutmalarını hatırlatmak için yardımcı bir yol.

"Yanlış anlama Bill, ama sen dahil kimseye güvenmiyorum, o yüzden parayı al ve bunu bir güvence olarak kabul et."

Skoru biliyor, yine de ne zaman ortaya çıksam ve ona parayı uzatsam aynı şeyi söylüyor. Hafifçe tereddüt ediyor ve sonra parayı hızla cebine atıyor. Gülümseyip bekçi kulübesinden çıkmasını ve sessizce kapıyı açıp geçmeme izin vermesini bekliyorum.

Bu mükemmel bir sistem değil ve birkaç temel unsurun bir araya gelmesini gerektiriyor, ancak annemin yüzündeki gülümsemeyi görmek için harcadığım çabaya her zaman değiyor.

Uzun araba yolunu koşarak çıkıyorum ve yan bahçeden geçerek arka mutfak merdivenlerine ve oradaki küçük kapıya ulaşıyorum. Kapı hiç kilitlenmemişti, bugün de kolu çevirip içeri girdiğimde kilitli değildi. Diğer çalışanlardan biri beni görürse bir şey düşünmez. Çok az kişi babamın ziyaretlerimi ne kadar sıkı düzenlediğini bilir.

Ellerim kotuma sürtünürken yapış yapış oluyor, hızlı hareket ediyorum. Ziyaretler arasında çok uzun zaman geçti ve onu görmediğim için kendimi bok gibi hissediyorum

Ama okul, futbol antrenmanları ve The Mill'e olan bağılılığım nedeniyle kaçmak zor oldu.

Annemin süitine giden uzun koridorda yürürken suçluluk duygusu içimi kemiriyor. Duvarlar ailemizin, üçümüzün fotoğraflarıyla süslenmişti. Resimler bizi büyük ve mutlu bir aile olarak gösteriyor ama ben daha iyisini biliyorum. Yanlarından geçerken onlara bakmamak için elimden geleni yapıyorum. Hepsi sahte, lanet bir yalan. Koridorun sonunda sola dönüyorum ve evin onun kanadına giriyorum. Annemin hastalığı ilerlediğinden, babam onun evin diğer tarafına taşınmasının daha iyi olacağını düşündü, bu yüzden şimdi ayrı kanatları işgal ediyorlar. Muhtemelen eve getirdiği fahişeyi sikip kurtulabilsin diye.

İçimde öfke kaynıyor ve yatak odasına girdiğimde onu bastırıyorum. Onunla ilgili düşüncelerimin bu ziyarette karanlık bir nokta olmasına izin vermeyeceğim. Hemşire ben içeri girerken bana bakıyor ve bizi biraz yalnız bırakmak için odanın karşısındaki diğer kapıya gitmeden önce başını sallıyor.

Daha annemin yatağının yanına bile varmamıştım ki konuşmaya başladı. "Andrew Bryan Marshall, orada durup ziyaretine gelmeyeli neden bu kadar uzun zaman olduğunu açıklasan iyi olur. Okul ve futbolun önemli olduğunu biliyorum ama sana gelemem. Hasta olabilirim ama ben hâlâ senin annenim, yoksa bunu unuttun mu?"

Sözlerinin acısı, suçluluk ve utanç dışında bir şey hissetmemi zorlaştırıyor. Kendimi yatağının yanındaki sandalyeye atıyorum ve elimi ona uzatıp parmaklarımızı nazıkçe birbirine geçiriyorum. "Özür dilerim anne. Bu kadar uzun süre beklemek istememiştim. Okulda dur durak bilmiyordum. Seni unutmadım. Bunu nasıl yapabildim?"

Ona sadece onun için sakladığım içten bir gülümseme veriyorum. Her zaman olduğu gibi, başka bir şey sormadan, beni affetmiş gibi başını sallıyor ve yoluna devam ediyor. "Bu yıl ne okuyorsun? Kızlar ve partiler dışında mı?"

Bir homurtu çıkarıyorum ve elinin arkasındaki serumu engellemek için parmaklarını kavrayışımı yeniden düzenliyorum.

"Öyle bir şey değil. Bu yıl The Mill'in başkanıyım."

Kaşları yüzünden yukarı kalkıyor ve bana solgun bir gülümseme veriyor. Koyu kahverengi saçları, yan tarafına doğru kayarken yumuşak dalgalar halinde yastıkların üzerine yayılıyor. En azından şimdi uzamış. Bu doğru yolda olduğumuzun bir işareti. "Bana hâlâ ormanda o kötü avı yaptıklarını söyleme sakın. Çekiciliğini hiç anlamamıştım."

Yüzüm ısınıyor ve bir an için ayaklarıma bakıyorum. Hayır. Onunla bu konu hakkında konuşmayacağım. Annemi seviyorum ama bir yerde sınırı çizmem gerekiyor ve boktan sapkın fantezilerim hakkında konuşmaya girmeyeceğim.

"Oh, bundan emin değilim. Peki ya siz? Yeni ilaçları nasıl buluyorsun? Yardımcı oluyorlar mı?"

Gözleri bir anlığına kapanıyor ve ben de diğer tarafındaki makineleri tarıyorum. Çok düşkün babam tarafından ona hediye edilmiş tam bir tıbbi süit. Hepsini her gördüğümde midem bulanıyor. Onun için çıkışı olmayan mükemmel bir kafes yapmış. Gerçekten iyileşip iyileşmemesi umurunda bile değil. Aslında iyileşmemesi onun yararına çünkü o zaman sekreterleriyle ve metresleriyle hiçbir engelle karşılaşmadan devam edebilir. Bu iğrenç ve berbat bir durum ve onun hayatının böyle olmasından nefret ediyorum.

Tüm bunların ağırlığı omuzlarımda ve babamı ortadan kaldırıp tüm bunları sona erdirecek araçlara sahip olsaydım, yapardım, ama yok. O çok güçlü ve onun üzerinde daha iyi bir kozum olana kadar tek bir hamle bile yapamam. Eğilerek başımı onun eliyle yatağa koyuyorum. Burada tehlikede olan çok şey var ama annemin iyileşmesine yardım etmek en önemli şey. Yıllardır, ben üniversiteye gitmeden önce hastaydı ve ne denersek deneyelim ya da babam ne denediğini söylerse söylesin, annem hiç iyileşmiyor gibi görünüyor.

Doktorlara defalarca sordum ve hep aynı cevabı aldım. Bu bir çeşit agresif kanser, ancak tüm tedavilere ve deneysel ilaçlara rağmen hiçbir değişiklik olmadı. Babam hiçbir randevuya gitmeme izin vermiyor ve sorduğum sorulara cevap alamadığım gibi babamdan dayak yiyorum. Lee bile cevaplarımı bulamadı ve sistemleri hacklemekte çok iyi. Babamın onlardan kayıtları kağıt üzerinde yapmalarını istediğini düşünmeye başladım.

Soru sorarak hiçbir yere varamayacağımı çabuk öğrendim. Yer değiştirerek onun koyu kahverengi gözlerine bakıyorum, bana gülümsediğinde ben de ona sırtıyıyorum. Diğer eliyle parmaklarını dağınık saçlarımda gezdiriyor. Bisikletin rüzgârı kurutmuştu ama şimdi düz durmuyor. Umursadığımdan değil.

"Bana kendinden bahset. Kız arkadaşın var mı?"

Soru karşısında irkiliyorum ama sakinleşiyorum. "Hayır, anne. Kız arkadaşım yok. The Mill, futbol ve derslerim arasında biriyle çıkacak vaktim yok."

Boğazının arkasından, sanki saçmalıklarımı yüzüme vuruyormuş gibi bir ses çıkarıyor. *Tamam.* Yemi yutacağım.

"İlgilendiğimi düşündüğüm bir kız var."

Onunla ne için ilgilendiğimi paylaşmıyorum çünkü bu konu gerçekten önemli değil. Annemin parlaması için gereken tek şey ilgiden bahsetmek. Kalbi her zaman romantik olmuştur. Nasıl olup da babam gibi bir adamla birlikte olduğunu merak ediyorum. O anki sevinç balonu, salonun kapısı gıcırdayarak açılıp babam içeri girdiğinde bir anda patlıyor. Sanırım öğleden sonra bu kadar geç olduğunu fark etmemiştim. O eve gelmeden önce birlikte daha fazla zaman geçireceğimizden emindim. Parmakları kravatını gevşetmeye çalışıyor ve annemin yüzündeki ışığın sönmesini izliyorum. Hâlâ gülümsemesini ona çeviriyor. O piçin hak etmediği bir gülümseme.

"Andrew, bugün seni beklemiyorduk." Ses tonu meraklı, sanki neden burada olduğumu açıklamamı bekliyor. *Belli ki annemi görmeye gelmişsin, salak.*

Ayağa kalktım ve annemin elini şefkatle okşadım. "Bir son dakika ziyaretiydi."

Babam boşluğu geçip omzumu avuçlarının arasına alıyor, sert ve ağır bir şekilde kavırıyor. "Bir dahaki sefere bize haber ver, böylece uğraman için hazırlıklı olduğumuzdan emin olabiliriz."

Hiç sanmıyorum, göt herif.

Eğilip annemin yanağına bir öpücük konduruyorum. "Sonra görüşürüz anne.

Biraz dinlenin."

Başını kaldırır ve sallar. "Hayır, henüz gitme. Daha yeni geldin. Konuşacak çok şeyimiz var."

Boğazımdaki yumruyla konuşmaya çalışmak yerine ona bir kez daha gülümsüyorum ve kapıya yöneliyorum. Ben çıkarken babam hiçbir şey söylemiyor. *Pislik herif.* Çatlak kapının diğer tarafında durup bir süre onları izliyorum. Babamın anneme zarar vereceğini asla düşünmezdim, hele ki bana zarar verdiği zaman.

Babam eğiliyor ve yavaşça alnından öpüyor. Yanağını okşuyor ve fısıldıyor: "Leon, sen de beni görmeye gelmiyorsun."

"Özür dilerim, tatlım. Ofiste işler çok yoğun ve birkaç müşteri daha aldık." Yumuşak tonu nazık, ama boş ve boş. Onu süslü saatinden ya da tasarımcı takım elbiselerinden daha fazla önemsemiyor. Özellikle de beni ağrı kesici ilaçlarını ya da hemşirelerini alıkoymakla tehdit ettiğinde.

Babamın şaka gibi maskesine, şefkatli koca rolüne bakıyorum ve bu midemi bulandırmaya yetiyor. Ne onu ne de beni umursuyor. Tek umudum, onun nasıl bir adam olduğu ve yaptığı her şey hakkındaki gerçeklerin ortaya çıkacağı gün.

Annemin yumuşak sesini duyduğumda kapıdan bir adım uzaklaşıyorum.
"Sanırım Andrew kendine bir kız buldu..."

Babam usulca cevap veriyor: "Ne kadar ilginç. Bir dahaki görüşmemizde bunu ona sormam gerekecek. Bana hiçbir şeyden bahsetmedi."

Tek yapabildiğim öfkeyle başımı sallamak. Ona olan nefretim her geçen gün artıyor. Onunla karşılaşma riskini almak istemediğim için hızla evden çıkıyorum ve girdiğim yoldan çıkıyorum. Yakında bir gün, ona ihtiyacım olan pıslığı bulacağım ve yaptığı her şeyin bedelini ödeteceğim. Oakmount County'deki en güçlü kişi olduğunu sanıyor ama onu yok etmek için ne kadar ileri gideceğim hakkında en ufak bir fikri bile yok.

BÖLÜM 14

BEL

Yırtmadan ya da bozduktan önce bu çeke SADECE bu kadar uzun süre bakabilirim. Kaç kez çantamdan çıkarıp baktığım için köşeleri kırıkmış bile. Benimle alay ediyor ve bundan hoşlanmıyorum. Süitin kapısı açıldı ve Jack içeri girdi, saçları başı dağınıktı. Bu kadar memnun görünmeseydi buna utanç yürüyüşü derdim.

Beni masada otururken görünce kısa bir süre durdu. "Ne yapıyorsun, Bel? Saat sabahın on biri falan mı? Özel derse falan gitmişsindir diye düşünmüştüm."

Tek yaptığım omuz silkmek. *Ne halt ediyorum ben?*

Gözleri elimdeki kâğıt parçasına kayıyor, alını şaşkınlıkla kırışıyor. "Neye bakıyorsun?"

Yenik bir şekilde iç çektim. "Hiçbir şey."

Bana inanmayan bir bakış atıyor, eşyalarını tezgâha bırakıyor ve daha iyi görebilmek için masaya doğru yürüyor. Hesabı saklamaya bile zahmet etmedim. "Hiçbir şey mi?! Bu hiçbir şey değil. Bu on bin dolarlık bir çek, Maybel!!"

Yani, sanırım o böyle söyleyince. Boğazımı temizliyorum ve hesabı ortak yemek masamızın yıpranmış tahtasına bırakıyorum. "Önemli bir şey değil, gerçekten. Paraya çevireceğimi bile sanmıyorum."

İncelemek için çeki masanın üzerinden alıyor ve bir saniye sonra gözleri benimkilerle buluşuyor. "Hmm... Bay Marshall, ha? Sanırım tek ve biricik Drew? Tabii babasıyla görüşmüyorsanız, o başka."

Burnumu kırıstırıyorum ve başımı sallıyorum. "Evet, hayır." "Tamam, bu Drew'dan geldi. Ne için?"

Cevabımı düşünüyorum çünkü ne söyleyeceğimden emin değilim. Bana seks için ödeme yapmış gibi görünmeden çeki nasıl açıklayabilirim?

"Bilmiyorum. Belki de bu onun özür dileme şeklidir."

"Bu çok büyük bir özür. Keşke biri bana özür olarak on bin dolar ödese... Ne yaptı?"

Tüylerim diken diken oluyor ve utancımı gizlemeye çalışıyorum. O gece ormanda olanlarla ilgili ayrıntılara girmek istemiyorum, Jack'le bile. Hala kendimden ve vücudumun olmasına izin verdiğim şeylere verdiği tepkiden utanıyorum.

"Söylemedi, sadece parayı almamı söyledi. Sanırım Av sırasında yaşananlar için özür dileme şekli bu."

Gözleri parılıyor ve çeki yavaşça masanın üzerine koyarken elleri kenetleniyor. "Söyle bana, o piçi hadım etmem gerekiyor mu?"

Gülerek başımı sallıyorum ve kahve almak için ayağa kalkıyorum. "Hayır, öyle değil. Beni zengin bir puşta karşı savunmaya çalıştığın için kendini hapse attırmana ihtiyacım yok. Ben o işi hallettim."

Ellerini kalçalarına koyuyor ve bana inanmıyormuş gibi bakıyor. "Emin misin?"

Başımı sallıyorum ve konuyu değiştirmeye karar veriyorum. Bu kadar çok ilginin üzerimde olmasına alışık değilim. "Nereden geliyorsun sen?"

Başını iki yana sallar. "Ha, buna kanmam. Hemen duş alayım, sonra ikimiz dışarı çıkacağız."

Donup kaldım, kahve fincanı dudaklarıma doğru gidiyordu. "Nereye gidiyorsun? Üzerimde sadece taytım var ve sütyenim bile yok. Saçımı ya da dişlerimi bile fırçalamadım."

Odasında kaybolmadan önce sadece omuz silkiyor. Bir süre sonra yeniden ortaya çıkıyor ve elinde banyo sepetiyle banyoya giriyor. "Ben çıktığımda gitmeye hazır olsan iyi olur." Hazır olmamı isterken onu sorgulamak mümkün değil. Banyo kapısı kapanıyor ve suyu açtığında boruların gıcirtısı mekânı dolduruyor.

Gözlerimi devirip kahvemden bir yudum alıyorum ve sütyenimi giymek için odama gidiyorum. Uzun sarı saçlarımı dağınık bir şekilde topuz yaparak kendimi yarı presentabl bir hale getiriyorum. Sonra mutfığa geri dönüyorum ve masanın üzerinde duran çeki bakıyorum. O paraya ne kadar ihtiyacım olduğundan nefret ediyorum ama onu nasıl elde ettiğimden daha da çok nefret ediyorum.

Orada ne kadar durduğumdan emin değilim, zihnimin içinde savaş sürüyor, ama Jack'in düşunu bitirmesine yetecek kadar uzun bir süre. Banyodan çıktığında tamamen giyinikti ve uzun, ipeksi, ıslak saçları başının üstünde yığılmıştı.

"Hazır mısın? Çünkü seni bıraktığım yerde duruyorsun, sadece saçların başının üstünde değil."

Sırıtiyorum. "Evet, hazırım."

İşıldıyor ve masayı işaret ediyor. "Güzel. Hadi gidelim. Arabayı ben kullanacağım. Cüzdanını ve şu suçluluk çekini al." O tezgahdan arabasının anahtarlarını ve cüzdanını alırken ben de dediğini yapıyorum. Otoparka doğru kısa bir yürüyüş yaptık ve anahtarlıkla arabasının kilidini açtı. Benim külüstür aracımın aksine, en azından son beş yıl içinde üretilmiş gümüş rengi bir crossover kullanıyor. Arabaya bindiğimizde onun oda spreyinden gelen vanilya kokusu bana ulaştığında iç geçiriyorum. Arabam her zaman yüz yıllık tavuk kanadı gibi kokuyor, ne kadar temizlersem temizleyeyim ya da ne tür oda spreyi alırsam alayım.

Jack'in araba kullanması beni biraz korkutuyor. Tamam, çok. Birkaç ay önce yaya geçidinde bir kişiye çarptı ve bahanesi de çok yavaş gitmeleri idi. Neyse ki sadece ceza yedi ama nasıl oldu bilmiyorum. O zamandan beri, o araba kullanırken aşırı dikkatli oluyorum. Bugün hariç. Gerçekten umursamayacak kadar yorgunum. Nereye gittiğimizi ya da ne kadar kalacağımızı sorgulamıyorum bile. Okul başladığından beri ikimiz de inanılmaz derecede meşgulüz, birbirimizi sadece arada sırada görecektik kadar zamanımız oluyor. O hep dışarıda, ben de hep kütüphanedeyim. Birlikte geçireceğimiz bu zamana ihtiyacımız var.

"Drew'la aranızda neler oluyor? Ve hiçbir şey söyleme."

Adını duyunca irkildim. "O... hiçbir şey. Aynı gezegende bile yaşamıyoruz. O zengin, şımarık bir sporcu ve ben de... benim. Yalan söylemiyorum, Jack. Aramızda hiçbir şey yok."

Başını çevirip bana baktı. "Arkadaşım hakkında bu şekilde konuşmayı kes. Ben onu harika buluyorum. Zeki, çok seksi ve dürüst olmak gerekirse tam bir av."

"Kes şunu." Başımı sallıyorum. "Benim hakkımda bu kadar iyi düşünmene sevindim. Keşke tüm bunları ben de görebilseydim."

"Yapabilirsin, aptal. Sadece yapmamayı seçiyorsun."

Jack ışıklardan sağa dönerek çok sayıda mağazanın bulunduğu bir mini alışveriş merkezinin otoparkına girer. Bir kurabiye dükkânı, bir cep telefonu mağazası ve bir banka var. Koltuğumda dönüp bir süre ona baktım. Eğer bu çeki bozducağımı düşünüyorsa...

"Burada ne işimiz var?"

Sırıttıyor. "Bankalarda ne yapıyorsanız onu yapın."

Mağlup bir şekilde içimi çektim ve ön camdan dışarı baktım. "Yapamam, Jack. Eğer yatırırsam, bu beni bir fahişe yapar. Teknik olarak bana para ödediği için..." Cümleyi bile bitiremiyorum.

Beni kolumdan tutup kendine doğru çekiyor ve ona bakmaya zorluyor. "Hayır. Bedenlerini satan kadınlar bile fahişe değildir. Fahişe, erkeklerin bizi kontrol edebilmek için bedenlerimizle yaptıklarımızdan dolayı kendimizi suçlu hissetmemiz için kullandıkları bir kelimedir. Erkekler sayısız kadınla yattıklarında playboy olarak adlandırılırlar ve sırtları sıvazlanıp tebrik edilirler. Toplum berbat durumda. Kendinizi küçümsemeyin ya da kimsenin size o parayı hak etmediğinizi ya da o çeki kabul etmenin yanlış olduğunu hissettirmesine izin vermeyin, oysa aynı durumda bir erkek olsa arkadaşları onunla övünürdü."

Vay anasını. Bu derin oldu.

"Şimdi kışını kaldır yoksa seni bizzat koltuktan çekip içeri sürüklerim. Burada işimiz bittiğinde, seni neşelendirecek bir fikrim var."

"Peki," diye homurdanıyorum ve arabadan inmeden önce eşyalarımı topluyorum. Bankaya birlikte giriyoruz, Jackie beni veznedarın yanına kadar takip ediyor. Ona çeki uzatıyorum ve hesabıma yatırmasını istiyorum. Tüm işlem on dakikadan az sürüyor ve neyse ki veznedar bana herhangi bir soru sormuyor ya da garip bakışlar atmıyor. İşlemin sonunda bana makbuzumu uzatıyor ve gülümsüyor. Mutlulukla alıyorum ve dışarı çıkıyoruz.

Arabaya döndüğümde Jack en sevdiğim fast food dükkanına girdi. Bir aydır burada yemek yemedim çünkü hiç param yetmiyor. Özellikle de annemle.

Düşüncemin ortasında durup restoranın parlak kırmızı dış cephesine bakıyorum. Arabaya servis sırasından geçiyoruz ve bana ödeme yaptırdığı için kızamıyorum bile. Özellikle de kızartma kutusunu geriye yatırıp sıcak tuzlu patateslerin açık ağzıma dağılmasına izin verdiğimde. Kendinizi neşelendirmenin mükemmel yolu biraz yağlı yemekdir.

Çiğnedikten sonra kutuyu kucağıma koyuyorum ve çantanın içine bakıyorum. "Neden üç öğün yemek aldık?"

Omuz silkiyor ve gülümsüyor ama nereye gittiğimizi anlamam uzun sürmüyor. Çocukluğumun geçtiği ev şehrin bu tarafında. Birkaç dakika sonra annemin mahallesine ve ardından araba yoluna giriyoruz. Evin dışında park ediyor, emniyet kemerini çıkarıyor ve yiyecekleri alıyor.

"Hadi ama. Kendini bir şekilde iyi hissediyorsun ve anneni görmenin seni her zaman daha iyi hissettirdiğini biliyorum."

Kalbim kabarıyor. Jackie en iyisi. Ona verecek bir cevabım bile yok, bu yüzden arabadan inip onunla birlikte eve kadar yürüyorum. Kapıyı annem gözlerinin altında kocaman torbalarla açıyor. Gözle görülür bir şekilde doğruldu, kapısının eşiğinde kimin durduğunu fark ettiğinde dudaklarını bir gülümseme kapladı.

Jack poşetleri kaldırıyor. "Bütün kızarmış lezzetleri getirdik."

Annem kıkırdıyor, büyük boy siyah hırkasını beline doluyor ve kapıyı açıyor. "Lezzetli bir koku aldığımı biliyordum. İçeri gelin kızlar."

Yanımdan geçerken yanağıma hızlı bir öpücük konduruyor. "En sevdiğim iki insanın sabahın erken saatlerinde beni ziyaret etmesine neden olan şey nedir?"

Yemekleri sehpanın üzerine koyuyoruz. Annem öksürerek tekrar kanepedeki battaniye yuvasına yerleşiyor. Jack ve ben yere bağdaş kurup oturuyoruz, kendi yemeklerimizle masanın üzerine eğiliyoruz. "Jack seni görmem için beni dışarı sürükledi ve hatta en sevdiğimiz mekanın arabaya servis bölümünde durmamı sağladı."

Annem gülüyor. "Seni gerçekten zorlamış gibi görünüyor."

Hepimiz kıkırdıyoruz ve bir süre sessizce yemek yiyoruz. Televizyonda kısık sesle bir pembe dizi oynuyor. Birinin erkek kardeşi, birinin metresini hamile bırakmış. Akılsızca, sanırım bu yüzden seviyor.

Yüzümden dökülen saçlarımı düzelterip dağınık topuzuma geri döndürüyor. "İyi misin tatlım? Stresli mi görünüyorsun?"

Hamburgerimi ısıtırken başımı salladım. "Evet, ben iyiyim. Sadece müşterilerle çok meşguldüm."

Bir kez olsun normal bir şey yapıyor olmak iyi hissettiriyor. Hastalığı, ilaçları ya da parası hakkında kavga etmeden onunla vakit geçirmek. Yemeğini didiklemesini izliyorum ama sonunda hamburgerden birkaç sağlıklı ısırık alıyor, bu yüzden şikayet etmiyorum, anı mahvetmek istemiyorum. Her şeye rağmen, Drew tam bir pislik olmasına rağmen, bana nasıl bir hediye verdiği hakkında hiçbir fikri yok. Bu para annemin tedavisinin bir kısmını karşılayacak, ama daha da önemlisi, bize birlikte geçirebileceğimiz normal, acısız bir an verdi.

Tam bir pislik olduğunu göz ardı etmeden, ondan biraz daha az nefret etmeye karar verdim. Evet, bana sert davranıyordu ama bana zevk de veriyordu. Görünüşe göre onunla her zaman bir al-ver durumu vardı ve ben hayatım boyunca almaktan çok vermek zorunda kaldım.

Her zaman böyleydi, bu yüzden işler daha eşit olduğunda nasıl başa çıkacağımın emin değilim.

Ona ait olduğum konusunda ısrar ettiği için pek adil değil ama bu konuda bir şey yapamam. Gizlice, varlığımın en derin, en karanlık kısımlarında onu arzuladığımda değil. Onun derin, karanlık, ahlaksız kısmı içimde saklı olan aynı karanlığa sesleniyor. Kafamı nasıl saracağımı ya da bunu nasıl anlamlı kılacağımı bilmiyorum ama hayatımdaki diğer her şey gibi, daha fazla pratik yaparak öğreneceğim.

Korkunç pembe dizinin sesini açtık ve arkamıza yaslanıp izlemeye başladık. Annem soğuk parmaklarını dağınık topuzumda gezdiriyor, ben de eğilip dokunuşunun tadını çıkarıyorum. Birlikte böyle bir anı paylaşmayalı çok uzun zaman olmuştu. Sonsuza kadar böyle kalsaydık, mutlu olurum.

Haftalardır ilk kez stresimin dağılmasına izin verdiğim anda telefonum ölüm çanı gibi çalıyor. Sadece birkaç kişi olabileceğini bildiğim için bakmak bile istemiyorum, içlerinden birinden haber almaktan korkuyorum. Telefonumu masadan alıp ekrana bakıyorum.

Drew'dan bir mesaj ve bakmadan silme isteğime rağmen mesajı açıyorum.

Bilinmeyen: Sonunda o çeki yatırdığın için seninle gurur duyuyorum, şebboy. O kadar da zor değildi, değil mi?

Buz gibi bir ürperti tenimi kapladı. Birincisi numaramı nereden bulduğu için, ikincisi de çeki bozdurmamam gerektiğini bildiğim için. Artık geri dönüşü yok ama bunun bir önemi yok. Drew'un gördüğü tek şey sahiplik. O çeki bozdurmak, bedenimin mülkiyetini ona devretmekle eşdeğerdi. Paraya ne kadar ihtiyacım olduğunu biliyor ve bu yüzden beni bir kaya ile zor bir nokta arasına soktu. Cevap vermemeyi seçerek mesajı kapatıyorum.

Cevap vermek hiçbir şeyi değiştirmez. Söylediğim hiçbir şey onun için önemli değil. Jackie'ye bakıyorum ve onun da annemle birlikte bu aptal gösteriye güldüğünü görüyorum. Tek yapabildiğim gülümsemek, çünkü bu anı mahvetmeye gönlüm el vermiyor. Ona da izin vermeyeceğim. Drew bana sahip olduğunu düşünebilir ama ona istediği kız olmadığımı hemen göstereceğim.

BÖLÜM 15

DREW

Onu görmeyeli SADECE birkaç gün oldu ve şimdiden ona tekrar dokunmak için can atıyorum. Başını belaya sokmadığından emin olmak için faaliyetlerini yakından takip ediyorum. Dikkat çekmemek için ondan uzak duruyorum. Bu çok acı verici ama en azından bu akşam gerçekleşecek etkinlik sayesinde buna daha fazla katlanmak zorunda kalmayacağım.

Bu gece smokin giyip gülümsemeliyim. El sıkışmalıyım. Babamın toplum içinde beklediği mükemmel evlat olmalıyım. Bir sirk maymunu gibi davranmak beni hasta ediyor ama şu anda başka seçeneğim yok. Gün boyunca derslere giriyorum, antrenmana gidiyorum, top oynuyorum, duruluyorum ve tekrar ediyorum.

Akşam aile malikanesine gidiyorum. Geniş arazinin üzerinde devasa meşeler yükseliyor ve ağzından su fışkırtan bir meleğin olduğu bir çeşme var. Annem o çeşmeyi çok istiyordu ve şimdi buraya her geldiğimde onu hatırlatıyor. Gökdelenlerin ve yüksek binaların yükseldiği bir yerde zenginliğimizi göstermek için topraklar üzerinde arazi.

Evin içinde, görevlilerin yanından geçip kıyafetlerimi bulmak için odama gidiyorum. Giysilerim çoktan ütülenmiş ve yatağımın üzerinde düzgün bir şekilde sıraya dizilmişti. Hızlı bir duş alıp günün kalıntılarını vücudumdan atıyorum. Son günlerdeki çoğu gibi, düşüncelerim Maybel'e kayıyor. Bir türlü çözemediğim bulmaca.

Geçen günkü davranışımın dolaylı kendimi suçlu hissederdim, ama bu sadece, hizada kalmayı öğrenmezse neler olacağına dair bir uyarıydı. O farklı olabilir ve dikkatimi en çok bu yönü çekiyor ama içindeki ateş kararlılığımı kırmakla tehdit ediyor.

Çok geçmeden duş aldım, kurulandım ve giyindim. Bu etkinliklere katılmak istemiyorum ama başka seçeneğim yok ve partiden önce uğramam gereken bir durak daha var.

Her saç telim yerli yerinde olacak şekilde giyindikten sonra telefonumu çıkarıp bir fotoğraf çekiyorum. Fotoğrafi küçük duvar çiçeğime gönderiyorum ve telefonumu kapatıyorum. Birileri bu smokinin kıymetini bilmeli çünkü ben kesinlikle bilmiyorum.

Metni okuduktan sonra noktalar beliriyor ama sonra hiçbir şey olmuyor. Sahip olduklarımıza karşı neden bu kadar çok savaştığını bilmiyorum. O beni istiyor. Bunu biliyorum. O da biliyor. Yakında, bizden şüphe etme lüksüne izin vermeyeceğim.

Daha fazla oyalanamayacağımı anladığımda, arazinin öbür ucuna, annemin süitine doğru yola çıktım. Her şey bahçelerin kenarına sırtını dayamıştı ama insanların içeri bakıp onu görebileceği kadar yakın değildi.

İçeri girdiğimde pencerenin yanındaki bir sandalyede bir hemşire buluyorum, annem yatakta, gözleri cam gibi, kapıyı izliyor.

Gözleri kocaman açılıyor ve oturmaya çalışırken yorgun yüz hatlarını heyecan kaplıyor. Hemen yanına koşuyorum ve yavaşça tekrar uzanmasına yardım ediyorum. "Hayır anne, olduğun yerde kal. Beni oradan hayranlıkla izleyebilirsin. Oturmaya çalışırken kendini incitmeni istemiyorum."

Kıkırdıyor ve kahkahası kısa sürede öksürüğe dönüşüyor. "Çok yakışıklı görünüyorsun, tatlım."

Bana taktığı eski lakap karşısında sırtıtmaktan kendimi alamıyorum. "Teşekkürler. Babamın partilerinden biri, nasıldır bilirsin?" Sesimi daha da kalınlaştırıyorum ve hastane benzeri büyük yatağın yanındaki sandalyeye oturuyorum. "Ya orada olursun ya da olmazsın."

Dudakları inceliyor ve başını sallıyor. "Olaylardan hoşlanmadığını biliyorum ama Mareşal olmanın getirdiği bir şey bu oğlum. Baban ne kadar zor biri olsa da, o hâlâ senin baban ve senin için en iyisini istiyor. Bir gün bu olaylar sana bir iş ya da bağlantı sağlayacak."

Annem uzayda kayboldu. Evlendiği adamın ne kadar iğrenç ve korkunç olduğu hakkında hiçbir fikri yok. Her zaman böyle olmadığını söylemek isterdim ama her zaman oradaydı. Karanlıkta gizlenen bir canavar. Ya annem bunu hiç görmedi ya da denemek istemedi. Yine de, onunla geçirdiğim birkaç dakikayı tartışarak geçirmek istemiyorum, bu yüzden sadece başımı sallıyorum ve koltuğuma geri dönüyorum. "Ee, neler yapıyorsun anne? Maratona mı hazırlanıyorsun? Ayılarla mı güreşıyorsun?"

Bu onu gülümsetir ve kendisinden başka hiçbir şeyi umursamayan bir adama olan bitmek bilmeyen bağlılığına katlanmaya değer.

"Elbette, onun gibi bir şey. Aslında sudoku uygulamamda kişisel bir rekora ulaştım ve *Jeopardy*'nin şimdiye kadar kaydedilmiş tüm bölümlerini izlediğime eminim."

"Whoa, dikkat et, dünya."

Bir başka küçük gülümseme de yüz buruşturmaya dönüşüyor. Annemi görmeyi, onunla vakit geçirmeyi ve konuşmayı seviyorum, ancak sağlığının bozulduğu her gün, onun iyileşemeyebileceğini hatırlatıyor ve bu da göğsümde asla iyileşmeyen bir yara açıyor. Eğer annem ölürse, beni gerçekten önemseyen son kişiyi de kaybetmiş olacağım.

Bu düşünce tarifsiz duygularımı harekete geçiriyor ve tepki vermeme izin vermeden önce onu kendimden uzaklaştırıyorum. Keşke annemi daha sık görebilseydim, ama gerçek şu ki, onu bu şekilde görmek beni öldürüyor ve daha da kötüsü, onu görmek için eve dönmek ve babamla karşılaşma riskini almak zorundayım. Keşke daha fazla zamanım olsaydı.

"Belki bir gün bize gelirsin ve sen küçük bir çocukken okuldan eve hasta döndüğünde yaptığımız gibi günü film izleyerek geçiririz."

Gülümsüyorum ve elini tutuyorum. Elim soğuktu ve sıcaklığından irkildim. Onu çok özleyorum.

"Bunu yapmayı çok isterim anne."

"G "Tanrım, oğlumu özledim." Elimi olabildiğince sıkı sıkıyor.

Telefonum gelen bir mesajla cebimde çınlıyor. *Lanet olsun*. Geç kalma riskini göze alamam. Aniden annemin elini bıraktım ve ayağa kalktım.

Ceketimin düğmelerini iliklerim. "Tamam anne. Gitmeliyim, yoksa geç kalacağım ve sonra bunun sonunu asla duyamayacağım. Eğer zamanım olursa yarın okula dönmeden önce uğrarım."

Bana zayıf bir gülümseme veriyor ve yemin ederim onu her gördüğümde gözlerindeki ışık biraz daha azalıyor. Onu, beni bahçelerde kovalayan ve düştüğümde bana sarılan o parlak, canlı kadın olarak hatırlıyorum. Bazen dünyadaki tüm paraya sahip olabilirsiniz ama konu sağlığınız olduğunda paranın hiçbir anlamı yoktur. Fakir ya da zengin, hepimiz aynı şekilde ölürüz. Ne olursa olsun, onu seviyorum. Sonuna kadar.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum, annemi yanağından öpüyorum ve süitten çıkıp alt kattaki balo salonuna doğru ilerliyorum. Orkestranın müziği koridorlarda yankılanıyor. Bulunduğum yerden duyabilseydim, hiç şaşırmazdım.

Annem de yapabilseydi. Bu düşünce beni öfkeliendiriyor. Nasıl olur da annem çoktan gitmiş, yerin iki metre altına gömülmüş gibi davranabilir?

Sıktıkça çenem ağrıyor. Eğer bir gün evlenirsem, beni ölmekte olan karımla birlikte olmaktan alıkoyacak tek bir kişi ya da şey bile olmayacak.

Onun yokluğu, onu sevip sevmediğini merak etmeme neden oluyor. Bunu düşünmek beni daha da depresifleştiriyor ve kendimi başka bir şey düşünmeye zorluyorum, başka bir şey. Müzik sesini takip ediyorum. Balo salonuna girdiğimde parti tüm hızıyla devam ediyordu. Zengin pislikler etrafta dolanıyor, pahalı içkiler içiyor, yönetim kurullarından ve hisse senedi profillerinden bahsediyorlar. Ciğerlerimden düzensiz bir nefes çıkıyor.

Ne sikime buradayım ben? Bu benim geleceğim değil. *Ama öyle... Sahip olduğun tek şey bu.*

Odanın uzak tarafında babamı görüyorum. Önce o tarafa yöneliyorum, ama sonra elini yanında duran bir kadının sırtına alçaktan, *çok* alçaktan koyduğunda donup kalıyorum.

Babamın smokini gibi siyah, sırtı açık bir elbise giymiş ve onun yanına doğru eğilmiş. Vücutları neredeyse birbirine değiyor. *Bu ne lan?* Neden şaşırdığımı bilmiyorum. Babam anneme sadık kalmış biri değil. Eminim babamın başka kadınlarla yattığını biliyordur ve annemin ne kadar yumuşak olduğunu bildiğinden, muhtemelen kendi eşlik görevlerini yerine getiremediği için bunun sorun olmadığına kendini ikna ediyordur, ama değil. Hiç de iyi değil. Bu utanç verici. Vücudunda düzgün bir kemik bile yokmuş gibi görünürken neden bekleme nezaketini göstermesini beklediğimden emin değilim.

Odanın bir ucundan diğer ucuna yürüyorum ve yanındaki küçük grubun önüne geçip dikkatle bu kadının kışındaki eline bakıyorum. Asla annem gibi bir kadın olamayacak olan bu plastik Barbie'ye.

Babam ruh halimi fark etmemiş gibi görünüyor ya da daha büyük olasılıkla umursamıyor. Ancak kadın bunu hemen anlıyor, gözleri benimkilerle buluştuğu anda kocaman oluyor.

Elimi uzatıyorum ve ona yıllardır kadınları büyüleyen sırıtışımı yapıyorum. "Ve sen de..."

Bana söylemek için acele ediyor. "Maddie Benson."

Eğilip elinin tersini öpüyorum. Görünüşüne bakılırsa, benden birkaç yaş büyük olamaz ve kesinlikle babamın yirmi beş yaş büyüğünden çok daha az. Tanışma faslından sonra ellerimi ceplerime sokuyorum ve dikkatle babama bakıyorum.

"Ben buradayım. Kanlı canlı. Lütfen benim katılımıma neden ihtiyaç duyduğunuzu tekrar açıkla mısınız?"

"Buradasın çünkü bu ailenin bir parçasısın ve sana burada olmanı söyledim. Gelecekte bu iş sana ait olacak. Müşterilerin senin yüzünü görmesi ve sana güvenmeyi öğrenmesi çok önemli."

Bakışlarım odanın içinde geziniyor. "Bu pisliklerin çoğu benim devralma zamanım gelmeden önce ölmüş, destekli yaşamda ya da hapiste olacak."

Babamın çenesi geriliyor ve tam boyuna doğru düzeliyor. Bazıları anneme benzediğimi söyler; daha azı babama benzediğimi söyler. Şimdi ona baktığımda, çenesinin sert çizgisine ve kırlaşmış benzer siyah saçlarına baktığımda, bunu gördüğümü söyleyemem.

Gözleri seğiriyor ve bu onun gerçekten kızgın olduğuna dair aldığım tek işaret. "Bize biraz müsaade edin. Oğlumla konuşmam gerek."

Kelimeleri gıcırdatma şekli... Öfkeli ve bu iyi çünkü ben de öfkeliyim.

Babam beni ensemden kavırıyor, parmakları basınç noktalarıma saplanıyor. Acıyı memnuniyetle karşılıyorum ve bir pislik yanıtını ısıriyorum. Kadın bizden uzaklaşıp bara doğru kaçıyor.

İyi ki kurtulduk.

Babam beni boş bir odaya açılan çift kapıdan geçiriyor. Yalnız kaldığımız anda beni iterek serbest bırakıyor. Arkamı dönmemele üzerime atılması bir oldu. Kışkırtılmış bir köpek gibi saldırıyor, bana saldırısına hazırlanacak zaman bırakmıyor. Yumruğu yanağıma iniyor, acı yüzüme yayılıyor. Ayakta kalmaya devam ediyorum, kaslarım serbest bırakılması gereken öfkeyle yanıyor. Daha önce kaç kez babamı öldürmeyi, vücudundan akan son damla kanı izlemeyi düşündüğümü size anlatamam.

Bir gün olacak. Yemin ederim. Kopacağım ve geri dönüşü olmayacak. Bir darbe daha indirdiğinde dişlerimi sıkıyorum, bu seferki karşı tarafa. İnsanlara sakatlıkların antrenmandan ya da maçtan olduğunu söylemek yeterince kolay, bu yüzden önemli bir şey değilmiş gibi halının altına süpürülüyor. Zaten babamı tacizden şikayet edemezdim. Bu şehirde yolsuzluk en üst seviyede. Polis, doktor ve hemşireler bizim elimizde.

Babam ayağa kalkıp takım elbisesinin ceketini düzeltirken iç geçiriyorum. "İşin bitti mi, yoksa daha fazlasına ihtiyacın var mı?"

Yüzümü boş tutuyorum, herhangi bir tepki vermiyorum. Bana vurduğu yerler zonkluyor ve bir çürük oluşmasının uzun sürmeyeceğini biliyorum. "Ne yapıyorsun?"

yapmamı ister misin? Sadece söyle ki yapabileyim ve buradan siktir olup gideyim." "Bir yere yetişmek için acelen mi var? Durup anneni gördün mü?"

Onunla oyun oynamaya niyetim yok. "Evet," diye ısırıyorum. "Eve geldiğimde onu hep görüyorum. Bu gece gelemediği için mutluyum."

"Bu da ne demek oluyor?"

Burada kavga etmek istemiyorum, burada değil, şu anda değil. Yüksek sesle iç çekiyorum ve burnumdan hava üflüyorum. "Hiçbir şey. Hiçbir anlamı yok."

Koyu renk gözleri kısılıyor ama devam etmiyor. "Yatırımcımın kızıyla tanışmanı istiyorum. Onunla dans et, ona bir içki ısmarla, onu cezbet. Sana lanet bir ağaç gibi tırmanmaya çalışsa bile onunla yatma. Beni anladın mı?"

"Yatırımcının kızıyla flört et. Anladım."

Gözlerini kırıştırıyor ve daha fazlasını söyleyecekmiş gibi ağzını açıyor ama sonra duruyor. "Evet, *flört*. Başka bir şey değil. Oraya git ve onu cezbet. Telefon numarasını al. İstendiğini hissettir. *Özel*." Özel kelimesini küçümsüyor, sonra topuklarının üzerinde dönüyor ve partiye geri dönüyor.

Bir dakika sonra onu takip ediyorum, biraz uzaklaşmasına izin veriyorum ve doğruca bara gidiyorum. Birkaç dakika içinde iki shot ve bir burbon içtim. Şehrin seçkinlerinin önünde dayak yememek için kendimi rahatlatmaya yetecek kadar. Bence en kötüsü, kanım parke zemine sıçrarken bu pisliklerin beni izlemesi, kadeh kaldırması ve sonra çekip gitmesi.

Onlar için bir eğlence kaynağı olamayacağım. Arkadaşımla ailesinin burada olduğu bu geceki gibi gecelerde durum daha da kötü. Lee, Sebastian ve Aries'in baş etmeleri gereken kendi ebeveyn sorunları var, ancak bu, babamın ellerinde aşılanmama tanık olmalarını daha az yapmaz.

Bazen arkadaşlarım da geliyor. O gecelere katlanmak biraz daha kolay, çünkü babam her zaman en iyi şekilde davranmaya çalışıyor, sanki bir şekilde onları benden uzaklaştıracakmış gibi.

Kendimi güçlendirdikten sonra, genç bir kadın ve yaşlı bir adamla konuşan babama yaklaşıyorum. Kızın, babamın etkilememi istediği kişi olduğunu varsayıyorum. Belki de onu diğer odaya götürmeli ve sırf ona inat eteğini kaldırmalıyım. Eminim fazla çaba gerektirmez.

Gülümsemeyi açıyorum ve ona dans teklif ediyorum. Gözlerindeki açlıkla beni izliyor. Tıpkı okuldaki tüm sürtüklerin yaptığı gibi. Beni istiyor ve eğer isteseydim ben de ona sahip olabilirdim. Onu dans pistine götürüyorum ve konuşana kadar bekliyorum.

"Baban futbol oynadığını söyledi."

Bizi yavaş bir valsle dolaştırırken kayıtsız bir mırıltı çıkarıyorum.

"Ve sen de Değirmen'in şu anki başkanısn."

Bu sefer ona sırtıyorum. "Bunun herkesçe bilinmesi gerekmiyor. Bunu sana da söyledi mi?"

Başını telaşla sallıyor. "Hayır, sadece duyduğum bir şey. Şehirde bir okula gidiyorum. Orada bazen senin hakkında konuşuyorlar."

"Başka bir yerde de ünlü olduğuma sevindim." Alay ediyorum, ama o bunu göremeyecek kadar kalın kafalı, aceleyle ilerliyor.

"Evet, birçok insan senin hakkında konuşuyor. Futbolda ve diğer şeylerde ne kadar iyi olduğun hakkında."

"Başka ne gibi şeyler?" Kendimle ilgili bilmediğim yeni bilgileri duymak için merakla bastırıyorum.

Bu sefer göğüslerini bana çarpıyor ve sesini alçaltıyor. "Şey, özellikle ormandaki Av. Sadece davetli olduğu için büyük bir olay. Söylentilere göre kızları kovalamayı ve çamurda kirlenmeyi seviyormuşsun."

Dudaklarımı yalıyorum ve eğilip kulağının dibine fısıldıyorum: "Duydukların doğru. Ne yazık ki yıllık etkinliğimizi kaçırdın, yoksa senin gibi güzel bir yaratık için davetiye gönderirdim."

Bu düpedüz yalan. Bu kıza dokunmaya dayanamıyorum. O benim değil. Küçük şebboyum beni beklerken onunla hiçbir şey yapmak istemiyorum.

Bir süre sessiz kalıyoruz ve şarkı bittiğinde ona bir kadeh şampanya için bara kadar eşlik ediyorum. Çok kuru, ama şu anda kendimi kaybetmemi engelliyor, bu yüzden bir tur daha sipariş ediyorum.

Yine de yeterli değil.

Elimi tutuyor, parmaklarımızı birbirine geçiriyor ve beni balo salonunun kenarına çekiyor. Küçük mirasçının ne yapacağını görmek için beni sürüklemesine izin veriyorum.

Olabileceği tek şey bu, yoksa babam onunla vakit geçirmemi istemezdi.

Babamın dünyasında asla yeterli para yoktur ve beni zengin bir veletle evlendirmek aileye daha çok para kazandıracaktır. Güvenlik onun için en önemli şey.

Eğilip kemerimi çözdükten sonra pantolonumun düğmesini açtığında gerçekten şaşıyorum. Fermuarıma uzandığında nazik bir elimi onunkine koyuyorum. "Özür dilerim, gururum okşandı ama seninle yapmak istediğim ve burada gerçekleştiremeyeceğim şeyler var."

Gözleri dönüyor ve ses tonumdaki tehditten habersiz başını sallıyor. Ne salak ama. Eğildim ve yanağına iffetli bir öpücük kondurdum. "Gitmem gerekiyor. Eminim yakında görüşürüz."

Partiden ayrılırken kendimi kirli hissediyorum. Sanki yanlış bir şey yapmışım gibi, ama aslında yapmadım... değil mi?

Ben kimseye ait değilim. Bel'e bile, görmek istediğim tek kişi o olsa bile. Yanında kendim olabileceğim tek kişi. Pantolonumu düzeltiyorum, cep telefonumu çıkarıyorum ve Bel'e bir mesaj daha gönderiyorum. Yine okuyor ama cevap vermiyor.

Bu gece yaşadıklarımın sonra, ondan da bir bok almayacağım. Beni zorlamak istiyorsa sonuçlarına da katlanacaktır.

Fark edilmeden arkadan sıvışıp arabaya atıyorum, şoföre beni yurda götürmesini söylüyorum ve sonra Bel'e tekrar mesaj atıyorum.

Ben: Bu bir uyarıdır. Bana cevap ver ya da sonuçlarına katlan.

Tepkisi neredeyse anında oldu.

Bel: Siktir git ve beni yalnız bırak.

Cevap yazmadan önce telefonuma bakıp sıırıyorum.

Bana siktir git mi dedin? Çünkü kütüphanede seni sikmem için bana yalvarırken öyle demiyordun. Tekrar dene. Bu sefer kibar ol.

Bu sefer cevap yok. Şoförü onun yatakhaneğine yönlendiriyorum ve arabadan iniyorum. Ceketimi çıkarıp omzumda taşıyarak kaldırımda ilerliyorum. Bina anahtarının ve oda anahtarının bir kopyasını çıkarması için bakım görevlisine ödediğim beş yüz dolar değerini gösteriyor. Sevecen erkek arkadaşı oynamak her zaman işe yarar, özellikle de birkaç yüz dolar potu tatlandırıldığında.

Fark edilmeden içeri girip koridorda ilerliyorum ve oda numarasına ulaştığımda duruyorum. Kapı kolunu elime alıp çeviriyorum ve kilitli olup olmadığını test ediyorum.

Kapıyı kilitli bulduğumda tek yapabildiğim gülümsemek. En azından Bel beni dışarıda tutmaya çalışacak kadar akıllı.

Cebimden kopyaladığım anahtarı çıkarıp kapıya sokuyorum ve çeviriyorum. Kilit açılıyor ve düğmeyi çevirerek kapıyı hafifçe itip açıyorum. Beni karanlık ve sessizlik karşılıyor. Oturma odasına göz gezdirdim. Bel'in kapalı kapısının altında yumuşak bir ışık var. Oda arkadaşının kapısı karanlık. Ya uyuyor ya da gitmiş. Bahse girerim dışarıda

normal bir üniversite öğrencisi. Bu da demek oluyor ki benim küçük çiçeğim tamamen benim.

Ceketimi ve papyonumu masanın üzerine atıp yatak odasının kapısına yaklaşıyorum. Kapıyı fırlatıp açıyorum; kapı sert bir gümbürtüyle duvara çarpıyor ve ellerimi çerçevenin iki yanına koyarak odadan tek çıkışı engelliyorum.

Karşıdan gelen bir aracın farlarına yakalanmış bir geyik gibi donmuş, bana bakıyor. Gerçekliğin tekrar çökmesi sadece bir an alıyor ve sonra bakışları on kat genişliyor.

"Ne oluyor lan?"

"Asıl soru şu: Az önce bana gerçekten siktir olup gitmemi mi söyledin?"

Sadece kaçmaya çalış, çiçek.

BÖLÜM 16

BEL

Beynimin gözlerime yetişmesi bir an alıyor. Kapımın önünde duran, smokin giymiş bir atıştırmalık gibi görünen gerçekten o mu, yoksa ben mi hayal ediyorum? Belki daha fazla hava beynimin bunun gerçek olmadığını fark etmesini ve oturmak için hareket etmesini sağlar umuduyla ciğerlerime bir nefes daha almaya zorluyorum, ama irkildiğim anda Drew sanki odanın sahibiymiş gibi odama giriyor.

Hayır, o çok gerçek. Uzun gövdesi gergin, omuzları sıkı ve sırtı yaylanmaya hazır bir panter gibi.

Sözleri havada ağır ağır asılı kalır. "Sadece bir kez tekrar edeceğim, Bel. Bana siktir git mi dedin?"

Boğazıma bir kaya parçası oturuyor ve konuşmamı zorlaştırıyor. Onunla yüz yüze geldiğimde kendimi o kadar cesur hissetmiyorum. Cüssesi, öfkesi ve aramızda yatan her şey. Nereye koyacağımı ya da saklayacağımı bilmediğim büyük, hantal şeyler.

Onun yerine dürüst olmaya çalışıyorum. "Meşguldüm ve seni görmek istemedim."

"Basitçe, konuşamam, şu anda meşgulüm demenin yeterli olacağını düşünmüyor musun? Beni zorlamak zorunda mıydın? Hem de bugün. Çok ileri gittiğimde ne olacağı konusunda seni uyardığıma eminim."

Bir şey kaçırmışım gibi odaya göz gezdiriyorum. Kim olduğunu sanıyor bu herif? "Bugün günlerden ne? Doğum gününü falan mı kaçırdım? Eğer öyleyse, sana bir hediye almadığım için özür dilerim." Sesimdeki alaycı ifade gözden kaçmıyor. "Hayır, küçük şımarık şebboy, bugün benim doğum günüm değil. Ama bunun bir önemi yok.

Şu anda senin tavırlarınla uğraşacak havada değilim."

Gürültülü bir ses kulaklarımı dolduruyor. *Aman*

Tanrı.

Drew'un karanlık bakışları üzerimde yoğunlaşıyor. "En son ne zaman yemek yedin?"

Boğazımı temizliyorum, sanki beni bu vahşi adamdan kurtaracak güce sahiplermiş gibi battaniyeleri sıkıca kavriyorum. Sanki onları ne kadar çok güvenlik aracı olarak kullandığımı yeni fark etmiş gibi uzanıp battaniyeyi parmaklarımdan çekistiriyor. Verdiği sert darbeye hazırlıklı değilim ve bu sırada neredeyse yataktan düşüyordum.

"Hey! Bu hiç hoş değildi!" Öfkeyle homurdandım.

Gözleri aniden üşüyen bedenimi tarıyor. Gözleri sürekli yükselen göğsüme ve ince beyaz atletime baskı yapan sıkı meme uçlarıma kilitlendiğinde tüylerim diken diken oluyor. Burun deliklerinin genişlediğini, çenesinin sertçe sıkıldığını ve vücudundaki kasların sanki kendini kontrol etmeye çalışıyormuş gibi gerildiğini fark ediyorum. Sanki her an beni canlı canlı yemeyi bekleyen sinsi bir hayvan gibi.

Düşüncelerim ne olursa olsun, kütüphanede aramızda geçenleri ve onun ne kadar kalpsiz ve huysuz olabileceğini hatırlayınca, bedenimin ona verdiği tepki aynı oluyor. Kaslarım geriliyor ve içim nemleniyor. Odanın içindeki sıcaklığın on derece arttığına *yemin* edebilirim. Ona duyduğum fiziksel çekim, aslında ondan nefret ettiğimi inkâr etmemi zorlaştırıyor, özellikle de bedenim bana aksini söylerken. Bir parçam ondan hoşlanıyor bile, en azından bana gösterdiği nefret dolu ve acımasız olmayan bakışları.

Neden böyleyim? Neden üzerimde bu kadar kontrolü var? Ondan nefret etmeliyim ama nedense edemiyorum.

"Hiçbir zaman iyi bir adam olduğumu iddia etmedim, değil mi? Kalk!" diye emrediyor, battaniyeyi silkeleyip yatağının ucuna dayadığı katlanır sandalyenin üzerine atıyor.

Sesimi sabit tutmayı umarak sertçe yutkunuyorum. Onun gibi adamlar her türlü zayıflığı avlar. "Hayır, iyi hissetmiyorum."

"Belki de vücudunuz açlıktan kendi kendini yemeye çalıştığı içindir. *Yemeğe* ihtiyacın var, Bel. Kalk ayağa."

Dilimin ucunda ona bağırma var ama kelimeler fısıltıyla çıkıyor. "Yemek yememiş olmam seni neden ilgilendiriyor?"

Tek düşünebildiğim, belki de bu cevabı daha iyi düşünmem gerektiği idi, çünkü hemen ilerledi, üzerime çıktı, bir eli gövdem her iki yanında, uzun vücudu yatağın kenarından uzanıyordu.

"Kendimi tekrar etmekten gerçekten nefret ediyorum, çiçeğim, yine de bana sık sık kendimi tekrar ettiriyorsun. Sana bir ders vermek zorunda bırakma beni. Kalk da sana yiyecek bir şeyler hazırlayayım."

Dinliyorum çünkü bunu yaparsam bana yemek yapıp gideceğini umuyorum. Ayrıca, en son ne zaman bir şeyler yediğimi *gerçekten* hatırlamıyorum. Meşgul olduğumda ya da ders çalışmak zorunda kaldığımda, normal yaşam fonksiyonlarını unutmaya eğilimliyim. Ya da anneme para biriktirmek için öğün atlıyorum. Bunu anneme söyleyecek değilim. *Ya da* Drew'a.

Gerginlik ve öfkeyle mutfağa doğru yürüyor, ben de hâlâ iç çamaşırlarımla onu takip ediyorum. Beni çırılçıplak gördükten sonra neden zahmet etsin ki? Kendimi masadaki sandalyeye atıyorum, dizlerim titriyor ve güçsüz düşünüyorum, başım dönüyor. Tamam, belki de yemek için çok bekledim. Mağara adamı gibi dolapları açıyor, karıştırıyor ve en başa dönüp bir somun ekmek, fıstık ezmesi ve çilekli jöle çıkarıyor.

Dilimin ucunda onu bunların ev arkadaşına ait olduğu konusunda uyarmak var ama onu hayatıma o soktu, en azından bir ya da iki sandviçi feda edebilir. Ekmeği üst üste dizip fıstık ezmesi ve jöleyi dönüşümlü olarak sürerken onu dikkatle izliyorum. Sonra her bir sandviçi dikkatlice katlıyor.

Kıyafetini, elbise pantolonunu, elbise gömleğini, saçının şeklini, öndeki küçük parçanın her zamanki gibi yüzüne düşmemesi için nasıl şekillendirildiğini ancak şimdi gerçekten anlıyorum. Zihnimde bir merak filizleniyor ve kendimi sormaktan alıkoyamıyorum.

"Nereden geldin sen?"

O kadar uzun süre cevap vermiyor ki beni duyup duymadığını bile merak ediyorum. Ama sonunda içinde iki üçgen oluşturacak şekilde çapraz kesilmiş bir sandviç olan tabağı önüme koyup masada bana katıldığında konuşuyor.

"Bu gece babamın partilerinden birine katılmak zorundaydım. Dönüş yolunda sana mesaj atıyordum ki sen küstahlaşmaya karar verdin."

Kendi sandviçi kesilmemiş ve dağınık bir püre haline getirilmiş, ikisi üst üste konmuş. Sandviç yapma şekline bakmak bile bana başkalarını kendinden daha çok önemseydiğini söylüyor. Belki de Drew düşündüğüm kadar kalpsiz değildir. Belki de sadece onu önemseyecek, ona şefkatin ve sevginin ne olduğunu gösterecek birine ihtiyacı vardır?

"Baban mı? Ondan daha önce hiç bahsetmemiştin."

Başını iki yana sallar. "Ve şimdi de ondan bahsetmeyeceğim."

Sandviçe bakıyorum, yüksek sesle iç geçiriyor ve sandalyesini yanıma kaydırıyor. Sanki karnını doyuramayan bir çocukmuşum gibi sandviğin bir tarafını ağızma doğru tutuyor. "Ye."

Vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum. Nane ve tik ağacı kolonyasının ağır kokusu odaklanmamı zorlaştırıyor.

"Maybel, ye şu lanet sandviçi," diye homurdanıyor ve sesinin titreşimi içimde yankılanıyor. İçimdeki her lif onunla savaşmak, elini itmek ya da kendi kendime beslenebileceğimi söylemek istiyor, ama o ellerin gücünü biliyorum ve içinde bulunduğu gergin ruh haliyle, beni tutup zorla beslemesine izin vermezdim.

Öne doğru eğilerek dudaklarımı ekmeğin etrafına doluyorum ve büyük bir ısırık alarak dişlerimi geçiriyorum. Onaylarcasına başını sallıyor, çiğnememi izlerken gözleri kararıyor.

"Kendimi besleyebilirim," diye hatırlatıyorum ona.

Geniş omuzlarından birini silkiyor. "Emin misin? Sana bıraksaydım, hâlâ yatak odanda oturuyor ve karnının gurultusunu dinliyor olurdun. O yüzden şimdi seni besliyorum. Daha fazla." Bir ısırık daha alıyorum ve sandviğin tamamı bitene ve karnım doyana kadar beni her seferinde biraz daha beslemeye devam ediyor.

Kesinlikle yeterince yemiyorum.

Tabaktan kendi sandviğini kapıyor ve neredeyse yarısını tek lokmada yiyor. Neden bilmiyorum ama aptalca ona gülümsüyorum. Belki de ilk defa etkileşimimiz cinsel ya da şiddet içermediği içindir. Sadece basit ve normal. Her iki durumda da gülümsememe karşılık veriyor ve ne kadar yakışıklı bir adam olduğu inkar edilemez. Keşke her zaman gülümseyebilseydi.

"Yemek için acele etmenize gerek yok. Diğer futbolcular yemeğini çalmayacak," diye şaka yapıyorum.

Bana şaşkın bir bakış attı. "Ben de gelir gelmez beni kapı dışarı edeceğini sanmıştım ama henüz bana bir şey fırlatmadın bile."

"Bir daha düşündüm de, acele etsene." Benden bir kahkaha balonu kaçıyor ve Drew bana bir şekilde gerçek onu gördüğümü hissettiren bir megawatt gülümsemesi daha veriyor. Aramızdaki gerilim hafifliyor ve göğsümdeki ağırlık kalkıyor. Keşke aramızdaki her etkileşim böyle olsaydı.

Belki o zaman bizi hayal edebilirim.

Telefonum yan odada vızıldıyor ve sonra bir gümbürtü geliyor, komodinden düştükten sonra yere çarpma sesi. Bu lanet Şey sürekli çalıyor. M Őterilerimden gelen mesajlar ve annemle yaptığım konuşmalar arasında bu hiç de Şaşırtıcı değil.

Drew'a bakıyorum ve yatak odama doğru bakarken gözlerinde Őüpheye yakın bir Şey titreşiyor. "Bu saatte sana kim mesaj atıyor?"

"Yani, daha önce de bana mesaj atıyordun. Gecenin bu saatinde müşterilerimden ve hatta annemden mesaj almak anormal bir durum değil."

Çenesini yukarı kaldırıyor, sandvi inin kalanını ağzına atıyor ve odama doğru dönüyor. Ne yapacağını zaten biliyorum. İster i ğ d  deyin, ister onun tavırlarını anlamaya başlamanın verdiği bilgi, ama peşinden koşup ondan önce telefona ulaşmaya çalışıyorum. Odaya ilk o giriyor ve büyük ayı pençesiyle telefonu yerden kapıyor.

Ona ulaştığımda, mesajları karıştırıyor ve diğer elini beni savuŐturmak için kullanıyor. Altı    boyuna ve geniş omuzlarına rağmen adam çok hızlı. Telefonuma lanet bir Őifre koymayı aklıma not ediyorum.

"Bak. Bana *sahip* olduğunu düŐündüėünü biliyorum ama telefonum senin malın *değil*."  fkelendim.

Mesajları karıştırmaya devam ederken söylediklerimi tamamen görmezden gelerek, "Stewart da kim lan?" diye homurdandı. Karanlık bakışları içine işliyor, ona yalan söylemem için beni cesaretlendiriyor. "Sakin bana bunun özel ders müşterilerinden biri olduğunu söyleme."

Kekeliyorum. "Tabii ki  yle. Başka kim olabilir ki?"

"Yani, sen söyle? Bu kadar geç bir saatte mesaj atmasına ve sana hitap etmek için takma isim kullanmasına ne diyorsun? Zeki olduğunu biliyorum Bel. Benim gördüğümü sen de görebilirsin."

Gözlerimi deviriyorum çünkü tüm bu konuşma yorucu ve aptalca. "Görünüşe göre yapamam. Biz sadece arkadaşız. Muhtemelen geç saatlere kadar ders çalıŐıyordur, tıpkı benim her zaman yaptığım gibi." Tekrar telefonuma uzanıyorum ama eli hareket ediyor, köprücük kemiğime hafifçe dayanıyor, neredeyse boynumu kavırıyor.

"Sadece arkadaş mı? Ha? Onunla yattın mı?"

Kelimeler yüzüme gerçek bir tokat gibi çarpıyor. Kekeliyorum ve uzaklaşmaya çalışıyorum, ama elini kapatıyor, parmakları boynuma geliyor, boğazımı bir sıcaklık yakasıyla sarıyor.

"Yaptım. Sen. SeviŐtin mi? Onu?" diye tekrar soruyor, her kelimesi ağır atan kalbime bir yumruk gibi iniyor.

Yutkunuyorum, bunu yaparken elinin daha da sıkılaştığını hissediyorum. Bunu nasıl sorgulayabilir ki?

"Hayır. Tabii ki yapmadım. Seninle geçirdiğim o gece... O benim ilk seferimdi." Hâlâ hakkında konuşamadığım, hatta düşünemediğim. "Biliyorsun ben... ben... başka kimseyle birlikte olmadım."

Gözlerindeki vahşi, hayvani öfke, gerçeklik tekrar yüzeye çıkarken akıp gidiyor. Hatırladıkça ve sözlerimi tarttıkça eli hafifçe gevşiyor.

"Haklısın." Daha fazlasını bekliyorum: *"Pislik gibi davrandığım için özür dilerim, Bel. Hemen sonuca vardığım için özür dilerim, Bel. Hatta... Neden bahsettiğimi bilmiyorum, Bel. Ama bunların hiçbirini anlamadım. Sadece bana bakıyor, gözleri soğuktan ve onun dokunuşundan meme uçlarımdan dikleştiği göğüslerime kayıyor.*

Elektrik akımı aramızda şiddetleniyor, havayı sıkı ve sıcak hale getiriyor, etrafımızı eziyor. Bu nedir ve neden bunu sadece o bana dokunduğunda hissediyorum?

"Neden böylesin?" Fısıldıyorum, sesimi yükseltmenin öfkeli bir ateşi alevlendireceğinden korkuyorum.

Parmakları tenimde yuvarlanıyor, sanki her birinin boynuma dolandığında nasıl hissettirdiğini test ediyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Neden bu kadar..." Kelimeler kifayetsiz kalıyor çünkü ne söylemeye çalıştığım hakkında hiçbir fikrim yok. Onun gibi biriyle hiç tanışmadım. Böyle biriyle. Bana hissettirdiği şeyler.

Başını eğiyor ve alnını benimkine bastırıyor. Yüzüne anlayışlı görünen bir gölge düşüyor. "Bilmiyorum. Bilmiyorum amına koyayım."

Cevap, yavaş yavaş tanımaya başladığım adam için fazla dürüst ve açık geliyor.

Dürüst bir ruh hali içinde olduğu için, her zamanki sorumu soruyorum.

"Benden ne istiyorsun Drew? Lütfen söyle bana."

"Bel...wallflower...buraya gel."

Boynumdaki kavrayışını gevşetiyor, elini omurgamdan aşağı kaydırıyor ve beni göğsüne yaslıyor. Yanağımı ona yaslayıp sıcaklığının içimi doldurmasına izin veriyorum. Bu kadar iyi hissetmemeliydim. Aramıza mesafe koymalı ve uzak durmalıyım ama şu anda ne zihinsel ne de fiziksel olarak buna enerjim var. Ve onun bana istendiğimi ve arzulandığımı hissettirdiğini inkâr edemem.

Uzaklaştığında neredeyse sendeliyorum ve beni yatağa oturmam için geri indiriyor. Sonra önümde çömeliyor, özel dikim pantolonu kalın kalçalarını sımsıkı sarıyor. Yüzüm ısınıyor çünkü şu anda onun lanet kalçalarına bakarak tahrik oluyorum.

"Bu bakış da ne Bel?"

Yutkunuyorum. "Hiçbir şey." Yutmayacağını bildiğim için yüzünü tarıyorum, artık görebiliyorum, benimkine bu kadar yakın. Yanağında yeni oluşan morluğu, şişmiş deriyi fark ediyorum. Biri ona vurmuş muydu? Yoksa futbol antrenmanında mı oldu?

Yavaşça ona uzanıyorum ve parmağımı hassas etine sürüyorum. "Bu da ne?"

Onda anlık bir değişim oldu. Vücudu kaskatı kesiliyor ve ayağa fırlıyor, üzerimde yükseliyor, gözleri alçakgönüllü konusuna dikilmiş. Bu davranış değişikliği beni şaşkına çeviriyor ve ona sövsem mi yoksa bana gerçeği söylemesi için yalvarsam mı bilemiyorum.

"Bu seni hiç ilgilendirmez, olan bu. Yatağına git. Yakında görüşürüz." Ayağa kalkıyorum ama bileğimi tutuyor, parmakları oradaki hassas ete bastırıyor. Sonra da beni uyarmak istercesine sıkıyor. "En son burnunu gerekmeyen bir yere soktuğunda ne olduğunu hatırlıyor musun?"

Evet, yeni bir tür delilikle yüz yüze geldim.

Yine de, bana nasıl davrandığına ya da ne kadar sıcak ve soğuk davrandığına bakılmaksızın, kalbimin küçük bir parçası onun için acıyor. Birinin ona zarar vermesi beni şaşırtmaz çünkü tutum ve davranışları bu olasılıkla örtüşüyor. Yine de bir parçam onun içindeki karanlığa ulaşabileceğimi ve onu aydınatabileceğimi düşünüyor. Bu bir hata, ama isteyerek yaptığım bir hata. Diğer elimle, koluma yayılan acıyı görmezden gelerek elini tutuyorum.

"Ben düşman değilim Drew, ne kadar beni düşman yapmaya çalışırsan çalış ya da kendine öyle olduğumu söylersen söyle. Soruyorum çünkü iyi insanlar böyle yapar. Kötü bir şey olduğunu gördüklerinde devreye girer ve yardım etmeye çalışırlar."

Drew'un yüz hatları taş gibi sertleşir. "Bana acımanı istemiyorum, buna ihtiyacım da yok. Seni sorunlarımla sıkmayacağım ve sana neler olduğunu anlatsam bile, yapabileceğin hiçbir şey olmaz. İster inanın ister inanmayın, herkesi kurtaramazsınız."

"Seni kurtarmaya çalışmıyorum. Sadece elimden geldiğince yardım etmeye çalışıyorum."

"Ve sen de şikayet etmeden seni istediğim her şekilde becermeme izin veriyorsun."

Kalbim mideme iniyor ve elimi bırakıyorum, aramızdaki bağ zayıflıyor. Bileğimi bırakıyor, ben de göğsüme bastırıp az önce tuttuğu yeri ovuyorum. O için için yanan gözleri hareketlerimi takip ediyor ve yemin ederim orada bir suçluluk duygusu görüyorum.

Beni incittiği için üzgün mü? Belki, ama özür dilemek istiyor gibi görünmüyor.

Gözlüklerim yüzünden okulda zorbalığa maruz kaldığımda annemin bana söylediği şu sözü hatırlıyorum. *İncinmiş insanlar, insanları incitir mi?* Burada gerçeğe daha yakın görünüyor.

"Sanırım bugün bir işe yaramayacağım." Bir adım geri çekiliyorum. "Şikâyet etmeden bedenimi kullanamayacaksınız."

"Seni hazır ve istekli hale getirmek için fazla bir şey gerekmez. Ayrıca, ağzın şikayetlerini dile getirmek için çok meşgul olacak." Bakışlarını vücudumun üzerinde gezdirme şekli hesapçı ve uğursuz.

Kalbim göğüs kafesime çarpıyor ve bir çıkmaza doğru gittiğimizi hissedebiliyorum. Üzerine basacağı bir paspas olmayacağım. Eğer konuşmak istemiyorsa, tamam, ama bu benim de konuşmam gerektiği anlamına gelmiyor.

"Bence gitmelisin," diye talep ediyorum.

"Gerçekten mi? Seni her zaman... küçük bir manipölasyon yapabilirim... Daha önce de işe yaramıştı."

"Kendine bunu söylemeye devam et, ama ben her şeyden çok senden korkmamın senin zevkinin itici gücü olduğunu biliyorum. Ama beni bir şey yapmaya zorlayacak kadar senden korkmamı istemiyorsun. Gerçek korku istiyorsun ama beni kırmak istemiyorsun ve beni seninle seks yapmaya zorlamak beni kırar, bu yüzden seçim senin."

Dolgun dudağı tiksintiyle kıvrılıyor ve etli pençesinin sıkılıp gevşemesini izliyorum. Öfke yüzeyin hemen altında kaynıyor. Haklı olduğumu biliyor ama bunu kabul etmek istemiyor.

"Bir dahaki sefere kadar, o zaman," diye hırlıyor ve parlak elbise ayakkabılarının topukları üzerinde dönerek kapıya doğru yürüyor. Kapıyı açıyor ve arkasından çarparak kapatıyor. İleri atılıp kilidi yerine oturtuyorum. *İçeri nasıl girmişti?* O ana kadar içeri nasıl girdiğini sorgulamak hiç aklıma gelmemişti. Kapıyı kilitlediğimden emindim ama şimdi bilmiyorum. Bacaklarım masanın kenarıyla buluşana kadar yavaşça geriye doğru yürüyorum ve kalçalarımı masaya dayıyorum.

Her seferinde, onun türbülansının ardından dönüp duruyorum ve kendime onun gibi bir adamı yenmeye çalışarak ne halt ettiğimi sormak zorunda kalıyorum. O bir canavar, kullanmaya ve istismar etmeye meyilli bir playboy. Onu düzeltecek kişi olamam ama boğulmasını izleyecek kişi de olamam. Ne yapacağımı bilmiyorum.

BÖLÜM 17

DREW

RESMİ OLARAK. Yeni bir hobi buldum. Gerçi bu sürpriz olmayabilir. Maybel'i izlemek. Büyüleyici bir kız. Burada, kütüphanede oturup bütün gün ona bakabilirim. Bir saattir buradayım, yalnızım ama her an beni fark edip ters ters bakacak ve ben gidene ya da onunla konuşana kadar beni görmezden gelecekmiş gibi davranacak. Ne de olsa o bir alışkanlık yarattığı.

Suçluluk duygusu beni yavaş yavaş yiyip bitiriyor. Ona geçen günkü gibi davrandığım için bir pislğim. Babamın nefesi ensemdeyken vazgeçilmesi imkânsız bir alışkanlık bu. Onu terslememeliydim ama onunla ailem hakkında tartışmayacağımı bir an önce öğrenmesi gerekiyor. Eğer bu dersi vermenin tek yolu zalim olmaksa, öyle olsun. Çok yakınlaşmasına ya da yüzeyin altını görmesine izin veremem. Herkes canlandırdığınız kişiyi tercih eder. Altındaki kişiyi tanımayı asla umursamazlar. Kimse ruhunuzun kırık, karanlık parçalarını görmek istemez. Sadece iyi olanı, dünyaya yansıttığınız imajı görmek isterler. Onlara gerçek sizi gösterdiğiniz anda korkarlar ya da iğrenirler.

Yanında oturan, bu hafta *iki kez* ders verdiği basketbolcu sik kafalıyı izliyorum ve her seğirmesini not ediyorum. Bel'e doğru tek bir uygunsuz hareket bile yapsa, onu çıplak ellerimle parçalara ayıracağım. Ona karşı hissettiğim bölgesel sahiplenme duygusunu görmezden gelmeyi seçiyorum.

Birkaç basketbol takımı üyesine özel ders verdi, ancak onu izlemeye başladığımdan beri futbol takımından tek bir üyenin bile onunla birlikte olduğunu görmedim. Ya biz daha zekiyiz ya da takım benim iyiliğim için uzak duruyor. Muhtemelen ikincisi. Basketbol oyuncusunun kolu arkasına gidiyor

Sandalye. Elimi sıkı bir yumruk haline getirdim. Sandalyemden fırlamama iki saniye kalmıştı ki küçük, esmer bir kız görüş alanıma girdi. Hemen sinirlendim. Bel'i görmemi engelliyordu.

Eğiliyor, göğüslerini birbirine bastırıyor, böylece yüzüne doğru giderken tek görebildiğim onlar oluyor. "Yardımcı olabilir miyim?"

Şehvetle sırtıyor ve tam olarak ne istediğini biliyorum. O kadar çok makyaj yapmış ki, cildinin gerçek tonunu bile söyleyemiyorum, Bel'in aksine, o hiç makyaj yapmamış gibi görünüyor, kremsi etinin her yerinde izlerimi görmeme izin veriyor.

Öne doğru oturuyorum, Bel'in çıplak kalçalarının ellerimde olduğunu düşününce hızla ereksiyon oluyorum. Hâlâ burada durup parfümüyle beni boğan kız seğirmeme bakıyor ve sanki bunun sebebi kendisiymiş gibi sırtıyor.

"Bir şeye mi ihtiyacınız vardı?" Tekrar soruyorum.

Kızın arkasından bakmak için yana doğru eğildim ve gözlerimi Bel'den ayırmadım. Şaşırtıcı bir şekilde, onun bakışlarını benim küçük tabloma kilitlenmiş buluyorum. Sonunda benim küçük duvar çiçeğimden bir tepki alsa bile, küçük hayranları cesaretlendirmek istemiyorum. Bunu söylemek benim için ne kadar tuhaf olsa da, şu anda sadece bir kadın istiyorum.

Neyse ki tam ona siktir olup gitmesini söyleyecekken masanın üzerinden bir gölge geçiyor ve Sebastian'ı görmek için başımı kaldırıyorum. Parmak eklemine tahtaya bastırıyor ve küçük kız içgüdüsel olarak geri adım atıyor. Belli ki gitmesinin söylenmesine gerek yok. Bunun etrafımızı saran karanlık enerji halesiyle bir ilgisi olmadığına eminim. Kız başka bir şey söylemeden kaçıyor ve o da karşımdaki koltuğa oturuyor, karanlık gözlerini omzumun üzerinden bir şeye odaklıyor ve şu anda bizi izliyor olabilecek herkese bakıyor.

"Ne oldu?"

Uzun bir iç geçirdi. "Eminim sana söylememe gerek yoktur, ama peşinden koşmak zorunda kalmak beni sinirlendiriyor. Sana mesaj atıyorum, cevap yok. Odanı kontrol ediyorum, boş. Sanki ortadan kaybolmuş gibisin, ama nedense son takıntın burada yaşadığı için kütüphaneye bakmayı düşündüm ve şuna bakar mısın, seni buldum."

"Peki, bu neden burada olduğunu açıklamıyor mu?" Ona boş boş bakıyorum.

Gözlerini deviriyor ve dişlerini sıkıyor, sabırsızlığı yüzünden akıyor. "Buradayım çünkü karnaval için gönüllü kontenjanlarından birine kaydolmadın. Okul tarafından düzenlemekle yükümlü olduğumuz yardım karnavalı. Bu yıl benden yönetmemi istediğin. Bir şey çağırıştırıyor mu?"

Bir an birbirimize bakıyoruz ve Bel'i omzunun üzerinden görebileceğim kadar eğiliyorum. Basketbolcu çocuk kolunu hâlâ Bel'in sandalyesinin arkasına koymuş ama eli Bel'e değmiyor, sanırım şimdilik görmezden geleceğim. Tahmin ettiğim gibi, hareketimi fark etti ve omzunun üzerinden geriye baktı. Onu fark etmemesi mümkün değil ve bu bende gözlerini kafasından söküp atma ve onun anısını zihninden silme isteği uyandırıyor.

Bu tamamen akıl dışı ve yanlış, ama kimsenin ona bakmasını ya da dokunmasını istemiyorum. *Sadece benim.* Arkasını döndüğünde bana kaşlarını çatı.

"Başlama," diyorum. "Lee'den zaten azar işittim, bir de senden işitmek istemiyorum. Kiminle seviştiğimin hiçbirinizle bir ilgisi yok."

"Baban-"

Sözünü bitiremeden sözünü kestim. "Hayır. Bir daha bana *babanla* ilgili bir cümleye başlama. Onun yaptıklarının benimle bir ilgisi yok. İstedğini elde etmesini sağlıyorum ve endişelenmem gereken tek şey bu. Hiçbirinizin bu konuda bir şey söylemesine gerek yok."

Eğiliyor, sesi acil bir fısıltıya dönüşüyor. "Hayır, haklısın. Baban seni ilgilendirir ama arkadaşların olarak senin için endişelenmeye hakkımız var. Seni okuldan almasını istemiyoruz ve yine patlak bir dudak ve berbat bir gözle ortaya çıkmayı kesinlikle istemiyoruz. Yaptıklarının hepimiz üzerinde doğrudan etkisi var."

Geri çekiliyorum, sertçe yutkunuyorum ama yüzümü nötr tutuyorum.

"Bu..."

"Saçmalık!" Sesi neredeyse sessiz olan odada çınlıyor ve etraftaki herkes dönüp bize bakıyor. Kendime ve bu okuldaki diğer herkese yalan söyleyebilirim ama en iyi üç arkadaşıma yalan söyleyemem. Her şeyde yanımda oldular. Yine de bu, beni çağırma şeklini kabullenmem gerektiği anlamına gelmiyor. Herkes işine dönene, konuşmaya devam edebileceğimiz kadar yüksek sesle fısıldayana kadar birbirimize bakmaya devam ediyoruz, gerginlik boğulacak kadar gergin... hayır, konuşmamızı *bitiriyoruz*.

"Karnaval," diyorum ve artık bu konu hakkında konuşmayacağımızı açıkça belirtiyorum.

Arkadaşlarım hayatımın bir parçası olma hakkını kazandılar, ancak bu onlara babamın benden istediklerinin dışında bir hayata sahip olma ihtiyacımı sorgulama hakkını vermiyor. Evet, herkes babamı mutlu etmek istiyor ama ben bunun için kendi hayatımı feda etmeye hazır değilim. En azından artık değil.

Sebastian'ın çenesi geriliyor ve gözleri alev alev yanarak bana bakıyor. Kolundaki hafif seğirmeden ve elini yumruk haline getirmesinden bana vurmak istediğini anlayabiliyorum. Bu ne ilk ne de son olacak. Şimdi düşünüyorum da, bir kavga için çok geç kalmışız.

"Sen gerçek bir pisliksin, bunu biliyor musun? Bütün gün burada oturup seninle bakışacak vaktim yok, hele de bana yüklediğin bu bağış toplama işini bitirmem gerekirken. Senin yapacak kendi işin yok mu? Ve bu kızın nesi var? Ormanda bir kovalamacaydı, bize söylediğin şey iyi bir sevişmeydi, öyleyse neden birdenbire onun kışına bu kadar girdin?"

Biraz daha güvenli bir zeminde olduğumuzu hissederek sandalyeye çöktüm ve uzun, nefes nefese bir iç çektim. "Evet, o lanet ormanda bir kovalamacaydı ama onda bir şey var. Beni içine çeken bir şey, sakladığım bir şey."

"Tutmak... sadece tutmak gibi mi?" Yüzü kaşlarını çatarak buruşuyor, anlayışsızlık yüksek elmacık kemiklerine kazınmış.

Soruya cevap vermedim. Bel'e gerçekten ne kadar ilgi duyduğumu bilmesini istemiyorum çünkü o da benim gibi zaman zaman kendi saplantısına kapılıyor. "Henüz karar vermedim. Şimdi, karnaval mı? Beni bir yere kaydet ve saat kaçta nerede olacağımı söyle. Öncesinde antrenmanımız var, o yüzden temizlenmek için yeterli zamanım olduğundan emin olun."

Omzunun üzerinden Bel'i tekrar göreceğim kadar kayıyorum ve gözlerinin birkaç dakikada bir bize doğru kaydığını fark ediyorum. Sanki Sebastian'ın patlaması onu benimle flört etmeye gelen kızdan daha fazla germiş gibi. Bu konuda ne hissettiğimden emin değilim.

Sebastian boğazının derinliklerinden sinirli bir ses çıkarıyor ve sandalyeden kalkmak için itiyor. "Benden bir mesaj bekle, pislik. Eğer seni yine bir çocuk gibi avlamak zorunda kalırsam, bu sana bir tarih ve saat vermek için olmayacak. Kışını tekmelemek için olacak." Ona arsızca sırıtıyorum ve bir kuş çeviriyorum.

Başını sallıyor ve dönüp uzaklaşıyor. O kütüphaneyi geçerken gözlerimi sırtından ayırmıyorum. Bel'in masasında durduğunda kalbim göğsümde sıkışıyor ve mideme iniyor. Yerimden kıpırdıyorum ve kayıtsızca ayağa kalkıyormuş gibi yapıyorum. Basketbolcu ve Bel bir an için ona bakıyorlar. Sebastian'ın konuştuğunu görüyorum ve söyledikleri Bel'in burnunun onaylamaz bir şekilde kırıışmasına neden oluyor.

Neyin peşinde bu?

Merakım galip geliyor ve onlara doğru yaklaşıp Sebastian'a omuz atıyorum. Benden birkaç santim daha kısa ama omuzları daha geniş.

ve daha geniş. Yine de ona çarptığımda bir milim bile kıpırdamıyor, ona kurnazca buradan defolup gitmesini söylüyorum. Kavga ettiğimiz onca zaman içinde hiç bir kız yüzünden olmamıştı. Kavga edilecek bir şey olduğundan değil. *Maybel benim*. Yine de onunla ne yaptığım ve özel olup olmadığımızla ilgilenmesi sadakatini ve arkadaşlığımızı sorgulamama neden oluyor.

Sırtımı Bel'e dönerek onu kolundan tuttum ve eğildim. "Ne yapıyorsun lan sen?"

Bana bakmıyor bile. "Ben de Bel'e ne kadar tatlı bir çift olacaklarını söylüyordum. Sen ne düşünüyorsun, Drew? Parker'a karnaval için bilet almasını ve küçük öğretmenini bir randevuya götürmesini önerdim. Ne de olsa onun için çok çalışıyor." Uzun kirpiklerini masumiyetle alay edercesine kırıştırtıyor. "Ya da sanırım, eğer bir plan yaparsam, onu da götürebilirim."

Vücudumdaki her hücre titreşiyor. Kimse onu bir yere götürmüyor ve bunu önerdiği için Sebastian'ın da canı cehenneme. Ona tıslarken dişlerim birbirine çarpıyor. "Geri çekil lan."

"Yapamam. Sanırım bu görünüşünü sevdim," diyor Sebastian, sonunda bana bakarak ve gözlerindeki meydan okuma içimde şiddetli bir cehennemi ateşliyor. Yine yerinden kımıldamıyor.

"İzninizle," diye homurdandım.

Tüm arkadaşlarım arasında bana en çok benzeyen Sebastian olabilir. En inatçı, en dik kafalı. Bir masaya çarpmak üzere olduğum sert bir kafa. Omzumun üzerinden Bel'e, sakın buna cüret *etme* şeklinde okusa iyi edeceği bir uyarı bakışı *atıyorum* ve Sebastian'ı kolundan tutup geri çekiyorum. Beni durdurmaya çalışmadı bile. Aksine, aptal suratında bir sırıtış olduğuna bahse girerim. İlerideki çift kapıdan geçiyorum ve dışarıda serin sonbahar havasıyla karşılaştığımızda, onu bir adım geriye tökezlemesine neden olacak kadar sert bir şekilde itiyorum. Kendini kolayca yakalıyor ve benimle yüz yüze geliyor.

"Ne oluyor lan?"

Omuz silkiyor, umursamaz bir tavır takınıyor ama gözlerinde bir savaşın sürdüğünü görebiliyorum. Kan istiyor, canımı yakmak istiyor ama tek alacağı şey ayağımı kışına sokmam olacak. "Ben senin işine karışmıyorum... sen de benimkine karışmayacaksın, unutma."

"Siktir git, Sebastian." Başımı sallıyorum ve tam beklediğim gibi öne atılıp beni geri itiyor, her zamanki boş yüzü bir öfke maskesine dönüşüyor.

"Oh, öyle mi? Benim işime karışmıyorsun, ha? Peki ya büyükbabamın beni zenginleri arasında en yüksek teklifi verene satmaya çalışmasına ne demeli?"

bağlantılar için arkadaşlar? Bunun ortasında kalmadın mı?"

Birden Bel'in geçen gün söyledikleri aklıma geldi ve itiraf etmek istediğimden daha mantıklı geldi. "*Seni kurtarmaya çalışmıyorum. Sadece elimden geldiğince yardım etmeye çalışıyorum.*" Bana yardım etmenin ne demek olduğunu anlayıp anlamadığını sormayı ihmal ettim çünkü onun benim hayatımdaki sorunları dinleyecek kapasitede olmadığını herkesten iyi biliyordum.

"Arada bir fark var. Sana yardım etmeye çalışıyorum, seni pislik! O boku bir daha denemeyeceğinden emin olmak için araya girdim. Seni sabote etmiyordum."

Sanki sözlerimin onun üzerinde hiçbir etkisi yokmuş gibi. "Peki ya Lee... Son mezunlar partisinde bir erkekle flört ettiği için babası onu fena halde dövdüğünde, sen de bu işe karışmadın, değil mi?"

İçimdeki öfke hâlâ yanıyor ve gömleğine bir yumruk atarak onu kendime doğru çekiyorum. "Yine söylüyorum, yardım ediyordum."

"Yardım ediyorum. Hmm, ve sence herhangi birimiz babanın seni zavallı küçük bir burslu kıza bağlandığını görürse sana ne yapacağını görmek ister mi? Belki kafana yediğin futbol darbeleri yüzünden hafıza kaybın var ama hayatını ne kadar cehenneme çevirdiğini hatırlatmama gerek var mı? Ne yapacağını hepimiz biliyoruz. Bu konuda seninle yüzleşecek kadar cesur olan tek kişinin ben olmam benim suçum değil. Onun katılmadığı bir savaşta zayı olmasına izin vermeyin."

Bilmesem Sebastian'ın kalbinin büyüdüğünü düşüneneğim çünkü bu şimdiye kadar biri hakkında söylediği en güzel şey. Birbirimize bakıyoruz, o kadar yakınız ki nefesindeki diş macununun kokusunu alabiliyorum. Bir hırıltıyla onu geri itip arkamı dönüyorum, ona bakmamak için birkaç adım geri çekiliyorum. Yani ona vurmuyorum çünkü ona gerçekten vurmak istiyorum.

"Haklı olduğumu biliyorsun ve seni kızdırdıysam özür dilerim ama o bunu hak etmiyor. Kimse bunu hak etmiyor."

"O seni ilgilendirmez. Seviştiğim diğer kızlara ne olduğuyla hiç ilgilenmedin, şimdi de ilgileniyormuş gibi yapma." Cevabı omzumun üzerinden atıyorum. Maybel benim sorunum. Benim sorunum. Hepsi benim. Lanet olsun. Benim. Onun varlığını görmezden gelerek kütüphaneye doğru yürümeye başladım.

Kapılara ulaştığımda "O farklı," diye bağıyor ve kapıları çekip açmadan ve içeri girmeden önce bir milisaniye duraklıyorum.

Daha önce oturduğum yere geri dönerek sandalyelerden birine çöküyorum ve dikkatimi Bel'e yoneltiyorum. Bölgesel öfke ve arzu gitmeyi reddediyor. Onu burada sahiplenmek, tenini işaretlemek ve herkese onun

bana ait olduğunu söylemek istiyorum ama yapamam. *Yapmayacağım.*
Müşterisi artık yok, ama ben

Çünkü yanında yeni bir adam oturuyor ve daha da kötüsü, benim takımımın renklerini giyiyor.

Ayağa kalkıp yanına gidiyorum, ellerimi masaya dayayıp öne doğru eğiliyorum. Eli sandalyenin arkasında, başparmağı sanki çıplak tenine dokunmayı bekliyormuş gibi gömleğinin yakasını okşuyor. Düşünmüyorum. Sadece tepki veriyorum.

"Reb, eğer bir sonraki oyunda tüm uzuvlarını korumak istiyorsan, ellerini kız arkadaşından ekmeni öneririm."

mzn arasında bir anlık şaşkın bir sessizlik geçti. Sonra defans oyuncularından Reb ayağa kalktı, ellerini teslim olmuş bir şekilde havaya kaldırdı. "Bu senin kız arkadaşın mı, dostum? Ben... şey... Hepimiz senin kimseyle çıkmadığını biliyoruz. Aynı kızı neredeyse iki kez bile görmüyorsun. Bilmiyordum, yemin ederim." Panikliyor. Bunu gözlerinin Bel ve benim aramda gidip gelmesinden anlayabiliyorum. Sa çizgisinde boncuk boncuk terler oluşuyor. Beni onun aptal kafasını koparmaktan alıkoyan tek şey bu.

"Siktir git buradan."

Sandalyelerin arasında sekiyor ve bakışlarımı ağzı bir karış açık oturan Bel'e kaydırıyorum. O da benim gibi şok olmuş görünüyor.

"Az önce bana kız arkadaşım mı dedin?" Mavi gözlerinde bir şey var, öncekinden daha yumuşak bir şey. Bu hoşuma gitmiyor. Benden hoşlanmaya başladığını, bana aşık olduğunu düşündürüyor ve eğer olursa, elimde daha büyük bir sorun olacak.

Ona alaycı bir bakış attım. "ok fazla anlam ıkarma. Sadece bana ait olana dokunmaması gerektiğini bildiğinden emin olmak istiyorum. Görünüşe göre insanlar düşündüğümden daha duyma zrl ve aptalmış. Sanırım sahte de olsa bir etikete ihtiyaç var."

"Drew, iyi misin? Neler oluyor?" Endişeli ifadesi ve fısıldayan sesi beni rahatsız ediyor. Başımı sallıyorum; öfke ve kıskançlık ş anda beni körüklüyor ve bu iyi bir kombinasyon değil. Aslına bakarsanız, bu çok tehlikeli ve eğer öfkemi Bel'den çıkarırsam, ona istediğimi yaptırmam daha da zorlaşacak.

"Benim için endişelenme. Kendin için ve başka bir erkeğın sana dokunmasına izin verirsen olacaklar için endişelen. Birini ldreceğimi söylediğimde yalan söylemiyorum. Mantıklı düşünmeyi geçtim. Bana bunu yaptıрма. Sen iyi bir insansın ve bunu vicdanına yüklemekten nefret ederim." Konuşmak için ağzını açtı ama ona fırsat vermedim. Ona son bir kez uzun uzun bakıyorum ve kütüphaneden çıkıp soğuğa geri dönüyorum. Aramıza biraz mesafe koymam gerekiyor.

Neyse ki Sebastian gitmişti ve ben de Değirmen'e doğru yürümeye başladım. Yürürken, adımlarımı hızlandırırken, kaslarımdaki yanmayı hissederken ve bunu sakinleşmek için kullanırken, telefonum cebimde canlanıyor.

Onu çekip çıkarıyorum ve elimi cihazın etrafına sıkıca sarıyorum, gücümün onu milyonlarca küçük parçaya ayırmasını istiyorum. Tekrar çalışıyor ve üzüntüyle cevap veriyorum. "Alo?"

Babamın derin sesi kulaklarımı dolduruyor. "Karnaval yaklaşıyor. Her şey planlandı mı?"

Nefesimin havaya karışmasına izin vererek yürümeye devam ediyorum. "Evet, her şey hazır. Buna toplantınızı yapabileceğiniz Değirmen'in bodrum katındaki ofis de dahil. İsteddiğiniz gibi stoklandı. Her şey yolunda."

"Güzel." Babam onaylarcasına mırıldanıyor. Bazı kâğıtların karıştırıldığını duyuyorum ve sonra tekrar konuşuyor: "Bana son partide tanıştığın genç kadın hakkındaki düşüncelerini anlatır mısın?"

Karnımda endişeli düğümler sıkılaşıyor. Ne duymak istediğini biliyorum ama kanımda bu kadar öfke kaynarken şu anda bunu ona veremem. "O sadece bir kız."

"Elbette, evet, ama muhtemelen önemli bir bağlantı."

Sabırım ve iyi davranma isteğim kırıldı. "Ne söylememi istiyorsun, baba? O benim tipim mi? Hayır. O zengin bir adamın kızı, parlak zırhlı bir şövalye arıyor ve ben o adam değilim. Bunu sen de biliyorsun, ben de biliyorum. Bu yüzden lütfen bana bu konuşmayı bitirmek için ne söylememi istediğini söyle, ben de söyleyeyim. Daha da iyisi, boşlukları doldurun ve söylememi istediğiniz şeyi söylediğimi varsayın ve bununla devam edin."

"Seni bitirmeye ve her şeyi elinden almaya çok yakınlım. Bunu mu istiyorsun? Annenin acı çekmesini mi istiyorsun? Sokaklarda mı olmak istiyorsun? Hepsini alacağım, futbolu, arkadaşlarını, parayı. Aksini düşünme, çünkü yapacağım. Ben boş tehditler savurmam, Drew. Sadece yaparım. Bu arada, o küçük beyaz pislik fahişeye tekrar görüşüğünü duyarsam, ondan geriye görmen için hiçbir şey kalmayacağından emin olurum."

Değirmenin ön merdivenlerinden aceleyle çıkarken dişlerimi gıcırdatarak telefonu sıkıyorum. Vitraylı camın altındaki o eski ahşap kapıdan kaç kez geçersen geçeyim, hep bakmama neden oluyor. İçeri girdiğimde, sıcak beni hemen çarpıyor ve biraz su ya da belki daha güçlü bir şey almak için doğruca mutfığa giriyorum. "Sana istediğini vermeye çalışıyorum. O bir kızdı *baba*, onu tanımıyorum. Onu umursamıyorum. Onunla dans ettim çünkü

Sen söyledin. Bu kadar. Ayrıca, her halükarda berbat bir yatağa benziyor."

Babam homurdanır gibi bir ses çıkardı. "Metresler bunun içindir oğlum."

Gerginleşiyorum ve yutkunuyorum, kendimi bir metresten bahsedildiğinde patlamamaya, onunla yüzleşmemeye ya da anneme nasıl davrandığını söylememeye zorluyorum.

"Elbette," diye belli belirsiz cevap veriyorum. "Benden istediğin başka bir şey var mı? Tüm hazırlıklar tamam ve ev o gece boş olacak."

İç çekiyor. "Hayır. Seni bir sonraki etkinlikte göreceğim ve o kızın olasılığı konusunda çok daha heyecanlı olsan iyi edersin. Mirasımızın geleceği o. Ona dikkatini vermeni bekliyorum."

Kalın kalın yutkunuyorum. "Peki. Görüşürüz o zaman."

Başka bir şey söylemeden telefonu kapatıyor ve ben ellerimi mutfak tezgahına dayıyorum. Neler olduğunu bilmiyorum. Kör bir satranç oynuyorum ve oynadığım her taş bana başka bir taş mal oluyor. Şu an tek düşünebildiğim bir sonraki hamlesinin ne olacağı ve ondan önce kendi hamlemi yapabilir miyim?

BÖLÜM 18

BEL

Ön camımın buğulu camından, kaputtan yukarıya doğru ortada uzanan bir çatlağa BAKIYORUM. Bu sabah arabanın kaloriferini açtığımda çatladı. Önemli değil. Şu anda hiçbir şeyin önemi yok. Dünya başıma yıkılsa tek yapacağım omuz silkmek olurdu. Annemden gelen ve doktorun ona gönderdiği test sonuçlarını gösteren mesaja bakarken değil.

O gerçekten hasta. *Ölüyor.*

Son zamanlarda onun için her şeyin ne kadar zor olduğunu düşünürsek, bu bir sürpriz olmamalı, ama doktordan gelen teyit her şeyi o kadar odak noktasına getirdi ki, ötesini göremiyorum. Annem ölüyor. Ölüyor amına koyayım. Kızgınım, Tanrı'ya, doktora gitmekte bu kadar geciktiği için kendi anneme, bunu daha erken yakalayabileceğimiz değerli zamana ve bizi terk ettiği için babama çok kızgınım.

Büyük kırmızı bir el arabası geçiyor, yakışıklı bir futbolcu onu kolayca iterek geçici bir karnavala dönüştürdükleri futbol sahasına doğru götürüyor. Zenginler için düzenlenen bir başka bağış kampanyası olmasına rağmen herkes aptalca heyecanlanıyor. Aslında karnavala değil, hayatımda olup bitenlere kızgınım. En büyük önceliğim anneme yardım etmek ve ona ihtiyacı olan tedaviyi sağlamak. Arabanın geçişini izliyorum, bakışlarım ilerideki kütüphaneye takılıyor. Kütüphane otoparkın karşısında, muhtemelen yeni bir özel ders öğrencisi çoktan içeride bekliyor. Buna odaklanmalı, bir plan yapmalı ve müşterilerimden düzenli olarak para almalıyım ki anneme bakmaya yardımcı olabileyim.

Kalçamın yanındaki bardaklıkta telefonum çalıyor. Ekranda yanıp sönen annemin fotoğrafına bakıyorum. *Kahretsin*. Muhtemelen ne düşündüğümü bilmek istiyor. Sinüslerimi temizlemek için sertçe burnumu çekiyorum ve sonra parmaklarımı yanaklarımda gezdiriyorum. Ağladığımı düşünürse, bu durum tam tersi olması gerekirken bana odaklanmasına dönüşecek.

Uzun bir nefes veriyorum ve yeşil düğmeye basıyorum. "Selam anne. Ben de tam seni arayacaktım. Yakında görüşmem gereken yeni bir öğretmen müşteri var ama sınav sonuçların hakkında konuşmak istedim."

Biraz parazit var ve sonra annemin sesi kesiliyor, cılız ve ince. "Bebeğim, seni tutmayacağım. Sadece iyi olduğundan emin olmak için seni kontrol etmek istedim."

Sanırım ikimizin de ne söyleyeceğini bilemediği uzun bir duraklama oluyor. Sonuçlar... sonuçlar. Yapabileceğim hiçbir şey yokmuş gibi hissediyorum ve annem onu tedavi etmek için elimizden gelen her şeyi yapmamız gerektiğini kabul etmiyor. Sanki kararını vermiş gibi. Ne zaman bu konuyu açsam, paranın benim eğitime gitmesi gerektiğini söylüyor, onun sağlık faturalarına değil. Her test ve her reçeteye daha da büyüyen sağlık faturaları.

Bu yüzden ona istediği cevabı veriyorum, böylece telefonu daha hızlı kapatabiliyorum. Böylece tekrar yıkılmamı dinlemek zorunda kalmayacak. "Ben iyiyim, gerçekten. Ben daha çok senin için endişeleniyorum. Sonuçlarla nasıl başa çıkıyorsun?"

Söylemediğim şey ise bunu beş dakika bile düşünmek istemediğim. Her şeyin normal olmasını istiyorum ve onun ölümüne yaklaşan her saniye normalden daha da uzaklaşıyor. Her şeyin parmaklarınızın ucunda olduğu ve istediğiniz zaman istediğiniz şeye sahip olabildiğiniz bir dünyada, istediğim ya da ihtiyacım olan tek şey annemin bundan sağ çıkması. O benim her şeyim, önemli olan tek şey. Yine de o kağıttaki teşhis kesin. Bunu yenme şansı yok denecek kadar az. Dünyadaki süresini uzatabiliriz ama eninde sonunda kansere yenik düşecek.

"Ben iyiyim tatlım. İşlerin bu noktaya geleceğini bilmiyor değildik, değil mi?"

Gerçek düşüncelerimi dökmek için dudağımı ısırıyorum. Şu anda zihinsel olarak kavga edecek durumda değilim. "Hayır, ama bunu beklemiyordum. Önerilen tedavilere ne zaman başlamak istediğinize dair bir zaman diliminiz var mı?" Birkaç gündür bunu düşünüyorum ve bir fikrim var. Annemi ikna etmek biraz zaman alacak. "Yapabilirim.

Okulu bir yıl erteleyip tam zamanlı bir işe gireceğim. Geri dönmeme izin verecekler."

"Hayır!" Keskin sesi aylardır duymadığım kadar hayat doluydu. "Benim için eğitiminden vazgeçmene izin vermeyeceğim. Bana okulda kalacağına ve bu yüzden mantıksız kararlar vermeyeceğine söz ver."

"Bu sana verebileceğim bir söz değil. Sahip olduğum tek şey sensin. Eğer seni kaybedersem..." Sesimin çatlamasına engel olamıyorum. Gözlerim yaşlarla doluyor ve onları elimden geldiğince geri kırıyorum. Gerçekten tekrar ağlamaya başlamak istemiyorum.

"Tatlım, bunu birlikte atlatacağız. Söz veriyorum asla yalnız olmayacaksın."

Bu onun tutamayacağı bir söz ve ben bunu tamamen görmezden geliyorum. Eninde sonunda yalnız kalacağım ve eğer ona ihtiyacı olan ilaçları ve tedaviyi sağlayamazsam, o zaman daha erken olacak. Telefonumu sıkma neden olan bir öksürük nöbetine giriyor. Acısını dindirmek, hastalığını ondan almak istiyorum.

"Bu akşam seni görmeye geldiğimde bunu tartışmayı bitirebiliriz. Kütüphaneye gitmem ve bir sonraki müşterim için hazırlanmam gerekiyor ama seni seviyorum. Bir şeye ihtiyacın olursa lütfen bana mesaj at."

"Bir dakika... Ben... seninle konuşmam gereken başka bir şey var. Çok önemli bir şey, tatlım."

Hemen panikliyorum, benimle paylaşmadığı daha fazla haber olmasından korkuyorum. Ya yardımına ihtiyacı varsa? Ya da tekrar tuvalete gidemezse. Olası ihtimaller saymakla bitmez. "Tamam, ne oldu? Bana şimdi mi ihtiyacın var? İhtiyacın varsa iptal edebilirim. Gerçekten sorun değil."

Telefona doğru burnunu çekiyor ve adımı fısıldıyor. "Maybel. Randevuna git, bunu daha sonra konuşabiliriz. Biraz uzanmam gerek."

Başımı sallıyorum, sonra başımı sallıyorum. "Gerçekten önemli bir şey değil. On dakika ya da daha kısa sürede orada olabilirim."

"Hayır! Orada kal ve işini yap. Hasta olsam bile, ben hala senin annemim ve bu da beni dinlemek zorunda olduğun anlamına geliyor."

Zaten kaybettiğimi bildiğim için tartışmayı sürdürmeye zahmet etmiyorum. "Tamam. Biraz dinlen. Biraz dinlen. Bir şeye ihtiyacın olursa mesaj at. Seni seviyorum anne."

"Ben de seni seviyorum, tatlım."

Telefonu kapatıyorum ve başımı koltuk başlığına yaslıyorum. Topuzumun büyük kısmı sıcıyor ve yüksek sesle inleyerek ellerimi yüzümde gezdiriyorum. "FFFFUUUUCCCCCKKKK!"

Patlama beni daha iyi hissettirmiyor ve değiştirmeyeceğim bir şey üzerinde duracak bir tip değilim. Hayal kırıklıklarımı ilerleme kaydedebileceğim işime yansıtmayı tercih ediyorum, bu yüzden yolcu koltuğundan çantamı alıp arabadan iniyorum ve sabahın serin havasına çıkıyorum.

Kısa bir koşudan sonra kütüphanenin içindeyim. Kitap ve kahve kokusu burun deliklerimi dolduruyor. *Evim*. Burası da ona eşdeğer. Geniş çalışma alanı çoğunlukla boş, ama yine de müşterimin burada olup olmadığını görmek için geniş alanı tarıyorum - ya da daha kötüsü, Drew.

Drew yok ama henüz bir müşteri de yok. Kabaran çantamı bir sandalyeye taşıyıp her zamanki çalışma odama oturduğumda rahatlıyorum. Görüőeçięim basketbolcu geldiğinde beni bulacaktır. Parasını peşin ödediği için seans boyunca uyursa çok da umurumda olacağını söyleyemem. Çantamı karıştırıyorum ve bir matematik ders kitabı çıkarıyorum. Defterimi, metni ve su şişemi önümdeki masaya yerleştirdikten sonra odayı tekrar tarıyorum.

Çılgınca bir şey yok, birkaç kişi erken ders çalışıyor; sinirlerimin vücudumdan dışarı çıkacağını hissetmem için bir neden yok. Kütüphanedeki son karşılaşmam tuhaf ve biraz da rahatsız ediciydi. Drew'ini arkadaşları beni ürkütüyor. Kafamı karıştırdığı kadar kötü değil ama hepsi gergin ve Sebastian bana kafamı ısırıp içinde ne olduğunu görmek ister gibi bakıyor. Onun için ben sadece bir avım, beni avlayan o olmasa bile.

Bir anda omzuma bir el kondu. Sarsılıp dönüyorum, kavgaya hazırım, ama onun sadece müşterim olduğunu fark edince kendimi kenara çekiyorum.

"Ah, Stewart, üzgünüm, dikkatim dağılmıştı."

Süper uzun bedenini yanımdaki sandalyeye atıyor. Hemen konuşmaya başlıyorum. "Son sınavdan sonra nasıl hissediyorsun? Tekrar ettiğimizi biliyorum, bu yüzden nasıl olduğunu görmek istiyorum. İstediğin sonuçları aldın mı?"

Omuz silkiyor. "Geçtim. Bu benim için yeterince iyi." "Tekrar gözden geçirmek ya da üzerinden geçmek istediğin bir şey yok mu?"

Bir omuz silkme hareketiyle daha da yaklaşıyor ve dizi benimkine çarpıyor. Tamamen kazara olabilir ya da başka bir şey olabilir. Çok derinlemesine bakmamak için elimden geleni yapıyorum. Yanaklarımın ısındığını hissedebiliyorum ve bacaklarımı masanın altındaki sandalyenin diğer tarafına çarpıyorum. "Pekâlâ, bir kompozisyon ödevin daha var. Ne hakkında yazmak istediğine karar verdin mi?"

Başka bir ders kitabı almak üzereydim ki, içinde yeşil bir sıvı olan

büyük bir şişe çıkardı. Smoothie ya da protein karışımına benziyor.

"İç Savaş hakkında bir şeyler düşünüyordum."

Evet. Göz kırıyorum. "Yani... Amerikan tarihi dersinde olsaydınız bu işe yarayabilirdi ama Avrupa tarihi için pek değil." Eleştirimi yumuşatmak için gülümsüyorum.

Omuz silkiyor, sonra bana gülümsüyor. Mükemmel bronzlaşmış yüzünde dişleri düz ve beyaz. "Bir sorum var ve biraz konu dışı olacak, o yüzden özür dilerim ama bunu neden yapıyorsun Bel? Sınıf birincisi gibisin, değil mi? İnsanlara özel ders vermek eğlenceli olamaz. Bundan ne çıkar sağlıyorsun?"

"Öğrenmek her zaman eğlencelidir ve bundan keyif alıyorum. Ayrıca, okul masraflarımı karşılamama yardımcı oluyor ve ben bunu bir kazanç olarak görüyorum. Yardıma ihtiyacı olan arkadaşlarınız varsa bana gönderin. Hâlâ boş yerim var."

Cevabımı kabul ederek başını sallıyor. "Peki ya Napolyon?"

Buna tutunuyorum. "Mükemmel, Avrupa tarihinde merkezi bir figür. Hadi yapalım.

o."

Napolyon Savaşları hakkında bir tartışmaya girdik ve ben En azından ilgi göstermesine şaşırdım. En son materyali gözden geçirdiğimizde, onu konuşturmak için diş çekmek gibiydi. Ona bir taslak hazırladım ve o çalışırken ben de ders kitabının bir kısmını okudum. Sessizlik etrafımdaki dünyayı tamponlayarak düşünmemi kolaylaştırıyor. Bazıları için sessizlik korkutucudur, ancak bunun nedeni sessizliğin getirdiği huzur ve sükunetin tadını çıkaramamalarıdır. Tam bir sessizlik içinde rahat olmak, tüm şeytanlarınızla yüzleşmek, kendinizi ve yaptığınız seçimleri kabul etmek konusunda rahat olmanız anlamına gelir. Sessizlik içindeyken kendi gerçek benliğinizden saklanamazsınız. İşte bu yüzden annemle ilgili keder ve umutsuzluğun bir kısmı uzaklaşıyor. Her zaman olduğu gibi eninde sonunda geri döneceğini biliyorum ama şimdilik kendimi sessizliğin derinliklerine bırakıyorum.

Stewart sessizce okuyor ve ben Napolyon'la ilgili bölümleri iki kez okuduktan sonra kendimden geçiyorum. Kısa taslağı bitirdiğinde, incelemem için kâğıdı bana uzatıyor. Gülümseyerek kâğıdı kabul ediyorum. El yazısı bir karalamadan biraz daha fazlası, ama artık tavuk tırnağı okumada oldukça ustayım. Sporcuların çoğu el yazısına pek dikkat etmez.

Sayfayı gözden geçirdim ve başımı sallayarak onayladım. "Bu harika bir başlangıç."

Eğilerek kolunu sandalyemin arkasına doğru kaydırıyor. "Peki ya bu kısım?" Alt kısmı işaret ediyor. Tekrar başımı sallıyorum, aramıza biraz mesafe koymak için omzumu oynatıyorum. Sabun gibi temiz kokuyor ama

bana dokunmasını istemiyorum. Sadece Drew'un her an bana dokunabileceğini bildiğim için değil.

ortaya çıkıp pençelerini gösterecek ama aynı zamanda onu gerçekten çekici bulmadığım için.

"Bu iyi. Bu sana iyi gerekçelendirilmiş bir kompozisyon verecektir. Bitirdiğinde, incelemem için bana gönderebilirsin."

"Bunun üzerinde çalışmak için yarına kadar bekleyeceğim çünkü bu akşam karnaval açıldığında vardiyam var. Gidiyor musun, Bel?"

Sorusunu anlamam biraz zaman aldı. "Evet, karnaval. Sanırım bu yıl katılmayacağım. Evde kalıp biraz daha müşteri bulmak için zaman harcamak, gelecek haftaya hazırlanmak istiyorum ve tabii ki yapmam gereken kendi ödevlerim var."

Topuzumdan bir kalem çıkarıp deftere bir şeyler karalıyorum. "Buluşmak için başka bir zaman ayarlamak ister misin?"

"Evet, aslında bu akşam karnavala randevum olarak geldiğinde konuşabiliriz diye düşünüyordum." Bana göz kırptı.

Ne dediğini düşünmeden önce yazmaya başlıyorum, sonra duraklıyorum ve neredeyse dilim tutuluyor. "Neyin?"

"Randevum. Eğer kendini daha rahat hissedeceksen benimle orada buluşabilirsin. Takılabiliriz, birkaç tur atarız, birkaç oyun oynarız. Bu arada Skee Ball'da çok iyiyimdir."

Onun bu kesin ifadesi içimden bir kahkaha kopmasına neden oluyor. Gülmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki sesi tanıyamadım. "İtiraf etmeliyim ki karnaval oyunlarında pek iyi değilimdir."

Bana sırtıyor. "Hiç denemezsen bir şeyde iyi olamazsın. Ayrıca, genelde bana öğreten sen olduğun için güzel bir değişiklik olur."

Ona bakıyorum, açık sözlülüğü beni biraz şaşırtıyor. Daha önce bana çıkma teklif etmişti, bu yüzden çok da şaşırtıcı değil. Sonra bir cevap beklediğini fark ettim. *Kahretsin*. Sorumluluk duygusuyla, işim bittikten sonra eve gitmem gerektiğini biliyorum çünkü annemin bana ihtiyacı olacak ama aynı zamanda eve dönme düşüncesi beni depresyona sokuyor. Ya ders çalışıyorum, ya uyuyorum ya da anneme yardım ediyorum. En son ne zaman kendim için bir şey yaptığımı hatırlamıyorum.

"Haydi, Bel. Fazla düşünme. En son ne zaman kendin için bir şey yaptın? Seni her zaman ders verirken görüyorum ama başka bir yerde hiç görmüyorum?"

Münzevi bir yengeç olduğum bu kadar mı belli oluyor? Kararsızlık üzerimde ağırlık yapıyor. Drew orada olabilir ama birlikte değiliz. Sadece arkadaşız. Bir etiket olmadan, teknik olarak istersem biriyle çıkabilirim.

"Evet, haklısın. Seninle ne zaman buluşalım?" "Beş nasıl?"

Kızardığımı görmemesi için çenemi eğerek başımı sallıyorum. Sevimli biri ve bana karşı hep iyi davranmıştır. Onunla gitmemem için hiçbir neden yok. Omzuma çıkmıyor, beni yakalamıyor ya da peşime düşmüyor. Belki de normal bir ilişkiye hazırım.

Ya da belki içinizden bir parça Drew'i kıskandırmak istiyordur?

Bu düşünce aklıma gelir gelmez, onu unutamıyorum. Drew'la uğraşmak tehlikeli, ama bana nasıl hissettiğini ve nerede durduğumuzu zaten söyledi. Belki de ihtiyacı olan itici güç budur ya da belki de benim ona beni kontrol edemediğini kanıtlamak için ihtiyacım olan şey budur. En azından tamamen değil. Ya da son bir çabayla Stewart basketbol takımının kaptanı olur. Belki Drew başka biriyle ilgilendiğini görürse beni rahat bırakır.

Fikir güzel ama Drew'la bir daha hiç konuşmama düşüncesi midemi bulandırıyor. *Neden? Ondan nefret ediyorum... değil mi?* Stewart eşyalarını topluyor ve ben de el sallayarak onu uğurluyorum. Oda hâlâ sessiz ve ben derin bir nefes alarak sandalyede rahatlıyorum.

Sabah için birkaç müşteri daha var ama öğleden sonrası için bir şey yok. Karnaval öğleden sonraki müşteri sayımı azaltıyor. Yine de sorun değil. Bu küçük boşluğu otomata gitmek için kullanıyorum. Arabamda biraz bozukluk buldum ve bir sonraki randevumu beklerken yemek üzere bir paket S'more Pop-Tarts almak için kullandım.

Bir sonraki randevum geometri sınıfımdan bir kız olan Gracie ile. Koyu kahverengi saçlarını yüksek bir at kuyruğu şeklinde sıkıca toplamış. Tayt ve Oakmount Elite sweatshirt giyiyor. Ortalama bir üniversite öğrencisine benziyor, makyajlı yüzü hariç.

Beni gülümseyerek karşılıyor ve iki plastik to-go bardağı bırakıyor. Onu birkaç aydır tanıyorum ama geçen gün son sınavda ne kadar zorlandığını söyleyene kadar hiç konuşmamıştık. Ona özel ders verdiğimi söyledim ve ona yardım etmek için zamanım olup olmadığını sordu. İşte şimdi buradayız.

"Merhaba! Geciktiğim için özür dilerim. Sıcak çikolata almak için Beans'e uğradım ve sana da bir tane aldım. Eğer sıcak çikolata sevmiyorsan, sorun değil." Bardakları işaret ediyor. Çok düşünceli bir davranıştı ve dudaklarımda bir gülümseme belirterek memnuniyetle bir tane kapıyorum.

"Teşekkür ederim. Çok nazıksınız."

"Hayır, nazik olan, bu boku öğrenmeme yardım etmek için gününden zaman ayırman. Yemin ederim sınıfları seçtiğimiz gün orada değildim."

İçimden bir kahkaha balonu kayıyor ve şimdi kendimi on kat daha iyi hissediyorum. Gracie yanıma oturuyor ve ben de ders kitabını açıp sınıfta üzerinde çalıştığımız bölümleri açıyorum. Yaşadığı zorlukları anlatıyor, ben de üzerinde çalışması için bazı örnek problemler hazırlıyorum.

O çalışırken ben de Pop-Tarts'ımı atıştırıyorum ve omuriliğimde bir karıncalanma hissediyorum.

Drew'u beklerken, onu aramak için başımı çeviriyorum ama hiçbir şey yok. Onun yerine, aynı derecede tuhaf ama yoğun arkadaşlarından biri olan Sebastian'la göz göze geliyorum. Kütüphanenin karşısında oturmuş, gözlerini dikmiş bana bakıyor. Pop-Tarts'ımı biraz fazla kasıtlı olarak ısıtıyorum, bu da bana aval aval bakan arkadaşımın hafifçe dengesiz bir gülümseme kazandırıyor.

Kahretsin. Bu pisliklerin daha fazla dikkatini çekmek istemiyorum.

Pop-Tarts'ı biraz daha kemiriyorum ve onun beni izlemesini izliyorum. *Bir* yanıma ona doğru yürüyüp ne istediğini sormak istiyor ama yine hatırlatıyor: *Lanet* olası *ayıyı dürtme*. Hele de ormanda sana bakarken.

Kendimi huzursuz ama yine de geldiğimden daha iyi hissederek Gracie'yle işimi bitiriyor, kitaplarımı topluyor ve onu bir daha görmek zorunda kalmamak için arkamı dönüyorum. Drew hakkında ne hissettiğim konusunda kafam karışık ve emin değilim, bu yüzden Stewart'la bu randevuya çıkmanın gerçekten iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum.

Drew onun yerine beni izlemesi için arkadaşını mı gönderdi, yoksa bu da başka bir akıl oyunu mu? Onu bir gün daha göremeyeceğim için yaşadığım hayal kırıklığına değinmek bile istemiyorum. Yalan söylemeyeceğim. Bugün burada olmasını bekliyordum ve şimdi olmadığına göre rahatlamalı mıyım yoksa üzülmeli miyim emin değilim. Bildiğim tek bir şey var, o da yerimde durmam gerektiği. Drew benden bir şey istiyorsa, bunun için uğraşması gerekecek.

BÖLÜM 19

DREW

LANET OLASI SONBAHAR KARNAVALI. Herkes bundan bahsediyor ve ben bunu çoktan aştım. Babam bile aile adına, The Mill adına üzerime düşeni yaptığımdan emin olmak için mesaj attı. Hoover'ın göğüs pedlerine bir dirsek atıyorum ve yüzükoyun yatan halini kullanarak ayağa kalkıyorum.

Bir inilti çıkarıyor. Etrafımdaki herkes inliyor, antrenmanın bitmesini istiyor ama ben henüz bitirmedim. "Hadi gidelim, sizi pislikler. Daha antrenmanımız bitmedi. Ayağa kalkın. Bir oyun daha."

Herkes sıraya yerleşirken daha fazla homurdanma oluyor ve ben de oyunu başlatıyorum.

Başlıyoruz ve topu çizgiye indirmek sadece bir dakika sürüyor. Savunma bana yaklaşmak için hiçbir şey yapmıyor.

Belki bugün içimde hiç merhamet olmadığını hissedebilirler.

Koşmak, itmek, yumruklamak, tekmelemek, dövüşmek, hepsini yapmak istiyorum. Bu negatif enerjiyi içimden atmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum ama söz verdiğim gibi, o oyundan sonra antrenmanı bitirip soyunma odalarına doğru gidiyorum. *Lanet olası karnavalı kaçırmak istemem.*

Soyunma odasında herkes kötü ruh halimi hissedebiliyor. Hepsini görmezden geliyorum ve pedlerimi çıkarırken neredeyse dolu bir şişe suyu geri atıyorum. Bir takırtıyla yere düştüler.

Terli kıyafetlerimi çıkarmak saniyelerimi alıyor ve sıcak duş başlığının altında dönmek için duşlara giriyorum. Hızlıca yıkanıyorum ve durulanıyorum. Birkaç dakika sonra havluyla çıktığımda, dolabıma geri dönüyorum ve

bankta oturuyorum. Yanağında hâlâ çamur izleri olan Lee'nin bana katılması biraz zaman alıyor.

Beni omuzlarımdan tutup sarsıyor. "Kahretsin adamım, neden sikini dolabına kapatmış gibi görünüyorsun?"

Kaşlarımı çatıyorum ve omuzlarımla onu üzerimden çekiyorum. "Siktir git, Lee. Hiç havamda değilim."

Sadece gülümsüyor, düşünceli seanslarımdan birine girdiğimde alışkın. "Heyecanlanmalısın. Karnaval bu gece. Tüm bekârların dönme dolaba binmek için bir arkadaşına ihtiyacı olacak. Kuku kapmak için mükemmel bir fırsat."

Cevap vermedim. Onun yerine ayağa kalktım ve giyinmek için havlumu çıkardım.

Lee konuşmaya ona katılmışım gibi devam ediyor. "Sebastian'ın geçen gün kütüphanede gördüğü kızı biliyorsun. Sürekli konuştuğun kızı."

"Yani? Bana ne?"

Sözlerimi tartan gözlerini üzerimde hissedebiliyorum. "Neden umursuyorsun ki? Babanın üçümüzle de temasa geçtiğini ve ne pahasına olursa olsun seni Bel'den, Bel'i de senden uzak tutmamızı emrettiğini biliyorsun. Hatta bir ödül bile teklif etti."

Donup kaldım. Yapmaz mı? Aklıma hemen Sebastian'ın son zamanlarda ona her yaklaştığı an geliyor. *O* da yapmazdı. Yapar mıydı?

Karnaval hakkında konuşmaya devam ediyor ve ben dinleme zahmetine bile girmiyorum. Gece bitene kadar ne kadar am ya da sik bulacağını düşünmekten başka bir şey değil.

Odanın diğer tarafındaki çocuklardan birkaçı bugün yedek sahayı kullanmaktan şikayetçi. Bazıları zaten ağırlı oldukları için antrenmandan çıkarılmayı diliyor. Evet. Bu piçler ne kadar şanslı olduklarını bilmiyorlar. Hepimizi yerin dibine sokabilirdim.

Giyindikten sonra spor ayakkabılarımı ve kapüşonumu giyiyorum. Bugün hava ılıktı ama bu gece smaç tankında olacağım için sonrasında bir kapüşonluya ihtiyacım olacak. Tanktaki su ısıtılmış olsa iyi olur, yoksa vardiyam bittikten sonra Sebastian'ı öldüreceğim.

Lee bana bakıyor, kafası eğik. "Dostum, ne oldu? Gerçekten." Cevap vermeyince yaklaştı, sesi alçaktı. "Biraz gergin görünüyorsun."

Dilimin ucunda her şeyi anlatmak var ama anlatmıyorum. Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Sorunlar hakkında konuşmak onları çözmez. Sadece

ve inanın bana, ben tüm sorunlarımın farkındayım. "Bunun için endişelenme."

Alanda bangır bangır çalan müziğe doğru alanı geçerken daha da gerginim. Sinir bozucu ama buna alışsam iyi olacak.

Onu, benim duvar çiçeğimi bir an görebilmek umuduyla kalabalığı tarıyorum ama dağınık topuzlar ya da büyük beden kıyafetler göremiyorum. Hepsi amigo kızlar ve basketbol oyuncularını. Buna şaşırmamalıyım. Karnavalı onun sahnesi olarak kabul etmezdim. Boxerıma kadar soyunuyorum. Lanet olsun, çok soğuk. Yemin ederim, eğer bu etkinlik yüzünden zatürre olursam, birini öldürürüm. Yoldan geçen birkaç kişi bana laf atıyor ama onları görmezden geliyorum.

Sebastian elinde bir pano ile beni karşıladı. "Bir dakika geciktiniz."

"Umurumda mı diye mi soruyorsun?" Ona orta parmağımı çeviriyorum ve kısa seti tırmanıyorum

merdivenlerden inip kışımı su tankının üzerinde duran küçük metal bankın üzerine koydum. "Bu sıcak olsa iyi olur."

"Hayır. Buz gibi olduğundan emin oldum. Hepsi senin için prenses." Sebastian bir pislik gibi gülüyor ve ben dişlerimi sıkarak ayaklarımı suya değdiğinde en kötüsüne hazırlanıyorum. Buz gibi acı yerine sıcaklıkla karşılaşıyorum. *Çok şanslı.*

İnsanlar beni smaç tankında görür görmez yanıma gelmeye başlıyorlar. Sebastian paralarını alıyor ve onlara bir top veriyor. *Bayan. Bayan. Bayan. Bayan. Bayan.* Sebastian tüm işi yaparken ben tek kelime etmeden orada huzur içinde oturuyorum. İnsanlar akın akın girip çıkıyor. Futbolculardan birkaçı beni suya sokma şansını deniyor. Acımasız bir antrenman olduğuna şüphe yok ama kimse beni suya göndermiyor. Kalabalığı taramamak için elimden geleni yapıyorum, onu arıyorum ama bu imkansız. Düşüncelerimi birden fazla şekilde ele geçirmiş durumda ve bunun beni bu kadar güçsüz yapmasından hoşlanmıyorum. Zaman yavaşça akıp gidiyor. Daha fazla laf atılıyor ve bazı amigolar büyük meşin yuvarlaklardan biriyle işaretçiye vurmaya çalışıyor.

Sebastian nezaketle biraz ilerlemelerine izin veriyor ama yine de hiçbirini beni suya göndermiyor.

"Bunu daha ne kadar yapmak zorundayım?" Zaten en az bir saattir burada olduğumu bilerek soruyorum. Yanıt olarak ayağa kalkıp hedefe bir top fırlatıyor ve hedefi kışımın altındaki bankı çökertecek kadar sert vuruyor. Aşağıdaki ılık suya düşüyorum ve bir saniye sonra su tükürerek ve saçlarımı kafa derime doğru süpürerek geri çıkıyorum.

Sonunda biri beni smaçladı ve bir kalabalık oluştu. İnsanlar onu **alkışlıyor** ve Sebastian herkesi tek sıra halinde dizilmeye ve

beklerken ödemelerini topluyor. Etrafımda kahkahalar ve neşe var ama kendimi gülümsemeye ikna edemiyorum. Birkaç kişi daha beni smaçladı. Bir kız ve beyzbol oyuncularından biri. Su ılık ve her smaç beni ısıttığı, tenimdeki soğuğu kestiği için artık aldırmiyorum.

Başka oyunlar var, müzik sesleri ve çalan ziller beni sıkıştırıyor. Karamel elma ve patlamış mısır kokusu burun deliklerimi dolduruyor. Her yıl sonbahar karnavalına ailecek gelirdik. Annem ve ben bir kova patlamış mısırı paylaşıp ve karnavaldaki her oyunu oynarken birlikte sıcak kakao içerdik. Hatta babam da peşimize takılırdı. Çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor. O küçük çocuğun kim olduğunu zar zor hatırlayabiliyorum. Şimdi sahip olduğum tek şey istismar anıları ve babama duyduğum öfke.

Bazı açılardan, sanki annem çoktan ölmüş gibi. Korkunç düşünceleri zihnimin en karanlık köşesine itiyorum.

Sadece bir saat kaldı ve sonra gidip onu bulabilir ve başının belaya girmedüğinden emin olabilirim. Kafamın içinde geriye doğru saymaya başladım.

Bir. İki. Üç. Dört. Beş. Altı. Yedi. Sekiz. Dokuz. On. On bir.
On iki.

Bakışlarım kalabalığın içinde tanıdık bir yüze takıldığında ancak bu kadar ilerleyebiliyorum.

"Hey! Jackie, bir dakika buraya gel!"

Gözlerini bana diyor ve adımlarının ortasında donup kalıyor. İçsel bir savaş veriyor gibi görünüyor, ama sonunda dönüyor ve kabinin yanına doğru ilerliyor.

Üzerine biraz su sıçrattım ve bana kaşlarını çattı. "Oda arkadaşın nerede?"

Tankın yan tarafına yaslanırken gözle görülür şekilde endişeli görünüyor. "Etrafta. Kütüphanede özel ders veriyordu, biliyor musun?"

Biliyordum ama bu kadar endişeli davranması hoşuma gitmiyor. "Ne saklıyorsun, Jackie?" Yumuşak ve alçak bir sesle rica ediyorum.

"Hiçbir şey, elbette. Saklayacak bir şeyim yok."

"Bir bok için yalan söyleyemezsin, bunu biliyorsun değil mi?"

Oflayıp pufluyor ve sonra iç çekiyor. "Evet, biliyorum. Bu işte iyi değilim."

Devam etmesini bekleyerek bir kaşımı kaldırıyorum. Omuzları düşüyor. "Ne olursa olsun, ona bunun kötü bir fikir olduğunu söyledim. Yani... sen sensin... neden başka biriyle çıkmak istesin ki?" Elini ağzına götürüyor, gözleri dehşetle doluyor.

Gözlerimi kırıştırıyorum ve yavaşça yayılan bir öfke dalgası üzerime

öküyor. "Affedersiniz? Sanırım kulağıma su kaçtı çünkü az önce

seni doğru duydum. Başka biriyle çıkmak mı dedin?"

Kimin cesareti olabilir ya da daha iyisi, kim onunla çıkacak kadar aptal olabilir? *Sadece yerin iki metre altına gömülmek isteyen biri.*

Jackie başını sallıyor ve söylememesi gereken başka bir şey söyleyeceğinden korkuyormuş gibi elini ağzının üzerine kapatıyor. Parmaklarının arasından "Ben bir şey söylemedim," diye mırıldanıyor. Onu yakalamak için banktan kayarak suya girmek üzereydim ama geri çekildi ve sonra koşarak uzaklaştı.

Hiçbir şey yapamadan kaçışını izliyorum. "Siktir," diye mırıldanıyorum.

Omuzlarımdaki gerginlik geriliyor ve derimin altındaki uğultu artıyor. Buradan siktir olup gitmem gerekiyor. Jackie şaka yapıyor olsa iyi olur ya da Maybel yanlış iletişim kurmuş olsa iyi olur çünkü... Şu anda öfkemi kaybetmeyi düşünemiyorum bile. Yeni bir grup insan kabine doğru adım atıyor ve ben burnumdan zorla bir nefes çekip geri alıyorum. Sakinleşmenin en kötü örneği bu ama ya kendimi kaybedeceğim ya da vahşi bir hayvana dönüşeceğim. Kendimi rezil etmemeyi tercih ederim... henüz değil. Birazdan Maybel'i bulacağım. Bu boktan gösteri neredeyse bitti.

Kafamdan geri sayıyorum: *on, dokuz, sekiz, yedi, altı, beş, dört, üç, iki, bir...* Tam baştan başlamak üzereydim ki basketbolcu sik kafalılarından biri ayaklarını çizgiye koyarken arkadaşlarıyla şakalaşıyor. Bu sik kafalıyı Maybel'in özel ders verdiği çocuklardan biri olarak tanıdım. Stewart, sanırım. Telefonunda numarasını gördüğüm anda hayatını baştan sona inceledim.

Seb ona üç top uzatıyor. Adam uzun boylu, büyük elleri var ve üç topu da tek elinde kolayca tutuyor. Ona ters ters bakıyorum, keşke acele etse de şu boku yiyebilsem. İlk topu fırlatıyor ve tabii ki ıskalıyor. Bu hareketle birlikte yanında duran küçük gölgeyi fark ediyorum. Kalp atışlarım hızlandı. Damarlarımdaki kan kaynamaya başlıyor.

Tek düşünebildiğim, bana bir şey olmadığını, onun bir arkadaş olduğunu söylemesi. Ha, seni beş farklı şekilde becermek isteyen bir arkadaş. Çözölmeme saniyeler kaldı. Başka tarafa bakmalıyım. İlgimi ya da arzumu hak etmiyor, ama bunu yapacak gücü kendimde bulamıyorum.

Dişlerimi sıkıp ona bakıyorum. Saçlarını açmış, sarı dalgalar göğüslerinin hemen üzerinde bitiyor. Bakışlarımı diktüğimde bir elbise giydiğini fark ediyorum. Dışarısı soğukken lanet olası bir *elbise*. *Asla* izin vermezdim

Bu soğukta lanet bir elbiseyle odasından çıkıyor. Basketbolcunun koluna hafifçe dokunuyor ve içimdeki öfke açığa çıkıyor.

Sesleniyorum. "Hey, Dick. Hedefi vuracak mısın, vurmayacak mısın? Bütün gün burada oturacak vaktim yok."

Kalabalıktan birkaç kişi kıkırdar. Bir top daha atıyor. Yine ıskalıyor.

Bel elini onun kolundan çekiyor ve ben de aradaki mesafeye bakarak omuzlarımı biraz gevşetiyorum. Bunun bir önemi yok. Bu küçük piç her nasılsa düşecek, ama... ona dokunmaması şu anda kendimi ona fırlatmamı engelliyor.

O benim. BENİM.

Dişlerimi sıkıp ona dik dik bakıyorum. "Orada performans göstermekte biraz zorlanıyor musun, Dick? Senin için kızınla ilgilenmemi ister misin?"

Sarsılıyor ve gözleri benimkilerle buluşmak için kocaman açılıyor. Başının ne kadar büyük bir belada olduğunu bildiğinden emin olmak için ona dişlerimi göstererek gülümsüyorum. Bundan daha iyisini biliyor, yine de burada başka bir adamla duruyor, bana ait değilmiş gibi davranıyor. *Onu öpmesine, dokunmasına izin verdi mi?* Eğer öyleyse, onun da lanet elleri kırılacak.

Stewart son topu atıyor ve bir kez daha ıskalıyor.

Gülüyorum. "Sorun yok, tatlım. Buraya gel. Dick gerçekten sahneye çıkana kadar seninle ilgileneceğim."

Bana kaşlarını çatıyor ve kollarını göğsünde kavuşturuyor, saçları artık bir hale gibi görünüyor. Parmaklarımı saçlarının arasına sokup sıkıca çekmek ve ağzının ayrılışını izlemek istiyorum. O bana ait ve bu karnavaldan onsuz ayrılmayacağım. Stewart bakışlarını bana doğru gönderirken gülüyor. Sebastian ona üç top daha uzatıyor, ben de esniyorum ve ayağımı sektirerek bekliyorum.

İki kez daha deniyor ve ikisinde de ıskalıyor. Zavallı, bir de kendine basketbolcu mu diyor? Bel yanına yaklaşıyor ve son topunu alıyor. Bir ödülü kabul ediyormuş gibi eğiliyor ve Bel'in yolundan çekiliyor.

Ne yapıyorsun, çiçek...

O kollarını kaldırıp atış hizasına getirirken gözlerimi onunkilere kilitliyorum. Nefes veriyorum ve onu izleyerek 10'dan geriye doğru sayıyorum. *On. Dokuz. Sekiz. Yedi. Altı. Beş. Dört.* Top onun elinden çıkıp hedefe çarpıyor ve beni önce kıcımdan suya gönderiyor. Dudaklarımı çeken gülümsemeyle neredeyse bir galon suyu içime çekiyor ve öksürerek yüzeye çıkıyorum. Yüzeye ulaştığımda tankın şırıltısını kahkahalar kesiyor ama Bel dışında herkesin güldüğünü fark ediyorum. Onun yerine suçlu bir bakış atıyor.

Stewart'ı takip ediyor, kabinden uzaklaşıp başka bir kabine gidiyor. Böyle bir şey olmayacak.

Tanktan çıkarken "Bu gecelik işim bitti," diye anons ediyorum. Sebastian'ın daha önce benim için sakladığı kuru giysilerden oluşan spor çantasını aldım.

Sebastian, "Dört saattir seni dinliyorum," diye yanıtıyor. "Senin sorunun gibi görünüyor."

Şu anda tek önceliğim Maybel'in yerini öğrenmesini sağlamak. Eğer burada oturup başka bir adam tarafından etrafta dolaştırılmasına izin vereceğimi sanıyorsa, aklını kaçırmış demektir. Kurulanırken ve temiz bir tişört giyerken gözlerimi onun sırtından ayırmıyorum.

"Bu kızın bir kolu var." Aries kalın kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak yürüyor. Ses tonu meraklı olsa da her zamanki somurtkanlığını takınıyor.

Ben ona bir şey söyleyemeden Sebastian tehditkâr bir fısıltıyla araya giriyor: "Kütüphanedeki konuşmamız sana bir şey ifade etmedi mi?"

Kendi yaptığım soyunma kabinine giriyorum, boxer'larımı kuru olanlarla değiştiriyorum, bir gömlek giyiyorum ve bir kot pantolon çekiştiriyorum. Ayaklarımı botlarımın içine sokup soyunma odasından çıkıyorum ve Sebastian'la yüz yüze geliyorum. Yüz ifadesi okunmuyor ama ne düşündüğü umurumda bile değil. En azından şu anda. "Senin fikrin benim için hiçbir şey ifade etmiyor, Seb. O benim ve onunla ne istersem yaparım. Bu konuda beni rahat bırak, yoksa sorunlarımız olacak. En iyi arkadaşlarımdan birisin ama bana ne yapacağımı söyleyemezsin." Ağzım kulağına yakın olacak şekilde eğildim. "Babam başka türlü kalması için sana para ödüyor olsa bile."

Ona cevap verme fırsatı vermiyorum. Zaman zaten boşa harcanıyor. Kabinin ön tarafında Lee, Sebastian'ın yerine bilet dağıtırken aval aval bakanlarla müstehcen yorumlarla dalga geçiyor. Buna bayılıyorlar ve o bu işte benden çok daha iyi. Tedirginlik içimi kaplıyor. Kalabalığı tarıyorum, Bel ve *sevgilisini* arıyorum.

Bel oyun oynamak istiyorsa oynayabiliriz, ama benim adil oynamadığımı ve onu elime geçirdiğimde bunun bedelini cehennemde ödeyeceğini herkesten iyi biliyor olmalı. Onun bana ait olduğunu açıkça belirttiğimi sanıyordum, ama sanırım aksini göstermek için sert bir şey yapmam gerekecek.

"Aries! Lee! Beni takip edin."

BÖLÜM 20

BEL

Onu smaçladığım için kendimden bu kadar memnun olmamam gerektiğini BİLİYORUM, ama topu kaptığımda yüzündeki sırıtma beni çok kızdırdı. Her zamanki gibi beni hafife almıştı.

Tanktan çıkıp gönüllü görevinden ayrıldığında bunu bana ödetecek ama şimdilik kendimi biraz kazanmış gibi hissediyorum. Ve hem hayatta hem de Drew'a karşı kazanmaya *gerçekten* ihtiyacım var.

Bir yanımda beni korkmuş küçük bir tavşan olarak gördüğünü ve benimle uğraşmaya devam etmesinin tek sebebinin bu olduğunu düşünüyor. Belki de bu doğrudur. *Senin bana ait olduğun* dışında hiçbir şey söylemediği kesin, bu yüzden kafasından neler geçiyor bilmiyorum.

Belki de budur. Beyin sarsıntısı geçirdi ve kafası tekrar düzeldikten sonra bu takıntısı geçecek gibi görünüyor. Her iki durumda da onu smaçlamamdan hoşlanmayacaktır, bu yüzden aramıza olabildiğince mesafe koymak istiyorum.

Stewart'a dönüp bir su tabancası oyununu gösteriyorum. "Bunu denemek ister misin?"

Kaşlarını çatıyor, beni bir aşağı bir yukarı süzüyor, sonra gülümseyerek başını eğiyor. "Tabii, evet, deneyelim."

Oyun operatörüne biraz para veriyor ve silahların önündeki taburelere yerleşiyoruz. Zil çalıyor ve tetiği çekiyorum, suyun yavaş yavaş çıkmasını izliyorum. *Acele et, acele et.* İçimden konuşuyorum, heyecanım karnımda yükseliyor.

"Nooooo!!!!" Önce Stewart'ın bowling lobutu devrildiğinde gıcırdayorum. Sırıtarak bana dönüyor ve uzun zamandır ilk kez ben de ona gülümseyerek karşılık veriyorum.

Aynı gün içinde nasıl hem daha iyi hem de daha kötü hissedebilirsiniz?

"Bir tur daha yapmak ister misin?" diye soruyor.

Başımı salladım. "Hayır, etrafta dolaşalım ve başka neler olduğuna bakalım."

"Evet, tabii. Hadi gidelim." Bana elini uzatıyor, ben de tutuyorum ve beni tabureden kaldırmasına izin veriyorum. Yumuşak ve sıcak ve elini kısa bir süre için bile olsa tutmak bana yanlış bir şey yapıyormuşum gibi hissettiriyor. Sanki Drew'u aldatıyormuşum gibi, ki hiçbir şey olmadığımıza göre bu imkânsız.

Yine de fark etmez. Bedenim beynimin söylediklerini kabul etmeyi reddediyor ve elini hemen bırakıyorum. Küçük dükkânları ve yiyecek stantlarını seyrederek biraz dolaşıyoruz. Bir süre sonra vücudu benimkine yaklaşıyor ve çok geçmeden bir kolunu belime dolayarak beni kendisine yakın tutuyor. Kalabalığın içinde bize kolayca rehberlik ediyor ve kendime sadece beni koruduğunu söylüyorum ama eli yavaşça aşağıya doğru kaymaya başladığında bu konuda garip hissediyorum. Bunun nereye gittiğini sevdiğimi sanmıyorum.

Aramıza biraz mesafe koyma ihtiyacı duyarak ellerinden kurtuluyorum. "Bir şeyler içmek ister misin?"

Bana rahat bir gülümseme veriyor. "Elbette, bebeğim."

Nasıl oluyor da onun bana *bebek* demesinden, Drew'un bana *şebboy* demesinden nefret ettiğimden daha çok nefret ediyorum?

Bina kalabalığını yarararak bir bira çadırına doğru ilerledik. Jackie'nin üniversitenin sorumluluk nedeniyle satılan ürün sayısını sınırlamasından şikayet ettiğini hatırlıyorum ama tahtaya zımbalanmış ev yapımı el ilanından bira, soda ve su varmış gibi görünüyor.

"Size ne ikram edebilirim?" Amigo üniforması giymiş uzun bacaklı bir sarışın bizi selamlıyor. Gözleri ikimiz arasında gidip gelirken parıldıyor.

"İki bira lütfen," diyor Stewart, ses tonu beyefendi gibi.

İçeri girmek için kimliklerimizi göstermemize bile gerek yoktu, çünkü bunu yapmak zorundaydık. Yirmi bir yaşından büyük herkese bu parlak yeşil bileklik veriliyordu. Bu da üniversitenin reşit olmayanların içki içmesini engellemeye çalışmasının bir başka yolu. Çabalarını takdir etsem de, karnaval sorunlarının en küçüğü. Amigo kız fiçidan doldurduğu iki kırmızı Solo bardağı bize getiriyor. Stewart ona parasını ödüyor ve cüzdanını cebine geri koyuyor. Ödeme yapan diğer müşterilerin önünden çekilmek için yana doğru ilerliyor. Bir an için birbirimizden ayrıldık ve biri

beni kollarımdan tutarak etrafımda döndürdü. Panik

yüzeye çıkıyor ve karşımda tanıdık bir yüz gördüğümde buharlaşıyor.

Omzumun üzerinden anlamlı bir bakış atarken Jack'in yüzü aydınlık ve gülümsüyor. "Aman Tanrım, şu sosyalliğine bak. Seninle çok gurur duyuyorum."

Gülüyorum. "Merak etme. Dokuza kadar kesinlikle yatakta olmayı planlıyorum."

Kaşlarını bana doğru sallıyor, ben de tekrar gülüyorum ve ellerini savuşturuyorum. "Yalnız." Sesimi alçaltıyorum. "Dokuza kadar yatakta olmayı planlıyorum, yalnız."

Komplo kuruyormuşuz gibi yaklaşıyor. "Yalnız kalmak zorunda olduğunu kim söyledi? Sadece kapıya bir çorap koy."

"İnsanlar beyaz tahtalarına 'brb seks yapıyorum' yazabilecekken ve insanlar onları rahat bırakacakken hala bunu yapmaya ihtiyaç duyuyorlar mı? Daha da iyisi, bir dahaki sefere süitimizde seks yapmak istediğimde sana mesaj atarım."

Stewart'ı göz ucuyla fark ediyorum. Uzun bacaklarıyla aramızdaki kısa mesafeyi kaplayarak ilerliyor.

Jackie gülüyor. "Sürecin neresinde olduğunuzu görebilmem için görsel yardımcılar da göndermek isterseniz, buna hayır demem."

Gözlerimi deviriyorum ve konuyu değiştirmemiz gerektiğine karar veriyorum. "Stewart, bu benim arkadaşım ve oda arkadaşım Jackie, ya da ben ona Jack diyorum."

Elindeki birayla ona gülümsüyor ve omuz silkiyor. "N'aber Jack?"

"Pek bir şey yok. Gidip biraz patlamış mısır alacağım ve bir sonraki fetihime onu yedireceğim." Jackie şaka yapıyor ya da en azından şaka yaptığını umuyorum. Birçok yönden farklı biri.

Stewart gülüyor ama zoraki olduğunu söyleyebilirim. O da karşılığında gülümsüyor ama onunki gözlerine ulaşmıyor. "Her neyse, gecenin tadını çıkarmanız için sizi yalnız bırakayım. Bir futbolcunun bana kaşlarını çattığını görüyorum, bu da beni istediği anlamına geliyor."

"Tamam, iyi eğlenceler ve dikkatli ol," diye bağıriyorum arkasından sanki annesiymişim gibi.

Kız duyma mesafesinden çıkar çıkmaz yanıma doğru eğildi. "O... ilginç biri."

"Biraz farklı, evet, ama harika bir arkadaş. Dürüst olmak gerekirse en iyilerden biri."

Başını sallıyor ve az önce elinde bıraktığım birayı bana uzatıyor. Soğuk Solo bardağı kapıyorum ve aramızda bir bariyermiş gibi göğsüme bastırıyorum. "Hadi yoldan çekilelim ve şuradaki banklara oturalım."

Güzel bir sonbahar akşamı, güneş yavaşça batıyor, gökyüzünü bir dizi turuncu ve kırmızıya boyuyor. Omurgamda soğuk bir ürperti dalgalanıyor. Belki de onun yerine sıcak çikolata almalıydım. Karnavalın kenarına doğru ilerliyoruz ve bir banka ulaştığımızda üzerimize garip bir sessizlik çöküyor.

Ne hakkında konuşuyoruz ki? Tek ortak noktamız özel ders vermek. Bana neden çıkma teklif ettiğini bile bilmiyorum. Ama neden kabul ettiğimi biliyorum. Drew'un ona ait olmadığını anlamasını istedim. Tamam, belki onu biraz kıskandırır ve bu süreçte yeni özel ders müşterileri kazanırdım. Ama şimdi, biraz kayboldum. Randevular ve ilişkiler, genel olarak, benim ilgi alanımın dışında. Daha önce hissettiğim heyecan yerini endişeye bırakıyor. Sanırım söyleyecek bir şeyim yoksa bir içki almalıyım. Belki bundan sonra beni tanıştırır da özel ders saatlerini ayarlamaya başlayabilirim. Takvimim çoktan telefonuma yüklendi ve gitmeye hazır.

Bardağı dudaklarıma götürüyorum, büyük bir yudum almak niyetiyle, bana bir şey, herhangi bir şey hakkında konuşma cesareti vermesini umarak. Ama bu asla gerçekleşmiyor çünkü ağzım buz tutmuş plastiğe değdiği anda biri bardağı elimden kapıyor. Soğuk bira bardağın içinden ve kenarından akarak elimi ve bileğimi ıslatıyor.

Ne oluyor be? Fazla sıvıdan kurtulmak için elimi silkeliyor, sonra da elbisemin kenarına siliyorum. İçkimi alanın kim olduğunu görmek için başımı kaldırdığımda midem ayaklarıma kadar iniyor. *Drew.*

"Ne oluyor lan?" Stewart homurdanarak aramıza giriyor ve beni ondan koruyor.

Ya inanılmaz cesur ya da aptal... Bu durumda paramı nereye yatıracağımı biliyorum. Drew öfkeli görünüyor, koyu renk saçları daldırma tankından dolayı hâlâ nemli ve tellerini yüzünden uzak tutmak için geriye doğru taranmış. Bir an için onu içime çekiyorum: o bir kâbus, bir yıkım ve öfke tablosu. O koyu zümrüt gözleri manik, göz bebekleri büyümüş, yontulmuş çenesi o kadar sıkı sıkılmış ki, hala dişleri olsa şaşırdım. Güzelliği bir anlığına gözlerimi kamaştırıyor ve sonra gerçeklik tekrar üzerime çöküyor.

"İçkimi geri alabilir miyim lütfen?" Kızgın olduğunu ve öfkesine öfkeyle karşılık vermenin sadece ateşi alevlendireceğini bildiğim için nazik olmaya çalışıyorum.

Geçen gün söylediği keskin sözler aklımdan geçiyor ve onları kendime olan güvenimi pekiştirmek için kullanıyorum. Benden hoşlanmadığını, onun için bir oyundan başka bir şey olmadığını iddia ediyor. Buraya gelmemin ana sebebi

ona ait olmadığımı kanıtlamaktı. Ne kadar aksini talep etse ve iddia etse de ona ait değilim.

İki iri yarı arkadaşı etrafımızı sararken başını eğiyor. Öfke dolu enerjisi şu anda Drew'unkiyle eşleşen biri sağa dönüyor ve diğeri, etrafta pek görmediğim, hatta adını bile bilmediğim, sola dönüyor.

Drew, Stewart'ı işaret ediyor. "Aries, buraya gel lütfen." *Aries o zaman.*

Tanımadığım adam arkamızdan dolanıyor ve Stewart, Aries'in tam arkasında kalmasını engellemek için yer değiştiriyor. "Ne istiyorsun lan sen?"

"Drew, lütfen bunu özel bir yerde konuşabilir miyiz?" Denedim.

Gözlerini Stewart'tan ayırmıyor ve her nefes alışında burun delikleri açılıyor. Eminim beni görmüyordur bile. İleri doğru bir adım atmak için hamle yapıyorum ama bir kol belimi sararak beni geriye doğru çekiyor. Sert bir göğse çarpıyorum ve hemen mücadele etmeye başlıyorum. İşe yaramıyor, beni tutan adam benim iki katımken olmaz. Lee, sanırım adı.

"Sakin ol. En iyi kısmı kaçırmak istemezsin."

"Sen neden bahsediyorsun?" Soruyorum ama gözlerimi Drew ve Stewart'tan ayırmıyorum.

Drew onu yumruklayacakmış gibi öne çıkıyor ve elindeki birayı tokatlıyor, sonra da benimkini avucunun içine itiyor. "Susadın mı, Dickface? Al, bir içki iç."

Sözlerinde tehditten başka bir şey yok ve yutkunuyorum, bu da bana sırtıma yaslandığını hissettiğim Lee'den bir kıkırdama kazandırıyor. Sanırım beni sadece yerinde tuttuğu için rahatlamalıyım. Ellerini gezdirmek yok... Belli ki Drew'la tanışmış.

"Mantıklı olalım. Konuşabilir miyiz? O hiçbir şey yapmadı ve senin de başını belaya sokacak bir şey yapmanı istemiyorum."

Kimi kandırıyorum ben? Kimse bu elit pisliklere dokunamaz.

Drew bana doğru bakmıyor bile ama gözlerini Stewart'a dikeyyor. "Mantıklı mı? Bunun mantıksız olduğunu düşünüyorsan, bir bok görmemişsin demektir. Peki ya sorun? Endişeli değilim. Azıcık bile değil. Bu salak kalan son beyin hücrelerinden en az birini kullanırsa, bundan kimseye bahsetmez."

Stewart'ın boynundan yüzüne doğru kırmızı bir kızarıklık yayılır. "Senin derdin ne dostum? O senin kız arkadaşın değil."

"Kim söyledi bunu? Bunun bir önemi yok. Ona ben sahip çıktım ve bu senin işe yaramaz bir pislik olduğun gerçeğini kesinlikle mazur göstermez.

Özellikle de az önce yaptığına tanık olduğum şeyden sonra."

"Sen neden bahsediyorsun? O ne yaptı?" Lee'nin pençesinde çırpınıyorum.

"Sakin ol, Bel. Ona ulaşıyor. Sadece bekle," diye fısıldıyor Lee kulağıma.

Sıcak nefesinin kulağımın hassas derisinde gezinmemesi için başımı dikkatlice başka yöne eğiyorum. İçimden bir ses bir müşterimi kaybetmek üzere olduğumu söylüyor. Uzun bir iç çekiyorum, omuzlarım çöküyor.

Drew neredeyse homurdanana kadar adamlar göğüs göğüse durur: "İç şunu.

Şimdi."

Stewart içkiyi Drew'un suratına fırlatacakmış gibi elini hareket ettiriyor ama Drew onu bileğinden yakalıyor ve çok az bir çabayla onu orada tutuyor. Kalabalık karnavalın bu kadar uzakta ve karanlık hızla yaklaşırken, kimse bizi gerçekten göremiyor ya da duyamıyor, bu yüzden yardım edecek birinin dikkatini çekmek mümkün olmayacak.

"İç şunu," diye emrediyor Aries Stewart'ın arkasından. "Yoksa biz sana içiririz

o."

Ses tonunda Drew'un ki kadar tehdit var. Bundan hoşlanmadım.

Hem de hiç.

"Biranın nesi bu kadar önemli? İçmek istemiyorsa, içmek zorunda değil," diye araya giriyorum.

Stewart'ın gözleri panikle dolar ve kaçmaya çalışır, ancak Aries onu omuzlarından yakalar ve göğsüne yaslar. Drew birayı kapıyor, Stewart'ın burnunu tutuyor, sıkıştırıyor ve içkiyi ağzına boşaltıyor.

Tüm vücudum titriyor. "Ne oluyor lan? Bunu neden yaptın?"

Stewart boğuluyormuş gibi bir ses çıkarıyor ve tek yapabildiğim bağırarak oluyor. "Ona yardım edin! Boğuluyor." Ne Drew ne de Aries ona yardım etmek için herhangi bir girişimde bulunmuyor. Bunun yerine onu bırakıyorlar ve dizlerinin üzerine düşmesini, gömleğinin birayla ıslanmasını izliyorlar.

Yan tarafına dönerek öksürmeye başlıyor ve ciğerlerine hırıltılı bir nefes çektiğini duyuyorum. İçimi bir rahatlama kaplıyor ama Drew onun önünde çömelince bu rahatlama kısa sürüyor. Burada durup neye bulaştığı hakkında hiçbir fikri olmayan birine zorbalık etmesini izleyemem. Bana dokunmuş ya da çıkma teklif etmiş kimin umurunda? Zaten bir şey olmuş gibi değil.

Lee'nin elinden kurtulmaya çalışıyorum ama olmuyor. Artık neredeyse morarmış olan kavrayışını daha da sıkılaştırıyor. "Bırak beni!"

"Bekle," diye ısrar ediyor, sesi daha yumuşak, daha nazik, sanki küçük bir hayvanı kandırıyormuş gibi.

Taşaklarına tekme atmama iki saniye kalmıştı ki Aries ayağa kalktı ve işaret parmağıyla başparmağı arasında bir poşet tuttu. "Acaba etkisini göstermesi ne kadar sürer? Hiç kullanmak zorunda kalmadığıma eminim. Ne diyorsun, Stew? Kendi adını bile hatırlayamaman ne kadar sürer?"

Aries ve Stewart arasında bir ileri bir geri bakıyorum, çantaya bakıyorum, ne gördüğümü şaşıyorum. Stewart kendini ayağa kaldırırken bazı küfürler duyuldu. Drew onun üzerinde yükselmeden bir santim bile hareket etmesine izin vermiyor.

"Sadece kız arkadaşımı kaçırmakla kalmıyor, onu uyuşturmaya da çalışıyorsun. *Hayır*. Ona bakma, onunla konuşma ve alamayacağın özel dersin parasını ödemeye devam edeceğinden emin ol, yoksa seni bulurum ve sana söz veriyorum, polisleri aramayacağım. Okulla konuşmayacağım. Seninle nasıl ilgilenilmesi gerekiyorsa öyle ilgileneceğim. Ölü olarak. Yerin iki metre dibinde."

Erteleme yok. Vermek yok. Söylediği her kelime soğuk ve sert çelikten başka bir şey yok. Olabileceklerin gerçekliği bana baskı yapıyor. Benimle gerçekten çıkmak isteyebileceğini düşünmek benim için çok mu fazlaydı? Beni uyuşturmak ve benimle seks yapmak değil? Gözlerimden hızla akan yaşları geri kırıyorum. Anlamıştım. Davetini kabul ederken dürüst değildim ama niyeti beni incitmekti.

Drew bana bakmadan arkadaşına işaret ediyor. Lee beni tutmayı bıraktığında utanç içimi kaplıyor. Tenim hassaslaşıyor ve kollarımı ovuşturup rahatsızlığımı belli etmemeye çalışıyorum. Bu adamlarla köpekbalıklarına kan vermek gibi bir şey bu. Bunun yerine kollarımı kendime sarıyorum ve kemiklerime yerleşen soğuğu görmezden geliyorum.

Ne kadar aptal olabilirim ki? Bunun bir tuzak olduğunu bilmeliydim.

"Seni hemen şimdi öldürmeliyim," diye alay ediyor Drew, vücudu saf bir öfke duvarı. "Kendin için ne söylemen gerekiyor? Başka bir şekilde randevu alamıyor musun?"

"Hayır, yapabilirim. Sadece tüm bu yaygaranın ne hakkında olduğunu görmek istedim." Gözleri vücudumda geziniyor ve benden bir ısırık almaya hazırlanmış gibi dudaklarını yalıyor. Geçen ay kütüphanede bana gösterdiği o yumuşak başlı, nazik beyefendi gitmişti. Hepsi bir yalandı. Bana istediğini yaptırmak için taktığı bir maske. Öfke içimi yakıp kavuruyor ve yumruğumu sıkıp ona doğru bir adım atıyorum.

"Senin iyi bir adam olduğunu düşündüğüme inanamıyorum," diye homurdanıyorum ve yumruğumu geri çekip yanağına indiriyorum.

Acı koluma yayılıyor ve parmak eklemlerim çarpmanın etkisiyle yanıyor ama aldırmıyorum. Ona bir darbe indirmek buna değer. Yana doğru sallanıyor, hem darbeden hem de muhtemelen vücudunda aktif olan ilaçlardan dolayı vücudunun dengesi bozulmuş durumda.

Lee ve Aries öne çıkıp onu kollarının altından tutuyor. Drew beni korur gibi aramıza giriyor ve tüm bu olanlar sırasında ilk kez bana bakıyor. Gözleri sadece hayal kırıklığı ve şaşkınlık olarak tanımlayabileceğim bir ifadeyle parlıyor.

"Onu zindana götürün. Onunla sonra ilgileniriz." Lee ve Aries hep bir ağızdan "Tamamdır," derler.

Stewart'ı sürükleyerek götürdüklerinde Drew'la yalnız kalıyorum, gri uzun kollu Henley'i geniş omuzlarında ıslak noktalar halinde kalmış, sanki beni bulmaya gelmeden önce tamamen kurulanmaya zahmet etmemiş gibi. Birbirimize bakıyoruz, aramızda söylenmemiş şeylerle dolu uzun bir an.

Teşekkür etmeliyim ama kelimeler boğazımda düğümleniyor.

"Söyleyeceğin bir şey var mı?" diye sorar, Stewart'la konuşurkenki soğuk yanık sesine kıyasla şimdi sesi öfke ve ateşle doludur.

Sertçe yutkunuyorum ve yıpranmış botlarıma bakıyorum. "Pek sayılmaz." Oradaki asık suratlı notayı ben bile duyuyorum. *Lanet olsun.* İç çekiyorum. "Böyle bir şey yapacağını düşünmemiştim. İyi birine benziyordu."

Drew beni kolumdan tutup vücuduna yaklaştırıyor, sonra uzanıp diğer eliyle boğazımı dikkatimi çekecek kadar sıkıca sarıyor ama beni korkutacak kadar değil. "Onunla birlikte olmamalıydın bile. Sen bana aitsin."

"Sürekli öyle diyorsun," diye mırıldanıyorum. "Ayrıca kafamı karıştırıyorsun. Onunla konuşurken beni kız arkadaşınmışım gibi gösterdin. Geçen gün de futbol arkadaşının önünde bana öyle dedin. Ama bana her zaman bok gibi davranıyorsun. Ne düşünmem gerekiyor?"

Parmakları sıkıca kavrayacakmış gibi titriyor. "Bunu daha sonra tartışabiliriz. Şu anda daha acil meselelerimiz var. Ayrıca o küçük smaç olayının da peşini bırakacağımı sanma. Gece bitmeden, ceza olarak birkaç delikten yara alacaksın."

Eğiliyor. Artık o kadar yakın ki, ağzı neredeyse benimkinin üzerinde geziniyor. Nemli ten ve nane kokusu sinüslerimi yıkıyor. "Ve belki, *belki*, eğer iyi bir şebboy olursan, seni kullanırken boşalmana izin veririm."

BÖLÜM 21

DREW

İçimi yakıp kavuran kızgın öfkeden kendini kurtarmak için herhangi bir şansı varmış gibi kolunu çekiştiriyor. Kendini böyle bir tehlikeye atmaya nasıl *cüret eder*? Onun iyi bir adam olduğu bahanesine neredeyse homurdanacaktım. Birkaç katmanı sıyrana kadar herkes iyi görünür. Hepsi bir yanılısamadır.

Pazusunu daha sıkı kavıyorum ve onu diğer öğrenci kitlesinin arasından arkamdan sürüklüyorum. Güneş bir saat kadar önce battı ve karanlık daha fazla insanı dışarı çekti.

Elini çektiğinde kısa bir süre duruyorum, dönüyorum, ensesini kavıyorum ve onu kendime doğru çekiyorum. "Direnmeyi ve benimle savaşmayı bırak, yoksa bunu senin için sefil hale getireceğim."

Gözleri kocaman... *Ses tonumdan mı yoksa başka bir şeyden mi?*

Kekeliyor. "Ben sadece... nereye gittiğimizi bilmek istiyorum."

Yüzüne bağırmamak için dişlerimi sıkıyorum ya da daha kötüsü, herkesin önünde onu dizlerinin üstüne çöktürüyorum. Ona karşı sabrım o kadar azalıyor ki, hiç olmayabilir de. İçimde bir savaş sürüyor. Onu gerçekten sahiplenme ve bu okuldaki her salağın onun resmen benim olduğunu bilmesini sağlama içgüdüğü beni tüketmekle tehdit ediyor. İçkisine tecavüz ilacı koyduğu için o herifi öldürme arzusuyla birlikte. Ya oraya varamazsam? Onu yerde bulduğumu hayal edebiliyorum. Zihnimdeki görüntü beni tüketen yangına benzin dökerek alevlendiriyor. "Nereye gittiğimizin bir önemi var mı?"

"Hayır, ama ben... özür dilerim." Onun özrü, eğer buna özür denebilirse, vücudumdaki her hücreyi rahatsız ediyor. Kolundaki tutuşumu sıkılaştırıyorum ve onu kabaca ileri doğru çekiyorum. Yanımda tökezliyor ama ben yavaşlamıyorum. Yapamam, öfkem hala derindeyken olmaz. Dönme dolabın yanındaki sırada durduk. Bir dakikalığına herkesten uzaklaşabileceğim bir yer düşündüğümde aklıma gelen ilk şey buydu. Öfkemi yatıştırmak için bir anlığına oturup nefes alabileceğim bir yer. Neyse ki futbolculardan biri orayı işletiyor. Onu Nash Winthroe olarak tanıdım. Ona el salladım, o da bana başıyla selam verdi. Sırayı tamamen atlamak isterdim ama zaten bir tekerlek dolusu binicisi var.

Belki de bu kötü bir fikirdir.

Bir şeyleri kırmak, fırlatmak, soyunmak ve çığlık atmak istiyorum. O pisliğin ellerini kızın üzerinde görmek, gülümsemek. Benim olana dokunmak. Onları birlikte gördüğüm her saniye sahiplenme ihtiyacı artıyordu. Bu düşünce beni öfkemde daha da derinlere itti, ta ki uzanıp içgüdülerim beni ele geçirene kadar. Onu ensesinden yakaladım. Minik vücudu bana çarptı ve ben de onu daha sıkı kavradım. Hatta onun ve ona aldığı ucuz bira gibi kokuyor. Kahretsin, bu elbiseyi vücudundan sökmek ve sırf kokuyu değiştirmek için ona gömleğimi vermek istiyorum. Onu cezalandırmak istemenin mantıksız ve berbat bir şey olduğunu biliyorum ama Stewart gibi adamlarla benim gibi adamlar arasında büyük bir fark var. Ben Bel'i hiç incitmedim. Ona tecavüz etme niyetiyle hiçbir şey yapmadım. Şüpheli bir rızayı engellemiş olabilir ama ona uyuşturucu vermedim ve her zaman hayır deme seçeneği vardı.

"Drew, dur. Canımı yakıyorsun," diye sızlanıyor ve kaçmaya çalışıyor.

Onun güzel boynunu sıkmak istesem de yapamıyorum. Onu kırma düşüncesi, sıcaklığının tenini terk etmesini izlemek, göğsümdeki soğuk organı ağrıtıyor. Yine de bu yanına kalmasına izin vereceğim anlamına gelmiyor. Birini incitmenin başka yolları da var.

"Kendimi gerçekten katil gibi hissediyorum, çiçek. Bunu mu istiyorsun? Bu yüzden mi bu gece onunla buraya geldin? Beni ne kadar zorlayabileceğini görmek için mi? Onu öldürmemi mi istiyorsun? Beni kıskırtma çünkü bunu sırf bir şeyi kanıtlamak için yaparım." Dişlerimi sıkarak konuşuyorum, kalp şeklindeki yüzüne bakıyorum. Gerçek şu ki, bu onun kaderi olabilir. Yapıp yapmayacağıma henüz karar vermedim.

"Pişman olacağın seçimler yapma ve benim için başkasının kanını dökme. Ben başka birinin hayatına değmem." Buna ve çok daha fazlasına değer olduğunu nasıl göremiyor? Bu Av ile başlamış olabilir ama

Onu avım olarak kabul ettiğim andan itibaren, o benimdi. Adamın bilmemesi önemli değil çünkü *kadın* biliyordu. O pislige yaptığım şey, onun eylemlerinin doğrudan bir sonucuydu.

Tekerlek birkaç kez daha döndükten sonra Nash yavaşlıyor ve müşterileri teker teker arabadan indiriyor. Sonsuza kadar sürüyor, ama yükleme zamanı geldiğinde, buharımın bir kısmı dağıldı. Bel'i merdivenlerden yukarı sürüklüyorum ve arabaya itiyorum.

Elimden kurtulur kurtulmaz koşarak uzaklaşıyor, aramıza koyabildiği kadar mesafe koyuyor ki bu mesafe küçük kapsülün boyutu düşünüldüğünde pek de fazla değil. Yuvarlak ve en az dört kişinin oturabileceği kadar büyük. Bank koltuğuna oturuyorum ve çıplak kalçasından tutarak onu boşluğa doğru çekiyorum. Bana bakıyor ve küçük bir korku görüyorum ama yüzeyin altında başka bir şey var. Ahlaksız ve karanlık bir şey, benimle konuşan bir şey.

"O güzel yeşil gözlerinde gördüğüm sadece korku mu, yoksa başka bir şey mi var? Yaptığım şey seni tahrik ediyor mu?"

"Her şey seks değildir."

Tekerlek tekrar hareket eder. "Hayır, haklısın. Her şey seksle ilgili değil, ama sana karşı tercih ettiğim silah bu oluyor. Söyle bakalım çiçek, sen de benim kadar ahlaksız mısın? Çünkü her ne kadar korkmuş görünsen de, içimden bir ses senin biraz meraklı ve şiddetten çok tahrik olduğunu söylüyor."

"Şiddet beni tahrik etmiyor. Sen psikopatsın, Drew."

Gülüyorum. "Teşekkürler, Doktor," diye alay ediyorum, "ama bana bilmediğim bir şey söylemiyorsun ve belki şiddet seni tahrik etmiyor, ama alınma düşüncesi ediyor, benim merhametime kalmış olmanın çaresizliği. Sen durmam için yalvarırken, durmayacağımı bile bile sana istediğimi yapacağım düşüncesi." Parmaklarımı kalçalarının arasına sokuyorum ve dudaklarından en küçük bir inilti süzülüyor. Bir şey söylemesine gerek yok. Ben zaten gerçeği biliyorum. "İtiraf edemeyecek kadar utanıyorsan sorun değil. Seni yargılamayacağım. Bu bizim küçük sırrımız bile olabilir." Bacaklarını birbirinden ayırıyorum. "Çıktığın o saçma sapan randevuyu konuşmanın zamanı geldi ve bana karşı dürüst olmanı istiyorum. Aksi takdirde, bu senin için kötü olabilir."

Sertçe yutkunuyor, boğazı çalışıyor. "Düşündüğün gibi değil..."

"Gerçekten mi? Ben ne düşünüyorum? Şimdi aklımı okuyabiliyor musun? Bana ait olduğunu bildiğin halde başka bir adamla çıkmak mı? Beni arkadaşlarımdan ve takım arkadaşlarımdan önünde küçük düşürdüğünü mü? Söyle bana *Maybel*, ne düşünmem gerekiyor?"

Dudakları aralanıyor ve konuşuyor ama ben başımı sallıyorum. Dudaklarından başka bir acınası mazeret daha duymak zorunda kalırsam, konuşmaktan başka bir işe yarayacak bir şey bulacağım.

"Hayır, sessiz olmayacağım." Küçümsüyor ve sonra kaşlarını çatıyor. "Onunla gittim çünkü sana kızgındım. Tek yaptığın almak ve asla geri bir şey vermemek. Ve evet, sanırım seni biraz kıskandırmak istedim. Bacaklarımı açıp oturarak seni beklememi bekliyorsun. Ben o kız değilim." Gözleri şimdi kucağında duran ellerine kaydı.

Gözlerimi kısıyorum. "Vay canına. Bu aptal karnavalda bir saat dolaşmakla iyi bir ajanda yapmışsın. Hırslısın, çiçek. Kıskanacağımı mı sandın?"

"Evet." İç çekiyor.

Beni kıskandırdı mı? Evet. Orada amacına ulaştı, ama aynı zamanda kendine de değerli bir ders verdi.

"Sana dokunmasına izin verdin mi?"

Başını iki yana sallar. "Ona izin vermedim. O sadece her erkeğin randevuda yaptığı şeyi yapıyordu."

Bu ifade beni kıpkırmızı yaptı ve kendimi ona doğru fırlatmamak için dişlerimi sıktım. "Bunun bir önemi yok. Baştan sana teklif etmemeliydi, etse bile sen kabul etmemeliydin. Onunla işim bittiğinde, kampüste bir hayalet bile olmayacak."

Elini neredeyse sinirli bir şekilde elbisesinin kumaşına doluyor.

"Buna söyleyecek bir şeyin yok mu?" Soruyorum.

Arabanın karşısından duyabileceğim kadar yüksek sesle iç geçiriyor. "Benden ne istiyorsun?"

Asıl soru bu, değil mi?

Onu bir çıkış yolu olarak mı kullanıyorum? Muhtemelen. Şimdiye kadar karşılaştıklarımın farklı bir meydan okuma mı? Ayrıca evet. Ama bence bu ikisinden de daha derinlere iniyor. Yıllarca herkesin istediğini ve beklediğini yaptıktan sonra nihayet kendim için bir şeyler yapıyorum. Belki de bu yüzden Maybel'e bu kadar sert davranıyorum. Benim için mükemmel olması gerekiyor ve onunla işim bittiğinde de öyle olacak.

"Görünüşe göre istediğini aldın, ya da yanılmıyorsam bundan daha fazlasını, çünkü şimdi hem kıskanç hem de kızgın bir duygu seli içindeyim. Suçlaman gereken tek kişi kendinsin. Söyle bakalım, bunu nasıl düzeltmeyi planlıyorsun?"

Sakin ses tonum karşısında gözleri fal taşı gibi açıldı. İçimde sakinlikten başka bir şey yok, daha çok fırtına öncesi sessizlik gibiyim. Bir an geçip de cevap vermediğinde ya da hareket etmediğinde, bunu cevabım olarak kabul ediyorum.

"Buraya gel." Arabanın zeminine doğru işaret ediyorum.

"Lütfen, Drew," diye yalvarıyor ama gözlerinin kenarlarından yaşlar süzülürken yalvarışının beni daha da tahrik ettiğinin farkında değil.

Başımı sallıyorum, kıpırdamayınca tekrarlıyorum ve ona ikinci bir şans veriyorum. "Buraya gel, hemen!" Patlamış mısır kokusunun ve hoparlörlerden yeni başlayan müziğin aramıza girdiği uzun bir an var. Tüm vücudu titriyor ve tüyleri diken diken oluyor. "Sana bir daha söylemeyeceğim. Bir sonraki hamlem seni kendi ellerimle diz çöktürmek olacak ve söz konusu sen olduğunda, şu anki kadar kızgın olduğumda yapabileceklerimden sorumlu olamam."

İzliyorum, sabırsızlıkla seçimini bekliyorum. Tekerleğin kenarından dışarı bakıyor. Tepede durduk ve gidebileceği hiçbir yer olmadığını biliyor. Kaçabileceği hiçbir yer yok. Onu ilk yakaladığımda olduğu gibi kapana kısılmış durumda. Ona sadece bir saniye daha veriyorum. Tam ileri atılmak üzereyken banktan kayarak iniyor ve elbisesini dizlerinin altına katlayıp önümde yere düşüyor. Bacaklarımı açtım ve bir elimi saçlarına sokarak onu öne doğru sürükledim.

"Ne yapmamı istiyorsun?" Yalvaran gözleri ve sarı saç halesiyle lanet bir melek gibi görünüyor. Yapmak üzere olduğum şey için neredeyse kötü hissediyorum. *Neredeyse*. Başparmağımı yavaşça dolgun pembe alt dudağının üzerinde gezdiriyorum, sonra sertçe bastırarak ağzını açmaya zorluyorum.

"Kendini hazırla, çiçek. Yüzünü sikeceğim ve nazik olmayacağım."

Gözlerinde korku ve heyecan parıldıyor. "Ya hayır dersem? Burada oturup geri dönene kadar bekleyebilirim, sonra da inip gidebilirim."

Umurumda değilmiş gibi omuz silkiyorum. Sanki bunu yapmasına gerçekten izin verecekmişim gibi. "Yapabilirsin... elbette, ama ben içine girmeden bu yolculuktan çıkamazsın. Ve herkes seni domalmış, sikimi daracak amının içinde pompalarken gördüğünde daha iyi bir gösteri olacak."

Gözleri kısılıyor ve bana inançsızlıkla bakıyor. "Yapmazsın..."

"Kesinlikle isterdim ve bunu sen de biliyorsun. Ya da belki de Beni test etmek ve gerçekten yapıp yapmayacağımı görmek için." Ona dişlerimi gösteriyorum, bir sonraki hamlesini o yapmadan önce tahmin ediyorum.

Beni zorlayıp gerçekten yapıp yapmayacağımı görmek için çok fazla onuru ve kendine saygısı var. Asıl soru şu: Bana izin verir miydi, yoksa benimle savaşırdı mı? Bu düşünce sikimi çelikten daha sert yapıyor. Yavaşça kot pantolonumun düğmesine uzanıyor ve açıyor. Kalçalarımı onun için kaldırıyorum ve kumaşı dizlerime kadar çekmesine izin veriyorum.

"Acele et Bel, yoksa herkesin senin amını çiğ çiğ yememi izlemesini mi istiyorsun?" Alay ediyorum.

Sikim serbest kalıyor ve gözle görülür bir şekilde yutkunurken boğazının hareket edişini izliyorum. Sikimi her gördüğünde yüzünü izlemekten asla bıkmayacağım bir manzara. O kadar masum ve kırılgan ki. Onu kirletmek ve isteğime boyun eğdirmek için sabırsızlanıyorum.

"Tik tak."

Burnunu bana doğru kırıştırıyor ve yaklaşıyor. Öne doğru eğilerek dudaklarını yalıyor ve mantar şeklindeki kalın başın üzerine kapatırken dudaklarını ayırıyor. Zevkli bir iç çekiyorum ve onun sıcak, ıslak ağzı mükemmel bir dikkat dağıtıcı oluyor. Kapüşonlu gözlerle, eliyle sikimin tabanında daireler çizmesini ve beni sarsmasını izliyorum, bir yandan da ağzına alabildiği kadar alabilmek için elinden geleni yapıyor.

Mücadele ediyor ama bu muhteşem bir manzara ve sırf güzel yeşil gözlerinin yaşlarla dolduğunu görebilmek için kalçalarımı kaldırıp boğazının arkasına dokunmak istiyorum.

*Hayır, cazip
değil.*

Gidiyorum.

Tek bir parmağımla çenesini yukarı kaldırıyorum, böylece beni derinlemesine emerken gözlerini görebiliyorum. Sonra ileri doğru itmeyi seçiyorum ve sikim boğazının arkasına sürtündüğünde gırtlaktan bir inilti çıkarıyorum. Gözyaşları hemen gözlerine doluyor ve gözlerini kırpıtığında yanaklarından aşağı süzülüyorlar.

"Siktir." Homurdanıyorum ve tekrar yapıyorum. Başka tarafa bakmaya çalışıyor ama onu durduruyorum, parmaklarım saçlarına batıyor ve onu yerinde tutuyor. Onu görmeye ihtiyacım var, ama her şeyden çok onun beni görmesine ihtiyacım var. "Hayır, bana bakmaya devam et. Boğazını sikerken gözyaşlarının yanaklarını boyarken ne kadar güzel görüldüğünü görmek istiyorum."

O kocaman yeşil gözleri ıslıl ıslıl parlıyor ve benim bu berbat davranışımı daha da cesaretlendiriyor. Beni boğarken öğürür gibi bir ses çıkarıyor ve ben bundan o kadar memnun oluyorum ki, hava almak için çırpınana, elleri kalçalarımı itene kadar kendimi boğazının arkasında tutuyorum. Yüz

hatlarını dolduran korku dolu pus kanımı kaynatıyor. Onun korkusunu bir bağımlı gibi arzuluyorum.

Bir sonraki vuruş için can atıyor. Birkaç saniye sonra geri çekiliyorum ve işte o zaman tamamen uzaklaşıyor. Gitmesine izin veriyorum çünkü bir sonraki planını görmek istiyorum.

Ağzının kenarından salya akıyor, dudakları şişmiş ve gözleri taze yaşlarla bulanıklaşmış. O kadar güzel ki bunun farkında bile değil. Elinin tersiyle ağzının kenarını silerken pişmanlıkla bana bakıyor. "Bunu bir daha yapmak istemiyorum. Beni boğarak öldüreceğini sandım. Bu konuda hiç tecrübem olmadığını biliyorsun."

"Tamam, eğer sikimde boğulmak istemiyorsan, o zaman ayağa kalk, elbiseni kaldır ve eğil. Onun yerine kıcını alacağım."

Başını çılgınca sallıyor, sarı saçları uçuşuyor. Bana yansıyan korku sahte değil. *Gerçek*. Ona ne istersem yapacağımı biliyor ama aynı zamanda onu gerçekten incitmek istemediğimi de biliyor. Gerçekten. Bu yüzden bu korkunun altında arzu görüyorum, kızgın bir arzu. "Hayır."

"Delik deliktir, çiçek. Ben senin yerine seçmeden sen seç."

Kesik kesik bir nefes alıyor ve kendi kendine konuşuyor gibi görünüyor çünkü bir saniye sonra beni tekrar ağzına alıyor. Gülümsüyorum ve parmaklarımı saçlarına batırıyorum, onu nazikçe okşarken aynı zamanda kalçalarımı kaldırıp yüzünü yavaşça becerirken onu yerinde tutuyorum.

Küçük öğürme sesleri çıkarıyor ve tükürük ağzının köşesinden kotuma damlıyor ama benimle savaşmaya çalışmıyor. Yanaklarından aşağı süzülen gözyaşlarını siliyorum ve daha hızlı ve daha sert itiyorum.

"Çok iyi bir kızsın, sikimi ağzına alıyorsun ve gırtlığını sikheme izin veriyorsun. Ama daha hızlı çalışsan iyi olur. Tekerleğin hareket etmeye başladığını hissedebiliyorum."

O çılgın bakış tekrar beliriyor ve hızını artırıyor, daha sert emerken yanakları çukurlaşıyor. Karnımdaki zevk arttıkça karın kaslarım kasılıyor. *Sik beni*. Yavaş yavaş, canlanmasına neden olan öfke sönüyor ve hissedebildiğim tek şey o ve bana verdiği zevk.

Kendimi ayakta tutmak için karın kaslarımı kullanarak biraz öne eğiliyorum. "Daha hızlı, Bel. Eğer döllerimin boğazının arkasına çarptığını hissetmezsem, hissedene kadar tekrar yapacağız. Seyircimiz olup olmaması umurumda değil."

Tekerlek bir kez yalpalıyor ve onun sıcak, ıslak ağzı çılgınca boyumun üzerinde hareket ederken gülümsüyorum. O hâlâ beni emerken dibe varırsak, varmışız demektir. Onu ne hale getirdiğimi başka kimsenin görmesini istemediğini biliyorum. Ellerimde nasıl işlenebilir bir kile dönüştüğünü.

Sahiplenilmekten bahsediyor, özellikle de artık istediği şeyin bu olduğunu bildiğine göre, ne kadar korkmuş gibi davransa da bir yanı bunu arzuluyor. Beni arzuluyor.

Dili sikimin başının üzerinde gezinirken, ağzı beni emiyor, içimi sıkıyor. Çok sıkı ve sıcak. *Evet, evet. Sikeyim evet. İhtiyacım olan şey buydu.*

Bankta daha da aşağıya batıyorum. "Benim için ıslandın mı, Bel? Kalın sikimi emmek güzel amını ağlatıyor mu?" Beni küçük bir inlemeyle ödüllendiriyor ve yanaklarından aşağıya daha fazla gözyaşı süzülüyor, beraberinde siyah bir rimel çizgisi de taşıyor. Onunla bütün gece devam etmek isterdim ama gerginliğin arttığını hissedebiliyorum. Artık çok yaklaştım, onun için şanslıyım.

Kalçalarımı pistonlayarak kendimi onun ağzının derinliklerine doğru zorluyorum. Her itiş yeterince sert ki, boğazının sıcak kanalından aşağı doğru kıvrılırken küçük miyavlama sesleri çıkarıyor. Tırnakları derime batıyor, delinecek kadar sert ve etime yayılan acı beni daha da tahrik ediyor.

Evet. Daha hızlı. Daha sert.

Tekerlek tekrar hareket ediyor, bedenlerimiz yavaşça sallanıyor ama ben durmuyorum. Kenara çok yakıным. Uzaklaşmak için çabaladığını hissedebiliyorum ve başının arkasına tutunup yüzünü tabanıma bastırarak onu yerinde tutuyorum.

"O kadar hızlı değil. Bizi kimin gördüğü umurumda değil. Bu güzel boğazı döllerimle doldurana kadar durmayacağız, o yüzden devam etsen iyi olur."

Yüksek sesli öğürmesi içimde yankılanıyor ve taşaklarımdaki gerginlik beni patlatmakla tehdit ediyor. "Ağzın mükemmel, şu anda amını sikmeyi dilesem bile."

Hırıltı gibi bir ses çıkarıyor, ama hızlı temposuna devam ediyor ve patlayana kadar beni daha da yükseğe taşımasına izin veriyorum. Yumuşak tellerini yumruklayarak, bir roket gibi patlıyorum ve bir inilti ile sertleşiyorum, serbest bırakmamı boğazından aşağı atıyorum. Hareketleri yavaşlıyor ve onu yerinde tutarak her damlasını aldığından emin oluyorum.

Yüzündeki tiksinti ifadesi beni gülümsetmeye yetiyor ve onu yanağından nazıkçe kavırıyorum. "Seni dizime yatırıp kışına şaplak attırtma bana, Bel. İyi bir kız gibi döllerimi yut." Burnunu kırıştırıyor, yutmakta zorlanıyor ama sonunda yutuyor.

Bitirdiğimde, ağzından tamamen çekiyorum. Ucundan biraz döl sızdığını fark ediyorum ve ona başımı sallıyorum. "Yalayarak çıkarsan iyi olur."

Tek yaptığı bana ters ters bakmak ve dilini hassas tepemde gezdirmek.
İçimde bir ürperti dalgalanıyor. İsteddiği zaman o kadar itaatkâr ki

Bazen de saldırmaya hazır bir kedi yavrusu gibi.

"Aferin kızıma. Pantolonumu yukarı çek, sonra yanıma otur. Seninle işim henüz bitmedi, benim kötü duvar çiçeğim."

Gözleri puslu ve dizlerinin üzerinde tökezlerken yanaklarında bir kızarıklık var, parmakları düğmenin üzerinden kayıyor. Ayağa kalkarken sallanıyor ve sonra yanımdaki yere yığılıyor. Ona bakıyorum. Elbisesi kalçalarının etrafından kırıışmış, saçları karmakarışık ve bukleli. Şu anki görünüşünü seviyorum, kullanılmış ve istismar edilmiş. *Benimki*.

Tohumumdan küçük bir damla ağzının köşesine oturuyor ve ben sertleşiyorum, onu tekrar almak istiyorum. Yanımda sessizce, neredeyse çok sessizce oturuyor ve bu an bana söylediklerini, o randevuya beni kıskandırmak, onu görmemi sağlamak için nasıl gittiğini düşünmek için zaman veriyor. Onu gerçekten görmemi. Sanırım dileği yerine geldi. Çünkü artık biliyorum. Aklındaki her ahlaksız şeyi. Çok iyi sakladığı her şeyi. Bana birçok kez benden nefret ettiğini söylemişti, ama şimdi benden hoşlanmaya başladığı açıkça görülüyor ve kızmalı mıyım yoksa gurur mu duymalıyım bilmiyorum. Daha da kötüsü, benden hoşlanmasının bana ne hissettirdiğini de bilmiyorum.

Elbette ona karşı bir şeyler hissediyorum ama tam olarak ne hissettiğimi bilemiyorum. Başkasının ona sahip olmasını istemem ama kendime de *onun kızı* demem. Benim kız arkadaşım yok. Seks arkadaşım bile yok.

Tekerlek turunu tamamlıyor ve platformda duruyoruz. Ayağa kalkıyorum ve dışarı çıkmadan önce kendimi ayarlıyorum, önce Bel, sonra ben. Yanından geçerken bana gülümseyen Nash'e başımla selam veriyorum. Beklediğim gibi, Bel ölü bir koşuya çıkıyor ve kitlelerin arasında kayboluyor.

Artık daha sakinim ve düşüncelerim daha az kırmızı ve öldürücü, daha iyi seçimler yapabilirim. Avcı olarak, avımı yakalamak için kendimi hazırlıyorum. Belli ki hâlâ öğretilcek bir ders var. Bel'in peşinden kendi hızımda gidiyorum. Yatakhane sine dönmekten başka gidebileceği bir yer yok. Kendini tuzağa düşürüyor ve benden kaçabileceğini sanıyorsa, beni hiç tanımıyor demektir.

Oakmount'un diğer öğrencilerinin arasından omuzlarımla geçerken nefesim bile kesilmedi. Ona yetişmem uzun sürmüyor. Önde kalmasına izin veriyorum ama omzunun üzerinden bakıp beni her gördüğünde gülümsüyorum. Bilmesem, ilk geceki gibi korkmuş, *gerçekten* korkmuş göründüğünü söyledim ve bu benim ruh halime çok uygun. Onu böyle tercih ediyorum, benim küçük çiçeğim.

BÖLÜM 22

BEL

Kalabalık karnavalın içinden geçip diğer tarafa koşarken gecenin soğuk havasını zar zor hissettiğim için şokta olmalıyım. Arabam burada, ama ellerim titrerken ve midem endişeli bir düğümken araba kullanacak durumda değilim. Şu anda o kadar tahrik olmuş durumdayım ki attığım her adımda kalçalarım birbirine sürtünürken neredeyse inleyecektim. Sürtünme beni boşaltmaya yetiyor.

Bunu bu kadar erotik, *bu kadar* heyecan verici bulmamın nesi yanlış? Drew'un bana fantezimi söylemesi durumu daha da kötüleştiriyor. *O nereden biliyor?* Ve eğer o biliyorsa, başkaları da biliyor mu? Her şeyden korkuyordum, birinin bizi göreceğinden, her an daha fazlasını yapabileceğinden korkuyordum ama *ondan* korkmuyordum, korkmam gerekirken korkmuyordum.

Tökezleyerek dikkatimi yeniden yürümeye verdim. *Hay sikeyim.* Dilimde onun tadı varken ve bedenim hiçbir şeyin etrafında kenetlenmemişken, istememem gerektiğini bildiğim bir şeyi arzularken doğru düzgün düşünemiyorum bile. İnsanlar karnavala giderken yanımdan geçip gidiyor ve tek düşünebildiğim pamuk şeker ve patlamış mısır kokusundan, kahkaha ve mutluluk seslerinden uzaklaşmak. Sadece uzaklaşmam gerekiyor. Eve kaçmalıyım. Her şeyle aramıza biraz mesafe koymalıyım.

Bu geceden sonra ne kendime ne de ona aynı gözle bakamayacağım. Bunun olmasına izin verdiğime inanamıyorum. Neden bunu yaptım? Çekip gidebilirdim, çılgılık atabilirdim, *her şeyi* yapabilirdim. Kral olduğu bu dünyada beni zorlamaya çalışabilir, ama etrafı insanlarla çevrili olan günümüz dünyasında bunu başaramayacak. Beni bu şekilde aşağılamasına izin verdiğim için utanıyorum ve bundan hoşlandığım için daha da

utaniyorum.

Nefesimi ve vücudumu daha iyi kavramak için yavaşlıyorum. O sadece hem düşmanlık hem de tahrik açısından sahip olduğum her düğmeye basan bir adam. Kendime burada başka bir şey olmadığını söylemek zorlaşıyor, aramızda karanlık ve uğursuz bir şey büyüyor. İçimdeki en kötü ve en iyi yönleri ortaya çıkarıyor ve ben bundan zevk almak istiyorum. Bana sahip olmasına izin vermek istiyorum. Ondan önce olduğum kişi asla bir erkeği kıskandırmak için kendi yolundan gitmezdi. Asla böyle bir elbise giymezdi. Eski ben yavaş yavaş yontuluyor ve var olduğunu bile bilmediğim bir şey ortaya çıkıyor.

Yürürken, yapmamam gerektiğini bilsem bile arkama bakma riskini alıyorum. Karanlıkta onun yüksek silüetini göremediğim için kurtulmuş gibi görünüyorum ama onu görmemem orada olmadığı anlamına gelmiyor.

Tanrım, ne kadar aptalım.

Vücudumdaki ateşin bir kısmı nihayet sönmeye başladı. Bir şey söylemiş gibi değil. Fiziksel olarak sahip olduğu bir nesne olmam umurunda değil. İşe yaradığını itiraf etmek dışında onu kıskandırmaya çalışmamla ilgili bir şey söylemedi bile. Bahse girerim sadece başkası onun olana dokunduğu için kıskanmıştır, gerçekten önemseydiği için değil - ki gecenin tüm amacı da buydu. Beni bir insan olarak görmesini istiyorum. Onun yerine, en karanlık yanlarımı gördü. İçime kapanıp biraz daha hızlı yürüyorum, soğuk hava ince elbiseme batıyor. Kaldırımlar çoğunlukla boş. Herkes ya geceyi dışarıda geçiriyor ya da çoktan karnavala gitmiş. Bir çift yanımdan geçiyor ve bakışlarımı yere çeviriyorum.

Keşke beynimi onu düşünmekten alıkoyabilsem. Onunla olan bu saçma sıcak-soğuk rutininden bıktım. Onun hangi yönünü göreceğimi hiç bilmiyorum ve bu da bir o kadar sinir bozucu. Kısa bir süre sonra yurtlar göründü ve ben rahatlardım. Merdivenlerden binaya doğru yürüyorum ve içeri girmek için anahtar kartımı kullanıyorum. İçeri girince kendimi biraz daha güvende hissediyorum. En azından biri onu içeri almadığı sürece binaya giremez.

Süite çıkmak sadece birkaç dakika sürer. Jack daha önce karnavaldaydı ve bir futbolcuyla yatmaktan bahsetti ama yarın sabah erkenden laboratuvar dersi olduğunu biliyorum, o yüzden çoktan uyumuş olabilir. Mümkün ama pek olası değil. Jack bir partiyi ya da sosyalleşme fırsatını kaçırarak biri değildir.

Odama vardığımda aklım hâlâ başımdan gitmemişti. O beyzbol topunu fırlatmamın üzerinden saatler geçmiş gibi geliyor ve beni dizlerimin üzerine

Dönme dolap.

Çabucak çapraz çantamı çıkarıp masanın üzerine atıyorum. Sonra ellerimi yıpranmış ucuz tahtaya dayıyorum. Bu ben değilim. Kendimi toparlamalı ve bu konuyu, onu düşünmeyi bırakmalıyım.

Masaya oturuyorum ve parmaklarımı açıyorum, odaklanıyorum. Nefes alıyorum. Bu sadece bir kaçamak. Benimle işi bittiğinde, benden bıktığında geçip gidecek. Tıpkı babamın anneme yaptığı gibi olacak. Güzel küçük zengin çocuklar eninde sonunda beyaz pisliklerden bıkarlar. Dişlerimi sıkıp ayağa kalkıyorum, tuvalet çantamı almak için yatak odama yürümeden önce elbisemin fermuarını açıyorum. Soğuk bir duş hâlâ en iyi fikir gibi geliyor.

Çantamı elime aldıktan sonra süite geri dönüyorum ve rahatlamama yardımcı olacağını umarak telefonumu Bluetooth'a bağlayıp biraz müzik açıyorum.

Oynat tuşuna basıp kulaklıklarımı takmadan önce bir şarkı bulmam biraz zaman alıyor. Gürültü engelleme özelliği çoğu zaman kesiliyor ama şu anda işe yarıyor ve en sevdiğim şarkıcılardan birinin tatlı sesinden başka bir şey duyamıyorum. Okul pazarından bunları almak için harcadığım haftalara değdi.

Şimdiden gerginliğimin azaldığını, kaslarımın yumuşadığını ve kalp atışlarımın yavaşladığını hissedebiliyorum. Müzik bazen bana bunu yapıyor, ya da kütüphanede uzun bir seans. Ama artık kütüphaneye her gittiğimde tek düşündüğüm Drew oluyor.

Kahretsin, bir havluya ihtiyacım var. Süite geri dönüp odama doğru ilerlerken bir el ağzımı kapatıp beni geriye, sert bir göğse doğru çekiyor. Bir saniye sonra ayağa kalkıyorum ve saldırganın bacaklarına tekme atıyorum ama her vuruşum boşa gidiyor.

Bir çığlık boğazımı tıkıyor ve kulaklarım müzikle kalbimin düzensiz atışları arasında çınlıyor. Kulaklıklar kulaklarımdan yuvarlanıyor ve keskin tıkırtılarla yere çarpıyor. Dişler kulağımın altındaki yumuşak noktaya batıyor ve az önce hâlâ hazır olan bedenim daha da ısınıyor.

Zihnimin, vücudumun bana söylediklerine yetişmesi biraz zaman alıyor. Bu o. *Buradaydı*. İçeri girdi ve şimdi beni alacak. Çığlık atıp kaçmalı mıyım yoksa bunun için ona yalvarmalı mıyım, yarattığı bu korkunç acıyı durdurması için ona yalvarmalı mıyım bilmiyorum. Sadece onun yapabileceğini bildiğim bir şekilde beni rahatlatması için.

Ben çırpındıkça dişleri derimi daha da derin kesiyor. Acı omzumu dağlıyor ve çığlığımın sesi, hâlâ yüzümün alt kısmına sıkıca kenetlenmiş olan büyük elinin içine süzülüyor. Beni dişlerinden kurtarıyor ama elinden kurtarmıyor.

"Aferin kızıma," diye kulağıma homurdandı. "Benim için böyle çığlık

at."

Beni odanın ortasındaki masaya doğru çekerken sırtıma sertçe vurduğunu hissedebiliyorum. Tahtanın üzerine karnımın üstüne düştüğümde rahatlıyorum. Tek bir kelime bile mırıldanmadan ağzıma bir şey sokuyor ve köşelerinden içeri girecek kadar sıkıca bağlıyor. Aman *Tanrım*. Ormandaki kovalamaca kesinlikle delice hissettirmişti, ama bu... tamamen başka bir şey.

Kan akıtma ve ona da aynı acıyı hissettirme ihtiyacı beni kuşatıyor. Kollarım hâlâ serbestken çırpınarak ona uzanıyorum ve tırnaklarım çıplak etine battığında, derisinde gezdirmeden önce daha da derine batırıyorum.

Bir tıslama sesi çıkarıyor, vücudunu benimkinin üzerine bastırırken, ellerimi onunkilerin altında sabitlerken, beni sert bir şekilde sabitlerken, kalçaları benimkilerle aynı hizadayken rahatsızlığın tek sesi.

"Bunun bedelini ödeyeceksin, çiçek." Kıkırdıyor, sesi karanlık ve dumanlı.

Bacaklarım titriyor ve uyarılmışlığımın kanıtlarının bacaklarımdan aşağı damladığını hissedebiliyorum.

"Çılgılık atmayı bitirdin mi? Bu senin için yeterli değil, değil mi?"

Elbisem sırtıma kadar itiliyor, külotum iz bırakacağını bildiğim sert bir hareketle yırtılıyor. Ellerini masanın kenarından benimkilere bastırıyor. "Onları orada bırak, yoksa seni bağlar ve bu şekilde bırakırım, o kadar ıslak ve muhtaçsın ki doğru düzgün düşünemiyorsun."

Masaya tutunuyorum ve hislere odaklanmak için gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Nasırlı eli çıplak kıcımlı yumuşatıyor, sonra başparmağı çatlağıma dalıyor, o sıkı kas halkasına ulaşana kadar aşağıya doğru iniyor. Beklediğimden daha nazik bir şekilde, başparmağı içeri kayana kadar deliğe doğru ilerliyor. Bu his tuhaf ve biraz rahatsız edici.

Gıcırđıyorum ve o biraz daha içeri itiyor. "Kıçın daha da sıkı. Yakında seni burada sikeceğim ama bu gece değil. Bunun için amını istiyorum."

Tekrar üzerime eğiliyor. Hareket eden kumaşın yumuşak vızıltısı duyuluyor ve ardından kalın başı şişmiş, ağrıyan etime değiyor. Tüylerim diken diken oluyor ve bana doğru bastırdığında, onu yavaşlatmak için geriye uzanıyorum.

Sonuna kadar bastırdığında hava ciğerlerimi terk ediyor, sert ve hızlı, o kadar acımasız ki kalça kemiklerim masaya saplanıyor. Elleri benimkilere kenetlendi. "Ben ne dedim lan? Kıpırdama."

Konuşmaya çalışıyorum ama ağzımdaki aptal tıkaç yüzünden kelimeler boğuk çıkıyor. Kıpırdandığımda, ellerinden birini tutup yanağıma bastırıyor.

Tahtayı. Damarlarımda kaynayan kızgın öfkeyle tekrar uzanıyorum ve onu bırakması için tırmalıyorum.

"Böyle mi istiyorsun? *Tamam.*"

Çekiliyor ve tekrar içime giriyor. Sıkı kaslarım onun etrafında kenetleniyor ve bu his içimde titreşiyor. Her saniyesi için ondan nefret ederken, bunu istediğim ve buna ihtiyaç duyduğum için göğsümün içinde biriken tüm utanç için neden bu kadar iyi hissettiriyor? Diğer eli saçlarıma dolanıyor ve bir kolunu belime dolayarak beni yukarı çekiyor. Parmaklarını gevşek saçlarımda tutarak beni geriye doğru kıvrıyor, kontrolü elinde tutuyor, beni yönlendiriyor. Aynı anda hem acıtıyor hem de çok iyi hissettiriyor.

"Devam et o zaman, küçük şebboy. Benimle dövüşmek mi istiyorsun? O zaman dövüş benimle."

Kıpırdanıyorum ama bu sadece daha derine inmesine neden oluyor, o kadar derine ki sanki karnıma girmiş gibi hissediyorum. Kollarını tırmalıyorum ve bacaklarımı tekmelemeye çalışıyorum, ama beni kendisine doğru sıkıca çekiyor ve bacaklarım sadece onunkilere dolanmayı başarıyor. Dünya dönmeye başlıyor ve hareket ettiğimizi fark ediyorum, her adımda onu daha derine çekiyorum. Odama girdiğimizde tekrar denemek için ancak zamanım oluyor ve cama çarpılıyorum. Yüzüm cama bulaşıyor, nefesim buğulu bir yay çizerek camı buğulandırıyor.

"Gözlerini aç. Dışarıya bir bak."

Gözlerimi kırıştırıyorum, sözleri kafama dank ediyor. Karanlık pencerenin dışında bir bank ve bir adam var, muhtemelen onun ürkütücü arkadaşlarından biri. Ben daha ne olduğunu anlayamadan Drew çekiliyor ve sertçe geri itiyor. Eşik derime batıyor ve tahta ile arama mesafe koymak için onu tutuyorum.

"Sen denedin. Şimdi sıra bende."

Sonra beni sıkıca kavradığında bana başından beri direndiğini gösterdi. Omurgamı neredeyse acı verecek şekilde büküyor ve sertçe içime giriyor. Hızı acımasız ve sanki içimden kendini sikmeye çalışıyormuş gibi hissettiriyor. Acının altında yoğun bir zevk var, beni daha da yükseğe çıkarıyor. Kısa süre sonra, daha fazlasını isteyerek, daha sert ve daha hızlı bir şekilde ona doğru bastırıyorum. *Neyim var benim böyle?* Bunu istememeliyim, onu istememeliyim, ama istiyorum. O kadar çok istiyorum ki, tek düşündüğüm, tek hissedebildiğim bu. Drew tarafından tüketildim ve kendimi onun ihtiyacında boğulmaktan nasıl kurtaracağımı bilmiyorum.

"İşte iyi bir kız. Onlara kime ait olduğunu göster, pis bir sürtük gibi becerilmekten hoşlandığını tüm dünyaya duyur." *Hay sikeyim.* Küçük bir inilti çıkardım ve kulağıma fısıldamak için eğildi. "Daha fazlasını mı

istiyorsun? Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle. Benim küçük çiçeğim
sikimden daha fazlasını mı istiyor? Yoksa sen mi

O dar kıcını germemi ister misin? Bunu yaparsam ağlayan aminla bana yalvarmaya devam edecek misin?"

"Hayır." Ağzımdaki tıkacın arkasından nefes nefese kaldım. Düzgün bir ön sevişme olmadan kıcımı sikmesi korkusu dehşet verici.

"Emin misin? Bence o daracık küçük kıcın, ben patlayana kadar içine vuran koca sikimle muhteşem görünür. Son bakir deliğini taşaklarımdaki her damla tohumla pompalar ve sonra dışarı sızmasını izlerdim."

Kahretsin, sözleri iğrenç, ama onları istiyorum. Her birini. Beni ne kadar tahrik ettiğini ya da beni orgazma doğru ne kadar ittiğini açıklayamam. Şu anda, onunlayken, beni sertçe becermesini istiyorum. Beni milyonlarca parçaya ayırmasını ve tekrar bir araya getirmesini istiyorum.

İtişleri güçlü ve taşaklarının klitorisime her vuruşunda karnımdaki zevk açığa çıkıyor. İçimden bir inilti kaçıyor ve yanaklarımda yavaşça aşağı kayan soğuk bir şey hissediyorum. *Ağlıyor muyum?*

"Yaptığın o küçük numaradan sonra, sana boşalma fırsatını vermemeliyim, ama şanslısın ki aminin etrafımda kenetlenmesini ve beni daha derine çekmesini hissetmekten zevk alıyorum." Homurdanıyor, hareketleri hızlanıyor. "Şimdi patlamak üzereyim, bu yüzden acele etsen iyi olur. O amcığın sıkılmasını sağla. Sikimin üzerine gel. Her tarafımda kasıldığını hissetmem gerek. Bu amcığın sahibinin kim olduğunu bilmem gerek."

Aman Tanrım. Kendimi yerinde tutan ahşap çerçeveyi sıkıca kavriyorum. Vücudumdaki her kas geriliyor. Çok yaklaştım. Geriye doğru bastırmaya ya da öne doğru kıpırdamaya çalışıyorum, daha fazla sürtünme elde etmek için her şeyi yapıyorum. Buna ihtiyacım var. Bitirmesi için ona ihtiyacım var. Uzun parmakları saçlarımin arasından geçiyor ve boynumu geriye doğru çekerek dudaklarını kulağımın kabuğuna bastırıyor.

"Hadi, çiçek. İyi bir kız ol ve sikime boşal."

Kızıışmış bir köpek gibi nefes nefeseyim, kıcımı ona sürtüyorum. Kalçaları benimkilere karşı titrerken kalçaları dengesizleşiyor. "İşte bu. Siktir, evet. Boşalmak üzereyim. Aminı döllerimle doldurmak üzereyim."

Tanrım, boşalacak. Yine prezervatif takmadan içime boşalacak ve hiçbir şey beni bu düşünce kadar uçuruma itemez. Gözlerimin önünde ışık yanıp sönüyor ve milyonlarca parçaya ayrılıyorum, tıkaça karşı çılgılık atarken tüm vücudum titriyor.

"Çok iyi, çok iyi." Saçlarımin arasında homurdanıyor ve bir kez daha içime giriyor. Kendini orada tutuyor, vücudu benimkiyle aynı hizada, bir eli saçımda, diğeri beni cama doğru sertçe bastırıyor. Acıtıyor ve öyle hissettiriyor ki

aynı anda iyi geliyor ve yemin ederim bir anlığına bayılıyorum.

Yavaşça, bir tüy gibi, gerçekliğe geri dönüyorum. Yanaklarımdan taze gözyaşları süzülüyor ve ağzımın kenarından çeneme doğru salyalar akıyor. Kendimi tamamen kullanılmış hissediyorum.

Drew tutuşunu gevşetip ağzımdaki bağı çözüyor ve kendimi zorlukla dik tutuyorum. Kolları beni sarıyor ve nazikçe kaldırarak yatağa doğru götürüyor. Şu anda sadece yarı tutarlıyım, beynim etrafımda olup bitenleri bir araya getiremiyor. Beni yavaşça soyarken orgazmın doruğunda izliyorum, dokunuşu nazik, şefkatli ve gözlerinin vücudumun üzerinde dolaştığını görebiliyorum, çürüklerimi ve bıraktığı diğer izleri değerlendiriyor. Omzum deli gibi acıyor ama bu konuda hiçbir şey söylemiyorum.

"Böyle kal," diye emrediyor ve kapıdan çıkıp gözden kayboluyor. Hiç düşünmeden kendimi ona uzanırken buluyorum. Henüz gitmesini istemiyorum. Birkaç saniye sonra elinde bir bezle tekrar ortaya çıktığında rahatlıyorum. Bacaklarımı ayırarak beni temizlerken hiçbir şey söylemiyor. Bezin hassas kıvrımlarımdaki sıcaklığı beni ürpertiyor.

"Sana biraz ibuprofen almanı ve sabah banyo yapmanı tavsiye ederim. Yarın cehennem gibi ağrın olacak." Sesinde zerre kadar pişmanlık ya da vicdan azabı yok. Beni işaretlediği ya da yıldızları görece kadar sert boşalmama neden olduğu için üzgün değil. Özür dilemiyor ve bunda çiğ ve derin bir şey var.

Kendime deli derdim ama bir sonraki hareketimi şu anda damarlarımda dolaşan zevk endorfinlerine bağlıyorum. Drew'a hiç gerçekten dokunmamıştım, basit, cinsel olmayan bir şekilde, bu yüzden ona uzanıp kendi elimi onunkinin üzerine koyduğumda garip, farklı hissediyorum.

"Benimle kalır mısın? Sadece ben uyuyana kadar? Lütfen?"

Drew bu soru karşısında şaşırılmış görünüyor ve arkasını dönüp gitmesini bekliyorum çünkü o hep böyle yapar. Yüzleşmeye hazır olmadığı bir şeyi hissetmesine neden olan her şeyden kaçır ve saklanır ama tam tersini yaparak beni şaşırtıyor.

"İyi, ama sadece çok nazikçe sorduğun için."

Hâlâ kıyafetlerinin içinde, sanki az önce beni sikip atmamış gibi mükemmel bir şekilde yerinde duruyor, gevşek bedenimin üzerine tırmanıyor ve duvarla aramda kayıyor. Onun devasa gövdesine yer açmak için eğildiğimde kaslarım protesto ediyor. Yerine oturduktan sonra bir kolunu yastığın altına, diğerini de etrafıma dolayarak beni göğsüne çekiyor. Yorganı tutup çekiştiriyorum

üzerimizde. Kucağında sıcak ve güvende, kulağımı göğsüne dayayıp kalp atışlarının ağır gümbürtüsünü dinliyorum. Havada seks kokusu var ama onun baş döndürücü parfümüyle karıştığında üzerimde sakinleştirici bir etki yaratıyor.

"Neden hep böyle olamıyorsun? Sıcak. Nazik. Tatlı. Bu bende senden hoşlanma isteği uyandırıyor ama sadece birazcık" diyorum, gözlerim her saniye daha da ağırlaşıyor. Uyku beni altına çekmekle tehdit ediyor, ama buna karşı savaşıyorum, aramızdaki bu anın bitmesine izin vermeyi reddediyorum.

"Ben olsam bunu yapmazdım. Her şey bittiğinde benden nefret edersen daha kolay olur.

"Erkek arkadaş olarak biçilmiş kaftan değilim."

Yalan söylemeyeceğim, yaptığı açıklama kalbimi biraz acıttı ama bu çok edici değil. Bunca zamandır Drew'un niyetinin ne olduğunu biliyordum, ama şimdi işler değişiyor çünkü duygularım işin içine giriyor.

Konuyu değiştirmeye karar verdim ve onun yerine "Bizi izleyen kimdi?" diye sordum.

"Bilmiyorum ve umurumda da değil. Muhtemelen babamla paylaşmak üzere bilgi toplamak isteyen birileri."

"Bu da ne demek oluyor? Neden biri babana ne yaptığını söylemek istesin ki?" Yorumuyla kafam karıştı ama şu anda her şeyi bir araya getiremeyecek kadar bitkinim.

"Önemli değil. Git uyu, Bel." Başımın etini yememden bıkmış gibi oflayıp pufluyor.

"Özür dilerim." Esniyorum. "Kendime sürekli seni umursamamamı söylüyorum ama yapamıyorum. Bir şekilde, her zaman daha önce olduğum yere geri dönüyorum." Gözlerimin kapanmasına izin veriyorum ve tam karanlığa gömülmek üzereyken, "Ben de" diye fısıldadığını duyduğuma yemin edebilirim.

BÖLÜM 23

DREW

Gecenin büyük bir kısmını Maybel'le geçirdikten, o uyurken onu kucakladıktan, yüzündeki her seğirmeyi izledikten sonra, kendimi ayrılmaya zorladım ve saat beş civarında eve doğru yola çıktım. İlk kez bir kadınla geceyi geçiriyordum, ilk kez bir kadını uyurken kollarımda tutuyordum. Kendimi iyi ama yabancı hissediyordum. Belki de ihtiyacım olan şey buydu çünkü bugün kendimi uzun zamandır hissetmediğim kadar sakin hissediyorum. Sanki omuzlarımdaki bu ağır yük sonunda kalktı.

Kıyafetlerini çıkarıp onu yatağa yatırdığımda vücudunu değerlendirdiğimi hatırlıyorum. Kalçalarındaki morluklar ve omzundaki ısırtık izleri. İsteddiğimden daha sert davrandım ama o benimle *çok* iyi dövüştü. Onunla gurur duyuyorum.

Onun yanındayken bir şeyler oluyor... Sanki bana bakıyor, benim aracılığım ile değil, benim için değil, bana bakıyor. Benden ne istediğini değil, erkek olarak beni görüyor. Bu duygu baş döndürücü, beni henüz anlamadığım bir şekilde onun yörüngesine sürüklüyor. Anlamaya çalışmak istediğimden de emin değilim.

Gülümsüyorum ve yatakta yuvarlanıyorum, anıyı düşündükçe zaten sertleşiyorum. Kendimi kavrayıp taşaklarımda şimdiden büyüyen ağrıyı dindirmek üzereyken telefonum çalıyor. Ekrana bakıyorum ve onu duvara fırlatmayı düşünüyorum.

"Siktir."

Babam. Aletim anında söndü, şaşırtıcı değil. Babamın insanlar üzerinde böyle bir etkisi var. Telefona cevap vermekten korkuyorum. Her zaman bir şey ya da

Onunla bir başkası. Asla onun istediği gibi olamayacağım. Asla yeterince mükemmel olamayacağım.

İç çekiyorum ve pişmanlıkla cevap veriyorum. Beni geri aramak zorunda kaldığında her zaman daha sinirli oluyor. Konuşmak için nefes almam bir saniye sürüyor, ama ben fırsat bulamadan sesi bir kırbaç kadar keskin ve iki kat daha acı verici bir şekilde hattı kesiyor.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen Andrew?" Bana *Andrew* demesinden nefret ediyorum ve o da bunu biliyor.

Sırt üstü yatıyorum ve bir esnemeyi bastırıyorum. "Bu sefer neyi kastettiğini bilmeli miyim?"

Hattan bir huff sesi geliyor. "Ses tonuna dikkat et. Evet, dikkat etmelisin. Dün gece karnavalda neredeydin?"

Doğrulup duvara dik dik bakıyorum. "Bütün gece orada olmadığımı nereden biliyorsun?" Cevabı zaten biliyorum. Ben onu becerirken Bel'in penceresinin dışında duran gizemli kişi olmalıydı. Ya da Sebastian olabilir.

"Çünkü The Mill'in yıllık yardım bağışının yarısını toplaması gereken karnavaldan elde edilen kâr marjı son derece düşüktü ve mezunlar kurulu aradaki farkı kimin kapatmasını bekliyor biliyor musunuz? *Benden.*"

Tabii ki her şey paraya bağlı. Onun için her şey parayla ilgili. "Ne söylememi istiyorsun baba? Orada sadece smaç kabininde vakit geçirdim, sonra da dönme dolaba bindim. Oradan ayrılıp eve gittiğimde hava kararmıştı." Uzun bir sessizlik anı geçiyor ve ben nefesimi tutarak bekliyorum. Zaten konuşmamı ya da kendimi savunmamı duymak istemiyor ve ben de sürekli yaptığımız bu küçük telefon konuşmalarından bıkip usanmaya başladım.

her olaydan sonra sahip olmak.

Ben de ilk aradığında onu düşündüm. Onunla kim konuşuyor? Kulağına bilgi mi aktarıyor?

"Anlıyorum. Görünüşe göre her şey için bir cevabın var, değil mi? Notlarına ne olduğunu bana açıklamaya ne dersin? Bunun için bir cevabın var mı?"

"Notlarımda hiçbir sorun yok," diye çıkışıyorum.

"En azla yetinmenin iyi olduğunu mu düşünüyorsun? Çünkü değil. Marshall ismini temsil ediyorsun, yoksa faturalarını kimin ödediğini unuttun mu? Ya sınıfının en iyisi olarak mezun olursun ya da buraya gelip benim için çalışırsın. Burada yaptığımız işi yapmak için diplomanıza ihtiyacım yok. Bilmen gereken her şeyi sana öğretebilirim."

Evet, kim kafaları tokuşturmak ve zengin puştaların metreslerini tehdit ederek konuşmalarını engellemek için diplomaya ihtiyaç duyar ki?

Sesi daha da keskinleşiyor. "Ama asıl bilmek istediğim o kızı neden tekrar gördüğün? Sana uzak durmanı söylediğim o beyaz sürtükle mi? Bu aile adını korumak değil.

"Belki de seni çekip çıkarmamı istiyorsun. Belki de istediğin budur? Seni okuldan alıp buradaki bodrumda çalıştırmamı mı istiyorsun? Seni zindana kilitleyip çürümeye bırakabilirim. Sen benim varisimsin ve ya öyle davranırsın ya da ben seni öyle yaparım!"

Son kısmı bağırarak söylüyor ve ben de telefonu kulağımdan uzak tutup nefesime odaklanıyorum ki ona karşılık vermeyeyim. Bu sadece onun daha fazla bağırmasına ve tartışmasına neden olacak ve bu konuşmayı ikimizin de istediğinden daha uzun hale getirecek.

"Ben yanlış bir şey yapmıyorum. Yapmamı istediğin bir şey var mı? O kısma gelebilir miyiz?"

Bu sefer ses tonum konusunda beni uyarmıyor. Onun yerine patlıyor, sesi diğer uçta bir çığlığa dönüşüyor. O bağırıp çağırıp küfrederken ben yataktan kalkıp yerden bir tişört alıyorum. Dün gece Maybel'le yatakta yatarken giydiğim tişörtü. Hâlâ kumaşa sinmiş olan tatlı parfümünün kokusunu almak için bir saniye duruyorum. Tişörtü masama koyuyorum ve telefonu kulaklarımın arasında dolaştırırken üzerime giymek için temiz bir tişört buluyorum, hala dinlemiyorum bile.

Küfürlerini bitirip benden ne istediğini açıklayana kadar böyle konuşmasının bir anlamı yok zaten. Bir çift siyah eşofman altı giyerken telefonu omzumla kulağım arasında tutuyorum. Hoparlöre almak daha kolay olurdu ama bir şekilde, onu susturmak için bunu yaptığımda her zaman anlıyor.

Sonunda atıp tutmayı bitirdiğinde, kaçınılmaz olan kısık sesle telefonu kapatmasını bekliyorum. Yumuşak bir klik sesiyle kapanıyor ve telefonu cebime sokuyorum. Sevgili babamla harika bir sabah daha.

Yatak odamdan çıktığımda ev sessizdi. Çocukların hepsi muhtemelen hâlâ uyuyordur. Mutfakta, Sebastian'ın elinde bir kupa, uzaktaki tezgâha karşı gömleksiz durduğunu gördüğümde kısa kesiyorum.

Cezvede yeni demlenmiş kahveyi görüyorum ve adanın etrafında dolaşarak dolaptan kendi fincanımı alıyorum.

"Dün gece ilginç bir gösteri mi yaptın? Biraz... sahiplenici mi hissediyorsun?"

Omuz silkiyorum ve sesimi düz ve sakın tutmaya dikkat ediyorum. Aramızda bir yılan var ve ben onun kim olduğunu bulacağım. "Hayır, o bir

ceza, kazanılmış ve teslim edilmiş. Birini hizada tutmanın ne kadar önemli olduğunu herkesten daha iyi biliyorsunuz."

Özlemle gülümsüyor. "En iyi kısmı da bu."

Gözlerimi deviriyorum ve kahvemi yudumluyorum ama o elinden düşürmüyor.

"Artık cezan bitti, karasevdan. İstemiyorum..." Sanki söyleyeceği şeyin beni kızdıracağını biliyormuş gibi duraklıyor. "Seni bütün ve sağlıklı istiyorum."

Evet, kesinlikle söyleyeceği şey bu değildi.

O zaman bu konuşmada taşaklı olan ben olacağım. "Babam için beni mi gözetliyorsun?"

Gözleri irileşiyor ve böyle bir şeyi düşünmeme şaşırmış gibi gözlerini kırıştırıyor. "Ne? Hayır. Hayır. Bunu asla yapmayacağımı biliyorsun."

"Bel ile olan ilişkimle çok ilgili görünüyorsun, başka ne varsayabilirim ki? Çünkü onu benden almaya çalışacak kadar aptal olmadığını biliyorum."

Kahve fincanlarımızın üzerinden birbirimize bakarken gergin bir an yaşıyoruz. "Seni gözetlemiyorum. Ve *hayır*, seninle ilgili herhangi bir niyetim yok.

küçük kitap kurdu. Ama kendini duyuyor musun? Az önce ilişki dedin. Gerçekten böyle mi diyorsun? Biliyorsun, baban bunun hızlı bir sevişmeden fazlası olduğunu öğrenirse seni pişman eder. Sana bir şey olmasını istemiyorum, özellikle de lanet olası bir kız yüzünden."

Sözlerini dikkate alıyorum. Tüm arkadaşlarım arasında Sebastian ve Aries benimle en uzun süre birlikte olanlardır. Hepsi benimle aynı dünyaya, babamla aynı dünyaya aitler ama Sebastian ve Aries babamın neler yapabileceğini gerçekten bilen tek kişiler. En karanlık anlarımda beni onunla birlikte gördüler. Beni ilk kez dövdükten sonra beni kucaklayıp gözyaşlarımı sildiler. Kupamı alıp mutfığa geçiyorum ve kapının yanındaki askıdan bir ceket alıyorum.

"Bu konuda endişelenmene gerek yok. O benim için hiçbir şey ifade etmiyor."

Arkamdan ters ters bakıyor ve ben evin arka kapısından çıkarken onu duyuyorum. "Madem hiçbir şey ifade etmiyor, neden onu cezalandırma ihtiyacı hissettin o zaman?"

I Ana kampüse giden uzun yolda yürümek birkaç dakika sürüyor, ardından avlulardan geçerek kütüphaneye ulaşıyorum. Burası benim için Onu her zaman bulurum.

Sebastian'ın sözleri kulaklarımda çınlamaya devam ediyor. O haklı. Benim için bir anlamı olmasaydı, onu cezalandırmak yerine bıraktırdım. Onu işaretlememe ve herkesin kime ait olduğunu bilmesini sağlamama gerek kalmazdı. Yürürken kahvemi yudumluyorum. Genelde yanımda seyahat kupası taşıyım ama Sebastian'la mutfakta kalırsam ne yaparım diye korktum. Hiç şüphesiz bir tartışmaya ya da daha kötüsüne yol açabilirdik. Kütüphanenin içi sessiz. Saat hâlâ erken. Açıkçası onu burada bulduğuma şaşırdım, özellikle de dün geceki olaylardan sonra, ama konu derslerine geldiğinde kararlı. Her zamanki yerinde; beyzbol takımından bir birinci sınıf öğrencisi, sanırım, yanında oturmuş matematik ders kitabını çalışıyor.

Onun odasının önünde durdum ve ikisi de bana baktı. Çocuğu işaret ettim. "Sen... git."

Hakkını yemeyelim, soru sormuyor. Sadece eşyalarını topluyor ve öylece gidiyor.

Kral olmak için para ödüyor.

Boşalttığı sandalyeye oturup kamburumu çıkarıyorum ve o da ağzı açık bir şekilde bana bakıyor. "Ne oluyor, Drew? Ben burada çalışıyorum."

"Çalışıyordun tabii, ama şimdi çalışmıyorsun. Ayrıca, sizinle konuşmak istiyorum ve müşterileriniz yanımda dururken bunu yapamam."

Gözlüğünü çıkarıp dikkatlice önündeki kitabın üzerine koydu. "Buraya gelip ona emir vermeye hakkın yok. Şimdi bana ödeme yapacağından şüpheliyim."

Dikkatlice yüz hatlarını taradım. Yanağında onu pencereye sıkıştırdığım yerde hafif kırmızı bir iz ve boynunda onu ısırıldığım yerde bir çürük lekesi var. Diğer tüm izlerim kıyafetleri tarafından kapatılmış.

Anılar yeniden canlandığında kahvemi masanın üzerine bırakıp ona doğru eğildim. "İyi misin?" Dün gece sormadım, çünkü her şey olup bittikten sonra nasıl hissettiğimden emin değildim. Onu kollarıma aldığımda mükemmel ve doğru hissetmişim ve her ne kadar o anın bitmesini istemesem de bitmesi gerekiyordu. Yaşadığım dünyada, onunla benim aramda hiçbir şans yok.

Bana ters ters bakıyor ama altında garip bir yumuşaklık var. "Dün geceki mağara adamı rutininden sonra mı? Evet, ben iyiyim. Erken kalkıp gitmiş olmalısın?"

Sesimi alçaltıyorum ve elini tutuyorum. Geri çekilmeyince, iki elimin arasında sıkıyorum. Sıcak, yumuşak ve çok narin. "Evet. Saat beşte çıktım. Futbol sezonu boyunca genelde kalkıp spor yaparım. Şimdi soruyu geçiştirme. Gerçekten iyi misin?"

"Ne fark eder ki? Olanları geri alamazsın. Asıl soru şu, bana karşı yumuşuyor musun? O buz gibi kalbin yavaş yavaş çözülüyor mu? Çünkü bana daha önce hiç iyi olup olmadığımı sormadın."

Gözlerimi dikip bakma sırası bende ve elini bırakıyorum. "Bana bir daha yumuşak dersin, sikimde boğulurken bunu söylemeye çalışmanı sağlarım. Buna ne dersin?"

Gözlerini deviriyor ve dikkatini tekrar defterine veriyor. "Bunun için zamanım yok. Ben iyiyim. Bunu sormak için bana mesaj atabilirdin, müşterimi gönderip bir saatlik işime mal olmazdın."

Boynunun arkasını tutuyorum ve bana bakması için başını geriye çeviriyorum. "Hayır, hiçbir yere gitmiyorum. Ve seni kontrol etmiyorum çünkü ben lanet olası bir *yumuşagım*. Bu bir soruydu. Siksuratla olanlardan sonra daha çok şey demek istedim."

Onu cezalandırmak için canice acele ederken, olanlardan sonra iyi olup olmadığını onunla konuşmayı hiç düşünmedim. Bel'in yurduna girmeden önce Lee'ye bir mesaj gönderdim ve herifin iki elini de kırıp onu bir çukurda bırakmasını söyledim. Bu ona benimle ve benim olanla uğraşmaması gerektiğini öğretecekti. Onu öldürmek istiyordum ama Bel'e zarar vermek istemiyordum ve eğer biri gelip sorular sorarsa, gidecekleri ilk kişi o olacaktı.

Bel kaşlarını çatar. "Ben iyiyim. Tüm bu olanlar beni aptal gibi hissettirdi ve şimdi onun özel ders randevularını iptal etmem gerekiyor. Paraya ne kadar ihtiyacım olsa da ona güvenemiyorum."

Tekrar sandalyeye oturup kahve fincanımı yudumluyorum. Bana ters ters bakıyor, fincana uzanıyor ve elimden kapıyor. Yavaşça dudaklarına götürüp bir yudum almasını izliyorum.

"Ah, çok soğuk."

"Değirmenden buraya kadar yürüdüm. Tabii ki soğuk."

Gözlerini devirerek masanın altına uzanıyor ve 1901 yapımı bir madencilik biyografisine aitmiş gibi görünen eski, hırpalanmış bir termos alıyor. Fincanımı ona doğru uzatıyorum ve o da buharlı kahveyi dolduruyor. Uzun bir iç çekip tekrar yudumladığımda, bu bana bir gülümseme kazandırıyor. Göğsümde bir şeyler yapan, bir şeyleri döndüren ve bir yara açacak kadar derin bir diken batıran bir gülümseme. Taze kan o küçük yarığı dolduruyor, sıcaklığı normalde buz gibi olan çorak göğsümde küçük bir nokta oluşturuyor.

Şu anda dokunmak istediğim bir şey olmadığından, bu düşünceyi zihnimin arkasına itiyorum ve tüm dikkatimi ona veriyorum. "İyi haberlerim var ve bir müşterin olmadığına göre bu yardımcı olabilir. Bir öğretmene ihtiyacım var."

Birkaç dakika şaşkın şaşkın bana bakıyor ve sonra sanki bir sırmış gibi soruyu fısıldıyor. "Ne için özel öğretmen?"

"Kendim için tabii ki." Sırıtiyorum.

Dudaklarının köşesinde bir gülümseme beliriyor ve sonra kahkahalara boğulana kadar büyüyor. İnce kollarını ortasına doluyor ve sanki ona tüm zamanların en komik fıkrasını anlatmışım gibi kıkırdıyor. Başını geriye doğru eğmesi ve bir anlığına kendini bırakıp kendi gibi görünmesi gerçekten çok sevimli. Bu, teleskopla uzaya bir yıldızla bakmak gibi, sadece bir kez kendi üzerine patladığını göreceğinizi biliyorsunuz. Aynı zamanda çok az sabrım olan bir şey...

"Gül bakalım çiçek, ama seans başına sana beş yüz dolar ödesem?"

İki saniye içinde gülümsemekten nötr olmaya geçiyor. *Artık şaka değil, ha?*

Birdenbire gülümseyen ben oluyorum. "Yapamazsın... bu... çok fazla olur," diye bitiriyor yumuşakça, sanki söylediği kelimelere gerçekten inanamıyormuş gibi. "Ayrıca, seni öldürürüm."

Gülümsemem tam bir sırtışa dönüşüyor, cazibemi artırıyorum, bu benden henüz pek görmediği bir şey. "Yapabilirim ve yapacağım ama birkaç şartım var" diyorum.

"Elbette yaparsın. Koşullar olmadan sen sen olamazsın." Narin kaşları sanki söz konusu koşulları açıklamamı bekliyormuş gibi soruyla kalkıyor ve ben de ısırarak konuşmaya devam ediyorum.

"Bu anlaşma, hizmetlerinizi sadece benim için güvence altına alacak."

Başını sallıyor, altın sarısı saç telleri uçuşmaya başlıyor ve güzel pembe dudakları aralanıyor. Saçma sapan bir şeyler gevelemeye başlayacağını biliyordum, bu yüzden önündeki kalemi aldım ve dudaklarının arasına yerleştirdim. "Sessiz ol ve bitirmeme izin ver, yoksa ağzına seni sessiz tutacağımı bildiğim başka bir şey koyarım."

Kalemi çıkarıyor ve ben de ona uyarıcı bir bakış atıyorum. "Özel hizmetler, ihtiyacım olduğunda özel dersler. Sınıf birincisi olmama yardım ediyorsun."

Kalemi ağzından çıkarıp göğsüme doğru fırlatıyor. Yakalaması kolaydı ve ben de onu kulağımın arkasına sıkıştırdım, hala güzel dudaklarından ıslanmıştı. "B u n d a ne var, *Andrew*?" Tam adımı söyleme şekli Vücudumdaki her bir sinir ucu üzerinde.

"Yakalamak yok. Bazı şeylerin biraz kaymasına izin verdiğimi kabul ediyorum. Futbol önemli ve notlarım çok düşerse beni yedek bırakırlar. Mükemmel performans dışında her şey babam için başarısızlıktır." Ondan bahsetmek bile kanımı kaynatıyor. Öfke ve kızgınlık her zaman maskenin altında gizleniyor, kabarıp taşmakla ve altındaki gerçek adamı ortaya çıkarmakla tehdit ediyor. Dün geceki sorusunu hatırlıyorum. Arkadaşlarımın neden babamla konuştuklarını ve ona bir şeyler anlattıklarını bilmek istiyordu ve benim bir cevabım yok. Bunu kendim çözmeye çalışıyorum.

"Ah evet, unutmuşum. Siz zengin oğlanlar ve babalarınızı memnun etmek için duyduğunuz o zorba ihtiyaç." Başını sallıyor ve gerginlik çatırdayarak ve ateş gibi patlayarak kopuyor. Öne doğru atılıyorum ve onu ensesinden kavıyorum, kaçmasına izin vermiyorum. Dudaklarından kedi yavrusu gibi bir inilti kaçıyor ve ben biraz daha sıkıyorum. O sesi tekrar duymak istiyorum, benim için. Sadece benim için.

"Bırak beni," diye tıslıyor.

"Hayır, çünkü söylediklerin beni kızdırdı ve içinde olmadığım ya da sana fiziksel olarak dokunmadığım sürece ne dediğimi anlamıyor gibisin." Göz bebeklerindeki hafif büyümeyi ve göğsünün hızla inip kalkmasını fark ederek ona bakıyorum. Bahse girerim meme uçları küçük tepecikler halindedir ve o güzel amcığı muhtemelen şu anda sikim için çaresizlik içinde ağlıyordur. Belki de bu tatlı ve masum çiçeği bir sürtük haline getirdim. "Bunun babamı memnun etmekle hiçbir ilgisi yok. Babamın ne istediği umurumda bile değil. Benim istediğim bu. Futbol... Benim için bir anlamı var. Hayatımda gerçekten önemli olan birkaç şeyden biri ve eğer bir çıkış nokta olmazsa..." Konuşmamı bitiremiyorum.

Çünkü neye dönüşebileceğimi yüksek sesle itiraf etmek beni korkutuyor.

Düşünceleri uzaklaştırıyorum. "Ayrıca, para işine yarayabilir ve ben de yardımsever bir adamdan başka bir şey değilim."

Geri çekildi ve ben de onu elimden bıraktım, güzel gözleri yarıklara kadar kısılmıştı. "Paraya ihtiyacım var ama senin parana ihtiyacım yok ve sen başka bir şey söylemeden önce, evet, arada fark var."

Bazen ne kadar ileri gidebileceğimi görmek için beni sınırlarıma kadar zorlamak istediğini düşünüyorum. "Bana daha önce de söylemiştin, ama korkarım ki

Kim olduğumu ve istediğimi elde etmek için neler yapabileceğimi unutun."

"Nasıl unutabilirim ki? Hafızam beni yanıltmıyorsa, ne zaman benden istediğini alamazsan, onu alırsın."

Tek yapabildiğim sırtmak çünkü eğer beni dün gece aramızda olanları istemediğine inandırmaya çalışıyorsa, o zaman çok daha fazla uğraşması gerekecek. "Bir dahaki sefere istemediğine inanmamı istiyorsan, belki de aminla sağarken sikimi boğacak kadar sert boşalmazsan sana inanabilirim."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Çok az anlaşılabiliyoruz. Beni yakında öldüreceğinden oldukça eminim ve eğer sen beni öldürmezsen, benim seni *kesinlikle* öldüreceğimi biliyorum."

"Beni öldürmek görüldüğünden daha zordur, bebeğim." Göz kırpyorum.

Yüz ifadesi ciddileşiyor ve küçük düğme burnu kırışıyor, "Bilmiyorum..."

Hayal kırıklığı içimde beton bloklar gibi birikiyor. Neden bana özel ders verme konusunda bu kadar direnç gösteriyor da Stewart gibi ahmaklara evet demekte bir sakınca görmüyor? Onu bu şekilde tehdit etmenin beni aşağılık biri yapacağını biliyorum ama yine de yapıyorum çünkü bunun başka bir yolu olmadığını anlamasını istiyorum. Yapmasını istediğim şeyi ister seçerek ister zorla yapsın. Hangi yoldan gideceğimiz ona bağlı.

"Yani, eğer bu gerçekten bir sorunsa, dekana gidip bana hizmet sunmayı reddettiğinizi ve hizmetlere ihtiyaç duymaması gereken zengin bir sporcu olduğumu iddia ederek bana karşı ayrımcılık yaptığınızı paylaşabilirim."

Yüzünün öfkeye dönüşmesini izliyorum. "Bunu neden yapmamamız gerektiğinin ve aslında seni neden öldüreceğimin en iyi örneği."

"Beni öldürebilmeyi diliyorsun, ama sonra beni öldürürsen, kim seni neredeyse bayıltacak kadar sert boşaltır?" Bu soru yanaklarının ortasının yumuşak pembe bir renge dönüşmesine neden oluyor ve parmağımın pedini nazikçe etinin üzerinde gezdiriyorum. "Bu arada cevabım hiç kimse, çünkü bir dahaki sefere başka erkeklerle çıkmak gibi aptalca bir fikre kapılırsan, o kadar da nazik olmayacağım. Bir dahaki sefere o herifi gözünün önünde öldüreceğim, sonra da seni sikip kanını kayganlaştırıcı olarak kullanacağım."

"Sen kesinlikle delisin," diye fısıldıyor. Telefonuma gelen bir mesajı görmezden geliyorum. Bu konuşmayı henüz bitirmedim ve dikkatimin başka bir yere kaymasını istemiyorum.

"İnan bana, biliyorum... Ama haftada beş yüz dolar için bana katlanıyorsun."

"Ben bunu kabul etmedim," diye öfkeyle homurdanıyor. "Ve şantaj senin için bile oldukça alçakça. Bu seanslardan gelecek paraya ihtiyacım olduğunu biliyorsun."

"O zaman doğru seçimi yapsan iyi olur, çiçeğim."

Seçimi onun ellerine bırakıyorum ve koltuğumdan kalkıyorum. Ayrılmadan önce dudaklarımı başının tepesine bastırıyorum ve bir süre daha orada kalmalarına izin veriyorum. Onun sarhoş edici çilek kokusu ciğerlerime doluyor ve ben de içime çekebildiğim kadarını çekiyorum. Onun söz konusu olduğu yerde, hiç beklemediğim kadar kontrolden çıkmış durumdayım ama umurumda değil. Ondan önce hiç seçeneğim yoktu. Hiç sesim çıkmadı. Şimdi sanki takmaya zorlandığım maskenin parçaları yavaş yavaş kırılıyor ve altındaki gerçek kimliğim ortaya çıkıyor.

BÖLÜM 24

BEL

Cep telefonumun ekranına bakarken içimi gergin bir enerji kaplıyor. Drew ona ve sadece ona özel ders vereceğimi açıklayalı sadece üç gün oldu. Onunla tekrar yalnız kalma fikrinden nefret ediyorum ama fazla seçeneğim de yok.

Hala diğer öğrencilere ders vermeyi seçersem ne yapacağından emin değilim... ama öğrenmek istemiyorum. İçimden bir ses bu adamın benim bile bildiğimden çok daha sapkın ve tehlikeli olduğunu söylüyor ve onu zorlamak aptalca bir fikir olur. Onun parası, ailesi, geleceği var -benim sahip olmadığım her şey- bu yüzden bana olan garip takıntısı hiçbir anlam ifade etmiyor. Ben hiç kimseyim, hiçbir şeyim, yine de beni rahat bırakmıyor.

Beni yalnız bıraksa ne yapardım ki?

Tüylerim diken diken oluyor ve düşüncelerim dönüyor. Drew'la birlikte konfor alanımın dışına çıkıyorum. Beni sınırlarıma kadar zorluyor ve daha ileri gidemeyeceğimi düşündüğümde bana yeni bir sınır gösteriyor. Bana hissettiriyor ve ben bundan nefret ediyorum. O burada değilken vücudumun onu ne kadar çok arzuladığından ve düşüncelerimin her zaman ona geri dönmesinden nefret ediyorum. Damarlarımda onun için atıyor gibi görünen tüm nefrete rağmen, küçük bir parçam onun karanlığını ve tehlikesini arzuluyor. Kalbinin sivri parçalarını arzuluyor.

Her seferinde, düşüncelerimi ele geçiren onu hatırlıyorum. O zaman dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım olduğuna karar veriyorum. Telefonumu elime alıp hızlıca bir mesaj yazıyorum ve tüm müşterilerime toplu mesaj göndererek gelecekteki tüm seansları iptal edeceğimi bildiriyorum. Bana teklif ettiği parayı kaybetme riskine değmez, hele ki en çok ihtiyacım olan şey para iken.

Bunu yapmak, o adamı hayatıma davet etmek anlamına geliyor. Bu, artık aramızda bir şeyler olduğunda başka seçeneğim yokmuş gibi davranmayacağım anlamına geliyor. Bunca zamandır kendime her şeyin onun yüzünden olduğunu söylüyordum ama öyle değildi. Yapmasını istemediğim hiçbir şeyi yapmadı. Kafamın arkasındaki küçük bir ses bana Av'a katılanın ben olduğumu ve o ormana giden kişinin ben olduğumu hatırlatıyor. Drew gibi birini nasıl bekleyebilirdim ki? Neler olacağını nasıl bilebilirdim? Her zaman istediğini elde eden acımasız, kindar bir adam tarafından fark edileceğimi? Onu asla tahmin edemezdim, ama mesele de bu. Kötü bir şey olacağını tahmin edemezsin.

Çantamı hazırladıktan sonra, biraz ders çalışmak niyetiyle, yiyecek bir şeyler almak için mutfakta duruyorum. Bir kase mısır gevreği koyarken Jackie gülümseyerek dışarı çıkıyor. "Geçen gece seni karnavalıdan çıkarken gördüm. Ne oldu peki? Sanki biri seni kovalıyormuş gibi oradan kaçtın."

Kahretsin. Onu orada gördüğümü unutmuşum. "Hayır, sadece üşümüştüm ve yorgundum. İlk etapta gitmemeliydim. Sadece mümkün olduğunca çabuk buraya dönmeye çalışıyordum."

Bana bile aptalca bir bahane gibi geliyor. Dudakları aşağı doğru dönerken kaşları yukarı doğru seğiriyor. "Yine de arabayı orada bıraktın, değil mi?"

Biraz süt dökmek ve yüzümü kontrol altına almak için arkamı dönüyorum. "Evet, bir ya da iki bira içtim, bu yüzden geri yürümeye karar verdim. Güvende olmak üzülmekten iyidir."

Drew ve benim aramda olanları umursayacak gibi değil, o zaman neden bazı şeyleri kendime saklıyorum? Bilmiyorum... Onunla birlikteyken bir şeyler oluyor, bir parçam özgür hissediyor ve henüz bu konuda konuşmaya hazır değilim. Ona güvenmek tüm bunları çok daha gerçek kılacak ve hazır olup olmadığımı bilmiyorum.

Yer değiştirdiğini duyuyorum ve arkama dönüp baktığımda onu kapının pervazına yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, bana bakarken buluyorum. "Ne?"

Öfkelendi. "Her neyse, bu seni ilgilendirir."

Elimde kâse, yüzümü ona dönüyorum. "Hayır, ne oldu?"

"Şu futbolcu Drew'in seni kovaladığını gördüm. Neden kaçıyordun?"

Yiyecekleri ağzıma tıktırıyorum ve Cocoa Puffs'ın etrafında mırıldanıyorum. "Hiçbir şeyden kaçmıyordum." Bu apaçık bir yalandı ve emin bir ses çıkardığı için bunu anlamış olmalıydı ve kızgınlığım beni yakaladı. "Ne söylememi istiyorsun Jackie? Ben bir yetişkinim. Bunu yapmak zorunda değilim.

nerede olduğumu ya da neden bir şey yaptığımı açıklayın."

Teslim olmak için ellerini kaldırıyor ama gözleri öfkeyle parlıyor. "Seni sorguya çekmiyorum. Sadece iyi olduğundan emin olmak istiyorum. Drew... *eğlenceli* biri... ama kızları doyurduktan sonra bir kenara atan, tek seferlik bir adam. Ve sen kesinlikle tek seferlik bir kız değilsin. Onun tarafından incitildiğini görmek istemiyorum. Hepsi bu."

Bana bir can simidi, onunla konuşmam için bir şans sunuyor ama ben bunu yapamıyorum. Kendimden bile tam olarak emin değilken, geçen gece neler olduğunu açıklamamın hiçbir yolu yok.

Masadaki sandalyeye yığılıyorum ve aklıma hemen onun beni orada tuttuğu geliyor, basit bir anıyla içime bir sıcaklık yayılıyor. "Önemli değil. Ben onun için bir hiçim. Beni sadece hayır dediğim için istiyor."

Masaya doğru kayıyor ve masayı protesto edercesine gıcırdatıyor. "Sadece dikkatli ol. Drew gibi adamlar sınırın nerede olduğunu bilmezler ve bu sefer oynadığı oyun daha önce oynadığı bir oyun değil. Kimse onu aynı kızla birden fazla kez görmemiştir. Ben sadece... Eğer bu konuda konuşmak, tavsiyeye ya da bir cesedi saklamak için yardıma ihtiyacın olursa, ben buradayım."

Gülümsüyorum. Pürüzlü, soluk bir şey ama o da gülümsüyor. Belki ona anlatmak beni daha iyi hissettirir? Kendi duygularımı daha iyi anlamama yardımcı olur. Tam ağzımı açıp ona içimi dökmek üzereydim ki telefonum masanın üzerinde titreyerek ikimizin de ödünü kopardı. Bir kıkırdamayı paylaştık ve ben yere baktım. Tanımadığım bir numaraydı ama annemin alan kodundaydı. Yeşil cevaplama düğmesine basıp kulağıma götürüyorum.

"Alo?"

"Alo, Maybel Jacobs ile mi görüşüyorum?" "Evet?"

"Ben Angela Black, Saint Michael Hastanesi'nden arıyorum. Anneniz burada..."

Statik elektrik kafama doluyor ve sarsılarak ayağa kalkıyorum, kaseyi itip sütü masanın üzerine döküyorum. "Ne? O iyi mi?"

"Telaşlanmayın ama bu sabah erken saatlerde bir komşumuzdan onu almamız için bir telefon aldık. Onu evinde baygın halde bulmuşlar."

Aman Tanrım. Neden beni aramadı? Dün gece onun evinde kalmam gerektiğini biliyordum. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor, sıcak ve ağır bir şekilde odama koşuyorum, telefonumu yüzümle omzum arasında tutarken bir çift botu çekiştiriyorum. "Geliyorum. Hemen geliyorum."

"Çok iyi, Bayan Jacobs. Yakında görüşürüz."

Jackie bana yerde unuttuğum çantamı ve arabamın anahtarlarını uzatıyor ve ben de odamdan çıkıp kapıya doğru koşuyorum. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

Başımı sallıyorum ve kapıyı çekip açarak koridora kaçıyorum. Koridorda arabama doğru koşarken ayaklarım yere çarpıyor. *Lanet olsun.* Aklıma Drew geliyor. Söz verdiğim gibi bu sabah onunla buluşamayacağım. Eminim anlayışla karşılayacaktır. Ona sadece birkaç kelimelik hızlı bir mesaj gönderiyorum ve yurt otoparkından çıkıp hastaneye doğru koşuyorum.

Her ışıktaki durup şehirdeki her yavaş sürücünün arkasına takıldıktan sonra oraya varmak saatlerimi alıyor gibi geliyor. Sabırsızca kornaya basıyorum ve duygularımı kontrol altında tutmak için elimden geleni yapıyorum. Hastaneye vardığımda arabayı bir park yerine çarparak park ediyorum. Bardak tutucusundan telefonumu aldığımda ekranda Drew'un adını ve bir mesaj uyarısını fark ediyorum. Annemin başına gelenler yüzünden çok yıpranmış durumdayım. Şu anda bunun için zamanım yok. Hastaneye koşarken telefonumu çantama tikiştiriyorum. Annem sahip olduğum tek aile. Onu kaybedemem.

Yapamam.

Ona ulaşmam sonsuza kadar sürecektir gibi görünüyor ama çok geçmeden hemşirelerden biri beni almaya geliyor ve koridorun sonundaki küçük bir odaya yönlendiriyor. Annem yorgun bir şekilde yataktan başını kaldırıyor. "Hey, ufaklık, buradasın."

Gülümsüyorum. "İyi bir uyuşturucu almış olmalısın. Çocukluğumdan beri bana böyle hitap etmemiştin."

Gülüyor, sonra ben yatağın yanına otururken öksürüğe dönüşüyor. "Anne... ne oldu?"

Bana uzanıyor ve ben de hemen elini sıkıca kavıyorum. Soğuk ve kuru. "Ben iyiyim bebeğim. Sadece başım döndü ve bayıldım. Bazı ilaçların yan etkisi. Düşük kalp hızı. Ne olduğunu biliyorsun."

Ona gülümsemeye çalışıyorum ama bunun daha çok yüz buruşturmak olduğunu biliyorum. Yine de rol yapıyor ve bana kırılmalı bir gülümseme veriyor.

Kafamın içinde bir davul sesi var, onu kaybedemem diye tekrar tekrar söylüyor ve şu anda tek düşündüğüm bu. "Buradan çıkmaya ne zaman izin verecekler?"

"Emin değilim-"

Birisi kapıyı çalarak onun sözünü kesiyor ve bir doktor içeri girerken dikkatimiz onlara yöneliyor. "Merhaba! Sizi bu şartlar altında tekrar gördüğüm için üzgünüm."

"Ne zaman taburcu olacağını biliyor musunuz?" Annem zaten bilmediğini söylediği için doktora sordum.

"Korkarım henüz bilmiyoruz."

Paniğimi dizginlemeye çalışıyorum. "Bu ne anlama geliyor?"

Aramızda bir ileri bir geri gülümsüyor. "Annenle daha önce konuşmuştuk ama korkarım işler beklediğimizden daha hızlı ilerledi. Yoğun bakıma ihtiyacı olacak ve bence son günlerinin mümkün olduğunca acısız geçmesi için bakımevi seçeneklerini konuşmalıyız."

Darülaceze mi? Son günler mi? Bu doktor saçmalıyor. Annem hasta, evet, ama hala umut var.

"Hayır!" Ağzımdan çıkan bu kelime hem annemin hem de doktorun irkilmesine neden oldu.

"Bebeğim." Annem beni teselli etmeye çalışıyor ama ben karşılık olarak elini sıkıyorum.

"Yapabileceğimiz daha fazla şey olmalı. Bana bahsettiğin deneysel tedavilere daha başlamadık bile. Hâlâ yapabileceğimiz şeyler var."

İkisi de aynı anda konuşmaya başlar.

"Ben tir-"

"Annen-"

İkisini de kesiyorum ve annemin elini yavaşça bırakıp yatağın üzerine koyuyorum. Sonra doktorla yüzleştirim. "Biraz özel konuşabilir miyiz lütfen?"

Dr. Mitch başını sallayan anneme bir bakış atıyor ve ben de onun arkasından koridora çıkıyorum. Dezenfektan ve lastik kokusu kusma isteği uyandırıyor çünkü bu kokuyu hep annemin hastanede olmasıyla ilişkilendirmişimdir. Bundan *nefret* ediyorum. Kollarımı kendime sararak doktora bakıyorum. "Eğer mesele paraysa, söz veriyorum, okulu bırakıp bir işe girmem gerekse bile ilerlememiz için gereken her şeyi bulabilirim. Ne yapılması gerekiyorsa yapacağım. Lütfen sırf sigortamız yok diye onun hizmetlerini reddetmeyin."

Doktorun gözleri yumuşar ve daha yakına eğilir. "Bunun parayla bir ilgisi yok. Hastanede yardım edebilecek hayırseverlerimiz var. Bence seçeneklerinizi düşünmenin zamanı geldi. Annen yorgun. Son günlerini kaçınılmaz bir savaşıyla mücadele ederek geçirmek istemiyor. Bunu anlamalısınız, bu sizin isteğiniz olmasa bile annenizin isteği."

Kendimi tutamadım. "Hayır. Ne istediği umurumda değil. Her şey bittiğinde hayatta olacak ve devreye girip onu bunu yapmaya ikna ettiğim için minnettar olacak."

Başını bana doğru sallıyor. "Bunun zor olduğunu biliyorum Maybel, ama annenin ne istediğini düşünmek zorundayım."

Ciğerlerime düzensiz bir nefes çekiyorum ama nefes aldığımı bile hissetmiyorum. "Onunla tekrar konuşacağım. Onu ikna edeceğim."

"Elinden geleni yapabilirsin ama lütfen annenin isteklerinin de önemli olduğunu unutma." Başımı sallıyorum ve gözlerimde biriken yaşları kırıştıyorum. Burada yıkılmayacağım. Ne onun ne de annemin önünde.

Odaya geri dönüyoruz ve annemin elini tekrar tutuyorum. "Anne, bu ilacı, bu deneyi benim için dener misin? Kaybedecek neyimiz var ki eğer sen..." Neredeyse kelimeler boğazımda düğümleniyordu. "Ölüyorum... her neyse."

Onu kaybetmenin bana ne kadar acı verdiğini görmesini istiyorum. Hazır değilim. Bununla yüzleşmem.

"Bebeğim, yapamayız. Bunun için paramız yok ve benim için okulu bırakmana izin veremem."

"Eğer okulu bırakmadan parayı alabilirsem, o zaman kabul eder misin?"

Homurdanıyor, yatağın yanındaki pompa serumuna bir doz daha ilaç verirken gözleri bulanıklaşıyor. "Striptizci olmayacaksın, değil mi?"

Gülüyorum. "Evet, çünkü herkes benim solgun beyaz vücudumun sergilendiğini görmek istiyor. Dışarıda kitap ineği striptizciler için büyük bir talep olduğundan şüpheliyim." Başımı sallıyorum. "Hayır, tabii ki striptizci olmayacağım."

Dr. Mitch yatağa yaklaşp anneme bakıyor. "Bu devam etmek istediğiniz anlamına mı geliyor?"

Yorgun bir şekilde başını sallıyor ve neredeyse kendimi suçlu hissediyorum ama bunu geri alacak kadar değil. Sahip olduğum tek şey o. Doktor gittikten sonra tekrar sandalyeye oturuyorum ve hissettiğim paniğin sesime sızmasına izin vermemeye çalışıyorum.

"Merak etme anne, seninle ve bununla ilgileneceğim. Bunu birlikte yeneceğiz."

Serum hortumuna takılmamaya dikkat ederek yatakta dönüyor. "Bu parayı nereden buluyorsun? Ve bana doğruyu söyle, çünkü hasta ol ya da olma, dayak yemek için çok yaşlı değilsin."

"Özel ders, her zamanki gibi. Ücretlerimi artıracam, bilirsiniz, enflasyon için. Kimse bir şey düşünmeyecek."

Bana bakarken bakışlarında büyük bir güven var ve ben bundan kaçınmayacağım. Hayatım boyunca bana her şeyini verdi, beni yalnız bir anne olarak büyüttü ve ihtiyacım olan şeyleri sağlamak için sayısız işte çalıştı. Bunu onun için yapabilirim.

Telefonum çantamda titriyor ve bana kimin ulaşmaya çalıştığını zaten biliyorum. O bekleyebilir. Annem hariç herkes bekleyebilir. Koltuğa yerleşiyorum ve bakışlarımı televizyona çeviriyorum, annemle geçirdiğim bu tek anın tadını çıkarıyorum.

BÖLÜM 25

DREW

Her şeyden daha çok nefret ettiğim şey görmezden gelinmektir. Şimdi beni görmezden geldiğinden yüzde yüz emin miyim? Hayır. Bildiğim tek şey cevap vermediği ve benim için bu da aynı şey. Bana özel ders vermeyi kabul edeli birkaç gün oldu ve bu randevuyu ayarlayalı bir gün daha oldu, hepsi de mesaj yoluyla. Ama artık cevap vermiyor.

Geleceğini söylediği saati otuz dakika geçtikten sonra kütüphanede tek başıma otururken onu avlamamak için kendimi zor tutuyorum. Ders kitabımın yanındaki masadan telefonumu alıp ona bir mesaj daha gönderiyorum, bu sefer diğerlerinden daha fazla küfürle dolu.

Son görüşmemizde bana mesaj atmadığında, Jackie'nin odasında erişimime izin verdiği zamandan klonladığım cihazlarını kontrol ettim. Hastanedeki annesini görmeye gitmiş. Ona baskı yapmamamın tek nedeni buydu.

Ama bugün hastanede olmadığını biliyorum, yani beni burada kışının dibinde bekletmek için hiçbir mazereti yok. Yapabileceğim beş yüz şey varken olmaz. Babamı işimden nasıl geri alacağımı bulmak gibi. Ya da Sebastian'a neler olduğunu anlamaya çalışmak gibi.

Futbolculardan biri masanın yanından geçip başını sallıyor, yumruk tokuşturmak için elini uzatıyor ve sonra kütüphanede ilerlemeye devam ediyor. Buranın nesi var böyle? Buraya hangi gün geldiğim önemli değil. Hiçbir zaman mahremiyet yok. Benim küçük şebboyum neden burayı bu kadar çok seviyor? Özel ders vermediği zamanlarda bile sık sık burada çalıştığını biliyorum. Karar veriyorum.

Beni beklettiği için onu cezalandırdıktan sonra soracağım. On dakika sonra nihayet geldi. Çantasını, tercih ettiğini bildiğim bölmenin yanındaki yere bırakıyor, sonra kitaplarını masaya vuruyor ve sert bir çatırtı odada yankılanıyor.

"Saksı çiçeği mi?"

Dönüp bana ters ters bakıyor ama sonra oflayıp puflayarak oturuyor ve çantasını karıştırmaya başlıyor.

Eğildim ve sesimi alçalttım. "Senin derdin ne lan? Paramı peşin aldıktan sonra beni iptal eden sensin, sonra da beni burada bekletmeye cüret ediyorsun ve sonunda yüzünü göstermeye tenezzül ettiğinde de bana tavır yapıyorsun. Konuşmaya başla."

Dik oturuyor ve yüzüm omzuna çarpmasın diye geri çekilmek zorunda kalıyorum.

"Benden ne istiyorsunuz? Ben buradayım, değil mi? Şimdi, çalışıyor muyuz, çalışmıyor muyuz?"

Kitabımın kenarını çekip masaya çarpmasına izin veriyorum, ona bakmıyorum bile, sadece onunla göz teması kuruyorum. "Buradaydım ve çalışmaya hazırdım ama sen yoktun. Artık *müşterin* olduğum için takvimine uymam gerektiğini bilmiyordum. Ve tek müşterin olsam *iyi* olur, yoksa sana verdiğim para çok hızlı bir şekilde yok olacak."

Şimdi gözlerine panik gibi bir şey giriyor. "Hayır, haklısın. Özür dilerim. Sadece kötü birkaç gün geçiriyorum, tamam mı? Hadi işe koyulalım, ben de burada seninle istediğin kadar kalırım."

Kitabı tekrar kapattım ve ona doğru eğildim. "Affedersiniz?"

Gözlerimle buluştuğunda alnı kırışıyor. "Ne? Ne kadar istersen o kadar kalacağımı söyledim." Sesi nazik, yatıştırıcı ve bu beni daha da sinirlendiriyor.

Dişlerimi sıkıyorum ve sesimi alçak tutmaya devam ediyorum. "Buraya gelip böyle davranıyorsun ve ne? Yuvarlanıp teşekkür etmek için elini yalayacağımı mı sanıyorsun?"

Gözleri büyür ve yüz hatlarına bir farkındalık sızar. "Oh, bak, bunun seninle hiçbir ilgisi yok." Tavrı tüm gücüyle geri geliyor. "Her şey seninle ilgili değil, ey güçlü futbol tanrısı."

"Şimdi de bana küstahlık ediyorsun. Ne oluyor, Maybel?" Tıslıyorum.

Tam adını söylediğimde gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne istiyorsun o zaman?"

"Bir açıklama, yarım yamalak bahaneler değil." Elbette annesini zaten biliyorum ama bunu ondan duymak istiyorum. Bana gerçeği söylemesini istiyorum, böylece kabul etmek zorunda kalmayayım.

"Yani... meşguldüm."

"Meşgul müydün?"

Gözleri yarıklara dönüşüyor ve neredeyse öpülebileceğimiz kadar yakınımıza eğiliyor. "Evet, meşgul. Bu üzerinden geçmemiz gereken bir kelime mi?"

Yumruklarımı sıkıyorum, birini sandalyesinin arkasına kaydırıyorum ve göğsüm neredeyse omzuna değecek şekilde aç yapıyorum. "Dikkat et, şebboy, yoksa seni bir kez daha cezayla tanıştıracam. Ve bunun tam burada, şu anda olmasını istemediğini biliyorum."

O tepki veremedi elimi eteğinin altından geçirip külotla kaplı amcığına bastırıyorum. "Ya da belki de bunu istiyorsun. Belki de vücudunu kullanışım hoşuna gitti ve benden bir ceza daha almayı umuyorsun."

Şimdi kıvranıyor, gözlerindeki öfke paniğe dönüşüyor. "Ne... hayır... hoşlandığımı hiç söylemedim mi?"

"Oh, bunu hiç söylemedin. O güzel küçük amcığın sikimi sağma şekliyle ya da seni becerirken benim için nasıl çığlık attığınla hiç söylemedin mi? Ne derler, eylemler kelimelerden daha yüksek sesle konuşur?"

Sertçe yutkunuyor ve boğazının çalışmasını izliyorum, parmaklarımı boğazının uzunluğuna sıkıca sarmak istiyorum. Nefes almasının tek sebebi ben olayım diye havasını keserken çırpınışını izliyorum.

"Beni ekmenin gerçek nedenini söyle, gitmene izin vereyim," diye fısıldıyorum.

Kıvranıyor ve amının sıcaklığını avucumda hissedebiliyorum. Küçük şebboyum beni en az benim onu istediğim kadar istiyor. Sadece henüz bunu kabullenmedi.

"Ben..." diye kekeliyor. "Annem hasta. *Tamam* mı? Bu yüzden ekstra paraya, ekstra zamana ihtiyacım vardı. O hasta ve ben de onunla vakit geçiriyordum."

Suçluluk duygusu içime işliyor. "Bunu bana neden söylemedin?"

"Bu seni ilgilendirmez ve senin merhametini istemiyorum!"

"Acımam. Sana acıdığım için mi seni becerdiğimi düşünüyorsun?"

Şimdi gözlerinde mesafe var ve ben bunu istemiyorum. Boştaki elimle çenesini kavriyorum ve gözlerini bana kilitliyorum. O bana bakarken, külotunu yana kaydırıyorum ve iki parmağımı doğrudan bekleyen sıcaklığına sokuyorum.

Tıslıyor ve gözleri kapanıyor.

"Hayır, şebboy, aç onları. Bana bak. Şimdi."

Sesimdeki çıtırtı onu tekrar açıyor ve bana bakıyor. "Seni boşaltırken beni izlemeni istiyorum. Böylece sana baktığımda gördüğümün acıma olmadığını bileceksin."

"Biri bizi görebilir," diye fısıldıyor.

Başımı salladım. "Buradaki başka kimse için endişelenme. Seninle ilgileneceğim konusunda bana güven. Gözlerini benden ayırma ve sessiz ol ki kimse fark etmesin."

Başını sallıyor ve ben de parmaklarımı onun içinde kıvrırırken gülümsüyorum. "Aferin kızıma."

İki parmağımı yavaşça içine sokup çıkarmaya başladığımda dudağını ısıtıyor ama emrettiğim gibi gözlerini benden ayırmıyor. Bu güzel ve zeki kadının tıpkı biz ölümlüler gibi şehvetin sersemliğine yenik düştüğünü görmek bağımlılık yapıyor. Onunla işim bittiğinde, ihtiyacı olanı vermem için bana yalvaracak.

Dudaklarımı yalayarak bakışlarını aşağıya çekiyorum, sonra hatırlıyor ve gözlerini tekrar benimkilere dikeyor. Dudaklarımı kıvrıran gülümseme gerçekti ve sanki onu sersemletmişim gibi sarsıldı.

"Kıpırdama, çiçeğim." Bana karşı titriyor. "Bana güveniyor musun?" Şehvet dolu bakışlarındaki belirsizlik çizgisi kanıyor ve onu suçlayamam. Kendime bile zor güveniyorum ama onu asla incitmedim ya da başkasının incitmesine izin vermedim. "Koltuğunda kambur dur ki kığın sandalyenin kenarına gelsin." Kıpırdanıyor, öne doğru eğiliyor ve kalçalarının daha geniş açıldığını, bana daha fazla erişim sağladığını hissediyorum. Gözlerimi yüzünden ayırmadan yavaşça üçüncü parmağımı sokuyorum ve herhangi bir rahatsızlık olup olmadığını izliyorum. "Bu şekilde ne kadar dayanabilirsin? Boşalmadan ve parmaklarımı sıkmadan önce ne kadar?"

Tüm vücudu titriyor ve gözlerini şehvet dolu bir pus kaplıyor. "Bilmiyorum..."

Parmaklarımı biraz daha derine pompalıyorum ve onun nasıl hissettiğini seviyorum. Çok sıcak ve ıslak. Sertleştım, aletim kotumun fermuarına baskı yapıyor, ama bu onun için hem bir ceza hem de bir gösteri. Parmaklarım içindeyken yakalanma riskini göze alarak onu değerli kütüphanesinde kirlletmeme izin verecek kadar çok istiyor beni.

Onları daha hızlı hareket ettiriyorum ve onun koltukta kıvrınmasını izliyorum. "Dikkatli ol, yoksa bizi ele verirsın."

Sadece başını sallıyor, şehvet dolu bakışları gözlerimde. Orada ne gördüğünü merak ediyorum. Hayır, muhtemelen bilmesem daha iyi olur.

Cevap ver.

"Bir tane daha ekleyeyim mi? Elimini tamamını alabileceğini düşünüyor musun?" Tahrik olmaktan çok daha fazlası. Parmaklarım onun içinde tekrar tekrar kayarken ıslak ve kaygan. Amı parmağımın etrafında geriliyor ve ona sırtıyorum ve elimi üç ana parmağımla birlikte serçe parmağımla sığdıracak kadar kaydırıyorum. İçeri girince geriliyor ve ben de ekstra genişliğe uyum sağlayabileceği kadar yavaş hareket ediyorum. Kesinlikle küçük ellerim yok, bu yüzden sadece nasıl hissettirdiğini hayal edebiliyorum.

Yaklaşıyorum, böylece ağızlarımız neredeyse birbirine değiyor. "Bu nasıl?"

Ofluyor, dudaklarıma karşı kırık dökük konuşurken göğsü kabarıyor. "Sadece beni kızdırmak için soruyorsun. Sana çok fazla olduğunu söylersem duracak değilsin ya."

Yapar mıydım? Bilemiyorum. Söz konusu o olduğunda, aşmayacağım bir kural, sınır veya sınır yok gibi görünüyor.

"Haklısın, çiçek, ama bu küstahlık için, tahmin et ne oldu? Bakalım bütün elimi o küçük güzel amına sokabilecek misin?"

Bir yudum daha, kirpiklerinde bir çırpınma daha, onu böyle izlerken kalbim bir kez daha çarpıyor. Beni kabul ediş şekli, zorlayışı, biraz meydan okuma ve biraz eğlenceden başka bir şey ifade etmiyor. Parmaklarımı daha hızlı hareket ettirerek onu sınıra yaklaşıtıyorum. Parmaklarımı birbirine geçiriyorum ve başparmağımla da ekleyerek yavaşça hepsini içine sokuyorum. Yavaş bir iş ve ses çıkarmamak için kıpırdandıkça ve dudaklarını birbirine katladıkça biraz sabır gerektiriyor. Bir dahaki sefere bunu yataklarımızdan birinde yapacağım, böylece onun inlemesini ve adımı söylemesini duyabileceğim.

"İşini çok iyi yapıyorsun. Elimini etrafında böyle çok iyi hissediyorsun. Seninle gurur duyuyorum."

Tekrar yutkunuyor ve alını sanki artık vücudunu bir arada tutamıyormuş ve ben onu aklını başından alırken destek olmama ihtiyacı varmış gibi benimkine düşüyor. Elimini yavaşça içine pompalıyorum, her geçişte parmaklarımı bir saniyeliğine birbirinden ayırıyorum. "Benimle bu kadar dolu olmak hoşuna gidiyor mu? Ya bunu yapsaydım ve kıcını sikimle alsaydım. Sence hayatta kalır mıydın, yoksa bu çok mu fazla olurdu?"

Bu bana küçük bir inilti kazandırıyor ve gülümsüyorum. Kasları titremeye başlıyor ve parmakları gömleğime dolanarak onu sıkıca kavıyor. Şehveti yüzünden uzak tutmaya bile zahmet etmiyor, aldığı zevk yüzündeki her buruşukluğa ve çizgiye yansıyor.

"Neredeyse oldu, çiçek. Hadi, patladığını hissetmek istiyorum. Benim için gel, şimdi." Sanki emir almış gibi, parçalara ayrılıyor ve ağzımı onunkine çarparak zevk çığlıklarını yutuyorum. Bana yapışıyor, orgazmı merkezini parçalıyor, aldığı her nefeste göğsü kabarıyor. Birkaç saniye sonra öpüşmeyi kesiyorum ve sandalyeye çöküp benden uzaklaştığında parmaklarımı yavaşça amından çıkarıyorum. Onları yüzüme doğru kaldırdığımda, dölünden ne kadar parlak ve ıslak olduklarını fark ediyorum ve yardım edemiyorum ama onu tatmak için işaret parmağımı ağzıma kaydırıyorum.

"Mmm..."

Elleriyle beni itiyor ve yanaklarına sıcak bir utanç örtüsü tırmanıyor.

"Aman Tanrım, bunu yaptığına inanamıyorum."

Eteğinin kenarından tutuyorum ve elimi çiçekli kumaşa silerken gözleriyle buluşuyorum. "Ne yaptın?"

Yüzünde şok ve şehvet var ve sanki bunca zamandır neler yapabileceğime dikkat etmemiş gibi. Şimdi beni görüyor ve korkuyor mu yoksa daha fazlasını mı istiyor emin değil. Önümdeki kitaba dönüyorum, ellerimden yayılan vücut kokusu beni daha da sertleştiriyor.

"Hadi çalışalım, şebboy, yoksa seni evime sürükleyip bulabildiğim her düz yüzeyde becereceğim."

Boğuk bir ses çıkarıyor ve kitaplarını, defterini ve ardından kalemini almak için çabalıyor. "Ders çalışalım, değil mi? Hadi çalışalım. Ne de olsa o maaşı hak etsem iyi olur."

BÖLÜM 26

BEL

Annem için markete gittiğimde banka kartımın reddedilmesinden endişe etmeyeli uzun zaman olmuştu. Birkaç haftadır Drew için çalışıyorum ve bana daha önce verdiği on bin dolarla birlikte banka hesabımı doldurdu ve hayatımı daha istikrarlı hale getirdi. Elbette bu konuda ona hiçbir şey söylemeyeceğim. Egosunun okşanmasına ihtiyacı yok ama özel olarak ona minnettar olabilirim.

Annem hastaneden çıktı ve okul ve özel dersler dışında evde ona yardım ediyorum. Çok bakımlı biri değil ve bunu yapmamdan nefret ediyor ama şu anda başka seçeneğimiz yok.

Torbaları tezgâhın üzerine koyuyorum ve eşyaları yerleştirmek için mutfağında dolaşıyorum. Çorbalar, sebzeler, yüksek proteinli içecekler. Çabuk yenen ve hazırlaması kolay şeyler.

"Bebeğim, bunu yapmaya devam etmek zorunda değilsin. Kendi başımın çaresine bakabilirim," diye sesleniyor kanepede uzandığı oturma odasından.

Gözlerimi deviriyorum ve sonra kendi kendime gülümsüyorum. O da inatçılığımı nereden aldığımı merak ediyor. "Anne, kimse sana kendi başının çaresine bakamazsın demedi. Ben senin kızınım. Bu tür şeyleri yapmak benim işim. Ayrıca, yardım etmek benim için sorun değil, tamam mı? Sen bana yirmi yıl baktın, ben de bakabilirim..."

"Bu benim işimdi ve şu anda senin işin okulu bitirmek ve kendine bakmak."

İç çekerek kese kâğıdını buruşturup geri dönüşüm kutusuna atıyorum. "Bunun için endişelenme anne. Tekrar ayağa kalktığında market alışverişini kendin yapabilirsin."

Uzun bir duraksama oldu ve ben kafamı duvarın etrafından dolaştırıp On

u. Kaşlarını çatıyor ve gözlerimle buluşuyor. "Çilekli protein mi aldın yoksa çikolata?"

Kendimi kanepenin karşısındaki koltuğa atarken yüzümde beliren gülümsemeye engel olamıyorum. "Bu sefer çikolata."

Bir süre sessizce oturuyoruz ve ben de bu fırsatı değerlendirip ona bakıyorum. Kilo vermiş ve yüzünde köşeler ve çizgiler var. Hâlâ güzel ama çok zayıf, kuru ve kırılğan görünüyor.

Her hafta bir hemşire gelip ilaçlarını veriyor ve bazı ağrı kesici ilaçlarla hızlı bir şekilde serum takıyor ama ben yine de daha fazla kilo almasını istiyorum.

Mutfağa dönüyorum ve soğuk protein karışımlarından birini getiriyorum. "Al, bunu iç."

Burnunu tiksintiyle kırıştırıyor ama alıyor. Rahatça oturmasına yardım ediyorum ve onu desteklemek için yastıkları değiştiriyorum. Tekrar yerime oturduğumda, içeceği yavaş yavaş, her seferinde biraz yudumluyor. Bunu bitirmesi sonsuza kadar sürecek, ama o zamana kadar çikolatalı olanlar soğumuş olacak ve belki onu bir tane daha içmeye zorlayabilirim.

"Bebeğim," diyor, beni kafamdaki entrikalardan çekip çıkararak. "Tüm bunlar için parayı nereden buluyorsun?"

Bana ilk kez sormuyor, ama ilk kez bu kadar doğrudan, bakışlarıyla buluşuyor, alnı endişeyle kırışıyor.

Sandalyeye geri oturdum ve iç çektim. "Özel dersler, tuhaf işler, her zamanki gibi."

Başını eğiyor, dudakları alaycı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Okuldan daha uzun süredir buradayken nasıl özel ders veriyorsun? Bu protein karışımlarının ucuz olmadığını biliyorum, o yüzden..."

Omuz silkiyorum. "Ne söylememi istiyorsun anne? Okulda yüksek profilli bir çocuğa özel ders veriyorum. Özellikle benim hizmetimi istedi, ben de öyle yapıyorum. Sadece ona özel ders vermek için daha fazla ücret alıyorum. Yarı zamanlıdan daha az bir iş için neredeyse tam zamanlı bir gelir."

"Neden birisi sizin özel ders hizmetleriniz için bu kadar para ödesin ki? Senden *gerçekten* ne istiyor?"

Ellerimi kaldırıp kucağıma bırakıyorum. "Bilmiyorum. O zengin biri. Kendine özel zaman ayırmayı seviyor ve bilmiyorum, belki de şımarıktır ve bana sahip olursa daha iyi olacağını düşünüyordur."

Gözleri kısıldı. "Yani o istiyor-"

"Kimya sınavlarını geçmek için, hepsi bu."

Bakışları başka yöne kayıyor. "Erkekler böyledir... Bazen bir şeyler beklerler. Ne istediğini açıkça söyledin mi? Bekle... Adı neydi?"

Kafamın içindeki sesi diyor ki, "*Sen bana aitsin. Bana aitsin.*"

Yutkunuyorum ve ona geniş bir gülümseme veriyorum. Belki de fazla geniş. "Özel öğretmenden başka bir şey istemiyor anne. Söz veriyorum. Senin hakkında ve sana başlayacakları yeni ilaçlar hakkında konuşalım. Neye ihtiyacın olursa yanında olacağımdan emin olmak istiyorum. Adı da Drew. Onu tanıyacağını düşündüğümünden değil."

Deneme ilaçlarından bahsettiğimde her zaman olduğu gibi omuzları çöküyor. Yüzündeki yenilgiye dayanamayıp ayağa kalkıyorum, mutfaktan toz bezini alıyorum ve raflardaki bibloların üzerinde gezdirmeye başlıyorum. "Sorun yok anne. Her şey yoluna girecek."

Onunla konuşuyorum ve ona bakmayı reddediyorum. Yüzünden o bakışı attığı sürece, birazdan ona tekrar bakabileceğim.

Yakın zamanda bir temizlikçi tutamayacağım için temizlik yapmaya devam ediyorum. O iyileşirken, iyileşmeye odaklanırken yapabileceğim kolay bir şey daha.

"Biriyle görüşüyor musun?" Birdenbire sorduğu bu soru, elimdeki bezi ve parlattığım bibloyu düşürmeme neden oldu. "Belki bu Drew?" "Ne?"

Onu yerden kaparken kekeliyorum. "Nereden geldi bu? nereden?"

Omzumun üzerinden baktığımda gözleri parıltıyor, gülümsemesi dişlerini gösteriyor. Yine annem gibi görünüyor ve kalbim kaburgalarımın doğru sertçe çarpıyor.

"Bir gün torunlarım olsun istiyorum. Bunun gerçekleşmesi için biriyle tanışmanız gerekir. Birçok kadın Bay Doğru'yla üniversitede tanıyor."

Homurdanıyorum ve nefesimin altında mırıldanıyorum. "Daha çok Bay Hayır'ı Cevap Olarak Kabul Etmez'e benziyor."

"Neydi o?"

"Hiçbir şey. Hayır, gerçekten kimseyle görüşmüyorum. En azından kalıcı olarak değil. Bir süre önce biriyle çıktım ama planladığım gibi gitmedi, o yüzden... evet." Neredeyse uyuşturulduğumu ya da daha kötüsünü bilmesine kesinlikle gerek yok.

"Belki bir sonraki daha iyi gider ama ders verdiğin çocuktan uzak durman en iyisi olur. İş ve romantizmi karıştırmak iyi bir fikir değil."

Temizliği bitirdim ve yüzümü ona döndüm. "Kampüse geri dönmem gerekiyor. Gitmeden önce bir şeye ihtiyacın var mı?"

Başını iki yana sallar. "Ben hallederim. Teşekkür ederim."

"Cidden, geri dönmemi istersen bana mesaj at ya da ara. Şu anda yoğun bir ders yüküm yok."

Gözleri bir an için kısılıyor, ama başıyla onaylıyor ve sarılmak için kollarını açıyor. "Hâlâ konuşmamız gereken bazı şeyler var bebeğim. Hazır olmadığını biliyorum ama yine de olması gerekiyor. Her ihtimale karşı hazırlanmalıyız."

İnkâr etmek ve tekrar hayır demek dilimin ucunda, ama hazırlıklı olmak onu daha iyi hissettirecekse, o zaman yaparız. Sonra da ben sana söylemişim derim.

Ona sıkıca sarıldım ve kampüse geri döndüm. Trafiğin hafif olması sayesinde rekor sürede yurda döndüm.

Telefonum cebimde vızıldıyor ama merdivenleri koşarak çıkıp süite girerken onu duymazdan geliyorum.

Jackie masada çantasını hazırlıyordu ve ben içeri girdiğimde dondu kaldı. "Oh! Bütün gün annenle olduğunu sanıyordum?"

"Benden zaten bıkmış durumda, bu yüzden onu biraz rahat bırakmaya karar verdim.

Görünüşe göre, etrafta dolaşmakla ilgilenmek arasında ince bir çizgi var."

Masaya oturuyor ve Drew'in ellerinin beni orada tutarken nasıl hissettirdiğini hatırlamamak için yaralı tahtaya bakmaktan kaçınıyorum.

Sertçe yutkunuyorum ve arkadaşşıma gülümsüyorum. "Her neyse, biraz ders çalışmalıyım."

Başını sallıyor, gözleri yumuşak, gülümsemesi nazık. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

O nasıl?"

Omuzlarımı geriye atıyorum ve çantamı masanın üzerine, onun çantasının yanına koyuyorum. "O iyi. İlaçlar ve hastalık yüzünden halsiz ama durumu daha iyi ve yeni ilaçlara başladığımızda daha da iyi olacak."

"Bazı deneysel çalışmalar hakkında ne düşünüyor?" Ses tonunda tam olarak tanımlayamadığım bir şey var ve denemek bile istemiyorum.

"Şey, o yorgun. Ama çalışmaya başladığında ve hala hayatta olduğunda mutlu olacak. Aksi takdirde..." Kelimeleri söyleyemiyorum, boğazıma bir yumru oturdu. "Aksi takdirde, birlikte fazla zamanımız kalmayacak."

Ayağa kalktı ve ellerimi tutmak için yanıma geldi. Benden biraz daha kısa olduğu için gözlerinin içine bakıyorum.

"Tatlım, her şey yoluna girecek. Her şey yoluna girecek."

Söz vermesini istiyorum. Dünyanın anneme sahip çıkacağıma söz vermesini istiyorum. Bu dünyada sahip olduğum tek şey o ve onu kaybedemem.

çok.

Bunun yerine iç çekip ellerini sıkıyorum ve sonra onu bırakıyorum. "Evet, her şey yoluna girecek. Yeni ilaçlara başlarız ve nasıl gittiğine bakarız. İyi olmak *zorunda*."

Bir gözü bende, diğer gözü eşyalarında, çantasını toplamaya devam ediyor. "Oh, gelecek hafta sonu meşgul olup olmadığını soracaktım."

Oturma sırası bende ve takvimimi kontrol etmek için cep telefonumu cebimden çıkarıyorum. "Lord Drew henüz gelmemi istemedi, sanırım öyle. Neden? Ne oldu?"

"Geçici bir ajansla yemek işi için çalışıyorum. Servis, temizlik gibi şeyler. Şehirdeki büyük bir hukuk firması için ve bu tür işler için her zaman iyi bahşiş verirler, özellikle de içkinin akmasını sağlayan sizseniz."

Homurdanıyorum. "Ve eve her zaman o pahalı içkiden birkaç şişeyle geliyorsun."

"Düşünüyordum da, eğer boşsan gelmek ister misin? Sen orada olursan çok daha iyi olur. Yemekler de güzel olmalı. İkimizin de parasının yetmediği şehir dışındaki restorandan."

Muhtemelen hafta sonu annemle birlikte olacağım, temizlik ve hazırlık işlerine başlayacağım, böylece sadece derslerden sonra uğramam gerekecek. Yine de yapabileceğim bir sürü çalışma var. "Yapmamalıyım."

Ellerini masaya dayıyor ve eğiliyor. "Bu etkinliklerden ne kadar para kazandığımı biliyor musun? Bir aylık ihtiyacımdan fazlasını bir gecede kazanıyorum. Gelmelisin, Bel."

Bir aylık maaşa karşılık bir gece iyi bir fikir gibi geliyor. Para konusunda bir başlangıç yapabilirim ve gerekirse Drew'un ders çalışmasına destek olabilirim. Gerçi bu haberi pek iyi karşılamayacaktır.

"Lütfen. Sen de orada olursan çok daha eğlenceli olacak. Sana tüyolarımı bile veririm. Annen için tabii ki."

Başımı masaya koydum. "İyi, iyi. Tamam, tamam. Orada olacağım."

BÖLÜM 27

DREW

Babamı görmek istemediğim günler ve babamı *gerçekten* görmek istemediğim günler vardır. The Mill'in önünde rölantide duran limuzini gördüğüm an, o gün ikinci günüm oluyor. İç çekerek botlarımı alıp ayağıma geçirmekte ve ceketimi almakta acele etmiyorum. Onu beklettiğim zamanı uzatmak tehlikeli, ama onunla ilişkimde sahip olduğum tek güç bu... *şimdilik*.

Bir gün ondan kurtulacağım ve o piç kurusuna yıllar boyunca anneme ve bana yaşattıklarının bedelini ödeteceğim. Kendini mükemmel bir baba ve iş adamı olarak göstermesinin bedelini. Gerçeği biliyorum ve eninde sonunda herkes de öğrenecek.

Lee ve Aries merdivenlerden fuayeye iniyor ve ben kapının yanındaki bankta botlarımı bağlarken yavaşça bana bakıyorlar. Etrafımdaki spor malzemeleri yere saçılmış durumda, bu yüzden şu anda bankta sadece bu yer için yeterli alan var.

Aries ensesini ovuşturuyor ve arabanın rölantide çalıştığını görmek için eğiliyor. "Baban mı?"

Cevap vermekten çok homurdanıyorum. Lee kaşlarını çatıyor ve ikisi de dikkatlerini tekrar bana yöneltmeden önce bakışıyorlar. Sırtımı duvara dayayarak daha dik oturuyorum.

"Ne?" Havlıyorum.

Bu sefer Lee konuşuyor. "Birimizin seninle gelmesini ister misin?"

Neredeyse gülecektim. Neredeyse. Ve her zaman iğneleyici bir şey söylediğimde arkadaşlarımdan babam ve adamlarının beni eşek sudan gelinceye kadar dövmesini izlemelerini mi?

Hayır, teşekkür ederim.

Ayağa kalkıyorum ve zorla içeri girmesinler diye daha bir aceleyle kapıya yöneliyorum. "Hayır, teşekkür ederim. Birkaç saat içinde döneceğim. Gelmezsem, nereye bakacağınızı biliyorsunuz."

"Bir şeye ihtiyacınız olursa bizi arayın," diyor Aries kesin bir ifadeyle.

Bunu yapma şansım yok denecek kadar az olsa da başımı sallıyorum. En azından beni önemsiyorlar. Neyse ki ikisi de gitmeme engel olmaya çalışmıyor. Şoför beni tanıyor ve kapıyı açmaya zahmet etmiyor. Arka koltuğa kayıyorum, deri koltuk gıcırıyor ve ben koltuğun diğer tarafına oturuyorum.

Limuzinin karşı tarafında bir bar var ve babamın orada tuttuğu yüksek kaliteli viski şişesini kapıyorum.

Beni babamın ofisine götürdü. Şehir merkezinde, güzel bir şehir manzarası olan yüksek bir bina. Binanın sahibi ama sadece bir kısmını yatırım şirketi için kullanıyor. Ayrıca binada birkaç dairesi var, şüphesiz metreslerini şehir dışındaki aile mülkümüzden uzak tutabilmek için. Valeye yanaştığımızda hızımı yavaşlatıyorum, inip içeri girmeden önce yine acele etmiyorum. Giyinme zahmetine girmedim, bir çift eşofman altı, botlarım, üniversite tişörtüm ve yıpranmış mektup ceketimi giydim. Sadece görünüşüm bile onu kızdıracak. Bunu biliyorum ama nedense umurumda değil. Belki de ölmek istiyordumdur? Belki de babamın tüm bunları benim için bitirmesini bekliyorum?

Babam benimle zemin katta buluştu, ki bu alışılmadık bir şey.

Omzuma vururken geniş ve sahte bir gülümseme takınıyor. "Drew, oğlum. Okula ara verip ziyaretime gelebildiğine sevindim."

Ses tonu da en az gülümsemesi kadar sahte. Firması için, güvenlik görevlileri için, herkes için rol yapıyor. Arkaya taranmış saçlarından ayağındaki deri mokasenlere kadar her parçası iyi kurgulanmış bir imaj.

Oynamam gereken rolü biliyorum ama şu anda içimden gelmiyor. "Ne istiyorsun baba?"

Baba kelimesini ısırma ile gözleri kısıyor ama gülümsemesini kaybetmiyor. "Gel, ofisime gidelim. Konuşmamız gereken birkaç şey var."

Bacaklarıma kül blokları bağlanmış gibi hissediyorum. Bunun nereye gideceğini zaten biliyorum ama başka seçeneğim yok. Gelebiliyim.

isteyerek ya da zorla, ama öyle ya da böyle onun ofisine gireceğim. Nefesimi üfleyerek ilerliyorum.

Asansöre biniyoruz ve ben mesafemi koruyarak parlak krom duvarlara yaslanıyorum.

"Bana neler olduğunu anlatmak ister misin?" Cevabı zaten bildiğim için soruyorum.

"Yakında öğreneceksin. Sabırlı ol evlat. Beni bu işte takip ettiğinde geliştirmen gereken bir değer bu."

En üst kata kadar olan kısa yolculuğun geri kalanını sessizlik içinde geçirdik. *Şükürler olsun.*

Asansörden birlikte çıkıyoruz ve ofisinin lobisinde yürürken ellerimi ceplerime sokuyorum. Birkaç kabin ve masanın önünden geçtiğimizde, çalışanları bana sıkı sıkı gülümsüyor ve babam göz göze geldiği herkese başını sallayarak not alıyor.

Elleri, oğluna ofisinde eşlik eden gururlu bir baba gibi omzuma geliyor. Eyalet fuarındaki değerli bir inek gibi onu gösteriyor.

Dokunulduğunda irkiliyorum ama eğer bir muhalefet gösterisi yaparsam cezanın beni günlerce futbol oynayamaz hale getireceğini çok iyi bildiğim için takip ediyorum. Kahretsin, muhtemelen günlerce okulda yüzümü gösteremeyeceğim. Bu bilgiyle yüz ifademi nötr bir çizgiye çeviriyorum ve cehenneme inişime devam ediyorum.

Manzaralı bir ofis sırasına açılan son alana ulaşana kadar masalardan oluşan hafif bir labirent. Tabii ki en iyi ofis ve manzara babamın.

Elini sıkarak içeri girdim. Bayanı babamın partilerinden birinden tanıyorum. Onunla konuşurken görmüştüm. Bana lanet bir ağaç gibi tırmanmak isteyen kızı olan kadın. Ona başımı salladım ve kendimi masanın önündeki deri koltuğa attım.

Beni inceliyor ama babamın istediği şeyi giyip giymediğimi ya da antrenman sahasında herhangi bir yara alıp almadığımı kontrol ettiği gibi değil.

Değerlendirici bakışları bana ısırarak için en lezzetli yerimi inceleyen bir köpekbalığını hatırlatıyor. Bakışlarını karşılıyorum ve kaşlarımı kaldırarak öylece kalıyorum.

Kırmızı boyalı dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor. "Seni tekrar görmek güzel, Andrew."

Aynı fikirde değilim, bu yüzden ona başımı sallıyorum. "Terbiyeli ol, Drew," diye azarlıyor babam.

Bu sözlerle birlikte omuzlarımı geriye kaydırıyorum ve maskenin yerine kaymasına izin veriyorum. "Sizi tekrar görmek bir zevk."

Dikkatini babama çeviriyor, elleri kalçalarında, siyah blazer ceketini belinin kıvrımlarını çerçeveleyiyor. Babamın zevkine göre biraz yaşlı, ama kesinlikle benim için burada değil. Babam onun elini sıkarak için elini uzatıyor. "Gerçekten hepimiz için en iyi sonuç bu. Sizinle iş yapmak bir zevk olacak."

Bana ürkütücü ve değerlendirci bir bakış daha atıyor ve topuklu ayakkabılarını mermer zemine vurarak ofisten çıkıyor. Gözden kaybolana kadar onu dikkatle izliyorum, sonra tüm dikkatimi tekrar babama veriyorum.

"Bu da neydi böyle?"

Babam masasının arkasında oturuyor ve ellerini masasındaki kurutma kağıdının üzerinde birleştiriyor. "Endişelenmene gerek yok, en azından şimdilik. Zamanı gelince her şey yoluna girecek. Bir şey bilmeniz gerektiğinde size haber vereceğim. Bu arada, Aralık ayında yapılacak olan bir sonraki partiye katılmanız gerekecek."

Sert bir iç geçirdim. "Gerçekten mi, nedenmiş o? Sürece pek katkıda bulunduğum söylenemez." Babam gözlerini kısıyor ve cam duvarların arkasından yorulmak bilmeden çalışan işçilere bakıyor. Sonra uzaktan kumandadaki bir düğmeye basıyor ve camlar buzlu cama dönüşüyor.

Bu bir mahremiyet teklifinden çok bir tehdit. Vücudumdaki her kas geriliyor ve gözleriyle buluşuyorum. Artık küçük bir çocuk değilim. Ondan korkmam için hiçbir neden yok, fiziksel anlamda değil ve üzerimde hâlâ bu güce sahip olmasından nefret ediyorum. "Benden ne yapmamı istiyorsun?"

Omuz silkiyor. "Gerçekten çok kolay. Sana gönderdiğim takım elbiseyi giy. Benim sağlayacağım randevunla partiye gittiğinde samimi ve özenli olacaksın. Hatta kız senden bunu isterse dizlerinin üzerine çöküp Şükran Günü yemeği gibi onu yiyeceksin."

"Sen mi temin edeceksin? Kendi randevumu kendim bulabilirim. Benim için birini bulmana ihtiyacım yok."

Dudaklarını kısıtı ve birkaç kez başını salladı. Belli ki sabrı çok zayıf. *Kahretsin*. Çok kızmış.

"Sanırım birlikte takıldığın o küçük beyaz çöp öğretmenden bahsediyorsun? Kulağıma gelenlere göre onunla çok vakit geçiriyormuşsun. O senin kız arkadaşın."

Gerginleşiyorum ve yumruğumu ceplerimde sıkıyorum. Onun adını ağzına almasını istemiyorum ve eğer ona patlarsam, bu benim için daha da kötüleşecek. Bilecek ki

O benim için bir zayıflık ve babam gibi bir adam bir insanın zayıflıklarını ona karşı mümkün olan en kötü şekilde kullanır. Maybel üzerine daha fazla pislik yığılmasını hak etmiyor.

"Ne demek istediğinden pek emin değilim. Biriyle çıkmadığımı biliyorsun."

"Bana palavra sıkma, Drew. Nasıl çalıştığını biliyorum. Sevgili babandan pek de farklı değilsin. Her hafta yeni bir kız ve o küçük oyun eldiveninden geçirdiklerini elinde tutmadığına eminim."

"Hâlâ ne demek istediğini anlamıyorum. Dediğin gibi, o bir beyaz çöp. Sezon biterken zaman geçirmek için bir beyaz çöp flört. Bundan fazlası değil, ta ki sen bana bir özel öğretmen tutmamı söyleyene kadar, sonra o benim özel öğretmenim oldu, ihtiyaç duyulduğunda becerebileceğim biri. O bir iş anlaşmasından başka bir şey değil."

Bir kez başını sallıyor ama ifadesinden bana inanmadığını anlıyorum. *Kahretsin*. Kendimi daha iyi satmalıyım. Öne doğru eğilip ona gülümsüyorum. "Okul başladığında söylediğin gibi, para için *her şeyi* yapacak olanlar merdivenin en altındaki sürtüklerdir ve o kesinlikle her şeyi yapmama izin veriyor."

Bu, gözlerinde şehvet dolu bir parıltı yaratıyor ve yüzümü nötr tutmaya çalışıyorum, böylece oradaki rahatlamayı fark edemiyor.

"Eh, erkek erkektir, sanırım." Koltuğuna geri yaslandı. "Parti şirket çapında bir etkinlik olacak, birçok müşteri katılacak, bu yüzden en iyi şekilde davranmanızı bekliyorum. Genç Sebastian ve Lee'yi bile davet ettim. En iyi müşterilerimden birkaçı olarak aileleri de geliyor."

Konuyu tekrar onun taleplerine getirdim. "Orada olacağım ama dediğim gibi, kendi randevumu kendim bulabilirim."

Gülümsemesi kaybolur. "Ve dediğim gibi, sana söylediğim kızı alacaksın ve tüm gece boyunca onu tatmin edeceksin. Parti başladığında kaçmak yok, arkadaşlarıyla saklanmak yok. Onun yanında kalacaksın ve onu mutlu ve gülümser halde tutacaksın."

Bu raundu kaybettim ve eğer bakışlarını Maybel'den uzak tutarsa, o zaman aptal küçük partisine kimi götürmemi isterse onu götüreceğim. "Peki. Onu ben mi alayım, yoksa orada mı buluşalım?"

Yüzündeki kibir onu yumruklamak istememe neden oluyor. "Ailesiyle birlikte gelecek, sen de ona partiyi gezdirecek ve mükemmel bir centilmen olacaksın, tabii centilmen olmanı istemiyorsa o başka."

Ona nasıl böyle bir orospu çocuğu olabildiğini sormak istiyorum. Kendi oğlunu iş için nasıl pazarlayabildiğini, ama bu henüz kazanabileceğim bir tartışma değil, o yüzden zahmet etmiyorum bile.

"Tamam. Takım elbisenin gelmesini bekleyeceğim. Her zaman yaptığım gibi rolümü oynayacağım."

Bir an için sessizlik etrafımızı sarıyor ve aptalca bir şey söylememek ya da yapmamak için pencereden dışarı, şehrin ötesine bakıyorum. Gözlerini hâlâ üzerimde hissedebiliyorum ve ondan ne kadar nefret ettiğimi ona göstermek istemiyorum. Kendi babamdan nasıl bu kadar nefret edebildiğimi merak ediyorum, ama sonra bana yaptığı her şeyi hatırlıyorum - tüm acıları, utancı, suçluluk ve pişmanlığı. Bana yaptıklarından sonra bir babanın kendisiyle nasıl yaşayabileceğini sorguluyorum.

"Güzel. Bunu berbat etme, Drew. Bana itaatsizlik etmenin sonuçları konusunda seni daha önce uyarmıştım. İkimizin de yapmak istemediğimi bildiği bir şeyi bana yaptırma. Öyle görünmediğini biliyorum ama yaptığım her şey senin geleceğin için ve harcadığım onca emeği mahvetmene izin vermeyeceğim."

"Anladım. Endişelenme baba. Rolümü oynayacağım. Artık gidebilir miyim?" Dişlerimi sıkarak gitmek için izin istiyorum. Konu babam olduğunda sahip olduğum kontrol eksikliğinden nefret ediyorum. Başını sallıyor ve ayağa kalkıyorum, bu ofisten, bu binadan siktir olup gitmeye hazırım, ancak kapıya ulaştığımda ve sesinin gürültülü bir şekilde temizlendiğini duyduğumda rahatlamam kısa sürüyor.

Dönüp ona bakmak yerine, ne söyleyeceğini duymak için bekliyorum.

"Oh, ve partiden önce o küçük beyaz pislik fahişeden kurtul, yoksa Senin için yaparım. Müvekkilimin kızıyla çıkarken onunla görüşmeye devam etmen için bir neden yok. Dedikoduların çıkmasına izin veremeyiz."

Dişlerimi sıkıyorum, çenem baskıdan ağrıyor. Bu kadınla çıkmakla ilgili hiçbir şey söylemedi.

Konuşması bitince dışarı çıkıyorum. Kafasını masaya vurmak ve hayal kırıklığımı haykırmak istediğimde cevap vermek için bir neden yok.

Asansöre ve arabaya doğru yürürken kaşlarımı çatmaktan kendimi alamıyorum. Arabanın yanından geçip şehir merkezine doğru yürüyorum. Kampüse dönmek için bir uygulama bulacağım. Şu anda babamdan hiçbir şey istemiyorum. Tek başıma ayakta durmak, hayat yok, para yok, hiçbir şey yok demek. Oakmount'a başladığımdan beri son birkaç yıldır inşa etmeye çalıştığım her şeyi yok etmek için aktif olarak çalışacağı anlamına geliyor.

Buna izin veremem. İlk hedefi önemsedığım tek insanlar olacakken olmaz. Arkadaşlarım. Annem. Maybel.

Kaynayan kanımı soğutmak için ciğerlerime dolan soğuk havanın yakıcılığını kullanarak daha hızlı yürüyorum. Babam bu kızı becermemi istiyorsa, tamam, yaparım, ama ben

Benim yöntemimle. Bu kaltağın neye bulaştığından, daha doğrusu kime bulaştığından haberi yok.

BÖLÜM 28

BEL

Bugün Drew'u göreceğim için bu kadar heyecanlı olmamalıydım. Araya futbol maçı gireli birkaç gün oldu, bu yüzden o delici kara gözleri üzerimde hissetmeyeli sanki sonsuza dek olmuş gibi hissediyorum. Eskiden nefret ettiğim bir duyguydu... ama artık hoşuma gitmeye başladı. Drew zekidir. Notlarının neden düştüğünden emin değilim, ama bir sınavı geçtiği haberini paylaştığında bana bir başarı hissi veriyor.

Birkaç kitabı çantama tıktırıyorum ve sonra masamın üzerindeki dudak parlaticısına göz atıyorum. Neden bilmiyorum ama kendimi toparlamak, saçımı ya da makyajımı yapmak aklıma geliyor. Kapüşonumu, dağınık topuzumu ya da yıpranmış kot pantolonumu süsleyeceğinden değil. Aptal olduğum için kendime göz devirerek masamın köşesindeki dudak nemlendiricisini alıyorum ve onu sürüyorum. Dudak parlaticısı öyle ya da böyle Drew'da boşa gidecekti zaten. Ne giydiğime ya da giymediğime bakmaksızın bana bakıyor gibi görünüyor.

Kalemlerimi, fosforlu kalemlerimi ve diğer çalışma malzemelerimi toplayıp çantama tıktırıyorum. Artık on derste yirmi beş farklı kişiye özel ders vermediğim için daha hafif. Çantanın fermuarını çekip omzuma atıyorum ve mutfağa gidiyorum. Tezgahtan bir granola bar ve meyve sepetinden bir elma alıp kapıdan çıkıyorum. Kapıyı arkamdan zar zor kapatmıştım ki sert bir duvara çarptım.

Hayır, bir duvar değil. *Bir insan.*

Geriye doğru sendeliyorum ve iri eller bana uzanıyor, pazularımı çevreliyor ve düşmemi engelliyor. Bana dokunduğu yerde tenim yanıyor ve parmakları etime hafifçe bastırıyor. Ona bakıyorum, gözlerim yavaşça hareket ediyor

Rahatsız edici derecede yakışıklı yüz hatları: keskin çenesi ve yüksek elmacık kemikleri. Tüm sırlarımı dökmemi ya da dökmememi isteyen o delici kara gözler. Kendime ondan etkilenmediğimi söylemek giderek zorlaşıyor. Dikkatim daha fazla dağılmadan düşüncelerimi silkeleyip atıyorum.

"Burada ne işin var? Seninle kütüphanede buluşacağımı sanıyordum?" Geri adım atmaya çalışıyorum ama kapı ile onun arasında sıkışıp kalıyorum. Ondan yayılan enerji beni tedirgin ediyor. Bir şey mi oldu? Ona sormaya hazırım, dudaklarımı ayırıyorum ki üzerime çullanıyor. Ağzı benimkine çarpıyor ve beynim bir anlığına kısa devre yapıyor. O iri elleri kollarımdan boynumun arkasına ve kalçama doğru ilerliyor, izledikleri yol tenimde alev alev bir sıcaklık bırakıyor. İçimde bir ürperti dalgalanıyor ve dili ağzımın içine kayarak benimkine karışıyor.

Öpücük bana hem fiziksel hem de zihinsel olarak saldırırken inliyorum. Vay canına, öpüşebiliyor. Onun merhametine sığınarak ceketine tutunuyorum ve beni içten dışa doğru yutmasına izin veriyorum. Drew beni yaptıklarından dolayı değil, yaptıklarının bana hissettirdiklerinden dolayı korkutuyor. Onun kollarında inek bir kızdan çok daha fazlasıyım. Onun beni öptüğü aynı ateşle ben de onu öpüyorum. Tüm bina yanıp kül olsa fark etmem, dudakları dudaklarımdayken fark etmem.

Bir an sonra geri çekilip beni sersemlemiş ve gevşek bıraktığında büyü bozuluyor. Diğer kolu beni yerimde tutmak için belime dolanıyor. Ona bakıyorum ve göz bebeklerinin büyüdüğünü ve gözlerinin ne kadar koyu olduğunu fark ediyorum.

"Sana ihtiyacım var. Hadi içeri girelim."

Derin tınısı içimdeki bir şeye ulaşıyor ve beni ileri doğru iterken tökezliyorum ama beni elinden bırakmıyor. *Ne haltlar dönüyor burada?* Süitin ana odasının içinde kırım yemek masasına çarpıyor ve o da bana sevgiyle gülümsüyor.

"Çantanı yere bırak. Bugün ders çalışmıyoruz. Sadece-" Beni tekrar kollarına çekiyor ve benden bir başka acımasız öpücük alıyor. Bu sefer daha sert öpüyor, dudaklarımı şiş ve ıslak bırakıyor.

"Ne..." Biraz afalladım ve gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Neler oluyor?"

Drew nefessiz, yanakları yumuşak bir pembe, bakışları çılgınca. Tam olarak benim hissettiğim gibi görünüyor. "Yok bir şey. Seni görmek istedim."

"On dakika sonra kütüphanede görüşecektik. Neden..."

Avını takip eden bir hayvan gibi üzerime atlıyor ve ağzını ağızma dayıyor. Aceleyle çantamı omzumdan çekip alıyor ve bir gümbürtüyle yere düşüyor. Tam geri çekilip ona ders kitaplarının ne kadar pahalı olduğunu hatırlatmak üzereydim ki parmakları kapüşonumun eteğini kavradı ve aniden kaldırmaya başladı. Topuzumun boyun deliğine sıkışmadığından emin olmak için kıpırdanmam gerekiyor. Yoldan çekilince, odanın diğer ucuna fırlatıyor.

Bardakların birbirine vurduğunu duyuyorum ama gözlerimi ondan ayırmıyorum. O böyleyken gözlerini ondan ayırmak tehlikelidir. Saldırmaya hazır bir yırtıcı. Gözleri üzerimdeki dar tişörte takılıyor. Göğsünde okul logosu var, çok fazla yıkandığı için yıpranmış ve solmuş.

"Kahretsin, çok güzel görünüyorsun. Bunu sana hiç söylemiş miydim?" Kelimeler bir telaş içinde döküldü.

Başımı sallıyorum, bana bir porselen parçasıymışım gibi baktığı için kendimi savunmasız hissediyorum. Bu farklı ve bundan hoşlandığımdan emin değilim. Elleri vücudumda geziniyor ve kot pantolonumun bel bandında duruyor. "Bu kotlarla ne kadar seksi görünsen de, onları yerde görmeyi ve sikimi amının içine sokmayı tercih ederim. Seni becermek bana unutturacak, her şeyi daha iyi hale getirecek."

Beynimdeki şehvet dolu bulanıklık devam ediyor ama cümlesinin sonu beni kendime getiriyor. Bu doğru değil. Sadece seks kısmı değil. Bu aciliyet, derinlerde yatan ihtiyaç. Bir şeylerle başa çıkmak için bedenimi kullanıyor, unutmak için seksi kullanıyor. Onu oyalamak için ellerimi bileklerine doladım.

"Bekle, Drew. Neler oluyor? Neyin var?"

İfadesi acınası bir ihtiyaçtan soğuk bir kayıtsızlığa dönüşüyor. Duvarların tekrar yükseldiğini görebiliyorum. Ne zaman gerçek yüzünü görmeye yaklaştığımı düşünsem, maskesinin arkasında kayboluyor.

"Sana terapistim olman için para ödemiyorum..."

Bileklerini biraz daha sıkıyorum. "Sen de seni sikmem için bana para vermiyorsun, ne demeye çalışıyorsun?"

Bana attığı sırtış midemi bulandırıyor. "Hayır, beni bedavaya becereceksin, değil mi? Bahse girerim şu anda elimi külotuna sokarsam seni sırlıslık bulurum. Yani, koridorda seni becermem için bana yalvarıyordun. Seni her becerdiğimde yaşadığın akıllara durgunluk veren orgazm sayesinde paranı alıyorsun."

Sözleri beni ürkütüyor ve uzaklaşmaya çalışıyorum. Tabii ki, hareket etmeme izin vermiyor ve ona karşı itmek anlamsız. Beni serbest bırakmak yerine,

Daha da yaklaşıyor, beni sıkıştırıyor, beni geri çekilmeye zorluyor ve aynı zamanda istediği yere yönlendiriyor.

"Sakın bana seni becermeme itiraz ettiğini söyleme," diye homurdanıyor.

Göz ucuyla eşyalarımı görene kadar yatak odamın eşiğinden geçtiğimizi fark etmiyorum bile. "Dur tahmin edeyim, ben seni alırken hayır mı demek istiyorsun? Kukun dünyadaki tek şeymiş gibi sikimi sağarken bana ne kadar istemediğini söylemek seni daha iyi hissettirecek mi? Fantezin bu mu? Kontrol yok mu? Karar vermek yok mu? Zirveyi kovalamaktan başka umursayacak bir şey yok mu? Eğer istediğin buysa, bunu yapabiliriz. Beni istemiyormuş gibi davranma. Ne kadar hayır dersen de, vücudun her seferinde sana ihanet ediyor. İkimiz de bunun nasıl biteceğini biliyoruz. Tek soru, bu senin boyun eğmenle mi yoksa boyun eğmemenle mi olacak?"

Neden sözleri vücudumda zevk şimşekleri çaktırıyor? Sanki o piç oldukça ben daha çok istiyorum. *Hayır*. Bunu bana yapmaya devam edemez. Buraya bir şeyleri untabilmek için bedenimi kullanmaya geldiğini zaten itiraf etti. Onun için öyle olmak istemiyorum. Daha fazlası olmak istiyorum. İçimdeki meydan okumayı hissederek tekrar ensemden tutuyor ve yüzümü yukarı kaldırarak ağzımı başka bir vahşi öpücükle yakalıyor. Çok *iyi* yakıyor. Dudakları. Vücudu. Acıtıyor, öfkelenendiriyor ve beni hiç bilmediğim bir açlıkla baş başa bırakıyor.

Neden bana böyle hissettiriyor? Ve ben onun gibi birini hak edecek ne yaptım? Karma o kadar da kötü bir şey değil. Aklım başıma gelince göğsünü itip öpücüğü kesiyorum, kalp atışlarım kulaklarımda uğulduyor.

"Gerçek hisleri ve duyguları olan bir insan olduğum halde senin için bir nesne olmak istemiyorum."

"Sen bir nesneden çok daha fazlasısın Maybel." Beyaz dişlerini bana gösteriyor ve gözlerindeki bakıştan ürperiyorum. Sahiplenme, köklü bir arzu. "İnsan olabilirsin ama benim küçük evcil hayvanım olmanı, kurallarına uymanı ve ben istediğimde bana zevk vermeni tercih ederim."

İçimde daha önce hiç olmadığı kadar öfke kabarıyor. "Yanlış kızı seçtin, Drew. Bu özel dersler için bana verdiğin paraya ihtiyacım var ama ben bir fahişe değilim. Sırf sen istedin diye senin her kuralına uyacak değilim."

Vücudunun tüm uzunluğu boyunca bana baskı yapıyor ve bu küçük antrenman maçının bana olan açlığını tatmin etmek için hiçbir şey yapmadığını söyleyebilirim. Aksine, bu onu daha da tahrik ediyor.

"Bu tavır için," diye fısıldıyor ağzıma, ıslak dudakları yumuşak bir geçiş ritmiyle dudaklarımı okşuyor. "Sadece sen istediğinde kendimi senin içine sokacağım. Bunun için bana *yalvardığında* ve söz veriyorum, yalvaracaksın."

Çenemi eğerek ağzıyla teması kesiyorum.

Sevimli biriymişim gibi gülümsüyor. Direnişimin sevimli olduğu gibi.

Ve dizlerimin arkası yatağın kenarına çarpana kadar tekrar itiyor ve kırımın üzerine düşüyorum. Neyse ki kendimi dik tutmayı başarıyorum.

Drew gözlerinde vahşi bir açlıkla bana bakıyor. Sonra açık kalçalarımın arasına giriyor ve joggers'ının bağını çekiyor. Sadece belini kaya gibi sertleşmiş sikini ortaya çıkaracak kadar aşağı çekiyor. Tişörtü neredeyse müstehcen bir şekilde kökünün üzerine uzanıyor ve yapmam gerekse bile başka tarafa bakamıyorum. Ağzım sulanıyor ve onu tatma arzusu beni tüketiyor, ama hareketsiz kalıyorum ve dokunmak için uzanmamak için ellerimi kalçalarımın altına kaydırıyorum

Onu.

Aletini avucunun içine alıp, gözlerini benden ayırmadan kendini sertçe okşuyor. "Dokunmak ister misin, benim küçük şebboyum?"

Konuşmamak için ağzımın içini ısııyorum ve başımı sallıyorum. Onu istesem bile, bu şekilde istemiyorum. Daha fazlasını istiyorum. Onun için bir şey olmak istiyorum. Bir dahaki sefere kadar kullanılmak ve bir kenara atılmak istemiyorum. Arzumu ve ihtiyacımı hissederek benimle alay ediyor.

"Kahretsin, senin için ne kadar sert olduğumu görüyorsun. Kendimi şimdiden içinde derinlere batarken görebiliyorum, küçük amcığın ilk hamlede beni almak için mücadele ediyor, kalın shaftımın etrafında geriliyor. Bunu istiyorsan sorun değil çünkü ben de bunu istiyorum. Seni o kadar sert becermek istiyorum ki, tek hissettiğin beni ve seni günlerce nasıl aldığımı hatırlamak olsun. Senin için yapılmış gibi sikimi çok iyi alan iyi bir kız olmanı istiyorum, ama karşılığında bir şeye ihtiyacım var. Gururunu bir kenara bırakıp kibarca istemeni istiyorum. Yalvar, gerçekten. Ve eğer bunu yeterince iyi yaparsan, ödül olarak seni döllerimle dolduracağım."

Göz kırpıyorum ve yutkunuyorum. Bu her zamanki gibi kaybedeceğim bir oyun, ama önce ben mücadele etmezsem kolay lokma olurum. Zaten onun hoşuna giden de bu kavga.

Kendini işe vermiş gibi başını eğiyor ve acımasızca sıkı bir tutuşla uzunluğunu okşuyor. Başında prekum boncukları beliriyor ve gözlerimi ondan alamıyorum. Neredeyse nefes nefese kalıyorum, göğsüm o kadar sert inip kalkıyor ki onu izlerken çevresel görüşümde bunu görebiliyorum.

"Dilini kedi mi yuttu, Bel? Belki de henüz yalvarmaya hazır değilsindir. Sorun değil. Şimdilik izleyebilirsin, ama tişörtünü çıkararak."

Yapmamalıyım. Onu bu fırsattan mahrum bırakmalıyım ama onu bu şekilde görmek ne kadar ileri gidebileceğimi görmek istememe neden oluyor. Göz kırıyorum ve dediğini yapıyorum. Neden yapmayayım ki? Ben isteyene kadar beni sikmeyeceğini söylemişti ve gömleğimi ve belki sütyenimi çıkarmak ağrıyan meme uçlarımın üzerindeki baskıyı biraz azaltabilirdi. Gömleğimin eteklerini tutarak başımın üzerinden çekip kenara fırlatıyorum.

Yırtıcı bakışları vücudumda geziniyor, dantelli beyaz sütyenimden aşağı, düz göbeğime, sonra kot pantolonumun beline iniyor. "Sütyen de."

Onu çıkarmak saniyelerimi alıyor ve kısa süre sonra göğüslerim soğuk havaya karşı çıplak kalıyor. Şimdi ona baktığımda, gözlerinde ateş var, ağzının acımasız çizgisinde yazılı olan soğuk kayıtsızlık değil. "Her zaman böyle dinlememen gerçekten utanç verici. İstedğin zaman çok iyi bir kız oluyorsun." Bana doğru uzanıyor ve başparmağıyla ağzımı okşayarak alt dudağımın üzerinde gezdiriyor. Bu hareket doğrudan içime zevk zonları gönderiyor. Beni becermesini istiyorum. Beni bunun için yalvartmasını istiyorum.

İçimden bir inilti kaçıyor ve elimde bile değil. Onun için çok ıslak ve ağırlıyım.

"Söylemek istediğin bir şey var mı?"

Başımı salladım. "Hayır." Ama bu tam olarak ikna edici bir ifadeden çok bir soru gibi geliyor. Bana attığı sırtış en iyi ihtimalle dengesiz. Nemli başparmağını dudaklarımdan çeneme ve boynuma doğru gezdiriyor, sert meme ucuma ulaştığında duruyor. Başparmağının sert tepeye değen ılık, ıslak ısıısı beni ürpertiyor ve daha fazlasını isteyerek öne doğru eğiliyorum. Daha fazla his, daha fazla zevk, daha fazla o. Gözlerimle yarım saniyeliğine buluşuyor ve sonra başka tarafa bakıyorum, ellerinin vücudumdaki hissinden başka hiçbir şey olmadan beni en temel içgüdülerime nasıl indirgeyebildiğinden utanıyorum.

Hiçbir uyarıda bulunmadan elini geri çekiyor ve sonra aşağı indirerek mememe sert bir tokat atıyor. Önce bir acı hissi, ardından da bir zevk dalgası geliyor. Dudaklarımdan bir nefes kaçıyor ve bunu tekrar yapmamak için alt dudağımı ağzıma götürüp sertçe ısııyorum. Tabii ki duyuyor ve memnun sırtışını gizleme zahmetine girmiyor.

Bu sefer diğer göğsümde tekrarlıyor. Hay sikeyim. Acı veriyor ama zevk de artıyor ve yemin ederim o kadar ıslağım ki utanıyorum. Bunu bana her seferinde nasıl yapıyor? Sıcaklığı

O yaklařtıķa beni batırıyor, kalçalarım daha da açılıyor. Köprücük kemiğime doğru kaydırđıķı sikinin hafif ıslak ucunu hissediyorum.

Ağzımdan bir inilti dökölüyor, zevk ve ihtiyaç beni geçersiz kılıyor. Aletinin ucuyla köprücük kemiklerimin her birini dölleriyle boyuyor ve ben şimdi onu görmeye gururumdan daha çok ihtiyaç duyarak bakıyorum. şu anda her şeyden daha çok ihtiyacım var.

"Aklında bir şey var mı?"

Vücudum hiçbir şeyin etrafında kenetlenirken sertçe yutkunuyorum.

Boşluğın. Arzuluyorum.

İhtiyacım var.

"Seni istiyorum." İtiraf üzerine ağzımı dolduran ekşi tattan nefret ederek kelimeleri söylüyorum. Çıkardığı tatmin edici mırıltı içime işliyor, amımın sıkılmasına ve kalçalarımın istemsizce kalkmasına neden oluyor. Üzerimde sahip olduğu güçten ve beni hiçbir şeye indirgemesinden nefret ediyorum. Keşke daha güçlü olsaydım ve ona karşı koyabilseydim.

"Sana küçük bir sır vereceğim," diye fısıldıyor ve beni kollarımdan tutup ayağā kaldırıyor.

Şehvetten başım dönüyor ve neredeyse kendi ayaklarıma takılıyorum.

"Seni istek olmadan da becerirdim ama benim için kırılmanı izlemek hoşuma gidiyor. Tekrar ve tekrar."

Dilimin ucuna aptalca bir karşılık geliyor ama parmakları kotumun kenarlarına battığında kayboluyor. Pantolonumu külotum da dahil olmak üzere bacaklarımdan aşağı çekiyor ve çeķiştirerek üzerimden çıkarıyor. Çırılçıplak önünde duruyorum, gözleri etimin her santimini inceliyor.

"Seni bir yere işaretlemeliyim, damgalamalığım ki her zaman sana kimin sahip olduğunu hatırla. Bunu ister misin?"

Başımı sallıyorum. "Ben sana ait değilim, Drew. Ben kendime aidim. Ben sadece aletini sıcak tutmak için bir deliğim, değil mi?"

Vahşi bir hırıltı göğsünü yırtıyor ve sinirleniyor. Bana söylediği sözler aynıyken verdiğim yanıtın onu neden bu kadar öfkелendirdiğinden emin değilim. Bir anda yatağā geri döndüm. Ne olduğunu anlayamadan güçlü elleri beni kavradı. Beni karnımın üzerine çeviriyor ve kalçalarımın tutarak dizlerimin üzerine kaldırıyor. Tenim temasla, beklentiyle uğulduyor. Aletinin başı kıkımın dikişine sürtünüyor ve tüm vücudum geriliyor. *Yapmazdı, değil mi?*

"Böyle bir velet olduğun için seni cezalandırmak için kıkını becermeliyim, ama seni hazırlayacak sabrım yok ve canını yakmak istesem de seni kırmak istemiyorum ve eğer yaparsam tam da bunu yaparım."

"Oh, ne kadar merhametlisin." Sesimi güçlü tutmaya çalışarak gözlerimi deviriyorum. Zaten kırılmakta olduğumu anlamasını istemiyorum.

"Bu merhamet değil. Senden tam olarak faydalanabileceğimden emin olmak için."

Kelimeler tenime batıyor ve söylediklerinin doğru olup olmadığını bilmiyorum. Ona sorma şansım olmuyor çünkü bir saniye sonra içimde kayabildiği kadar derine kayıyor. O kadar güçlü bir itiş gücü var ki dizlerimin üzerinden karnımın üzerine düşüyorum. Beni istediği seviyede tutarken elleri kalçalarımı morartacak kadar sert bir şekilde sıkıyor. Zevk ve acı birbirine karışıyor, iç içe geçiyor. Boyunun her cezalandırıcı darbesini hissedebiliyorum ve ne kadar ıslak olsam bile, her itişte hala bir sızı var.

"Drew..." Çarşafın içine sızlanıyorum.

Beni becerirken hiç incelik göstermiyor, derinlere iniyor ve sertleşiyor. Vücudum cezalandırıcı hızı alıyor ve daha fazla ısı, daha fazla sıvı geri veriyor. Beni cezalandırırken, daha önce hiç olmadığı kadar sert sikerken tek yapabildiğim inlemek.

"Alacağın şey bu, çiçek. Seni böyle becereceğim. Sert ve hızlı."

Kendimi zorlukla dik tutabiliyorum ve bir noktada, vücudumu istediği gibi kullanmasına izin vererek çarşaflara sarkıyorum. Homurdanıyor ve daha hızlı hareket ediyor, kendini bana çarpıyor ve bir eliyle beni yerinde tutarken, diğerini kullanıyor ve başıma yerleştirerek beni aşağıda kalmaya zorluyor. Beni eğdiği açı, uzunluğunun her santimini içimde hissetmeme neden oluyor. Hayvani bir dürtü onu ele geçiriyor ve beni ensemden tutup geriye doğru çekiyor, sırtım göğsüyle aynı hizaya geliyor.

Sikini içime sokarak yukarı doğru itiyor, penisinin başı içimdeki özel bir noktaya dokunuyor.

"Aman Tanrım." Nefes alışım bana hiç benzemiyor. Ses derin, gırtlaktan, ilkel.

Parmaklarının her girintisini, kendi kalçalarının kıcıma yaptığı her baskıyı hissedebiliyorum. Yukarı doğru iterken karın kasları fazla mesai yapıyor, beni sikişin üzerinde dengeliyor. Beni her bir santimini almaya zorluyor. Sıcak nefesi boynumu okşuyor ve meme uçlarım sertleşiyor. Parmaklarım onun kalçalarına saplanıyor ve orada can havliyle tutunuyorum. Beni o kadar sert beceriyor ki, yemin ederim onu karnımda hissedebiliyorum. Göbeğim acı çekecek kadar geriliyor ve sonra hissediyorum, dişleri omzumun ve boynumun dibindeki yumuşak noktaya batıyor.

"Gel benim sikime. Sık şu dar amcığ. O sıcak amcığın beni kuruttuğunu hissetmek istiyorum. Yap şunu."

Sanki bedenim onun her isteğine itaat ediyor ve ben paramparça oluyorum, her parçam sıkıca kenetlenip sonra serbest kalırken bacaklarım titriyor.

Zevk dalgaları içimde yuvarlanıyor, ondan arzuladığım tüm iyi hissettiren kimyasallarla beni vuruyor. Beni önce yüzüstü yatağa itiyor ve orgazmım boyunca beni becermeye devam ediyor. Birkaç vuruş daha yapıyor ve içimi titreten bir inilti çıkarıyor. Sonra onu hissediyorum; sıcak salgısı merkezime yayılıyor ve beni ağzına kadar dolduruyor. Vücudunun benimkine değmediğini hissediyorum ve neredeyse ona nereye gittiğini sormak için dönüyorum, ama sonra beni kaydırıyor ve yanımdaki yatağa yerleşiyor.

Onu dikkatle izliyorum, çenesindeki gerginliği ve göğsünde sıkılı yumruklarını fark ediyorum. Hâlâ giyinik ve pantolonu tekrar yukarı kalkmış. Utanç içimi kaplıyor ve gözyaşlarımın gözlerimin arkasını yaktığını hissedebiliyorum. Onun saçmalıklarıyla beslendim. Ona en çok istediği şeyi verdim, kullanılacak ve işi bittiğinde atılacak sıcak bir delik.

"Yapamam... Bunu yapmaya devam edemeyiz," diye fısıldıyorum, sanki kelimeleri hiç söylemek istemiyormuşum gibi. Drew bana çok fazla şey hissettiriyor ama ben onun üzerinde aynı etkiyi yaratamıyorum. Görmeyi reddettiği bir şeyi görmesini sağlayamam. Belki de bu yüzden konu ona geldiğinde beynim bu kadar zorlu bir savaş veriyordu. Çünkü bunun sadece kalp kırıklığıyla sonuçlanacağını biliyordu.

"Ne demek istiyorsun?" Yavaşça göz kırpmıyor ve yüzünü tam olarak okuyamıyorum. "Özel ders mi demek istiyorsun? Yoksa başka bir şey mi?"

"Bu." Aramıza girip yorganımı kapıyorum, üzerimi örtüyorum çünkü şu anda kendimi çok açıkta hissediyorum. "Seninle bu itiş kakışı yapmaya devam edemem. Sıcak ve soğuk davranışların beni kamçılıyor ve üzerine basacağın bir paspas olmak istemiyorum. Bana sana ders vermem için para ödüyorsun, seninle yatmam için değil. Rastgele ilişkilere falan alışkın olduğunu biliyorum ama ben değilim. Sen birlikte olduğum ilk erkeksin." Konuşurken sesimin titremesinden nefret ediyorum çünkü söylediklerim doğru. Bunu onunla yapmaya devam edemem. "Daha fazlasına ihtiyacım var, seksten daha fazlasına. İstendiğimi, el üstünde tutulduğumu, değer verildiğimi hissetmek istiyorum. Bunların hiçbirini yapamazsın. Senin hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum. Birbirimizi sadece kapalı kapılar ardında ya da kütüphanede görüyoruz."

"Ben kimseyle böyle şeyler yapmam. Sadece sen değilsin Maybel, benden nefret ettiğini sanıyordum. Duygularına kapılmışsın gibi gelmeye başladı."

Dişlerimi sıkıyorum, öfke haz veren endorfinlerin yerini alıyor. "Ne

hissettiğim ya da hissetmediğim önemli değil. Bana istediğimi veremezsin,
hatta

eğer yapabilseydin, seninle bir ilişki nasıl olurdu bilmiyorum." Kendimi çok savunmasız hissediyordum ama bundan kaçmanın bir yolu yoktu. Öyle ya da böyle buraya geliyorduk.

Sertçe gülüyor ama komik bir şey olduğunu söyleyecek şekilde değil. "Bekle, benimle işinin bittiğini mi söylemeye çalışıyorsun? Seni daha önce uyardığımı sanıyordum. Seçimleri ben yaparım ve işimizin ne zaman biteceğine ben karar veririm. Senin ne istediğin umurumda değil."

Gözlerine baktığımda ne sıcaklık ne de neşe görüyorum. Sadece öfke ve kontrol arzusu görüyorum. Belki de bizi bir araya getiren buydu. Benim özgür olma arzum ve onun kontrollü olma arzusu. Yürümemesi çok kötü. Yatağı iterek battaniyeyi ortama daha sıkı sarıyorum. Onu uzaklaştırmak bana acı veriyor ama bunu yapmaya devam edemem. Hiçbir zaman olmayacak bir şeye karşı savaşmaya devam edemem.

"Ve buradaki tüm sorun da bu." Hayal kırıklığı içinde başımı sallıyorum. "Lütfen gider misin? Bu duygu iniş çıkışına devam etmeyeceğim. Benden bıktın usandın ve niyetini ve yönünü değiştirmeyi planlamadığın sürece hayatında bana yer yok."

Yatağı itiyor ve şimşek hızıyla hareket ediyor, devasa vücudu beni sıkıştırıyor. Onun tarafından korkutulmak ya da itaat etmeye zorlanmak istemiyorum. Zayıf hissetmekten yoruldum. Manipüle edilmekten yoruldum.

"Hakkım olanı benden esirgeyebileceğini sanıyorsan, canın çok yanacak." Sesi alçak ve ölümcül.

"Seni hiçbir şeyden mahrum etmiyorum. Özgür olmak istiyorum ve sen bana kendimi özgür hissettiriyorsun. Beni sınırlarıma kadar zorluyorsun. Bencilsin ve sadece kendi ihtiyaçlarını karşılamamı istiyorsun. Yani, az önce bana ne istediğimi umursamadığını söyledin. Bundan daha bariz bir şey olamaz."

"İznine ihtiyacım yok, Maybel," diye tıslıyor dişlerinin arasından ve öfkesinin üzerinden akıp gittiğini hissedebiliyorum.

"Haklısın, yapamazsın. Benden alabilirsin, bana tecavüz edebilirsin, canımı yakabilirsin, bir kabuktan başka bir şey olmayana kadar beni parçalayabilirsin, ama istediğin bu değil. Güçlü ve meydan okuyan olmamı istiyorsun. Kabul etmemi istiyorsun çünkü aksi halde bu gerçek olmaz. Aksi takdirde, yeterince iyi olmaz. Sen pek çok şeydin Drew ve bir ya da iki kez senin bir canavar olduğunu düşünmüş olsam da, seni yanlış anlamış olabileceğimi fark etmeye başlıyorum."

Sözlerim yüzeye çok yakın kesilmiş olmalı çünkü bir an sonra bir adım geri çekildi, yüz hatlarını boyayan bir iğrenme ifadesiyle. Sonra bir tane daha.

Kalbim göğsümün içinde ağrıyor ve ona kalıp benimle konuşması için yalvarmak istiyorum ama hazır değil ve hiçbir zaman hazır olacağından da emin değilim. Onunla bu yolda ilerlemeye devam edemeyeceğimi biliyorum. Başını sallayarak odadan kayboluyor. Ön kapının çarparak kapanması beni sıçratıyor ve gözyaşlarımı kırıştıtararak yatağa geri dönüyorum.

Bana hiç hissetmediğim kadar çok şey hissettiriyor ve bir şekilde, neden olduğu yıkımı, ben zaten bu kadar kırılganken bana ne yaptığını görmesini sağlayamıyorum. Beni asla ihtiyacım olan şekilde yeniden inşa edemez. O sadece nasıl yok edeceğini biliyor ve ben paramparça olmadan önce sadece bu kadar kalp kırıklığına dayanabilirim.

BÖLÜM 29

DREW

Koşullarınızdan ancak bu kadar uzağa kaçabilirsiniz. Ve benim lanet olası koşullarım taşaklarımı patlatmakla tehdit eden bir mengenenin içinde tutuyor.

Beni sakinleştirmesi için havanın yakıcılığına ihtiyaç duyarak kampüste hızla yürüyorum. Geri dönme, ona geri dönme ve bu ihtiyacı içimden söküp atma dürtüsünü bastırmak için. Onun için kaşıntı durana kadar. Dudaklarıma değen teninin tadını artık arzulamayana kadar onu becermek.

Bu bir karasevda çünkü babam onun hayatımdan çıkmasını istiyor. Tek yaptığı onu yasaklayarak daha cazip hale getirmek.

Birkaç öğrenci kampüste farklı binalara doğru koşturuyor, neyse ki hepsi benden uzak duruyor. Eğer içlerinden biri bana doğru bakarsa, patlayıp birilerini öldürebilirim.

Hayatımın kontrolünü ele geçirmek için her şeyi yaparım. Tek istediğim bu. Kontrol. Kendi seçimlerimi yapabilme, istediklerim için kendi hamlelerimi yapabilme yeteneği. Babamın her zaman istedikleri yerine. Takımın ne istediğini, öğretmenlerimin ne istediğini. Hepsinin yerine.

Hayatım hep başkalarının ne istediğiyle ilgili. Belki de bu yüzden duvar çiçeğimin üzerine fazla gitmiyorum... Hayatımda kontrol edebildiğimi hissettiğim tek şey o. Kesinlikle berbat, ama umurumda değil.

Hâlâ onun tadını alabilmemin ve tek düşünebildiğim şeyin ona tekrar sahip olmak olmasının nedeni bu olmalı. Onunla geçirdiğim çok kısa süre boyunca kontrolün bende olduğunu hissettiriyor. Ama şimdi, her şey değişti. Ne kadar söylesem de

O benim, o haklı. Onun kavga etmesini, tükürmesini, küfretmesini istiyorum. Karşılık vermesini istiyorum çünkü bu benim onu kontrol etmemi daha da tatlı kılıyor.

Değirmen'in merdivenlerini koşarak çıkıyorum ve kapının tahtasına dokunuyorum. Evim. En azından babam da burada yaşamıyor. İçeride bir an huzur buluyorum. Arkadaşlarım hıyarlık etmezse tabii.

Kapıyı açtığımda, Sebastian'ın antrede ileri geri volta attığını, her geçişinde futbol topu dolgularını tekmeleyerek yoldan çektiğini görüyorum.

Düğmeli bir gömlek ve pantolon giymiş, sanki lanet olası bir iş görüşmesinden yeni dönmüş gibi. Kısa kesiyorum ve konuşmayı bölmek için kapıyı usulca kapatıyorum. Fransızca bir kelime geveliyor ve bir sonraki gırtlaktan çıkan öfkeli cümlesinde birkaç küfür yakalıyorum.

Girişten bir kez daha geçmek için dönüyor ve gözlerimle buluşmak için yukarı bakıyor. Bir küfür daha ediyor ve aramayı kesip telefonunu elinde sıkıyor. "Neye bakıyorsun?" diye soruyor, gözlerini bana kilitleyerek. Yüzünde gerçek bir öfke var, çenesinin gerginliği, boynunun gergin çizgisi.

"Bilmiyorum. Neye bakıyorum ben?" Ayaklarımı yere basıp kollarımı kavuşturuyorum. Bir şeyin kıyısına gelmeye çok yakıным. Bel'in beni kovması, işlerin bittiğini söylemesi beni bir kavgaya hazırlıyor ve Sebastian'ın da bu gerginliği atması gerekebilir gibi görünüyor.

Birbirimize bakıyoruz, ikimiz de birbirimizin saçmalıklarına katlanmak istemiyoruz.

Aramızda sadece bir adım kalana kadar ilerliyor. "Ne yapıyorsun dostum? Sen ve o lanet kız?"

Gerginleşiyorum, sonra yüzümü nötr hale getiriyorum. "Hangi lanet kız?"

Ağzını açıyor ve ben mesafeyi kapatarak onunla göğüs göğüse geliyorum. "Sakın onun adını ağzına alma."

"Bizim yerimize bir grup hayranını mı seçeceksin? Arkadaşlarını, takımını mı?"

Nefesindeki viski kokusunu alabileceğim kadar yakınımda.

"Bir seçim yapmak zorunda değilim. Buna gerek yok, o zaman sorun ne? Telefondaki kimdi ve neden haftada en az bir kez onunla ilgili benimle yüzleşme ihtiyacı hissediyorsun? O benim öğretmenim, şimdilik, hepsi bu. Aslında, hayır, sözümü geri alıyorum. Onunla işim çoktan bitti. Sen ve babam istediğinizi aldınız. O benim için hiçbir şey, gerçekten, hiçbir şey."

"Gerçekten mi? Bu yüzden mi şu anda ter ve seks kokuyorsun?"

"Kafanı kıcımdan çıkarırsan bu konuda endişelenmene gerek kalmaz, değil mi?"

Merdivenlerde yumuşak bir ayak sesi duyulur ve sonra bir duraksama olur.

Sebastian'ın omzunun üzerinden baktığımda Lee'nin donmuş bir halde ellerini raylara dayadığını görüyorum. "Neler oluyor çocuklar?"

İkisini de görebilmek için işaret edip geri çekiliyorum. "Sen de mi katılmak istiyorsun? Bel konusunda kıcıma binmeyen tek kişi lanet olası Aries. Belki de daha iyisini bilen tek kişi odur!"

Bakışlırlar. Lee konuşur. "Biz sadece seni korumak istiyoruz, dostum."

"Neyden? Eğer bana ipucu verirsen, belki bu şarkıyı durdurabilir ve Dans mı?"

Bir ortak bakış daha ve işim bitti. Sebastian'ı kendimden uzaklaştırdım. "Beni korumak istediğini mi söylüyorsun? Sır saklamak bir boku korumaz. Ayrıca, onu sana tercih ettiğimi söylüyorsun ama bana gerçeği söylemeyen sensin. İkiniz de siktirip gidebilirsiniz."

Sebastian bana saldırmaya hazır görünüyor, ben de ona dik dik bakıyorum. Lee birkaç adım daha atarak Sebastian'ın yanına geliyor. "Öyle değil dostum. Hadi ama. Sakin ol."

Derin bir nefes alıyorum çünkü o haklı. Saçma sapan sırlar konusunda değil ama sakinleşmem gerektiği konusunda. Bir dakika daha geçerse kafalarını birbirine vuracağım ve sonra buna pişman olabilirim.

Lee Sebastian'ı geri çekiyor ve hepimiz biraz sakinleşiyoruz. Herkes nefes alıyor, durumu değerlendiriyor.

Sırada Lee var. "Babanın o aptal partisine gidiyor musun?"

Soru, açıkça sorduğu şeyden daha fazlasını içeriyor gibi görünüyor. Ama benden ne istediğini tam olarak kestiremiyorum. "Evet, katılmam emredildi. Babam sizin ve ailelerinizin de orada olacağınızı söyledi. Neden?"

"Babalarımız babanızın iki müşterisi. Bize bunun bir aile meselesi olduğu ve gelmemiz gerektiği söylendi. Aynı sizin gibi."

İçimden bir ses, babalarının kariyerlerini ilerletmek için pezevenklik yapmayacaklarını söylüyor.

Bu düşünce beni tekrar sinirlendirdi. "Bak. Yoruldum. Gidip biraz kestireceğim."

Sebastian elini göğsüme koyarak beni durduruyor ve donup kalıyorum. "Çek elini üzerimden, yoksa lanet olası kolunu koparırım."

Elini bırakır. "Baban ne diyorsa onu yap. O kızla birçok kez görüldün. İnsanlar onun uygun olmadığını düşünüyor. Senin ya da onun incindiğini görmek istemiyorum."

Şimdi gözleriyle buluşuyorum, benimkilerdeki çakmaktaşı ve ateşi görmesine izin veriyorum. "Onu tehdit mi ediyorsun?"

"Tanrı aşkına, hayır. Dediğim gibi, sadece incindiğini görmek istemiyorum."

Birbirimize baktığımız gergin bir an daha. "Benden ne istiyorsun Sebastian?" Ona bakmak için döndüm. Bu onun hatası. Her şeyi kışkırtan o.

"Sadece arkanı kolla. Söylemeye çalıştığım tek şey bu, ama sen dinlemeyecek kadar inatçısın."

"Tavsiyenize ya da yardımınıza ihtiyacım yok. Bunu hiç istemedim. "Kelimeler sanki bedenim onları daha fazla tutamıyormuş gibi patladı. "Benim olan tek bir şeye sahip olamaz mıyım? BENİM!"

Patlama odada yankılanıyor ve ikisi de bakakalıyor. İstediğimden daha fazlasını itiraf ettim ve bundan çok nefret ediyorum.

Sebastian'ı itiyorum ve ben engelleyemeden kolu havaya kalkıp yumruğunu çeneme indiriyor. Başım darbenin etkisiyle yana savruluyor, acı sinirlerime ve kemiklerime yayılıyor. Bu beni şok ediyor ama aynı zamanda gerçekliğe geri döndürüyor.

O pisliği öldürmeyeceğime emin olduktan sonra gözleriyle buluşuyorum. "Şimdi de beni kontrol etmek için babamın yolundan mı gidiyorsun? Güzel."

Bu sefer, gözlerinde parlayan bir utanç ifadesiyle gitmeme izin veriyor. Attığım her adımda öfkem artıyor ve yatak odama ulaştığımda patlamaya hazır hale geliyorum.

Ne oluyor lan? Babam arkadaşlarımı, benim arkadaşlarımı kontrol etmek için ne yapıyor?

Yüzümü ovalıyorum ve sakinleşmeye çalışarak odamda daireler çiziyorum. Göğsüme bir sıkışma giriyor, hava kaynağımı kesiyor ve bir an için nefes almaya çalışarak eğiliyorum, nefes nefese kalıyorum. Bu hissi bilirim. Daha önce de hissetmişim ama panik atak geçirmeyeli uzun zaman olmuştu. Yatak odasının kapısı açılıyor ve serin bir el enseme bastırıyor. Lee'den yayılan limon mine çiçeği kokusunu alıyorum, bu yüzden eli tokatlayarak uzaklaştırmıyorum. Sonra bir torba buzu avucuma sıkıştırırken parmaklarıma değiyor.

"Güzel çocuk imajını mahvetmek istemediğimizden yüzün için. Bastian öyle demek istemedi, tamam mı? O da senin gibi kızgındı. Bu bir

yanlış anlaşılma."

Doğrudum, yatağa yaslandım ve buzu yüzüme tuttum. "Evet, babam bana ilk vurduğunda da buna kaza demişti. Bunu yapmak istememişti. Sadece onu kızdırmıştım. Şimdi halimize bak."

Lee bir an bana bakıyor, sonra yere çöküp bacak bacak üstüne atıyor. "Biz sadece senin ondan ve tüm bu durumdan korunmanı istiyoruz. Hepimiz biliyoruz ki onu mutlu edersen eve çürüklerle döneceğin gün sayısı azalır. Ayrıca, bu sadece seninle ilgili değil. Sebastian'a da bir şeyler oluyor."

Bakışlarını karşılıyorum ve öylece tutuyorum. "Ne pahasına? Onu mutlu etmek için her parçamdan vazgeçmem gerekiyorsa ne anlamı var? Her şeyimi aldıktan sonra bana ne kalacak? O zaman ne anlamı olacak?"

"Bilmiyorum ama kimse size bir şey olmasını da istemiyor."

Omuz silkiyorum çünkü artık bana ne olacağı umurumda değil. "Sebastian'a neler oluyor da beni dövebileceğini düşünüyor?"

Lee sırtıyor. "Tekrar söylüyorum, bilmiyorum. Ailesine bağırıp çağırıyor ve şu tuhaf dedektif adamla konuşuyor. Birkaç kez ona iyi olup olmadığını ya da yardım edip edemeyeceğimi sormaya çalıştım ama bana ters davranınca denemekten vazgeçtim."

Donup kalıyorum, sözlerini anlamaya çalışıyorum. "Dedektifler mi? Babasının işi için mi?"

Lee omuz silkiyor, sonra omuzları çöküyor ve altındaki kilimin yıpranmış iplikleriyle oynuyor. "Hiçbir şey bilmiyorum, Drew. Sağda solda yangın söndürmeye çalışıyormuşum gibi hissediyorum. Tek düşünebildiğim, hayatlarımızı yeniden nasıl kontrol altına alacağımızı bulana kadar babanı mutlu etmek. Senin hayatını. O zaman Sebastian için de elimizden geleni yaparız."

Yatağa uzandım, böylece ona bakmak zorunda kalmayacaktım. "Bunun için yeterli zaman olduğundan emin değilim. Şu anda babam Maybel'in hayatımdan çıkmasını istiyor, böylece kendi kariyeri için, kendi kazancı için beni evlendirebilecek." Maybel'in son kavgamızdan sonra beni hayatından çıkarmaya çalıştığı gerçeğini gündeme bile getirmiyorum.

Lee yerden gıcırıyor. "Evlenmek mi?"

"Oh, babalarınızdan ne duyuyorsanız. Bu aptal partide benden bir randevuyu ağırlamamı beklediğini söylemediler. Bana, aynen aktarıyorum, eğer istediği buysa onu Şükran Günü yemeği gibi yememi söyledi."

"Bu çok boktan, dostum. Ama gerçekten şok edici değil."

Buna cevap verme zahmetine girmiyorum. İkimiz de bunun ne kadar boktan olduğunu biliyoruz.

"Bel'i sadece özel olarak görsen olmaz mı? Ya da tüm bu ilgi azalana

kadar onu Şimdilik uzaklaştıramaz mısın?"

Onun ne kadar ürkek olduğunu ve bana bir canavar gibi değil de bir insan gibi bakmasını sağlamak için ne kadar uğraştığımı hatırlayınca, hiç sanmıyorum. Her şey geri tepmişken ve artık beni istemezken olmaz. "Muhtemelen istemez. Benden nefret etmeye devam edecek. Ve şimdi onun gözlerindeki şehveti gördüğümde, o yere geri dönmek istemiyorum. Oraya geri dönemem." Bu daha çok bir mantra. O benden çoktan vazgeçti ama ben ondan vazgeçemem, henüz değil.

İç geçiriyor. "Birimiz onunla çıkıyormuş gibi yapsa ve onu görebilmen için eve getirse nasıl olur?"

Homurdanıyorum. "Hepinizden benden nefret ettiğinden çok daha fazla nefret ediyor." Onu tekrar görebilmek için dönüyorum. "Hem zaten hepiniz ondan uzak durmanın daha iyi olduğunu düşünüyorsunuz."

"Dostum. Gerçekleri konuşalım. Seni daha önce bir kız hakkında hiç böyle görmemiştim."

"O benim," diye fısıldıyorum. "Özel ya da önemli değil ama o benim. Ve onun için her şeyden vazgeçmekten çok yoruldum. Annemden. Evden. Bel. Yakında beni sizden ayıracak, zaten yapmaya çalıştığı gibi, sonra beni şirketinde bir drone olmaya zorlayacak, onun mükemmel karbon kopyası. Kendine daha fazla para kazandırmak için kullanabileceği başka bir beden. Onun için her zaman önemli olan budur."

Arkadaşıma bakarak sessizliğin büyümesine izin verdim. İşler nasıl bu noktaya geldi? Her zaman çok sıkı, aşılmazdık. Ama bu yıl, ne için birbirimize düşman oluyoruz? Bundan nefret ediyorum.

Kapı çalınıyor ve Sebastian içeri giriyor, yüzünde kalıcı bir çatıklık var. Masamdaki sandalyeye bir giysi çantası fırlattı. "Bu yeni geldi. Ekinde de bir not var." Notu çantanın üstüne fırlatıyor ve odadan dışarı çıkıyor.

Lee her zamanki gibi zarif bir şekilde ayağa kalktı: "Bırakın da bu işi çözmeye çalışayım. Kimsenin kardeşliğimizi bozmasına izin vermeyeceğim."

Başımı sallıyorum ve Sebastian gibi onun da gidişini izliyorum. Sonunda hiçbir şeyi çözemedik. Hiçbir şey yapmadık. Kendimi güçsüz hissediyorum ve bundan nefret ediyorum. Ayağa kalkıp notu alıyorum, sanki bu küçük intikam hareketi beni daha iyi hissettirecekmiş gibi zarftan yırtıp çıkarıyorum. Kremi beyaz kâğıt kabartmalı bir davetiye. Arkasına babamın dağınık el yazısıyla bir not karalanmış.

Erken gelmeni bekliyorum, böylece randevundan önce burada olursun.

Kâğıt parçasını buruşturup elimden geldiğince sert bir şekilde odanın öbür ucuna fırlatıyorum. Onu da emirlerini de sikeyim. Her şeyin canı cehenneme. Ve ne kadar saçma olduğu için neredeyse kendime gülecektim. Bunu ne kadar söylesem de, ikimiz de biliyoruz ki

Orada. En azından kendimi ve annemi onun lanet parmağının altından kurtarmanın bir yolunu bulana kadar.

BÖLÜM 30

BEL

Bir gün sonra hâlâ Drew'la olanları düşünüyorum. Sanki iyileşmemiş bir yara gibi kendimi ham hissediyorum. Bir yanım, umutsuz yanım, şimdiye kadar bir şeyler söylemiş ya da en azından işleri düzeltmeye çalışmış olacağını düşündü. Şansım yok, özellikle de ondan tek bir mesaj bile almamışken. Özel ders programımı ve kimi geri dönüp benimle çalışmaya ikna edebileceğimi bulmaya çalışıyorum. Drew ile her şeyi mahvettiğimde, düşündüğüm son şey paraydı.

Telefonum yanımda titriyor ve bir müşteri olduğunu umarak elime alıyorum. Ekranda hastanenin numarası yanıp sönüyor ve yeşil cevaplama düğmesine basıp telefonu kulağıma götürüyorum. "Alo?"

"Bayan Jacobs, ben Dr. Mitch. Anneniz bugünkü randevusunu kaçırdığı için arıyorum ve şu anda telefonlarıma cevap vermiyor. Endişeliyim. Bir ambulans gönderecektim ama önce sizi arayıp kontrol etmek istedim."

Zaman duruyor. Kalbim boğazımda öyle bir düğümleniyor ki, onu temizlemek zorunda kalıyorum. "Ne, ne demek istiyorsun?"

Randevusunun yarın sabah olduğunu sanıyordum. Bana söylediği buydu.

Ben de onunla gelecektim." "Korkarım gelemeyecek. Bugün gelmesi gerekiyordu. Bugün gelmesi gerekiyordu.

deneysel tedavilere kaydoldu."

İç çekiyorum. *Anne, ne yapıyorsun?* Başlangıçta bunu yapmak konusunda ne kadar endişeli olduğunu bildiğimden, gerçekten şaşırmadım. Muhtemelen benim haberim olmadan bunu atlayabileceğini düşündü.

"Gidip onu kontrol edeceğim. Randevuya gelmek için çok mu geç?"

"Hayır, sadece basit bir iğne. İstedığınız zaman gelebilirsiniz. Yine de lütfen iyi olup olmadığını bana bildirin. Onaylamam gerek."

"Elbette. Yakında sizinle temasa geçeceğim."

Telefonu kapattım, çantamı aldım ve koşarak kapıdan çıktım. Arabama koşuyorum, kapıyı açıyorum, içeri giriyorum ve anahtarı çevirip motoru çalıştırıyorum. Yerimden geri çekilip eve doğru ilerliyorum. Bir yanım kızgın. Ona yardım etmek için yaptığım onca şeyden sonra neden bana böyle yalan söylesin ki? Ama aynı zamanda, bir şeylerin yanlış gittiğine, ona bir şey olduğuna dair korku içimi kemiriyor. Eğer bir şey olduysa bu beni öldürecek.

Kasabanın içinden hızla geçiyorum, polislere yakalanmamak için etrafi kolaçan ediyorum ve annemin garaj yoluna hızla giriyorum. Frene bastım ve kapıya doğru koştum. Tabii ki kilitliydi ve parmaklarım çok kötü titriyordu, düğmeyi ve sürgüyü açmak için anahtarlarla uğraşıyorum.

İçeride, annemi kanepede, gözleri kapalı, tamamen hareketsiz görüyorum. Kalbim mideme iniyor. "Hayır." Nefesim kesildi. Eski halının üzerinde dizlerimin üzerinde kayarak onun yanına gidiyorum. "Anne."

Teninin sıcaklığını hissederek onu sarsıyorum. "Anne. Anne. Lütfen uyan."

Gözlerini yavaşça açıyor, sonra odaklanıyor ve geri çekiliyor. "Bebeğim, sorun ne?"

Yavaşça yanaklarımda fark etmediğim gözyaşlarımı siliyor. Başımı ellerine yaslıyorum ve gözyaşlarımdan düşmesine izin veriyorum, tüm vücudum titriyor. "Özür dilerim... Doktor beni aradı ve ben de bir şey olduğunu sandım."

O otururken ben de yere oturup yüzümü siliyorum. "Bebeğim, ben..."

"Neden bana yalan söyledin?" Talep ediyorum. "Onu almak için burada olacaktım."

Sen. Seni böyle şeylere götürmeliyim ki bir şeyler yapıyormuşum gibi hissedeyim. Sanki olup bitenler üzerinde bir tür kontrolüm varmış gibi."

Alnı kırışıyor ve battaniyeyi dizlerinin etrafına sıkıştırıyor. "Özür dilerim, Bel. Neden yalan söylediğimi bilmiyorum. Sanırım benim için hayatını ve gelecekteki tüm fırsatlarını çöpe atmandan endişelendim. Ne için, en fazla birkaç yıl daha yaşama şansım için mi? Bu ilacın ne kadar deneysel olduğunu duydun. Benim için hayatını bir kenara atmanı istemiyorum, sonra ben zaten öleceğim."

Bu sözleri onun dudaklarından duymaktan nefret ediyorum. O kadar nefret ediyorum ki tek yapabildiğim öfkeyle saldırmak oluyor. "Dur. Öleceğini söylemeyi bırak. Tıp

son hastalığınızdan bu yana ilerleme kaydetti. Bunu yenebilirsin. Sadece onunla savaşmalı ve benimle savaşmayı bırakmalısın. Sana yardım etmek istiyorum ama beni dinlemeyi reddedersen bunu yapamam."

Bir süre sessizce oturuyoruz ve onun yüzündeki korkmuş, yenilmiş ifadeden nefret ediyorum. Yanındaki kanepeye uzanıyorum ve küçük bir kızken yaptığım gibi başımı göğsüne yaslıyorum. "Seni kaybedemem anne. Seni yanımda tutmak için her şeyi yaparım."

Bana sıkıca sarılıyor, kollarını vücuduma doluyor. "İşte ben de bundan korkuyorum bebeğim, her şeyi yapmandan ve birkaç yıl sonra pişman olmandan."

İçine gömülüyorum, bana sarılmasına izin veriyorum ve şampuanının kokusunun ve her zaman yaptığı gibi beni rahatlatmasının tadını çıkarıyorum. Her sıyrılan dizimde, her kalp kırıklığımda yanımda oldu. Şimdi ben de onun için orada olabilirim ama o beni itip duruyor.

Geri çekilip ona bakıyorum. "Endişeni anlıyorum anne, ama seninle bir gün daha geçirmek için her şeyi yaparım. Sevdiğin biriyle daha fazla zaman geçirebilmenin pişmanlığı olmaz. Eğer sen de istersen, doktor tedavine devam edebileceğimizi söyledi." Ayağa kalkıp yüzümü ona dönüyorum. "Hadi, temizlenmene yardım edeyim, sonra gideriz. Belki gitmişken eski lokantada krep yeriz."

Kaşlarını çatıyor ve bana yenilmiş gibi bakıyor. Neyi yanlış yapıyorum? Kaçırdığım bir şey mi var? Bana söylemediği bir şey mi? Vazgeçmeye çok kararlı. Bu da bana paylaştıklarından daha fazlası olduğunu düşündürüyor. Kanepeden kalkmasına ve banyoya gitmesine yardım ediyorum. Kısa süre sonra onu arabama bindirip hastaneye doğru yola çıkardım.

Yolda onunla sohbet etmeye çalışıyorum ama bana birkaç kelime ya da sestten fazlasını söylemiyor.

Hastanede, tedavi odasına giden uzun yolu onun için daha kolay hale getirmek için bir tekerlekli sandalye aldım. İçeride doktor yüzünde bir gülümsemeyle hemen çıkageldi. "Her şeye rağmen bugün gelebildiğinize çok sevindim."

Karşımızdaki tekerlekli tabureye oturuyor ve anneme bakıyor. "İyi olmana sevindim. Telefonlarıma cevap vermeyince endişelendim."

Annem boğazını temizliyor ve zayıf bir gülümseme veriyor. "Sanırım uyuyakalmışım. Zamanınızı harcadığım için çok üzgünüm doktor."

Doktor annemin elini sıkıyor ve başını sallıyor. "Bu konuda hiç endişelenme. Benim işim seninle ilgilenmek, başka bir şey değil."

Sonra tıpkı geldiği gibi taburesinde döndü, tezgâhtan tableti aldı ve parmaklarıyla birkaç tıklama ve kaydırma hareketi yaptı. "Tamam, hastalığınızı tedavi etmek için bugün bir dizi ilaca başlamanız gerekiyor. Yasa gereği size işe yarayacağının garantisi olmadığını ve deneysel bir çalışmaya katıldığınızı söylemek zorundayım."

Annem yanımda geriliyor ama gözlerini konuşmasına devam eden doktordan ayırmıyor.

"Şimdi, bugünkü aksaklıktan sonra, hala katılmak istediğinizi ve size uyarıları anlattığımı kabul ettiğinizi teyit etmem gerekiyor."

Annemle doktor arasında gidip geldiğim uzun bir an var. *Neden bir şey söylemiyor?*

Doktor başını yana eğiyor. "Hanımefendi?" Üzerinde yasal jargon ve imzalanacak bir yer olan tableti uzatıyor. "Eğer kabul ediyorsanız, burayı imzalayın ve devam edelim. Söz veriyorum, acısız bir işlem, sadece hızlı bir enjeksiyon ve eve gidip dinlenebilirsiniz. Hemşireye yan etkileri ve ortaya çıkabilecek soruları yazdıracağım."

Bir süre sonra annem parmağını kaldırıyor ve tablete bir şeyler karalıyor.

Doktor gülümser, başını sallar, tableti tezgâhın üzerine bırakır ve kapının yanındaki küçük buzdolabına doğru ilerler. Bir kod giriyor ve ardından açarak küçük bir şişe çıkarıyor.

Odanın içinde koşuşturmasını, birkaç şey daha alıp tekrar yerine oturmasını, sonra elindekileri küçük bir tepsiye bırakmasını izliyorum.

Annemin kolunu sandalyenin yanına çekiyor ve uzun kolunu sıvıyor. Son zamanlarda takılan serumlardan kalan küçük yara izleri var ve onları görmek midemin sıkışmasına neden oluyor.

Doktor bir yandan şırıngayı doldurup bir yandan da annemin cildini alkollü mendille temizlerken yaklaşan sonbahar karları hakkında sohbet ediyor.

Annemin boştaki elini tutup sıkarken doktor iğneyi yapıyor ve ardından küçük yaranın üzerine bir bandaj yerleştiriyor. İş bittiğinde doktor eldivenlerini çıkarıyor, ortalığı temizliyor ve bir kez daha oturuyor. Gözleri bana kayıyor ve annemin her seğirmesine bu kadar odaklanmışken neredeyse irkiliyorum.

"Şimdi bol bol dinlenmeye ihtiyacı olacak. Daha önce konuştuğumuz yüksek proteinli, yüksek kalorili diyetle devam edin. Kendini hasta hissetmeye başlarsa, buna yardımcı olacak bazı ilaçlar da yazacağım. Tüm bunları biraz daha katlanılabilir kılacak basit şeyler."

Bizimle yan etkiler hakkında konuştuktan sonra ayrılıyor ve bir hemşire gelip bazı evrakları teslim ediyor. Geldiğimiz gibi çıktık ve hepsi sadece yirmi dakika sürdü. Kısa bir yolculuk olsa bile, bu çok muazzam. Annemi yanımda tutacak, bu yüzden içimden bir ses daha uzun sürmesi gerektiğini söylüyor; fiziksel bir etki bırakmalıydı, ama bırakmıyor. Arabaya dönüyoruz ve onu sarıp sarmalıyorum, titrediği için ısıyı yükseltiyorum.

Annem krep yememeyi tercih etti. Evine döndüğümüzde, onu tekrar kanepedeki en sevdiği yere yerleştirdim. Sonra mutfığa koşup ona su ve atıştırmalıklar hazırlıyorum. Her şeyi kolayca ulaşabileceği bir yere koyduktan sonra, onun yanında yere oturup elini tutuyorum. Sadece onunla birkaç dakika geçirmek için.

"İyi misin anne? Doktora gittiğimizden beri sessizsin."

Yan dönüp bana baktı, gözleri biraz bulanıktı. İğnenin içine biraz ağrı kesici karıştırılmıştı, o yüzden bunu bekliyordum.

"Ben iyiyim bebeğim. Sadece büyükbabana söyleme, tamam mı?" Donup kaldım ve ona baktım. "Dede mi?"

Elimi okşadı. "Kaçıp gittiğim için bana çok kızacak. Ama artık güvendeyiz ve bunu ona hiç söyleyemedim."

"Büyükbaba," diye fısıldıyorum kendi kendime. Sonra daha yüksek sesle. "Büyükbaba kim? Babanın öldüğünü sanıyordum."

Uykulu bir ses çıkarıyor ve yorgana sarılıyor. "Merak etme. Seni bulamazlar. O da öldü. Kimse seni bulamaz. Özellikle de babanı."

Göğsümde eski ve acı bir şey çatırdıyor. "Baba?"

Başka bir ses, başka bir yavaş göz kırpma. "Evet, o da öldü. Merak etmeyin. Çok fazla kalmadı."

Tüm bunlar benim için yeni şeyler. Ne zaman ailesiyle ya da babamla ilgili bir konudan bahsetsem hep geçiştirirdi. Bana onların trajik bir şekilde öldüğünü söyledi. Şimdi babasının öldüğünü ve benim de babamın öldüğünü söylüyor, peki beni güvende tutmakla neyi kastediyor?

Omzunu hafifçe sarsıyorum. "Anne, dışarıda bize zarar vermek isteyen başka kimler var?"

Bir anlamı yok. Şu anda ölü gibi uyuyor, ağzından küçük bir horultu çıkmaya başladı bile.

Annemin sır sakladığını biliyordum, hayatınızın bir noktasında tüm ebeveynler gibi, ama hayatlarımızın tehlikede olduğu bir sırrı saklamak? Neden

Bunu benden sakladı mı?

BÖLÜM 31

DREW

BABAM BUNUN İÇİN ELİNDEN GELENİ YAPTI. Malikânedeki balo salonu pırıl pırıl ve ıslıl ıslıl ve sanırım babam yeni bir avize taktırmış. Odanın her tarafındaki yumuşak mum ışığı ampullerini yansıtan kristallere bakıyorum. Duvarların üzerinde minik gökkuşakları dönüyor ve bu beni bir saniyeliğine sakinleştirmeye yetiyor. Göğsümde Maybel'in olması gereken yerde bir an olsun huzur buluyorum. Bu aşk değil. Bunun aşk olduğuna inanacak kadar aptal değilim. Öyle bir şey yok. Ama sanki benden bir şey almış gibi, hayati bir şey ve ben onu geri istiyorum.

Aynı hızla panik geri döner. Paranın gittiği yer burası mı? Neden beni bir müşterinin kızına pazarlıyor? Dişlerimi gıcırdatıyor ve gözlerimi zaten büyük olan kalabalığa dikiyorum. Burası tıka basa dolu ve garsonlar ellerinde yiyecek ve içecek tepsileriyle etrafımda dönüp duruyor. En azından resmi bir akşam yemeğine katlanmak zorunda değilim. Lee'nin ailesini odanın diğer tarafında, Sebastian'ın ailesini de barın yanında görüyorum. Onlar için alışılmadık bir durum değil. Muhtemelen bütün gece orada kalacaklar. Önümden geçen bir tepsiden bir bardak kahverengi bir şey kapıyorum ve kocaman bir yudumda geri atıyorum. Her tarafı yakıyor ama rahatsız edici bir sıcaklıktan başka bir şey değil.

Bir tane daha almak için hareket ettiğimde, babamı odanın diğer tarafında müşterisi ve kızıyla birlikte görüyorum. Ebeveynler konuşuyor ama kızın gözleri çoktan bana kilitlenmiş durumda. Ne istediğini biliyor, bunu ona vereceğim, ama sadece bana sahip olabileceğini düşünüyorsa, yanılacak.

Dönüp ters yöne gidiyorum, oyun yüzümü takmak için biraz daha zamana ihtiyacım var. Bu tür şeylerde beni kurtaran maske. Köşede somurtan bir Lee görüyorum, gözlerini açık tutarken içkisini göğsüne bastırıyor. Eğer babasının arkadaşlarından biri buradaysa, bu saklanma isteğini açıklıyor. Bu en iyisi çünkü bu yıl yirmi kilo kas yaptı ve bir şey yapmaya kalksalar onlardan birini öldürmeyeceğinden emin değilim.

Orada çok fazla tarih var.

Sebastian kapının yanında, sahneyi tarıyor, her zamanki gibi değerlendiriyor, saygılı oğul rolünü oynuyor. Gözlerimi deviriyorum. Siktir et onu ve bu kadar kolay görünmesini.

Hala kavga hakkında konuşmadık. Ona her ne halt oluyorsa. Geçen sabah içeri girdiğimde telefonuna bağıırıyordu. Ciddi bir şey oldu ama hiçbirimizle bu konuda konuşmuyor.

Bakışlarımı kaydırıyorum ve babamı, müşterisini ve balo salonunu geçip yanıma gelen sevgilimi görüyorum. Babam gülümseyip sırtımı sıvazlıyor ve ben onun dokunuşunun her zaman neden olduğu irkilmeyi zar zor kontrol altına alıyorum.

"Müvekkilimi ve kızını hatırlıyor musun, Spencer?" Kadına el sallıyor.

Dişlerimi zorlukla göstererek gülümsedim ve genç kadına döndüm. "Ahhh, evet tabii ki!"

Memnun görünüyor. "Oh, beni hatırlıyorsun. Hatırlayacağından emin değildim."

Son karşılaşmamızda neredeyse ellerini pantolonuma sokuyordu, tabii ki hatırlıyorum. Annesi önce ona sonra da bana baktı. "Siz ikiniz gidin dans edin. Bu bir parti, değil mi? Başınızı belaya sokun."

Babam gülüyor. "Çok fazla sorun değil, değil mi?"

Onu piste doğru yönlendiriyorum ama o kolunu dirseğime doluyor ve beni dansçıların etrafından çekiyor. "Seni özledim."

Saçmalık. Yine de bunu söylemiyorum, bunun yerine ona kayıtsız bir homurtu veriyorum.

Mantık pencereden dışarı çıkar ve tıpkı tipinin yaptığı gibi bunu cesaretlendirme olarak alır. Eğer bu kız Av'a katılsaydı, kolay avı seven tüm erkekler için eğitim yemi olurdu. Onu birbiri ardına alırlar ve kendini toparlaması için ormanda bırakırlardı. Yeterince güzel çığlık atarsa gelmesine izin verebilirler.

O bir kadeh şarap kapıyor, ben de tepside bir viski daha alıyorum. Bu gece buna çok ihtiyacım olacak. Sadece parfümünün kokusunun burnumu yakmasını engellemek için.

Benim duvar çiçeğim her zaman çok temiz kokar, bazen çilek ve kahve gibi. Onu burada, bu dünyada düşünemem. Bu pislikler tarafından lekelenmemeli.

Spencer'ın beni istediği yere götürmesine izin verdim. Sonunda durdu ve giydiği elbiseye bir göz attım, yeşil ipek uzun, kıvrak vücudunu sıkıca sarıyor, neredeyse kalçasına kadar uzanan bir yırtmaç. Acaba elbisesini Spencer mı seçti yoksa o da benzer şekilde açık saçık bir şey giydiğine göre annesi mi seçti? Ama fark etmez. O öyle olacağını düşünse bile, onu üzerinden çıkarmayacağım.

Yüzünü bana dönüyor ve gülümsüyor. "Dans etmek ister misin?"

Kolumu uzatıyorum, o da elimi tutup sırtının alt kısmına, neredeyse kışının kıvrımına yerleştiriyor. Lanet olsun, bu kız çok muhtaç. Okulunda eziyet edecek yeterince erkek yok mu? Ona dokunduğumda tüm vücudum ürperiyor ve bunu saklamak için elimden geleni yapıyorum. Dans pistinin kenarında oyalanıyoruz, böylece gerekirse hızlı bir kaçış yapabiliyorum. Tabii ki göğsüme doğru adım atıyor, her hareketinde göğüsleri bana sürtünüyor.

"Sen bana bu kadar yakinken vals yapmak zor."

Gözleri vücudumda gezinirken ses tonu değişiyor. "Vals yapmamız gerektiğini kim söyledi? Bana sarıl ve sadece sallanalım."

"Bu lanet olası bir lise balosu değil. Biraz haysiyetli ol."

Elimi tuttuğunda geriliyor ve gözleri hemen yaşlarla doluyor. "Ne, ne dedin sen?"

O artık müzikle zar zor yer değiştirirken ben hareket etmemizi sağlıyorum.

"Beni duydun. Beni çekici bulduğunu ve annenin beni satın almasını istediğini anlıyorum ama bilmelisin ki ben satılık değilim ve eğer beni zorlarsan seni perişan ederim."

Gözlerini kırptığında gözlerinden birkaç damla yaş süzülüyor ve ben dişlerimi sıkarak ona dünyada ağlanacak çok daha kötü şeyler olduğunu söylemek istiyorum ama yapmıyorum. Neredeyse aynı anda bir el omzuma kenetleniyor ve sert tutuşu hemen fark ediyorum.

Babam kulağıma doğru nefes alıyor. "Bir sorun mu var?"

Hâlâ üzgün görünen ama gözlerini babama dikmiş olan kıza bakıyorum.

"Tabii ki hayır. Ancak, dansımızı bölüyorsunuz."

"Özür dilerim ama biraz konuşmak istiyorum." Babamın büyüleyici sesi az önceki zehirli sesin yerini alıyor ve Spencer gülümseyerek benden bir adım geri çekiliyor. Babam beni etrafında döndürüyor ve kulağıma eğiliyor. Ne yapacağını zaten biliyorum. Amacı her zaman aynıdır. "Kendini toparlayıp lanet olası işini yapsan iyi edersin, yoksa cehennemi boylarsın. Annemin bir sonraki ilaç bombardımanı ne olacak? Doktorun üzerinde tizlikle çalıştığı ağrı kesici rejimini kazara unutmamı mı istiyorsun?"

Benden intikam almak için onu incitmeye cüret edemezdi ama yine de yüzü hiç bu kadar ciddi olmamıştı. "Bana inanmıyor musun? Beni test edip öğrenmeye ne dersin?"

Ona piç demek ve tatmin edici bir kan fişkırana kadar yüzüne dirsek atmak istiyorum ama şiddete başvurmak zaten olanları değiştirmeyecek. O buna değmez. İşte bu yüzden onunla hiç kavga etmiyorum. Bu yüzden her zaman küçük bir oyuncak asker gibi hizada kalıyorum. Her türlü isyanın sonu anneme dayanıyor ve birini sevdiğinizde onun için fedakarlık yaparsınız. Bunu daha ne kadar sürdürebilirim bilmiyorum. Ondan uzaklaşıyorum ve Spencer'ın elini tutarak onu dans pistinin diğer tarafına sürüklüyorum. Dansa geri dönüyoruz ve elleri şimdi bana daha sıkı sarılıyor, ama vücutlarımız arasında birkaç santim mesafe bırakıyor.

"Dahi değilim ama anladığım kadarıyla babanla anlaşıyor musunuz?"

Ona bakıyorum. "Babam benim babam. O ne isterse onu yaparım."

"Benimle dans etmek de dahil mi?" diye somurtuyor. "Son karşılaştığımızda çok çekici ve tatlıydın. Sanki aynı kişi bile değilsiniz."

Lanet olsun, sadece onun kişisel seks oyuncağı olmak zorunda değilim, aynı zamanda egosunu da okşamak zorundayım. Tabii ki.

"Bu konuda endişelenme. Benim mükemmel bir randevu olmamı istiyorsan, ben de mükemmel bir randevu olurum."

Kaşlarını çattı. "İstediğim bu değil. Beni istemeni istiyorum, beni istemen söylediği için değil."

"Birini ya da diğerini alabilirsin, ikisini birden değil." Onu yakınımaya çekip sıkıştırıyorum. "Peki ne olacak?"

Nefesi kesiliyor ve elbisesinin ince kumaşı arasından meme uçlarının dışarı çıktığını görüyorum. Sanırım bu sorunun cevabı.

"Neden bir şeyler içmiyoruz?" Bu kez elini elime alıp parmaklarımı birbirine geçiriyorum. Onu yanımdan bara doğru sürüklememe izin veriyor. İçki

Barmen yaklaşıyor, ben de bir duble viski ve bir kadeh şarap söylüyorum.

Bir süre durup içeceklerimizi yudumlarken diğerlerinin kaynaşmasını izliyoruz. Bir dakika sonra bana döndü. "Okul nasıl gidiyor? Küçük kulübün?"

Dişlerimi sıkıyorum ve ona bakıyorum. "İyi. Her şey yolunda, tabii ki."

O da belli belirsiz gülümsüyor. "Bunu duyduğuma çok sevindim." Eli göğsüme değiyor ve yukarı doğru tırmanıyor. Elini çekmediğimde cesaretlenmiş görünüyor ve yanıma doğru eğiliyor. O bir yılan, vücudumda sürünerek ilerliyor. Odanın diğer ucunda babam bize bakıyor, bakışları on beton bloğun ağırlığıyla delip geçiyor. Yüzü her geçen saniye daha da kızarıırken, yumruğumu çözüyorum ve kendimi zorlayarak bir kolumu onun vücuduna doluyorum, onu yanıma doğru sıkıca kavıyorum. Döndüğünde, şaşkın bakışlarla bana bakıyor.

Midem çalkalanıyor, içindekiler boğazımdan çıkıp yere dökülmekle tehdit ediyor. Onu uzaklaştırmak istiyorum. Babama siktirip gidebileceğini ve planladığı şeyin asla gerçekleşmeyeceğini söylemek istiyorum ama yapamıyorum. Belirsizlikte asılı kalan çok şey var. Annem, Bel, bir gelecek için sahip olabileceğim her türlü şans. Spencer uzanıp elimi tutuyor, sonra içkisini tepsiye koyuyor ve beni odanın köşesine, perdelerin ve mahremiyetin olduğu bir oyuğa doğru çekiyor. Babamın dalgın bakışları üzerimizdeyken onu durdurmaya çalışmıyorum. Görüş alanından çıktığımızda duraksıyorum ve beni daha fazla çekmesine engel oluyorum. Aklında ne olduğundan hiç şüphem yok ama eğer gerçekten istiyorsa, bunu odanın sade ışığında kendisi başlatmak zorunda kalacak.

"Ne istiyorsun, Spencer?"

Yutkunuyor. "Belli ki sen, aptal."

Bel'in söylediği gibi bir şey değil ve bu sözleri başka bir kadının sahte ağzından duymak zorunda kalmaktan nefret ediyorum. O beni istemiyor. Sikimi ve ona vereceği şeyi istiyor, beni değil. *Bel seni istiyor. Bel seni umursamaması gerekirken umursuyor.* Ona ne kadar boktan davrandığımı hatırlayınca dişlerimi gıcırdatıyorum. Yapabilseydim, onun hayatını sonsuza dek terk ederdim, ama onun tarafından tüketildim. Varlığı, kokusu, bana bakışı ve taktığı o seksi gözlükler.

Spencer kelimelerimin yetersizliğinden cesaret almış gibi görünüyor ve parmak uçlarına uzanarak dudaklarıma bir öpücük konduruyor. Bu nazik bir sıyrık ve ben gergin, sıkı tutuyorum, onu içeri çekmiyorum, herhangi bir şekilde onu geri öpmüyorum. Gözleri kapalı, ışıltı kapaklarını kaplıyor, ama ben kendi gözlerimi açık tutup onu izliyorum. Bunu istemiyorum. Onu istemiyorum. Onun dilini düşününce midem bulanıyor.

Ağzımın içinde ve ikinci bir derin öpücük için gittiğinde çenemi sıkmak zorunda kalıyorum.

Ağzının benimkinin üzerindeki plastik tadına ya da bu küçük temas onu tahrik ediyormuş, kendini kaybetmesine neden oluyormuş gibi inlemesine dayanamıyorum. Ama öyle olmayacağını çok iyi biliyorum.

Biri araya giriyor. "Oh, görünüşe göre ikiniz eğleniyorsunuz."

Sebastian, şerefsiz, yüzünde bir gülümsemeyle duruyor. Yumuşak, neredeyse tatlı bir gülümseme, onda daha önce hiç görmediğim bir şey. Bu geceki her şeyden daha tedirgin edici. Neler oluyor? "Peki kim bu küçük güvercin?"

Küçük güvercin mi? Elimde değil. Kadın ayaklarının dibine çöküp ona bakarken ben de ona bakakalıyorum. İkimiz arasında, klasik olarak daha yakışıklı olan o. İpeksi bronz bukleler, parlak yeşil gözler. Aynı zamanda daha acımasız, ama o bunu bilmez.

Eğilip onun elini öpüyor. "Ben Sebastian. Sen kimsin?"

Kıkırdıyor. Kahrolası kıkırdamalar. "Spencer, uh, Spencer, evet."

Lanet olsun. Sanırım beni kurtaracaksa, ona karşı bir pislik olamam. Bana bakıp yine o aptal sırtışıyla gülümsüyor ve ben de ne kadar aptal görüldüğüne bakıp gülümsemekten kendimi alamıyorum. Bir anda dikkatini tekrar ona çevirdi.

"Peki sen bu ahlaksızla dans ederek ne yapıyorsun, Spencer? Sana Mill'den biriyle çıkacaksan bu kişi ben olmalıyım demediler mi, ya da belki..." Düşünüyormuş gibi çenesine vuruyor. "Sadece Lee daha güzel."

Kadın yine kıkırdıyor ve adam köşede somurtmaya devam eden Lee'yi işaret ediyor.

"Sence gidip onu neşelendirmeli miyiz? Bir iki kadeh içkiye ihtiyacı var gibi görünüyor."

Dikkatini tekrar bana çeviriyor, vücudu daha rahatlamış. "O senin arkadaşın mı?"

Gülümsemem artık sahte olmaktan çok gerçek. "Evet, sanırım öyle."

Sebastian'ı odanın diğer tarafına kadar takip ediyor ve bu gece ilk kez nefes alabildiğimi hissediyorum.

Lee yaklaştıklarında geriliyor ama Sebastian'ın hem ona hem de kıza yönelik sivri alayları karşısında rahatlıyor. Bir içki daha içmek niyetiyle dönüyorum ama ayaklarımın altındaki zemin kayboluyor. Gözlerim başka bir çift güzel yeşil gözle çarpışıyor.

Bel.

Barın arkasında duruyor, gözleri kocaman, yüzü bir hayalet kadar beyaz. Takındığı kalbi kırık ifadeden, o öpücük de dahil olmak üzere yaşananların bir dakikasını bile kaçırmadığına şüphe yok.

BÖLÜM 32

BEL

Sanki vücudum içten dışa doğru tamamen donmuştu. Elimdeki tepsi titriyor ve devrilmekle tehdit ediyor, bu yüzden sadece içgüdülerimle tepsiyi barın arkasına kaydırıyorum, geri kalan kısmım ise olduğum yerde kilitlenmiş, yüksek barın üzerinden Drew'a bakıyor.

Adımı fısıldıyor ve bu büyüyü bozuyor, bacaklarımı hareket ettirmeme ve geriye doğru bir tökezlememe izin veriyor.

Gözleri benimkilerde kalıyor ve aramızda birkaç metre mesafe olmasına rağmen eli bana uzanacakmış gibi kalkıyor. Odada başka kimse yok ve bu düşünce beni korkutuyor. Tek gördüğüm o ve kafamın içinde tekrarlanan, onu öpüşünün, ona dokunuşunun en önemli görüntüleri.

Ne oluyor lan?

Barmen tepsimi taşıdı. "Ne halt ediyorsun sen? Yerliler huzursuzlanmaya başladı. Git dolaş." Tepsinin sert çizgisi göğsüme çarpıyor.

Ağırlığı alıyorum ve kırk yaşlarındaki iri barmene sanki başka bir dil konuşuyormuş gibi bakıyorum. "Ne?"

"Bu turu al ve git. Daha fazlasına ihtiyacın olduğunda geri gel. Özel siparişler için beni bekletiyorsun."

Drew'a tekrar bakıyorum, şimdi daha yakın. Bizi sadece bar ayırıyor.

"Bel," diye nefes alıyor ve müzikle, kalabalıkla bile duyuyorum

Her neyse.

Önemli değil. Bunu yapamam. Tanık olduğum şeyden sonra onunla yüzleşmem. Bir anda onun hakkında hiçbir şey bilmediğimi fark ettim. Onun notları, onun

okul ödevlerini, içimde nasıl hissettiğini, ama gerçek bir şey yok. Önemli bir şey yok.

Bunca zamandır bir kız arkadaşı var mıydı?

Bu düşünce içimden geçti ve onunla yüzleşemedim. Hayır. Bu şekilde olmaz.

Döndüm ve bir korkak gibi kaçmaya başladım. Tepsiyi kapının yanındaki bir yan masaya bırakarak, balo salonu boyunca uzanan servis salonuna doğru koşuyorum. Şu anda boş, ama peşimden gelen muşambanın üzerindeki elbise ayakkabılarının keskin vuruşlarını duymam uzun sürmüyor.

"Maybel, dur."

Asla tam adımları kullanmaz ve bunu burada yaptığı için ondan nefret ediyorum. Şimdi. "Kes şunu, Bel. Lanet olsun."

Daha hızlı ilerliyorum, mutfağa açılan başka bir koridordan geçerek ana koridora dik uzanan diğer koridora ulaşıyorum. Burası bir labirent, ama buradan çıkış yolunu bulacağım ya da denerken öleceğim.

Beni takip etmeye devam ediyor ve ben onu görmezden gelmeye devam ediyorum. "Bunu gerçekten burada mı yapmak istiyorsun? Devam et ve kaç. Fark etmez. Seni her zaman bulacağım. Seni her zaman yakalarım."

Omzumun üzerinden ona bakıyorum, hala hareket ediyor. Yavaş, hareket edebileceğini bildiğimden daha yavaş.

"Dur tahmin edeyim, bunu ona da mı söyledin? Onu kovalayıp ormana da götürdün mü? Bekaretini talep edip hayatını mahvettin mi?"

Oflayıp pufluyor ve ellerini smokininin ceplerine sokuyor. İçinde inanılmaz görüldüğü lanet bir smokin. "Umutsuz görünüyorsun, küçük şebboy. Eğer durursan, sana gerçekten ne düşündüğümü gösterebilirim."

Onu da sikeyim, bunu da sikeyim. "Hayır," diye bağırdım ve hızımı artırdım. "Benden kaçmanı sevdiğimi biliyorsun."

Sözleri durup onu yere sermek istememe neden oldu. Özellikle de son kez odamdan ayrıldığından beri ondan tek kelime duymadığım için. Aramızdaki mesafe o kadar kalın ki, onu nasıl aşacağımı henüz bulamadım. Sanırım bu onun suçu, benim değil. Eğer kendini uzun boylu, söğüt gibi zengin bir kıza saklıyorsa, itirazlarına rağmen onu dışarı atmamın hiçbir anlamı yok.

Bir sonraki kapı açıldığında, onu süpürüp partiye geri dönüyorum. Her yer pırlanta ve büyük saçlarla dolu. Tüm bu insanların ellerinde çok fazla para ve zaman var. Drew beni takip ediyor, kalabalığı tekrar tararken duraksıyor. Yoldan geçen bir garsondan bir tepsi kapıyorum ve onu peşimden uzak tutmak için kalabalığın içinden geçerek büyük insan

kümelerinin arasına dalıyorum. Burada, bu insanların önünde benimle
yüzleşemez.

Bir metre boyundaki dev adam önümü kesince duruyorum. Tepsiden bir şampanya kadehi kapıyor ve alnında bir kırışıkla bana bakıyor. "İyi misin canım?"

Arkamda yürüyen Drew'a riskli bir bakış atıyorum ve adama megawatt gücünde bir gülümseme veriyorum. "Ben iyiyim efendim. Bir şeye ihtiyacınız var mı? Rahat mısınız?"

Gözleri arkamda dolaşan Drew'a kayıyor, hiç şüphesiz geri dönüp beni sürüklemek için fırsat kolluyor. Hâlâ bana bakan, yüz hatlarını meraklı bir ifadenin sıkıştırdığı adamın yanından geçip diğerlerine ilerliyorum, tepsiyi uzatıyorum, para aldığım işi yapıyorum. Kalabalığın arasından sıyrıldığımda bir el beni kolumdan kavırıyor ve başka bir yan kapıya doğru sürüklüyor. Drew beni kapının yanındaki beton tuğla duvara doğru sertçe itiyor, ta ki kürek kemiklerim çarpmanın etkisiyle ağrıyana kadar. *Kahretsin.*

Şimdi kaşlarını çatıyor, çenemi iki parmağının arasına sıkıştırıp yukarı kaldırırken gözleri bana kilitlenmiş durumda. "Şimdi söyleyeceklerimi dinleyeceksin çünkü başka seçeneğin yok, şebboy."

Gözlerinin içine bakıyorum, meydan okumamı görebildiğinden ve hissedebildiğinden emin oluyorum. Burada son sözü o söyleyemez. "İşte burada yanıliyorsun. Benim her zaman bir seçeneğim vardır. Şimdi bana ne istediğini söyle ki ben de işime dönebileyim." Bu soru, birlikte yaşadığımız tüm anıları, ona aynı soruyu sorduğum ve hiçbir zaman yanıt alamadığım tüm zamanları aklıma getirdi. Düşünüyorum da, muhtemelen başından beri benimle bunu yapmak istiyordu. Sevişip oyun oynayacağı birini.

Bu sefer eğiliyor ve ağzıma doğru fısıldıyor. "Biz hiç söz vermedik. Aslında, bana çekip gitmemi söyleyen sendin. Hatırladın mı?"

Sözleri kafama dank edince sarsılıyorum. Beni neredeyse öperken söylemek istediği şey bu mu? Göğsünü itiyorum. "Çekil üstümden. Haklısın. Söz vermedik ama başka bir adama baktığımı anda bile çıldırıyorsun. Yani... bu bana bir şeylerin doğru gittiğini mi söylüyor, yoksa her iki taraf için de geçerli değil mi? Tüm arkadaşlarına kız arkadaşın olduğumu söyleyebilirsin, böylece bana dokunmazlar ya da bulaşmazlar. Bu arada sen istediğin herkesle görüşebilirsin ama ben sen bana gelmeye karar verene kadar oturmak zorunda mıyım?"

Ofluyor, sıcak viski nefesi tenimi havalandırıyor. "Bel..."

"Hayır, haklısın. Hiçbir zaman söz vermedik, ama senin için hiçbir şey ifade etmiyorsam, kendini açıklamak için çok fazla çaba harcadığından emin olabilirsin."

Sonunda uzaklaşıyor ve tekrar nefes alabileceğimi hissediyorum. Göğsümde korku, öfke ve ihanetten kaynaklanan bir ağrı oluşurken bu çabaya değmiyor. Birbirimiz için hiçbir şey olmamamız gerekirken neden ihanete uğramış gibi hissediyorum?

Bu sefer kelimeler hissettiğim tüm yorgunlukla dökülüyor. "Benden ne istiyorsun?"

"Bak." Çıkış kapısına doğru eliyle işaret ediyor. İfadesi ciddi, saf ve ona siktir olup gitmesini söylemek istiyorum ama yapmıyorum. "Dışarıda gördüğün o adam gerçekte ben değilim. Bu babamın beni oynamaya zorladığı bir rol. Yoksa..." Hayal kırıklığı sözlerine yansıyor.

Gözlerimi kırıştırıyorum ve sanki daha iyi dinliyormuşum gibi başımı öne eğiyorum. "Yoksa ne olur? Haftalık on bin dolarlık harçlığını keser."

Gözleri keskin ve karanlık. "Ağzından çıkanı kulağın duysun, Bel. Artık beni istemiyorsan umurumda değil. Yine de seni cezalandırmanın bir yolunu bulacağım."

"Ne yapacaksın?" Şimdi bağılıyor olmamı umursamadan talep ediyorum. "Az önce hiç söz vermediğimizi söyledin. İyi o zaman. O zaman benimle ilgili hiçbir şey hakkında söz hakkın yok. Eğer balo salonuna gidip gördüğüm ilk adamı öpmek ve ona beni eve götürüp gün ışığında sikmesini söylemek istersem, yaparım. Sen, Drew Marshall, bana sahip değilsin!"

Yumruğu bir anda başımın üstündeki duvara çarpıyor ve ona ters ters bakmadan önce irkiliyorum. "Kendimi tekrar edeceğim, ama sadece bir kez. Dışarıda o kadınla birlikte olan adam aslında ben değilim. Babamın dediğini yapıyorum, aile işinde yer alıyorum. İstedğim bu değil, Bel."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Ve o kadının dilini boğazına sokması aile işini nasıl destekliyor?"

Gözyaşlarım gözlerimden kurtulup yanaklarımdan aşağı süzülürken yüzümü avuçluyor. Lanet olsun. Burada güçlü kalmaya çalışıyorum.

"Beni gören tek kişi sensin, Bel. Gerçek beni gören tek kişi. Senden istediğim de bu." Sesi boğuk bir fısıltıya dönüşüyor ve neredeyse beni benden alıyor. "Beni akıl sağlığıma bağlayan kişi olmanı istiyorum. Bu beni aptalca şeyler yapmaktan alıkoyuyor. Her şeyi mahvetmekten. Şeytanlarıma teslim olmama izin vermeyip onları kucaklayan kişi."

Gözyaşları şimdi sert ve hızlı akıyor ve görüşünü hafifçe engellediklerinde rahatlıyorum. "Lütfen, bırak gideyim. Belli ki ailenin senin için istediği şey ben değilim, eğer o, ne diyordun ona, bir gösteri, bir şey olsaydı. Kalp ağrısı çok fazla. Tüm bunlar çok fazla. "

Parmakları geriliyor ve başparmağını çenemin altına daldırarak yüzümü yukarı kaldırıyor. "Seni asla yalnız bırakmayacağım. Şimdi saçmalamayı kes ve sana söylediklerimi dinle."

Gözlerimi kırıştıırıp bekliyorum, en azından onun önünde hıçkırığa ağlamadığım için mutluyum.

"Sen benim kendim için seçtiğim şeysin, Bel. Bu yüzden sana takılıp kaldım."

"Bu ne anlama geliyor?"

Alnını benimkine bastırıyor. "Hiçbir şey ve her şey, tamam mı? Seni istiyorum ama seni asla elimde tutamayacağım. Şimdilik, zaten bağlı olduğum kötü seçimlerden daha kötü seçimler yapmamı engelliyorsun."

"Ne kadar romantik," diye mırıldanıyorum, dudakları dudaklarıma değmesin diye yüzümü çeviriyorum. Ağzında hâlâ rujundan kalan pembe bir leke var ve onun bana değmesini istemiyorum.

"Sana ihtiyacım olduğunu elimden gelen her şekilde söylüyorum."

Yüzümü çekiyorum ve bu sefer beni serbest bırakıyor. Yine de son sözü ona bırakmamın imkanı yok. Çok kızgınım ama her şeyden çok incinmiş durumdayım. "Bana ihtiyacın var, ha? Bu beni sevmekten bile çok uzak, değil mi? Amımı, vücudumu, senin için çılgılık atmamı seviyorsun, değil mi? Ama beni değil. Seni gördüğümü söylüyorsun. Ne var biliyor musun? Beni görmeye çalışma zahmetine bile girmedin, değil mi?" Bu sözleri söylemek acı veriyor ama gerçekler bunlar. "Şimdi işime dönmeme izin ver. Senin aksine, istediğim her şeyi istediğim zaman bana verecek bir babam yok."

Göz kırıyor ama bir adım geri atıyor. Tabii ki ona dokunmadan gitmeme izin verecek kadar büyük bir adım değil bu. Serbest kalana kadar onunla duvar arasında kıpırdanıyorum, sonra aramızda olabildiğince mesafe bırakarak koridorda ilerliyorum. Drew beni takip ediyor -çünkü tabii ki ediyor- ve ben dikkatimi onun düşünceli çerçevesi ile koridorun sonundaki kapı arasında bölmeye devam ediyorum. Ona daha fazla dikkat etmek dikkatimi dağıtıyor ve smokinle kaplı geniş bir göğse doğru yürüyorum. *Harika*. Çarpmanın etkisiyle donup kalıyorum çünkü bu adam kesinlikle Drew değil ama Drew'a benziyor, sadece daha yaşlı.

Beni kollarımdan tutarak nazikçe sabitliyor. "Vay canına, bayan. İyi misiniz?" Ses tonundan para damlıyor ve ben ona bakıyorum. Drew'un yirmi yıl sonra neye benzeyeceğini bilmek iyi mi kötü mü bilmiyorum. Drew'un babası omzumun üzerinden bakıyor ve Drew'u olduğu yerde sabitlenmiş halde görüyorum. Heykel gibi görünüyor.

Babasının bakışları aramızda ping-pong yapıyor. Sonra yüz hatlarımı ve vücudumu tarıyor. Şehvet dolu değil, ama güler yüzlü maskesinin ardında bir kenar var. Şaşırmaya yakın bir şey mi? Bunu beni tedirgin eden bir gülümsemeyle örtüyor.

"Bu çok ilginç. Genç bayan, neden partiye geri dönmüyorsunuz? Eminim yapacak işleriniz vardır."

Sözleri şefkatli ama ses tonunda anlam veremediğim bir gerginlik var. Başımı sallayıp adamın etrafından dolanıyorum ve önümdeki kapıya bakıyorum. Drew kımıldamadı. Babası boşluğu geçerken elleri hâlâ ceplerinde. *Onu bırakmalı mıyım?* Ne kadar gülünç bir soru. Ne de olsa adam onun babası. E n d i ş e l e n m e k ya da yapmayı planladıkları konuşmanın bir parçası olmak için hiçbir nedenim yok. Drew bana defalarca hayatının sınırlar dışında olduğunu açıkça belirtti ve birbirlerine attıkları tek bir bakıştan bunun çok kişisel bir mesele olduğunu anladım.

Kalabalığın gürültüsü etrafımı sarıyor ve kalbim göğsümün içinde sızlasa da işime geri dönüyorum. İşlerin bu şekilde biteceğini biliyordum. Milyonlarca kilometre öteden haber vermişim ve her nasılsa bu noktaya geldiğimiz için hâlâ şoktayım. Kırık bir kalp için suçlayabileceğim tek kişi kendimim.

BÖLÜM 33

DREW

Babama doğru bir adım atıyorum ve onun öldürücü bakışlarıyla karşılaşıyorum. Bana bakarken dudakları kıvrılıyor ve bana yumruk atmak üzere olduğunu biliyorum. Yüzündeki ifade hep aynı. "Dikkatli ol baba. Eğer bana burada vurursan, bunu dışarıdaki herkesten saklamanın bir yolu yok."

Dinlemeyi umursamıyor ve küçük bir adım atarak yumruğunu karnıma indiriyor. Bu darbeyi tahmin etmeliydim ama bir yanım belki de yapmayacağını düşündü. Ortaya doğru eğildim, acı kaburgalarım ve göğsüme doğru fırladı. Kendimi onun yolundan çekmek için manevra yapamadan, dizini karnıma çarparak ucuz bir vuruş yaptı. Keskin, bıçak gibi bir acı göğsümü dolduruyor ve nefes nefese kalıyorum. Dizlerimin üzerine çöküyorum, görüşüm bulanıklaşıyor, midem daha önce içtiğim viskiyi atmakla tehdit ediyor. Ciğerlerime düzensiz bir nefes çekiyorum ve yan tarafımdaki ağır şiddetleniyor. "Sanırım lanet olası bir kaburganı kırdın."

Başını yana eğiyor, dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Sanırım artık partiye geri dönmeliyiz, ha?" Acımı ya da o anki durumumu umursamadan beni koltuk altımdan tutup kaldırıyor. Sonra takım elbisemin ceketini kabaca düzeltti. Kaslarım bu hareketi protesto ederken dişlerimin arasından tısıyorum. "Parti bittikten sonra konuşacağız. Görüştüğün kız bu muydu? Sana uzak durmanı söylediğim karavan çöpü mü?"

Bırakın konuşmayı, nefes almakta bile zorlanıyorum, bu yüzden cevap vermemeyi seçiyorum ve başka seçeneğim olmadığı için isteksizce onu tekrar partiye kadar takip ediyorum. Kapının eşiğinde durdu ve bana doğru eğildi. Ona yumruk atmak, beni incittiği gibi onu da incitmek istiyorum ama burada değil. Şu anda olmaz.

"Onunla konuşursan cezasını çekmesini sağlarım ve sen de kendi cezanı çekmeden önce onu izlersin. Ve sana söz veriyorum, ona karşı nazik olmayacağım."

Bu gecenin bitmesini dileyerek dişlerimi gıcırdatıyorum. Keşke Bel'i tüm bunlardan kurtarabilseydim. Onu ve annemi korumak için bu adamı öldürmem gerekiyorsa, öldüreceğim. Onun oyunlarını oynamaktan yoruldum. Sırf rol yapmak için rol yapmaktan yoruldum.

Kalabalığı tarayıp Bel'i arıyorum ve onu odanın öbür ucunda içki servisi yaparken buluyorum. Babamı müşterisi ve Spencer'ın beklediği yere kadar takip ediyorum.

Beni gülümseyerek karşılıyor ve hemen kolunu benimkine dolayarak beni kendine doğru çekiyor. "Seni özledim. Nereye gittin?"

Acımı gizlemek için elimden geleni yaparken gözlerimi odanın içinde hareket etmeye devam eden Bel'den ayırmamaya çalışarak cevap veriyorum. "Sadece bir süreliğine dışarı çıkmam gerekti. Okul işleri işte."

Başını sallıyor ve babam bana buz gibi bir bakış fırlatırken beline sarılıyorum. "Bir şeyler içmek ister misin?"

Eli göğsümün üzerinde geziniyor ve irkiliyorum. Tabii ki fark etmiyor, başını omzuma yaslıyor. "Evet, hadi içecek bir şeyler alalım."

Onu kalabalığın kenarına çekip bara doğru ilerliyorum. Babam adımları söylüyor ve ben duraklıyorum, sırtım ona dönük.

"Hemen geri gel. Konuşmalar yakında başlayacak."

Ona saldırmamak için kendimi zor tutuyorum ve Spencer'ı köşedeki bara doğru çekiyorum, hem babamdan hem de Bel'den olabildiğince uzağa. O bir kadeh şarap sipariş ediyor, ben de bir duble viski. Kaburgamdaki ve koluma doğru tırmanan ağrıyı dindirecek bir şey. *Lanet olsun.* Şu anda içimden geçen tek şey acı iken rolümü oynamaya odaklanmak çok zor.

Viskiyi içtikten sonra odaya bakıyorum. Kalabalığın içinde Bel'i aramamak benim için imkânsız. İş üniforması içinde ve hafif terli olsa bile, yanımdaki elmaslı ve ipekli kadından daha iyi görünüyor.

Spencer parmaklarımızı birleştirmek için o anı seçiyor ve varlığımın her zerresi onu itmem için bağırsa da ondan uzaklaşmamak için kendimi zor tutuyorum. Sadece Bel yüzünden değil, babamın beni en yüksek teklifi verene satmış olmasından nefret ettiğim için. Beni yine elimden tutup köşedeki oyuklara doğru çekiyor ve başından beri istediği şey için beni zorlayacağını biliyorum.

Bir banka oturuyorum, yan tarafım zonkluyor ve ateşler içinde kıvranıyorum. İç çekerek yanıma oturdu.

"Bu şimdiye kadarki en iyi parti. Baban bu tür etkinlikleri sık sık yapar mı?" "Hayır, yılda sadece birkaç kez."

"Hepsine katılıyor musunuz?"

İçkisini yudumluyor, ben de ona bakıyorum. "Hayır, sadece katılmam emredilenlere."

"Emredildi mi?"

Nasıl bu kadar aptal olabilir? "Babamla yaptığım konuşmayı hatırlamıyor musun? Burada olmamın tek sebebi bana burada olmamı emretmiş olması." Cevabım hiç anlaşılmadı. Bardağını bankın yanındaki yere bırakıyor ve beni öpmek için eğiliyor. Beni ilk öpmeye çalıştığında olduğu gibi, ağzının altında hareket etmiyorum.

Diliyle dudaklarımı yaladığında, bu maskaralığa son vermek zorunda kalıyorum ve çenesini tutarak onu durduruyorum. Gözleri açılıyor ve orada korku değil sıcaklık görüyorum. Belki de Av'da düşündüğümünden daha başarılı olur. Bir kristal sesi duyuldu ve müzik kesildi. Ayağa kalktım ve elimi ona doğru uzattım. "Bu bizim işaretimiz. Oraya gitmeliyiz, yoksa kaçırılacağız."

Dudakları, bir şeyleri yumruklamak istememe neden olan bir surat ifadesine bürünüyor. "Bunu atlayabilir ve onun yerine burada kalabiliriz. Herkesin dikkati dağılmışken birbirimizi daha iyi tanımak için mükemmel bir zaman olur." Mükemmel zaman ya da birbirimizi daha iyi tanımakla neyi kastettiğini sormama gerek yok. Sikimi istiyor ve bu çok kötü.

Hissettiğimden daha nazik bir şekilde onu oyuktan çekip çıkarıyorum ve partiye geri dönüyoruz. Yeniden ortaya çıktığımızda babam bizi hemen fark ediyor, yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme. Herkes odanın ortasında küçük bir daire şeklinde toplanıyor. El sallayarak beni yanına çağırıyor, ben de gülümsemeye zorlayarak yavaşça ona doğru yürüyorum.

"Oğlum da bize katıldığına göre artık konuşmalara başlayabiliriz."

Solundaki müşteriye el sallıyor ve onun hisse senetleri ya da başka bir şey hakkında konuşmasına izin veriyor. Onu duymazdan geliyorum ve o odanın kenarında dolanırken gözlerimi Bel'den ayırmıyorum. Dikkat etmem gerekmiyor. Zaten babamın şirketinde işe başlayana kadar en az bir yıl geçecek. Spencer annesinin şirket birleşmeleri ve yatırımlar hakkındaki konuşmasını izliyor ve o alkışladığında ben de alkışlıyorum.

Işıklar sönüyor ve kafam karışmış bir şekilde odaya bakıyorum. *Ne oluyor lan?*

Babam kalabalığı inceliyor. "Çoğunuzun bildiği gibi, karım bir süredir hasta." Kalabalıktan bir sempati mırıltısı yükseliyor ve ben yumruklarımı öyle sert sıkıyorum ki eklemlerim ağrıyor. Ne cüretle annemi bu lanet gösterinin içine sokar? "Bu yüzden bir sonraki duyuruları yapmak için çok heyecanlıyım. Bu ailelerimiz için harika bir şey ve şirkete yapılacak yeni yatırımlar nedeniyle daha da önemli."

Bu çılgınlıktan kaçmak için kalabalığın arasına karışmaya çalışıyorum ama gözleri üzerime dikiliyor. Tek bir bakış ve bir hareket daha yaparsam bunun bedelini ağır ödeyeceğimi biliyorum. "Oğlum, buraya gel ve güzel kız arkadaşını da yanında getir."

Kız arkadaş mı? Ne oluyor lan? Dudaklarım ince bir çizgi haline geliyor ve hiç seçeneğim yokken babama yaklaşıp ona acımasız bir gülümseme veriyorum. Dişim var ama kalbim yok. Spencer topladığımız ilgi karşısında yanımda kızarıyor. Herkes ne kadar güzel bir çift olduğumuz hakkında övgüler yağıyor ve yorumlar yapıyor. Keşke gerçeği bilselerdi.

Babam omzumdan sertçe kavıyor ve bir şey arıyormuş gibi odaya dönüyor. "Ah, genç bayan, lütfen tepsinizi buraya getirin. Kadeh kaldırmamız gerekiyor."

Bel'e işaret ettiğini fark ediyorum ve Bel de buradan başka bir yerde olmayı tercih ediyormuş gibi görünüyor. Her şeye rağmen kalabalığın arasından sıyrılıyor ve tepsiyi babama uzatıyor. Gözlerini yerden ayırmıyor, bana bakmayı reddediyor. Onu suçladığımı söyleyemem. Babam ona minnettar bir gülümseme veriyor ve şampanya kadehlerini bana, Spencer'a, annesine uzatıyor ve sonra bir tane de kendine alıyor.

"Oğlum Drew'in Bayan Spencer Kelly ile nişanlandığını duyurmaktan memnuniyet duyuyorum. Evlilikleriyle birlikte iki büyük firmamızı birleştirerek durdurulamaz bir güç merkezi haline geleceğiz."

Kalabalık alkışlamadan önce bir duraksama oluyor ama ben hiçbir şey duymuyor ve görmüyorum. Bel'in dehşete düşmüş ifadesinden başka bir şey yok. Her bir parçam ona ulaşmak ve düşündüğü gibi olmadığını açıklamak istiyor ama yapamıyorum. Burada, bu odadaki herkesin önünde bunu düzeltemem.

Spencer elimi tutuyor, babam da diğer elimi sıkmak için yanıma geliyor ve avucuma sert bir şey bastırıyor. "Yap şunu. Şimdi yap."

Kadife bir yüzük kutusu bulmak için aşağı baktım. *Benimle dalga mı geçiyor?*

Spencer beni tekrar yanına çekiyor ve kendimi inişimi kontrol edemeyen bir pinpon topu gibi hissediyorum. Göğsümdeki tanıdık bir ağrı beni boğmakla tehdit ediyor.

Ben. Hayır. Bunu yapamam. Yüzüğü uzatmadığımda, Spencer kutuyu benim için açıyor ve nefesi kesiliyor.

En az iki karat olması gereken ışıltılı pırlantaya ve kordona bakıyorum. Tabii ki babam sahte nişan yüzüğüm için hiçbir masraftan kaçınmayacaktı. Spencer yüzüğü parmağına takıyor ve kalabalığın önünde sallıyor. Kahretsin, düşündüğümünden daha da deli. Bu sadece bir rol. Gerçekten onunla evleneceğimi düşünüyor olamaz, değil mi? Yüzünü bana dönüyor ve öpmek ister gibi çenesini kaldırıyor. Babam omzumu sıkıyor ve bir kez daha ikisinin arasında kalıyorum. Eğildim ve dudaklarımla yanağını okşadım. Bu gerçekten bir öpücük değil. Her iki şekilde de gerçek değil.

Tekrar ayağa kalktığımda Bel görüş alanıma giriyor ve donup kalıyorum. Kırılmış görünüyor. İçi dışına çıkmış. Bu benim hatam ve ona bu tür bir acı çektirmek, ona çektirmekten zevk aldığım acıdan tamamen farklı bir şey. Titrek bir adımla geri çekiliyor ve ben kalabalığın içinde Sebastian'ı görüyorum. Şimdi tam onun arkasında ve bir kez olsun onları birlikte gördüğüme sevindim. En azından onu buradan çıkarabilir, benden ve onu tekrar yalnız bırakırsam yapabileceklerimden kurtarabilir.

Kalabalık sakinleşiyor ve babam konuşmaya devam ediyor ama ben dinlemeyi bırakıyorum. Bel'in gözlerindeki ihanet ve Spencer'ın kolumu sıkıca kavrayıp vücuduna bastırması arasında sıkışıp kaldım. Gidecek hiçbir yer yok ve hayatımda hiç bu kadar güçsüz hissetmemiştim.

Sebastian eğilip Bel'in kulağına fısıldıyor ve yine kıskançlık dalgası yok, sadece onun yanında olduğu için rahatlıyor.

Lee kalabalığı yararak Spencer'ın elinden elimi tutup kuvvetlice sıkarken yüzünde bir gülümseme belirliyor. "Dostum, senin için çok heyecanlıyım."

Sonra eğildi ve kulağıma fısıldadı, "Neye ihtiyacın var? Ne yapabiliriz?"

Sanki sınırda olduğumu anlayabiliyor. Belki de babamı öldürmenin? Bu odadan çıkıp gitmek ve bir daha arkama bakmamak?

"Hadi gidip kutlamak için bir içki daha içelim," diyerek beni bara doğru çekiştiriyor. Sebastian Bel'in kollarını tutuyor ve yanaklarındaki taze gözyaşlarını görebiliyorum.

Lanet olsun. Bu lanet olası acıtıyor.

Bara ulaştığımızda, Lee rahatça bana dönüyor, böylece sırtım odanın geri kalanına dönük, yüzümde Lee'den başka bir şey yok. "Neye ihtiyacın var? Seni buradan çıkarmamı ister misin?"

Başımı salladım. "Bu anlamsız. Beni avlayacak ve onu ya da ailemizin adını utandırmanın bedelini başka bir şekilde ödetecek."

Kaburgalarımı tutuyorum, o da beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Bekle, sana çoktan vurdu mu? Siktiğimin piçi."

Babamın disiplini en yakın arkadaşlarım arasında hiçbir zaman bir sır olmadı. Yardım etmeye çalışıyorlar ama sonrasında girdiğim yıkıcı savaştan beni kurtarmaktan başka bir şey yapamıyorlar.

Beni omuzlarımdan tuttu ve hafifçe sarstı. "Kendine gel dostum. Bu sen değilsin. Okulu, Değirmeni, her şeyi sen kontrol ediyorsun. Lanet olası bir pisliğin kaprislerine boyun eğemezsin. Kendini topla ve bu işi hallet. Yoksa babanın kızını aşağılamaya devam etmesine izin mi vereceksin?"

Dönüyorum ve Bel'in bir kez daha içki dağıtmak için çağırıldığını görüyorum. Spencer'ın parlayan yüzünde bir spot ışığı var, parmağındaki büyük prenses kesim pırlantayı bir metre yakınındaki herkese gösteriyor.

Umutsuzum. "Yapabileceğim hiçbir şey yok. En azından şimdilik. Bu iş bittikten sonra belki bir şeyler olabilir ama siz bundan hoşlanmayacaksınız."

Homurdanıyor ve birasından bir yudum alıyor. "Biz de sizi kurtarmak için kendimizi üç yüz kiloluk defans oyuncularının önüne atmaktan hoşlanmıyoruz ama yine de bunu yapıyoruz."

Babam kalabalığın içinde beni arıyor, dalgın bakışları üzerimde, yenilgiyle iç çekiyorum ve piste geri dönüyorum. Hepsi bir sirk gösterisi. Babam şimdilik elebaşı olabilir ama kalabalığın dikkatini uzun süre elinde tutamaz. Sadece bayrağı devredinceye kadar beklemem gerekiyor. Ve bunu yaptığında, onun gururunu ve neşesini, şirketini, tüm lanet dünyasını baştan aşağı yok edeceğim.

BÖLÜM 34

BEL

Tek yapabildiğim burada lanet bir süs gibi durup insanlara içki ikram etmek. Beni becerdiği süre boyunca nişanlı olup olmadığını merak ediyorum. İçimi sümüksü bir his kaplıyor. Kendimi hasta ve kandırılmış hissediyorum. Daha önce hiç söz vermediğimizi söylerken haklıydı. O taleplerde bulundu, ben de kabul ettim. O bana hiçbir şey borçlu değil, ben de ona hiçbir şey borçlu değilim. Eğer bu doğruysa, neden göğsüm çöküyormuş gibi hissediyorum? Sanki koca ayağını içeri sokmuş ve lanet kalbimin üzerinde tepinmiş gibi?

Gözlerimi tepsiye kilitleyerek grubun etrafında dönüyorum. İçkilerim bitene kadar saniyeleri sayıyorum ki güvenli bir yere kaçabileyim. Tüm bu berbat insanların incelemesi ve yargılamasının altından kalkmak için çaresizim. Ya da daha kötüsü, kayıtsızlıklarından. Onlar görmediğimi sanıyor ama ben görüyorum. Ben yanlarından geçerken burunlarını bana dikmeleri. Bu lanet insanlar için yürüyen bir içki dağıtıcısından başka bir şey değilim. Spencer'dan ve parmağındaki aptallığının ışıltılı sembolünden uzak duruyorum.

En azından onu ve beni aynı anda becermemesine imkan yok. Tanrım, lütfen bana bunu nasıl kaçırdığımı açıkla. *Nasıl bu kadar aptal olabildim?* Nişanlılık zaman alır. Bağlılık. Belli ki ben gizli bir sikişten başka bir şey olmadığım için bana vermek istemediği şeylerdi bunlar.

Tozlu bir kütüphanede sevişmek için mükemmel ama eve babama götürmek için değil. Kalbim göğsümde hızla çarpıyor ve evet, bir erkekle çıkmayı ya da herhangi bir şey yapmayı reddetmemin tek nedeni bu tür şeyler olduğu için bunu beklemem gerektiğini biliyorum, ama düşündüm ki... Drew'in en azından biraz umursadığını düşündüm. O söyledi

onun kız arkadaşıydım. Evet, bu sadece insanları uzak tutmak içindi ama bir anlamı olmalıydı.

Tepsimden son kadehi de aldıktan sonra kalabalığın arasından kaçmaya çalışıyorum. Parti kulelerinin tam ortasında duruyorum, herkes çifti tebrik etmek istiyor, bu yüzden tepsimi kullanarak insanları pratik olarak yoldan itmek için bir an mücadele etmem gerekiyor. Görüşüm bulanıklaşıyor, nefesimi tutarken ciğerlerim ağrıyor ve panik göğsümde kabarıyor. Panik atak geçirmeyeli uzun zaman olmuştu ama bu da tıpkı diğerleri gibi hissettiriyor. Buradan gitmeliyim, ondan, bu insanlardan, bu lanet odadan uzaklaşmalıyım.

Sonunda odanın sonuna ulaştığımda biraz daha rahat nefes alabiliyorum, ancak bir kol aniden ortaya çıkıp bana yapıştığında bu nefes ciğerlerimden çalınıyor. Tehlikede olmadığımı fark ettiğimde o kişinin yüzüne yumruk atmama saniyeler kalmıştı.

Sadece Jackie. Rüzgarlı bir denizde güvenli bir liman. Şu anda ona ne kadar ihtiyacım olduğu hakkında hiçbir fikri yok. Son birkaç dakikadır tuttuğum tüm kırık parçalar beni uçurumun kenarına itiyor ve hemen yıkılıyorum, omzuna korkunç bir hıçkırık bırakıyorum. O hiçbir şey söylemiyor. Ama söylemesine de gerek yok. Beni göğsüne bastırarak sırtım odaya dönük olacak şekilde bizi döndürüyor ve tuttuğum tüm gözyaşlarını serbest bırakmama izin veriyor.

Tüm acı, hüznün ve kalp ağrısı içimden çıkıp yere dökülüyor, sanki içim yarılmış gibi. Birkaç dakika sonra nihayet konuştu. "Sorun yok, Bel. Sorun yok. İçini dök ve sonra başın dik bir şekilde o odaya geri dön. Seni yıkılırken görmesine izin verme. Onun istediği de bu."

Bunu biliyorum, ancak sizi önemseydiğini düşündüğünüz birinin, nişanlı olduğu için bir süredir birlikte olduğunu yeni öğrendiğiniz başka bir kadınla el ele tutuşup dans ettiğini görmek sandığınızdan daha zor.

"Bunu nasıl kaçırdığımı bilmiyorum. Belli ki bir süredir birlikteler... ve eğer birlikteler ise, o zaman..." Bir hıçkırık daha içimi parçaladığında kelimeler dudaklarımdan zar zor dökülüyor. Neye inanacağımı bilemiyorum. Tüm söylentiler onun biriyle çıkmadığını söylüyordu. Drew'un kendisi bile erkek arkadaşı olmadığını itiraf etmişti ama yine de burada müstakbel karısı koluna sarılmış bir şekilde duruyordu. Hepsi bir sahtekârlıktı.

Nasıl bu kadar aptal olabildim? Beynim bir karıştırıcıya konmuş gibi hissediyor. Gözyaşlarım durmak bilmiyor. Orada durup ne kadar ağladığımı bilmiyorum. Gözlerimin kuruması ne kadar sürüyor. Acınası bir durum, biliyorum.

"Şşşt, sorun yok." Jackie'nin yatıştırıcı sesi beni şimdiki zamana geri döndürmeye yardımcı oluyor. Acının ağırlığı göğsüme baskı yapsa da kazanmasına izin veremeyeceğimi biliyorum. Partiden ayrılamam ve başka biriyle birlikte olmasının beni ne kadar incittiğini görmesine izin veremem. Onun istediği de bu. Güçlü olmalı ve acımı bastırmalıyım.

Yenilgi hıçkırıkları çıkarmadan ciğerlerime tam bir nefes çekebildiğimde, geri çekiliyorum. "Teşekkür ederim, Jack."

"Tabii ki, arkadaşlar bunun içindir. Şimdi söyle bana orada ne oldu? Drew'la aranızda bir şey var sanıyordum. Sana karşı aşırı sahiplenici. Şimdi nişanlanmış gibi görünüyor ve ben adamın biriyle çıktığını bile bilmiyordum."

Homurdanıyorum ve nemli yanaklarımı silkeliyorum. Ne kadar berbat göründüğümü ancak hayal edebilirim. "Görünüşe göre, bana karşı hissettikleri ona karşı hissettiklerinden çok farklı."

"Acıdığını biliyorum ama bunu atlatacaksın." Tepsimi havaya kaldırıyor ve ben de sanki beni bu kabus dolu akşamdan kurtaracak bir kalkanmış gibi göğsüme sıkıca sarılıyorum. "Bana bak. Neden buradasın? Bunu neden yapıyorsun?"

"Çalışmak için."

"Hayır. Yanlış. Annen için buradasın, bunu unutma. Bu bir iş ve sen para kazanmak, annenin tedavi masraflarını karşılamak ve evine ekmek götürmek için buradasın. Onun için burada değilsin. Bu onunla ilgili değil."

Dudaklarımdan bir iç çekiş daha geçiyor ve omuzlarım neden burada olduğumu ve bunu neden yaptığımı hatırlayarak rahatlıyor. "Haklısın. Annem için buradayım. Ona yardım etmek için."

"Kesinlikle ve eğer oraya geri dönüp herhangi bir olay çıkarırsanız, sizi buradan atarlar ve tüm bu gece boşa gitmiş olur. Bu gece için birikmiş bin dolardan fazla bahşişimiz var. Tüm bunları aptal bir adam yüzünden kaybettiğinizi görmekten nefret ediyorum."

Her zamanki gibi haklı. O her zaman haklıdır. Onu tek kolumla hızlıca bir kez daha kucaklıyorum, tepsi aramızda sıkışıp kalıyor. "Kendimi toparlayacağım. Sonra her zaman kendimi kaybedebilirim."

Arkasına yaslanıp göz kırpmıyor. "Ben de şu pahalı şampanya şişelerinden birini çalayım da sinir krizine iyi gelsin. Duygusal krizler iyi bir alkolle her zaman daha iyi hissettirir."

İçimden bir kahkaha kaçıyor ve yüzümü bara dönüyorum. Daha fazla içki, daha fazla sonsuz daire. Sadece birkaç saat sonra eve gidebilirim. Tek yapmam gereken

Gecenin geri kalanını atlatırsam onu bir daha görmek zorunda kalmayacağım. Jackie ben uzaklaşırken kışma sert bir şaplak atıyor ve ben de dönüp omzumun üzerinden ona şakacı bir şekilde bakıyorum.

"Git şu içkileri servis et," diye sesleniyor ve ben başımı sallıyorum.

Barmen ve asistanı tepsimi dolduruyor ve ben tekrar tur atıyorum. Para kazanmak için burada olduğumu kendime hatırlatarak bakışlarımı kaçırıyorum ama sonra göz ucuyla Sebastian'ı görüyorum. Sanki arkamda geziniyor gibi hissediyorum ama yanlış bir şey yapmıyor, bu yüzden onunla yüzleşmeye zahmet etmiyorum. Telefonunu kulağına dayadığını fark ediyorum ve yüz hatlarına tekinsiz bir ifade yerleşmiş. Bu ifadeyi daha önce takındığını görmemiştim. Bu... üzüntü değil, daha derin bir şey. Genelde dünyaya sahte bir maskeden başka bir şey sunmaz ama telefonun diğer ucunda her ne oluyorsa, o maskeyi yerinde tutmayı unutacak kadar dalgalanıyor olmalı. Gözlerini üzerimde hissedince gözlerimi kaçırıyorum ve içki servisine devam ediyorum. Dikkatleri üzerime daha fazla çekmek istemiyorum.

Ayaklarım ağrımaya başladı, ağrı göğsümdekini yansıtıyor, ama bırakmak bir seçenek değil. Benim için değil. Odanın etrafında bir tur daha atıyorum ve tam dönüp bara doğru yönelecekken Drew'in arkadaşlarından biri önümü kesiyor. İri cüssesi yolumu kapattı. Ona bakıyorum, taşları tekmelemesini söylemeye hazırım ama kelimeler boğazımda düğümleniyor. Gözlerinde büyük bir hüznün ve acı görüyorum. Bütün gece takındığım sahte gülümseme kaybolup gidiyor.

"Lütfen çekilin. Servis etmem gereken içecekler var."

"Birazdan anlatacağım ama bunun bir numaradan başka bir şey olmadığını bilmenizi istiyorum. Babasının bağlantı kurması için bir yol. O kadın umurunda bile değil. Onun için önemli olan tek şey sensin."

Lee'nin ses tonundaki merhamet beni daha da kızdırıyor. Onun merhametini istemiyorum. Bu pisliklerden maaş çekenden başka bir şey istemiyorum. "Umurumda bile değil. Önemli olan tek şey ben olsaydım, bana bir uyarıda bulunurdu. Artık bir önemi yok. O hala bir pislik. O her zaman bir pislikti ve şimdi ona yaklaştığım için aptal ve kör olduğumu anlıyorum, ama endişelenecek bir şey yok. Şimdi yerimi anlıyorum. Ama işleri ilginç kılmak için, eğer ders vermeye devam etmek isterse, ücretimi iki katına çıkaracağımı söyle. Buna pislik enflasyonu diyelim."

Tepsimdeki son içkiyi onun göğsüne doğru itiyorum ve yanından geçip başım dik bir şekilde uzaklaşıyorum. Konuşmalar bittiğine göre, partiye katılanların bir kısmı dışarı çıkmaya başlıyor ve içerideki insanlar azalıyor.

Erken kaçmak cazip geliyor ama riske atamam, hele de bu kadar para söz konusuysen. Tek yapmak istediğim kaçmakken bu berbat bir şey. Odanın diğer ucunda durup gözleriyle her hareketimi izlerken onun varlığını görmezden gelmek zor.

Arkadaşlarından birini yakalayıp köşeye götürmek ve öpmek için beynimde küçük bir dürtü uçuşuyor, ama geçmesine izin veriyorum. Bir kavga başlatmaya gerek yok, en azından bahşişlerimi alana kadar. Zaman yavaş akıyor ama ben devam ediyorum. Drew, arkadaşları ve babası için gözümü dört açıyorum ve ne pahasına olursa olsun mesafemi koruyorum. Her an buradan çıkıp gidebileceğim ve bir daha asla bu berbat geceye dönüp bakmak zorunda kalmayacağım.

Bara son gidişimde, Drew'in babasının servis salonuna açılan arka kapının yanında durduğunu fark ediyorum. Bir terslik var. Bunu hissedebiliyorum. Drew arkasından yaklaşıyor ve ben bakışlarımı onlardan kaçırıyorum. Bu beni ilgilendirmez. *O beni ilgilendirmez.* Bunu açıkça belli etti. *O zaman neden umurumda olsun ki? Neden iyi olup olmadığını merak ediyorum? Bir şeyler olup olmadığını?*

Kapıya dönüp bakmamak için kendimi zor tutmama rağmen bakıyorum. Her geçen saniye içimde yoğunlaşan kötü hislerden kurtulamıyorum. Drew'un babasının onu ensesinden tutup kendi tarafına çektiğini görüyorum. Acı Drew'un yüz hatlarını çimdikliyor.

Ne haltlar dönüyor burada?

Gözlerim babasına kayıyor ve birkaç misafirin arasında donup kalıyorum. Bu bakışı kolayca tanıyabilirim. Drew'un yüzünde birçok kez görmüştüm. Bu öfke. Drew'a kızgın. Kahretsin. Ne yapacak ki? Umurumda olmamalı. Başına ne gelirse onun suçu ama ben öyle biri değilim.

Kalabalığın arasından sıyrılıp dikkat çekmemek için yavaşça o yöne doğru ilerliyorum. Vücudumdaki her kas gergin ve gergin ve bir dövüş için hazır.

Sebastian ve Lee barın yanında duruyor, ne bana ne de Drew ve babasına dikkat ediyorlar. Onlar kapıdan girip gözden kaybolduklarında dönüp odanın diğer ucuna bakıyorum. *Lanet olsun.* O koridora görünmeden girmenin tek yolu diğer tarafa, uzun yola gitmek ve o zaman bile steril ışık beni ele verebilir.

Ama bu pisliklerden hangisi hizmetçilere dikkat ediyor ki zaten?

Kapıdan içeri giriyorum ve en uçtaki duvara yaslanıyorum. Uzun koridordan gelen sesler kulaklarıma doluyor. Etrafa bakıyorum

Köşede, Drew'in babasının onu boğazından yakalayıp yüzüne doğru bağırdığını, tükürük içciklerinin uçuştüğünü görüyorum.

"Orada ne halt ettiğini sanıyordun, o lanet sunucuya bakıp duruyordun. O bir çöp, ayaklarının altındaki pislik. Kendin için istediğin bu mu? Ailemizin mirası ve adaşımız söz konusu ve senin tek düşündüğün beyaz bir pislik mi? Senin için bir şey ifade ediyor mu?!!!"

Tepki vermemek için elimi ağzıma götürüyorum. Babasının sözleri sanki bana tokat atmış gibi acı veriyor. Oakmount'a gitmeyi seçtiğimde, zengin ve seçkinler için bir üniversiteye gideceğimi biliyordum, ama ne olursa olsun ya da nereye gidersem gideyim, asla uyum sağlayamayacağımı da biliyordum. Sanırım maddi durumumun hayatımda bu kadar büyük bir etken olacağını hiç tahmin etmemiştim.

Drew küçük bir ses çıkarıyor ve ne olduğunu anlayamadığım bir şeyler mırıldanıyor. Duygularım dalgalanıyor ve içimde derin bir çatışma yaşıyorum. *Ne halt edeceğim ben?* Ciğerlerime zorla hava çekiyorum ve kendime bunun benim sorunum olmadığını hatırlatmaya çalışıyorum. Drew'un bana birçok kez söylediği gibi, burnumu başkalarının işine sokmamalıyım.

Başımı sallıyorum, kalbim göğsümde sıkıca sıkışıyor. Bu benim işim değil. Onu ailesinden ya da herhangi bir şeyden korumak benim işim değil, çünkü onun için hiçbir zaman bir şey olmadığım her zamankinden daha açık.

"Sana inanamıyorum! Neredeyse her şeyi mahvediyordun, uğruna çalıştığım her şeyi ve tahmin et ne oldu? Sanırım bunun bedelini ödemeye başlamanın zamanı geldi. Seni uyarmıştım. Bana itaatsizlik edersen neler olacağını söyledim ama sen benden daha zeki olduğunu sanıyorsun, değil mi?"

Babasının ses tonundaki zehir beni ürpertiyor ama kendime Drew'un lanet olası bir oyun kurucu olduğunu, yoluna çıkan herkesi ezip geçen bir kabadayı olduğunu hatırlatıyorum. Gerekirse babasının icabına bakabilir, değil mi?

Ayrıca, tüm bunların ortasında kalmamın bana ne faydası olacak ki? *Hiçbir şey.* İşte bu yüzden, başka biriyle evlendiğini ve muhtemelen bunca zamandır ikimizle de yattığını bildiğim halde kalbim hâlâ çekip gitmeme izin vermiyor. Arkadaşlarının ve kendisinin bunun bir rol olduğunu iddia etmesi kimin umurunda? Bunların hiçbiri benim için rol değildi.

Köşeden bakmaya devam ediyorum. Telefonum bir mesajla titriyor ve aklıma bir fikir geliyor. Bunu kaydetsem nasıl olur? Dünyanın geri kalanına sahte bir gülümseme takınan zengin bir pislik. Herkes bunun bir yalan olduğunu anlarsa ne olur? Telefonu önlükten çıkarıp köşeden bakıyorum,

Kamera kısmı koridorun aşığısına bakıyor. Kayda basıyorum ve telefon ekranını dikkatle izliyorum. Evet, Drew'u mosmor olana kadar dövme istiyorum ama babası... babası ona zarar vermek istememeli.

Acı dolu bir homurtu boşluğu dolduruyor ve Drew'un yere yığılmadan önce sert beton duvardan aşığı kaydığını görmek için telefon ekranımdan başımı kaldırıyorum. Ona yardım etmeliyim. Bir adım ileri atıyorum, neredeyse kendimi ele veriyordum ama sonra donup kalıyorum. *Nasıl yardım edeceğim? Ben hiç kimseyim.* Bu, kütüphanede Drew'a karşı o adama arka çıktığım zamanki gibi değil. Bu farklı. Bunu midemde hissedebiliyorum. O çocuğa yardım ettiğim gibi ona yardım edemem, bu yüzden ona koşmak istesem bile yapamam. Burada kalmalıyım, saklanmalıyım.

Babası yaklaşıyor, bacağını geri çekiyor ve karnına sert bir tekme indiriyor. Bir çığlık boğazımdan kaçmakla tehdit ediyor, ama onu tutmak için avucumu dudaklarıma bastırıyorum. Gözlerimin arkasında yaşlar birikiyor. *Nasıl? Ne...*

Tüm eski acılar, yenileri de, bu saldırı karşısında anlamsız görünüyor. Hiç kimse kendi ebeveynlerinden gelen bu tür tacizlere katlanmak zorunda kalmamalı. Son birkaç aydır yaptığım seçimlerin çoğundan pişman olmama neden olan bir pislik bile.

Bir şeyler yapmam gerekiyor. Geri adım atıyorum ve parti alanına açılan kapıdan içeri bakmak için dönüyorum. Lee diğer tarafta, sanki kapının diğer tarafında olanlardan haberi yokmuş gibi rahatça duruyor.

Kendilerine nasıl arkadaş diyebiliyorlar? Hayır, yardım etmek için yapabileceğim bir şey yok, ama onlar yapabilir. Zengin ve güçlüler. Para sana istediğin her şeyi satın alabilir, değil mi? Öfke beni ileri itiyor ve onlara doğru yürüyorum. Her türlü korkuyu bir kenara itip parmağımı Lee'nin pahalı takım elbisesinin ceketine bastırıyorum.

"Kapının diğer tarafında kışına tekme yediğini bildiğin halde bu konuda hiçbir şey yapmıyorsan kendini nasıl arkadaş olarak görebilirsin?"

O anda bana attığı bakış, kuyruğumu bacaklarımin arasına kıştırıp tepelere doğru kaçmamı sağlamalıydı ama öğrendiğim bir şey varsa o da sessiz olmanın her zaman istediğinizi elde etmenizi sağlamadığıdır. Bazen sesinizi yükseltmeniz, gürültü yapmanız gerekir.

"Bana öyle bakma. Sana lanet bir soru sordum." Onu itiyorum ve ifadesi bir anda değişiyor.

Güzel çocuk cazibesini bırakıyor ve her an saldırmaya hazır ölümcül köpekbalığı yerine geçiyor. İnci gibi beyaz dişleri ışıktaki parlıyor, bana saldırdığında.

"Sana bir tavsiye, Drew sana iyi davranabilir ama ben davranmayacağım. Hakkında hiçbir şey bilmediğin konularda konuşma. Bizim bu işe karışmamızı istemiyor, o yüzden elimizden geldiğince yardım edip sonra da parçaları toplayacağız. Yapabileceğimiz tek şey bu."

Öfkeyle başımı sallıyorum. "Bu tam bir saçmalık ve sen de bunu biliyorsun."

Belki başka koşullar altında ondan korkabilirdim ama bugün değil.

"Eğer yardım etmemizi isteseydi, bize söylerdi. Şimdi gidin çünkü kağıt üzerinde ne kadar zeki görünseniz de ne zaman rahat bırakılacağınızı bilmiyorsunuz."

Titreyen öfke alevleri göğsümün derinliklerinde yanıyor. Yumruğumu sıkıca sıkıyor, bu aptala saldırmak ve acı çektirmek istiyorum. *O bir arkadaş değil. O bir hiç.* Yüzündeki sivri kızgınlık ifadesini silme dürtüsü içimi parçalasa bile, buna değmeyeceğini biliyorum. Azıcık bile.

"Zekanın arkadaş olmakla hiçbir ilgisi yok. Umarım hiçbir şey yapmamanın suçluluğu seni canlı canlı yer bitirir. Belki sen bununla uyumaya dayanabilirsin ama ben dayanamam. Sen bir şey yapmazsan, ben yaparım. Sebastian nerede? Belki mantığını dinler."

"Seni ilgilendirmez. Suçluluk duyman için vicdanın olması gerekir, tatlım. Drew bu saçmalığa senden çok daha uzun süredir katlanıyor." Karanlık tonu bir uyarıdır. "Arkadaşımın umurumda olmadığını düşünme. Bu kendini bir dünya belanın içinde bulmana neden olabilir."

"Siktir git," diye homurdanıyorum ve topuklarımın üzerinde dönerek diğer girişe doğru ilerliyorum.

O pislikle tartışarak daha fazla zaman kaybetmeyeceğim. Koridoru geçer geçmez boş olduğunu fark ettim. Nabzım hızlanıyor ve mutfak kapısının açıldığını zar zor görüyorum.

Kahretsin.

Sessiz kalma zahmetine girmeden loş koridorda hızla ilerliyorum. Kendi kalbimin ağır atışı ve ciğerlerime giren düzensiz nefesler dışında pek bir şey duyamıyorum. Koridorun sonuna geldiğimde adrenalinim yükseliyor ve yavaşça köşeyi dönüp mutfığa bakıyorum. Drew'un babasının onu boynundan tutup mutfığın duvarına yasladığını görüyorum.

Sayaç. Oda boş, ancak odanın karşı tarafındaki kapıyı koruyan biri olabileceğini tahmin ediyorum.

Elbette onun gibi zengin bir adam kimsenin gerçeği keşfetmesini, mükemmel boyanmış maskenin altındaki gerçek canavarı görmesini istemez. Babası eğilir ve kulağına bir şeyler fısıldar. Drew'un tüm vücudu hareketsiz kalır, acı ve öfke içinde bir heykele dönüşür. Babasının az önce söylediği her neyse, onu yumruklardan çok daha fazla incitmiştir.

İyi ki onların zengin pislik saçmalıklarının hiçbirisi umurumda değil...

BÖLÜM 35

DREW

İçimi acı bir soğuk kaplıyor, buna uyuşukluk da diyebilirsiniz. Yine de yanağımda duvara çarptığım yerde oluşan morluğu şimdiden hissedebiliyorum. Altımda bir masa var ama hissetmiyorum. Tek duyduğum kulaklarımda çınlayan onun sözleri.

"Kıza iyice baktın mı, Drew? Tanıdığın birine benziyor, değil mi? Orospu annesine benzediği kesin ama belki sen de başka birini tanıyorsundur. Onu o salonda gördüğümde tanıdığımı biliyorum."

Ne ima ediyor bu? Tutuşuna karşı koymaya çalışıyorum ama demir gibi. "Sen neden bahsediyorsun? Bel'in annesini nereden tanıyorsun?"

Sonra göğsüme yirmi kiloluk bir örs gibi çarptı. Bel'in dizüstü bilgisayarında gördüğüm tıbbi kayıtlara göre, tüm yetişkinlik hayatı boyunca uğraştığı hastalık. Annemde de aynı tür bir hastalık var. Doktorlar bunu her zaman kanser ya da ona benzer bir şey olarak belgelediler.

Yüzüme doğru eğildiğinde, gözlerini mide bulandırıcı bir bakış dolduruyor ve sözlerini söylediğinde, yıllardır kırmaya çalıştığı varlığını paramparça ediyor. "O senin üvey kardeşin."

Hayır. Bu doğru olamaz. Hayır. Bu da onun berbat oyunlarından biri. Öyle olmak zorunda. Midem sıkı bir düğüme dönüşüyor. Gözleri hariç. Küçük şirin gözlükleriyle gizlediği ışıltılı yeşil gözleri. İkimizin de gözleri yeşil; babamın da yeşil gözleri var. İçimdeki sesi bastırmaya çalışıyorum.

Dehşet ve kalp kırıklığı beni tüketmekle tehdit ediyor ama yapamıyorum. İçinde boğuluyorum.

Hayır. Hayır. *Hayır. Hayır.*

Masanın sonuna doğru kayıyorum ve boğazımda safra yükseliyor. Bu doğru olamaz. Bu olamaz.... ben daha durdurmaya çalışmadan tezgahın kenarına kusuyorum. Daha önce kendimi kontrol altında tutmak ve geceyi kolaylaştırmak için içtiğim tüm viskiler parlak zemine dökülüyor. Tanrı'nın lütfuyla ayakta kalıyorum, o ve babamın eli hala beni sıkıca kavlıyor.

Kusmuk ayakkabılarına sıçradığında beni bir küfürle bıraktı. Kendimi zorlukla dik tutarak duvara çarpıyorum. "Kendini topla oğlum. Mide bulandırıcı, biliyorum ama şanslısın ki seni aptalca bir şey yapmaktan kurtardım. O fahişeyi hamile bırakmak gibi."

"Onun hakkında böyle konuşma," diye homurdanıyorum, kanın bakır tadı ağzımı doldururken.

Tepki göstermenin ateşe benzin dökmekten başka bir şey olmadığını biliyorum ama tüm hayatımı onun saçmalıklarına katlanarak geçirdim. Burada durup tanımadığı biri hakkında bu kadar kötü konuşmasını dinlemeye dayanamıyorum. Dünya sessizleşiyor ve ben hareket etmeye ya da saldırısını engellemeye çalışamıyorum, bu yüzden bana tekrar vurmasına izin veriyorum, yumruğu zaten hassas ve şişmiş kaburgalarımın çarpıyor. Acı donuk bir sızıdan başka bir şey değil. Sanki kendi içime gömülüp unutturken, uçup giderken, her şey bitene kadar hiçbir şeye odaklanmamaya çalışırken zar zor hissedebiliyorum.

Hasar oluştuktan sonra bunu hissedeceğim ama zihnimdeki o gizli yerin derinliklerine inip sadece katlanırsam daha kolay olduğunu öğrendim. Babamın görüntüsü önümde bulanıklaşıyor ve parmaklarının enseme kazdığını hissediyorum. Beni tezgâha doğru sürüklüyor ve yüzümü soğuk mermere çarpıyor. Yanağım zonkluyor ve ateş başımın yanından şakağıma doğru alevleniyor. Beynimde uyarı sinyalleri çalışıyor ama onları görmezden geliyorum.

"Annene seni aldirtmalıydım. Yemin ederim doğduğun günden beri bu aileye bir lekeden başka bir şey olmadın ama yine de sahip olduğum tek değerli varis sensin." Parmaklarını boynumun arkasına geçirip sıkıyor ve birkaç dakika önceki hareketini tekrarlıyor. Belki de her şeyin bittiği yer burasıdır? Kalp atışlarımı kulaklarımda duyabiliyorum. *Güm. Güm. Güm.*

Etrafımdaki dünya sessizleşiyor ve ağzıma daha fazla kan doluyor. Tadabildiğim tek şey bu. Hiçbir uyarı olmadan hareket ediyorum, havada uçuyorum.

Babam beni bir bez bebek gibi mutfağa fırlattı. Bulanık bir görüşle yere bakıyorum ve şu anda yerde olduğumu fark ediyorum, kusmuk lekesini zar zor kaçırıyorum.

Zihnimin derinliklerine girip orada saklanmak istiyorum. Her şeyin bitmesini beklemek. Kimse beni kurtaramaz. *Kendini kurtar.* Bir ses zihnimde yankılanıyor. *Onları koru. Onlar için savaş. Bel, annen. Onları koru.* Bu ses bana yeterince umut veriyor, zihnimdeki o karanlık noktadan çıkmak için yeterince güç veriyor ve bedenim bana karşı çıksa bile, ayağa kalkıyorum, öfke kendime dayattığım sakinliği geçersiz kılıyor.

Gözlerim neredeyse şişmiş, başım zonkluyor, bir baş dönmesi dalgası beni tekrar yere düşürmekle tehdit ediyor ama yumruğumu sıkıp omurgamı dikleştiriyorum. "Kendine baba deme cüretini gösterdiğine inanamıyorum. Sen ne benim ne de onun için bir hiçsin. Acaba arkadaşların maskenin altındaki gerçek kişiyi keşfetseler ne düşünürlerdi? Beni en yüksek teklifi verene sattığını ve sırf hayatında hayır kelimesini hiç duymamış şımarık bir velet olduğu için müşterinin kızına pazarladığını öğrenseler ne düşünürlerdi acaba?"

Orada öylece dururken, içimi bir korku daha kaplıyor. Bel'i eline geçirirse ne yapacaktı? Etrafa atacağı, arkadaşlarına satacağı, kullanacağı, istismar edeceği ve bir kenara atacağı bir kadın. Beni hiç umursamadı ve beni o büyüttü, ama Bel... onunla beş kelime konuştu. Sözde sevdiği birine böyle davranıyorsa, ona ne yapacağını ancak hayal edebilirim. Durumu kavramam lazım. Döndürmeliyim. Dikkatini benden ve ondan uzak tutmalıyım. Tıpkı anneme yaptığım gibi.

Babam küçümsüyor ve yüzünün her seğirmesinde kendimi görmekten nefret ediyorum. Bir gün bu ben mi olacağım? Acımı dünyanın geri kalanından mı çıkaracağım? Sevdiklerime zarar veren ben mi olacağım? Tanrım, umarım olmaz.

"Senin tek işin beni dinlemek ve itaat etmek!! Şimdi dinle amına koyayım." Bir anda odayı geçti, eli boğazımda dolaşüyor, uzun parmakları etime batıyor. Yaşlı bir adama göre çok güçlü. "VE İTAAT ET!" Kelimeleri yüzüme haykırıyor. Üzerime püskürttüğü öfke karşısında gözümü bile kırpmıyorum.

"Ne istiyorsun?" Nefesimi zorlukla tutarak konuşmaya çalışıyorum. Başka bir plan, daha iyi bir şey bulana kadar onları güvende tutmak için elimden geleni yapmalıyım. Ondan kurtulmanın bir yolu.

"Az önce söyledim ya." Beni tekrar itiyor ve kendimi zor tutarak sobaya çarpıyorum. Birbirimize bakıyoruz ve ona itaat etmezsem işlerin giderek daha da kötüye gideceğini biliyorum. Bunu yapmayacağını kimse söyleyemez.

Beni burada tutup aptal adamlarından birini Bel'e saldırmaması için gönderirse hepimiz mahvoluruz. Onu hayatıma soktuğum için duyduğum suçluluk duygusunu izlemek zorunda kalacaktım.

"Tamam, ama onu bu işin dışında tut. Birini incitmek istiyorsan, ben buradayım. Canımı yak."

Babam kelepçelerini indiriyor ve papyonunu düzeltiyor. "Ne kadar şiirsel, gerçek kaderini mühürlese bile, hala onu korumak istiyorsun." Başını iki yana sallıyor. "Bir şeyi anlamana yardım edeyim. Onunla ne yaptığım ya da yapmadığım seni hiç ilgilendirmez. Ben sana hesap vermem; sen bana hesap verirsin. Bunu anlamaya başladığını sanıyordum ama yanıldığım ortaya çıktı. Bunun icabına bakacağım."

Aklımın bir köşesinde sorular var ve ona bu bilgileri kimin verdiğini bilmek istiyorum. Aklıma Sebastian'ın telefonda Fransızca bağırdığı an geliyor. Babamın İngilizce dışında bildiği tek dil bu. Sebastian koruma adına babam için beni mi gözetliyordu? Sebastian'ın duyurudan sonra onun etrafında nasıl dolaştığını hatırladığımda vücudum bir an için kıpkırmızı kesiliyor. Son zamanlarda bana nasıl karşı çıkıyordu. Her zaman Değirmen'in ona liderlik etmesi gerektiğini düşünmüştü. Bana değil. Yılların intikamı mı bu?

Çocukluğumuzdan beri arkadaşız ve bana ihanet ettiği gerçeğini düşünmekten nefret ediyorum, hem de babama. Tüm arkadaşlarımdan ondan nefret ettiğini sanıyordum. İnanmayarak başımı salladım. *Hayır. Hayır.* Bunu bana yapmaz. Yıllar boyunca yaşadığımız onca şeyden sonra olmaz. Lee asla bana karşı tek kelime etmezdi, Aries de öyle. Son zamanlarda farklı olan tek kişi Sebastian.

"Sana ondan kim bahsetti?" Kelimeleri zorlayarak söyledim.

"Merak kediye öldürdü, Drew. Sana söyledim ama bu seni ilgilendirmez. Her şeyi bildiğimi varsay ve öyle çalış. Daha iyi bilmen gerekirdi. Bunu benden saklayamazdın, istesen bile saklayamazdın ve kampüsün her yerinde onu beceme şeklin, sahiplenici tavrın falan, bana aslında bunu istemediğini söylüyor."

Kahretsin. Benim ve onun üzerinde gözü varsa onu ondan nasıl koruyabilirim? Başka bir seçenek yok, bunu düzeltmenin kalp acısıyla sonuçlanmayacak başka bir yolu yok. Bu düşünce bile midemi bulandırıyor. Kahrolası yere kusmak istiyorum. *Tekrar.*

Babam tezgâhın kenarına yaslanıyor, bir nevi eğiliyor. "Dinle, Drew. Sen benim oğlumsun. Benim tek oğlum. "Babamın yükünü taşıyacak tek çocuk.

mirasım üzerine."

Yeni yumuşak tona veya düşük ses seviyesine güvenmiyorum. Benim için asla iyiye işaret değil. Daha çok fırtına öncesi sessizlik gibi.

"Tüm bu evlilik olayına bir ticari işlem olarak bakın. Bu bir sözleşme, örneğin bir birleşme. Aslında hiçbir anlamı yok. Bu daha çok güzel bir parti ve ceplerimizi dolduracak ve bize gerekli bağlantıları sağlayacak yasal olarak bağlayıcı bir sözleşme. Bu sözleşmede sadık kalmanız gerektiğini söyleyen bir şey yok. Senden müşfik bir koca olmanı istemiyorum. O veletle evlen, sözleşmeyi imzala ve ondan bıkana kadar gidip yatağını ısıtacak başka bir karavan çöpü bulabilirsin. Ben de o dönemlerden geçtim ama çok çabuk atlattım."

Gözlerimi kırıştırıp kelimelerin aklımda yer etmesine izin veriyorum. *Bu ne cüret?* Annem hakkında bu şekilde konuşmaya nasıl cüret eder? Beyaz çöp kısmı değil - o her zaman zengindi - ama ona asla sadık kalmadığı gerçeği. Pek çok açıdan kafayı yemiş durumdayım ama aldatmak, benim için olabilecek en kötü şey. Bu gerçekten sürpriz olmamalı, ona karşı her zaman bir pislikti ve hastalığı bu pisliği sadece yoğunlaştırdı. *Hastalığı.*

"Onu bu işe karıştırma."

"Küçük kütüphane kızın mı? Sana söyleneni yaparsan iyi."

Başımı salladım. "Hayır. Anne. Onu aramızdaki bu saçmalığın dışında bırak. Benim hatalarım yüzünden o cezalandırılmamalı."

Gözlerini deviriyor ve parmaklarını dizinin üzerinde kenetliyor. "Annen umurumda bile değil. Onu seni kontrol etmenin bir yolu olarak yanımda tutuyorum. Bunu anlamanın bu kadar uzun sürmesine şaşırdım. Sana bir tavsiye: Zayıflıklarını asla gösterme evlat, çünkü bunlar her zaman sana karşı kullanılacaktır."

Birdenbire, şiddet tehdidi, lanet olası işkence, içimdeki öfke cehennemiyile boy ölçüşemez oldu. Yıllarca onun pislikleriyle uğraştım. Dayaklarına ve azarlamalarına katlandım. Hizada kaldım ve onun kum torbası oldum. Bıktım artık. Kendimi ona doğru fırlattım ve onu yere düşürdüm. İki elimle kafasından tutup fayans zemine çarpıyorum, sonra yumruğumu sıkıp yüzüne yumruk atıyorum.

Sadece bir el ateş edebildim, o da iri yarı bir çift kol ortama dolanıp beni ondan çekmeden önce. Beni kimin tuttuğunu görmek için bakmama gerek yok. Zaten biliyorum. Babamın adamları. Bu gece yanında iki kişi var. Baxter babamın ayağa kalkmasına yardım ederken, Roscoe beni göğsümden sıkıca tutuyor, böylece hareket edemiyorum.

Ayağa kalktıktan sonra elinin tersiyle yüzünü sıvazlıyor ve bana bakmadan önce yere bir tomar kan tükürüyor. Dişlerinin kırmızıya boyandığını ve burnundan dudağına doğru bir damla kanın aktığını görmek çok tatmin edici. Kırmışım gibi görünüyor ve umurumda bile değil. Yapabilseydim onu öldürürdüm.

Aklımı kaybediyorum. İçimden manik bir kahkaha kabarcığı kaçıyor ve Baxter babamın bir el hareketiyle öne çıkıp karnıma sert bir yumruk atıyor ve beni Roscoe'nun demir pençesine tutunurken elimden geldiğince iki büküm olmaya zorluyor. Yine de uzun zamandır yaşadığım en iyi andı. Ve eğer beni hastaneye yatırır, rüya görürken eğlenebileceğim bir şeyim olacak. En azından beni öldürmeyeceğini biliyorum. Onun bana, benim ona olduğumdan çok daha fazla ihtiyacı var.

Babam dondurucudan bir havlu ve biraz buz alıyor ve sonra yavaşça bana yaklaşıyor, kafesteki bir hayvan gibi beni incelerken gözleri parlıyor.

"Senin için büyük umutlarım vardı evlat, ama şimdi biraz daha hazırlanman gerektiğini görüyorum. Yıllar boyunca yediğin onca dayak seni sertleştirmek için hiçbir işe yaramadı. Görünüşe göre baştan başlayacağız ve bu sefer durmayacağım. Seni parçalayıp uygun gördüğüm şekilde bir araya getirene kadar durmayacağım." Baxter öne çıkıp ilk yumruğu attığında zihnimin en karanlık sınırlarına çekiliyorum. *Acınası*. Bu sefer bana vurmayacak bile; kendisi izlerken fedailerine yaptıracak. Tipik tembel pislik. Ellerini yeterince iyi kirletiyor, ama bazen Beni uçuruma ne kadar yaklaştıracaklarını bildikleri için başkası yapsın.

Tezgâha yaslanıp parmak eklemlerini buza sararken gözlerimi ondan ayırmıyorum ve Baxter'ın bana darbe üstüne darbe indirmesini izliyorum. Her birini hissediyorum ama acı zihnimin bu kadar gerisinde hafifliyor. Burada kimse bana ulaşamaz ve böylesi daha iyi. Sıcak bir şey çenemden aşağı sızıyor ve uzaklardan babamın emrini duyuyorum.

"Dur."

Önce dizlerimin üstüne, sonra da karnıma düştüm. İçimden parlak kırmızı bir sıvı aşağıdaki pırıl pırıl fayansın üzerine dökülüyor. *Kan mı bu?* Tüm vücudum hissizleşiyor, soğukluk uzuvlarımdan içime doğru ilerliyor.

"Lanet olsun, bana ne yaptırdığına bak, Drew. Eğer uslu dursaydın, bu yöntemlere başvurmak zorunda kalmazdım. Her yerde kan var... kalk ve bana bak. Bu pislik tamamen senin." Yuvarlanıyorum

Ama bakışlarını karşılayabilmek için oturur pozisyona geçmem birkaç dakikamı alıyor. Neden zahmet ettiğimi ya da denediğimi bile bilmiyorum.

"Şimdi bana senden ne beklediğimi söyle ve lütfen bunu doğru yap ki bu gece bir daha bu şarkıyı ve dansı yapmak zorunda kalmayalım."

Şişmiş dudağımı yalıyorum ve beni hasta eden kelimeleri mırıldanıyorum. "Kızla evlen ve hizaya gel."

Bu artık onun seçtiği kızla evlenmekle ilgili değil. Bel'i ve annemi korumakla ilgili. Onu yok etmek ve kendi yaptıklarından sonra yanışını izlemekle ilgili. Beni sayısız kez yaralayan elini uzatıp yanağımı okşuyor ve dokunuşundan irkiliyorum. "Güzel. Şimdi ayağa kalk. Muhafızlara seni arkadan çıkarıp eve götürmelerini söyleyeceğim. Eminim arkadaşlarından biri seni iyileştirmek için bir iki bandaj bulabilir."

Arkadaşlarımın beni nasıl istismar ettiğini bilmeleri konusunda bu kadar umursamaz olması çok komik, ancak kim olduğu, ne yaptığı ve kiminle çalıştığı nedeniyle kimse bir şey söylemeyecek veya bir şey yapmayacak. Kendini yenilmez sanıyor ama ben bir yolunu bulacağım. Her şeye mal olsa bile bu orospu çocuğunu bitireceğim. Yere daha fazla kan tükürürken göğsüm ağrıyor ve öksürüyorum. Başımı sallıyorum. Ayakta duramıyorum, henüz değil. Her denememde oda dönüyor.

"Kulakların mı çınladı? Sana ayağa kalk dedim." Beni yerden sürükleyerek yüzüme hızlı bir yumruk daha indiriyor. Dünya sanki bir dönme dolaptaymışım gibi etrafımda dönüyor, ama neyse ki tezgâha yaslanıp kendimi tutuyorum. Yerden daha iyi. Şimdi tek yapmam gereken bacaklarımı çalıştırmak.

İşte tam o anda bir çılgılık zihnimi kaplayan yoğun sisi delip geçiyor. Bir yerden geliyor, hala çok uzakta olan bir yerden. Yavaşça gerçekliğe tutunuyorum, pençelerimi o boşluğun derinliklerine batırıyorum. Sol tarafımda bir itiş kakış ve hareket var. Büyük bir çabayla başımı kaldırıp dönüyorum ve tam zamanında yukarı bakıyorum.

Konuşmaya çalışıyorum ama kelimeler boğazımda düğümleniyor. *Hayır.* Onu incittiğimi biliyorum ve tüm bunların berbat olduğunu da biliyorum ama babamın, babamızın, artık ona dokunmasına izin vermeyeceğim. Bu düşünceyle yüzümü buruşturacak vaktim yok. Ben Bel. O burada ve elimden geldiğince zarar görmeden gittiğinden emin olmalıyım. Babam ona uzun uzun bakıyor, vücudumdaki her hücrenin karşı çıkmasına rağmen beni ayakta durmaya zorlayan bir bakış.

Hayır, ona zarar vermesine izin vermeyeceğim. Benden intikam almak için değil.

Onu güvende tutmak zorundayım. Bu benim hatam. Hepsi benim hatam.

Yalpalayarak öne doğru bir adım atıyorum, bir kolum göğüs kafesimdeki deliklerden ve kırıklardan ciğerlerimin dökülmesini engelleyebilecekmiş gibi ortama sıkıca sarılmış. "Lütfen... onu rahat bırakın. O bunu hak etmiyor." Bakışlarını ondan koruyarak aralarına giriyorum.

Bana dudak büktü. "Ne yapıyorsun?"

"Aptalca bir şey yapmanı engellemek. O sadece okul için ekstra para kazanmaya çalışan bir kız. Hepsi bu. Bizim dünyamızla hiçbir ilgisi yok."

Gözleri bir kez daha kısılır. "Onun dünyamızla ilgili her şeyi var evlat. Şu anda kavrayabileceğinden çok daha fazlası. Bu yüzden ondan kurtulmamız gerekiyor."

Ondan kurtulmak mı? Sözleri çok kesin görünüyor ve onu gerçekten öldürmesine imkan yok, değil mi? Deli ve berbat biri ama katil olmadığı kesin değil mi?

Bel'i de bir adım atmaya zorlayarak bir adım geri çekiliyorum. Tecrübelerime dayanarak, onun kendisini kırmasına izin vermeyeceğini biliyorum. Yıllar boyunca beni kırdığı gibi değil. Bel benim olabileceğimden daha güçlü. Düşüncelere dalmışken, babamın adamlarından birinin bize doğru yaklaştığını fark etmiyorum, ta ki çok geç olana kadar. Gürleyen bir çatırtı kulaklarımda yankılanıyor ve dünya çok hızlı bir şekilde kendimi yakalıyor. Tam zamanında dönüp Bel'in başının yana savrulduğuna, kırılğan yüz hatlarının Baxter'ın darbesinin etkisini emdiğine dehşetle tanık oluyorum.

İçimden bir şey kopuyor ve ileri atılıyorum, omuzlarım Baxter'ın karnına çarpıyor ve duvara çarpana kadar ayaklarım durmuyor. Kolumu geri çekiyorum ve yüzüne bir yumruk indiriyorum, kemik çatırtılarının sesi boşluğu dolduruyor.

"Ona bir daha asla dokunma." Kendi ayaklarımın üzerinde zar zor durarak öfkeleniyorum. Baxter dudağını hırıldayarak bana bakıyor ama kıpırdamıyor. Babam odanın diğer tarafından kıkırdıyor ve ben yavaşça onlara doğru yürüyorum. Her adım ciddi bir çaba gerektiriyor ve acının beni tamamen yutmasını engellemek için sık nefesler alıyorum. "Baba, dur. Bırak bu işi ben halledeyim. Kendimi kanıtlamama izin ver. Benden ne istersen yapacağım. Sadece yapma... lütfen."

Hayatım boyunca babama tek bir şey için bile yalvarmadım ama Bel'i kurtarabileceksem bugün bunu yapacağım. Savaşı kazanmış gibi gururla duruyor. Bu savaşın daha yeni başladığına dair hiçbir fikri yok. "Peki, istediğin buysa. Onunla anlaş, ama ben onun

ve önümüzdeki on dakika içinde buradan uzaklaşacak. Ya da bizimle birlikte ana eve geri dönecek. Orada yapabileceği çok şey var." Başımı salladım ve dikkatimi Bel'e çevirdim. Yüzü bir şaşkınlık ve incinmişlik maskesi; bana baktığında ise bu iki duygu daha yumuşak, daha tatlı, sadece onun bana gösterdiği bir şeye dönüşüyor. Onu korumanın tek yolunun canını yakmak olmasından nefret ediyorum ama yapılması gereken bu. Bir gün,

anlayacaktır. Anlayacağını biliyorum.

Öne doğru eğilerek bir parmağımı yanağından geçirip boynunun kenarından aşağı indiriyorum. Titriyor, gözleri babamla benim aramda gidip geliyor. *Özür dilerim, Bel. Çok özür dilerim.* Babamın bakışlarını sırtımda hissedebiliyorum. Yaptığım her hareketi izliyor ve bunu olabildiğince inandırıcı yapmam gerekiyor.

Yüzünü elime dayayıp rahatladığında, parmaklarımı saçlarından geçirip uzun örgüsünü yumruğumun etrafına doluyorum. Sonra öfke ve hiddet maskesini yerine yerleştiriyorum. "Kendi işine bakman konusunda ne demiştin, şebboy?"

Gözleri korkudan donmuş göller gibi ve düşünüyorum -hayır, bunu biliyorum- beni sonsuza dek böyle kıracak.

BÖLÜM 36

BEL

ELİ saçlarımda sıkılaşıyor ve ben sarsılıyorum. Bu geçmişte olduğu gibi değil. Bu çok acıtıyor. Tüm kafa derim yanıyor. Ellerini pençeliyorum, ama yumruğu lanet bir mengene gibi örgüme sabitlenmiş. "Bırak beni." İnliyorum. "Buraya sadece yardım etmeye geldim!!"

Daha da yaklaşıyor, şişmiş yüzü ona daha da karanlık bir hava veriyor. "Beni kurtarmak için senin gibi birine ihtiyacım olduğunu düşündüren ne? Sen bir hiçsin."

Sözleri acı veren sisin içinde kayboluyor ve ellerimi bırakıyorum. Evet, birçok zaman kaba, düpedüz bir pislik olabiliyor ama hiç bu kadar zalim olmamıştı. En öfkeli olduğu zamanlarda bile, karanlığın içinde parlayan ışık çatlakları hep olmuştur. Her zaman sadece benim için taşıdığı bir yumuşaklık vardı. Kafam çok karışık. Arkadaşları bana bunun bir rol olduğunu söylüyor ama bu bir rol değil.

"Neler olduğunu anlamıyorum..."

Diğer eliyle çenemi tutup çenemi sıkıyor ve yemin ederim öfkesi onu ele geçirmeden önce gözlerinde bir suçluluk titreşimi görüyorum. "Şşşt... Ağzını açmanı istediğimde, bu sadece sikimi içine sokmam için olacak, hepsi bu. Anladın mı?"

Arkamızdaki serserilerden biri kıs kıs gülüyor ama ben kıpırdayamıyorum. Drew'in gözlerindeki soğuk, nefret dolu öfkeye bakarken zar zor nefes alabiliyorum. Bu gerçek olamaz. Yine rol yapıyor. Başından beri böyle hissettiğine gerçekten inanamıyorum. Beni itip kaktığı, kol mesafesinde tuttuğu, fazla yaklaşmama izin vermediği zamanları düşünüyorum. Bedenimi nasıl kullandığını ve beni nasıl terk ettiğini.

son kez. Mantıklı ve parçalar mükemmel bir şekilde hizalanıyor ama kalbim buna inanmak istemiyor.

"Hayır." Bu kadar küçük bir itirazda bulunduğum için kendimden nefret ediyorum. "Hayır. Yalan söylüyorsun. Beni önemsedğini biliyorum. Senin için bundan daha fazlası olduğumu biliyorum."

Tutuşu daha da sıklaşıyor ve sanki saçlarımı başımdan koparacakmış gibi geliyor. Boğazımdan bir çığlık kopuyor ve ellerine pençe atıp bacaklarını tekmeliyorum, ama o değerli psikopat oyunlarında kadınlarla savaşıma pratiği yapmıştı, bu yüzden kolayca bastırılıyorum.

"O kadar çabuk değil. Ben gidebilirsin diyene kadar burada kalacaksın."

Başımı sallıyorum, içimdeki dehşet her geçen saniye daha da artıyor. Bu o değil. Buna inanmayı reddediyorum. Bana bu partilerdeki her şeyin rol olduğunu söylemişti. Yaptığı şey bu mu? Babasının daha kötüsünü yapmasını engellemek için rol yapıyor. İşte bu. Öyle olmak zorunda. Bu düşünce bana bir umut ışığı veriyor. İşe yaramaz, çoğunlukla içgüdüsel bir şey, ama daha azıyla yaşadım.

"Dur, lütfen. Bunu yapma, Drew. Sen bundan daha fazlasısın. Baban olma."

Alay ediyor ve beni zevkten uçurumlara sürükleyen ve beni aşağıya atan, ancak beni dipte yakalayan adamdan en ufak bir iz yok. Bu o değil. Yüzü benimkine yaklaşıyor ve uzaklaşmak istesem de kıpırdayamıyorum. Dudakları benimkilere o kadar yakın ki, onlara dokunabilirim. O zümrüt derinliklere bakıyorum ve değer verdiğim adamdan hiçbir şey göremiyorum. Bir anlığına gördüğüm Drew hiçbir yerde yok. Sanki hiç var olmamış gibi.

"Bakın, bu bir sorun olacak çünkü anlaşıldığı üzere ben babamın oğluyum. Bunca zamandır gerçek beni görmeyi reddetmen benim suçum değil. Hiç var olmamış bir şeyi romantikleştirmen. Bir şeyi anlamana ihtiyacım var ve zeki olduğunu biliyorum, o yüzden bunu zihninin sınırlarına hapsed. Sen benim için bir hiçsin, Maybel. Kısa bir süreliğine sismekten zevk aldığım küçük güzel bir amcığt olan beyaz bir pislikten başka bir şey değilsin. Pastanın üzerindeki krema bekaretini almaktı. Belki de bu yüzden umurumda olduğunu düşünmeye başladın. Gerçekten bilmiyorum ve umurumda da değil. Şimdi aileme ve ismime karşı görevlerim benim için en önemli şey ve senin amının sikimi boğması güzel olsa da, uygun biriyle evlenerek yükümlülüklerimi yerine getirmem gerekiyor. Birlikte görülmeye değer biriyle. Yine de, belki iyi bir kız olursan ve yaygara koparmazsan, düğünden sonra sana sikimi bir kez daha veririm."

Kalbimi göğsümden çıkarıp üzerinde tepinseydi çok daha az acırdı. Yapabileceğim tek şeyin tepki vermek olduğunu sanmıyorum. Elimi geri çektim ve yanağına sert bir tokat attım. Tokat odanın içinde çınlıyor, yanığı avucumu sarıyor. Üzerimize bir sessizlik çöküyor ve tek duyduğum onun nefes nefese kalışları oluyor.

"Tüm yapabildiğin bu mu, şebboy? Eğer öyleyse, boku yedin demektir." Beni geriye doğru itiyor ve dengemi kaybediyorum, vücudum yana doğru yatıyor. Gözlerinde dehşet parlıyor ve ağır çekimde bana uzanışını izliyorum, parmakları beni bir nefesle ıskalıyor. Sanki gözlerimin önünde bir araba kazası oluyor. Bir an ayaktayım, sonra başım sert ve acımasız bir şeye çarpıyor. Kızgın bir acı kafatasıma saplanıyor. Dünya etrafımda dönüyor, ellerimin ve dizlerimin üzerine düşerken midem çalkalanıyor ve yere boşalacakmış gibi oluyor. Bulanık görüşümle mücadele ederek başımı kaldırıyorum ve Drew'in babasının dudaklarında zalim bir gülümsemeyle bana baktığını görüyorum.

"Aferin oğlum. Şimdi onu gönder de bu tartışmaya devam edebilelim."

Ona nasıl güvendiğimi, beni umursadığını nasıl düşündüğümü bilmiyorum. Eğer bu bir rolse, o zaman Oscar'ı hak ediyor. Drew ilerlediğinde, tek düşüncem kaçmak. Artık ne bu adamı tanıyorum ne de bana zarar vermeyeceğine güveniyorum. Başım sanki bir balık kâsesiymiş gibi ağırlaşıyor ama bunun beni durdurmasına izin vermiyorum. Bana tekrar dokunmasını engellemek için ellerimin ve ayaklarımın üzerinde bir yengeç gibi geriye doğru sıcıyorum. Arkamdaki ahşap kapıya çarptığımda kapana kısıldığımı anlıyorum. Onun, kapının ve beni kesip biçtiği her hece parçasının arasında sıkışıp kaldım. Önümde çömeliyor ve aynı şeyi ormanda yaptığı an aklıma geliyor, toprak ve nemli orman kokusu her yanımızı sarıyor.

"Gitme vaktin geldi Maybel. Çöpü kendin çıkarabilirsin ya da ben seni çıkarabilirim. Her iki şekilde de, bu gece bitecek. Sen benim için bir hiçsin ve hiçbir zaman da olmadın. Arada bir içine girilecek sıcak bir delikten başka bir şey değilsin. Şimdi kalk ve siktir git, bırak da biz erkekler konuşalım."

Neden bilmiyorum ama kalbim beni bir tür sahte umuda tutunmaya zorluyor. Ne hissettiğimi bildiğim halde bunların gerçek olduğuna inanmam mümkün değil. "Bu sen değilsin, Drew." Başımı sallıyorum, gözyaşlarıma engel olmaya çalışıyorum. Vücudumdaki her bir lif bana onun sözlerine inanmamı söylüyor ama kalbim, kalbim bana daha derine bakmamı söylüyor. Küçük ayrıntıları fark etmemi.

Sanki onu sorguladığıma inanamıyormuş gibi başını sallıyor ve elini cebine atıyor. Cüzdanını çekiştirerek karıştırıyor ve bir tomar para çıkarıyor. Dolarlar üzerime yağıyor. "Sana en son birlikte olduğumuz zamanın parasını ödemeyi unuttum. Bu yeterli olmalı, değil mi? Daha fazlasına ihtiyacın olursa Değirmen'e uğra. Eminim adamlardan biri biraz daha fazla para karşılığında sana sakso çektirmekten mutluluk duyacaktır. Bilirsin... annen için."

Kalbim mideme çöküyor. Onun sözleri asla iyileşmeyecek bir yaraya tuz basıyor. "Onun bununla ya da siz pisliklerle hiçbir ilgisi yok! Onun hakkında konuşmayı bile hak etmiyorsunuz."

Dudakları kalp kırıcı bir gülümsemeye dönüşür. "Oh, işte orada. Ateşini söndürmüş olabileceğimden korkuyordum. Hâlâ orada olduğunu bilmek güzel. Şimdi savaşmaya devam etmek mi istersin kedicik, yoksa kalan gururunla eve mi gitmek istersin?"

Ayaklarımı yere basmak için sabit kapıyı destek olarak kullanarak yavaşça yerden kalkıyorum. Bir baş dönmesi dalgası beni vuruyor ve ciğerlerime yavaş bir nefes çekerek kendimi dengeliyorum. Drew'un bakışlarıyla karşılaştığımda endişe gördüğüme yemin edebilirim ama gözümü kırptığımda endişe kaybolmuştu. Geriye kalan tek şey o aptal, kendini beğenmiş gülümsemesi.

"Sen iğrenç, kendini beğenmiş bir hıyarsın ve içinde bir gram bile iyilik olduğunu düşündüğüme inanamıyorum." Onu incitmek istiyorum. Onun benim kalbimi ezdiği gibi ben de onun kalbini ezmek istiyorum ama bunu yapabilir miyim bilmiyorum. İçinde bir kalp olduğundan bile emin değilken olmaz.

Söylediklerimden etkilenmiş gibi görünmüyor. "Armut dibine düşermiş. Öyle demezler mi?"

Onunla babası arasında bir ileri bir geri bakıyorum. "Sanırım hayır. Aslında hiç şaşırtıcı değil. Tıpkı onun gibisin. O gece ormanda gerçek canavara tanık olduğumu sanmıştım ama meğer bana yüzünü hiç göstermemiş. Ta ki bugüne kadar."

Bana doğru bir adım atıyor ve bana vurmasından korkarak ellerimle yüzümü koruyorum ama vurmuyor. Bunun yerine beni bileklerimden tutuyor, dokunduğı yer yanıyor ve kendi vücudumun ağırlığını kullanarak beni geriye doğru itiyor. Beni arkamda sallanan kapıyı yerinden oynatacak kadar sert itiyor. Vücudumun ağırlığıyla kapılar uçarak açılırken, ben önce kıcımın üstüne yere dökülüyorum.

Kuyruk sokumum düşmenin etkisiyle zonklayınca zihnimde acı belirliyor, ama orada lanet bir heykel gibi oturmak yerine, yerden kalkıp titreyen bacaklarımın üzerine tırmanıyorum.

"Senden nefret ediyorum! Senden nefret ediyorum ve umarım ne kadar berbat ettiğini fark ettiğinde, şu anda benim yaşadığım acıyı yaşarsın. Umarım seni önemseyen tek kişinin ben olduğumu görürsün."

"Beni umursamana ihtiyacım yok, Maybel. Sikimi sıcak tutacak başka bir dar amcık bulurum. Sen benim için hep böyleydin zaten, sikilecek sıcak bir delik."

Bunlar tabutumdaki son çiviler. Bu konuşmayı sürdürmemin ya da anlamaya çalışmamın bir anlamı yok. Sadece kaçınılmaz olanı uzatıyorum. Gitmek için dönüyorum, gözlerim yaşlarla dolu, görüşümü bulanıklaştırıyor. İlk tepkim kaçmak ama kaçmıyorum. Beni buradan kaçırmasına izin vermeyeceğim. Düşündüm... Bilmiyorum. Ne düşündüğümü bilmiyorum. Paylaştığımız her ne varsa ya da paylaştığımız her ne varsa paramparça oldu ve milyonlarca parçaya ayrıldı. Bunun bir önemi yok. Daha önce onsuz yaşadım ve yine yaşayacağım. Onu ve tüm bu lanet dünyayı sikeyim.

Diğer taraftaki kapıya ulaştığımda duraksıyorum. Öfke beni bütünüyle yutmakla tehdit ediyor. Sırrı olan ve boktan bir ailesi olan o iken beni bir çöp gibi dışarı atamaz. Bu benim suçum değil. Onun suçu. Dönüp uzun koridora bakıyorum ve mutfağın arkasından bir kadının gelişini izliyorum. O da benim gibi garson üniforması giyiyor ve belki onlara birinin polisi aradığını söyleyeceğini ya da tartışmayı ayıracağını düşünüyorum ama doğruca Drew'in babasının kollarına giriyor.

Bakışlarım Drew'a geri dönüyor. Babası eğilip kadını tutkuyla öperken o yumruklarını sıkıyor. Babası parmaklarını kadının saçlarına batırdığında ve kadın korkunç bir kıkırdama çıkardığında onun kim olduğunu anlıyorum. *Jackie*. Ayaklarımın altındaki zemin kayıyor. Bunu doğru görüyor olamam. Dünya dönüyor ve boğazımda safranın yükseldiğini hissediyorum. *Hayır*. Bunu bana yapmaz. Jack benim arkadaşım, en iyi arkadaşım, o asla yapmaz. İhanet beni kör bir bıçağın eti kesmesi gibi kesiyor. Nasıl yapabilirdi ki?

Ne haltlar dönüyor burada? Ne var biliyor musun? Bir önemi yok. Bunların hiçbirinin önemi yok. Ne Drew, ne bu lanet aile, ne de para. Gözyaşlarım sıcak ve ağır bir şekilde yanaklarımdan aşağı süzülüyor, ama ben onları hissetmiyorum. İlerlemeye devam ediyorum, ama diğer taraftaki kapı ona ulaştığım anda açılıyor ve neredeyse birine çarpıyorum.

"Ben çok..." Burnumu çekiyorum ve başımı eğerek kızarmış yüzümü ve yaşlarla dolmuş gözlerimi saklamaya çalışıyorum. "Özür dilerim."

Yavaşça, sanki camdan yapılmışım gibi, kişi beni omuzlarımdan tutuyor. Başımı kaldırıyorum ve bana zerre kadar ilgi ya da alaka göstermemiş bir çift göze bakıyorum. *Sebastian*. Bu gün gittikçe daha da berbat bir hal alıyor.

"Gel, Bel. Bu işi ben halledeyim." Neden bana öyle bakıyor ve neden bahsediyor? İlgilenecek ne var?

Elinden kurtulmaya çalışıyorum ama eli sıkı sıkıya tutuyor. "İlgilenecek bir şey yok. Onunla işim bitti ve onu bir daha görsem bile umurumda değil."

"Bunu anlıyorum ama sana bu şekilde davranamazlar. Seni bir çöp gibi dışarı atamazlar. Sen çöp değilsin. Sen kraliyet ailesindensin."

Sözleri kafamı o kadar karıştırdı ki, hiçbir yanıt veremedim. Onun yerine kendimi ona bakarken buluyorum. Yanakları pembeleşmiş, bukleleri dağılmış ve yüzünden uzaklaşmış. Yüzümü incelerken papyonunu çözüyor ve yemin ederim gözlerinin yanağımdaki o aptal serserinin bana vurduğu yerde oluşan morluğu delip geçtiğini hissedebiliyorum. Yüzümün tamamını incelediğinde endişesi kızgın bir öfkeye dönüşüyor, belli ki onu kızdıran bir şey görüyor.

Omuzlarımı bırakıyor, onun yerine kocaman eli bileğimi kavıyor. "Gel," diye emrederek beni koridordan Drew ve babasına doğru yavaşça çekiştiriyor. Kafamı sandığımdan daha sert çarpmış olmalıyım çünkü bu adam, bedenime gösterdiği özen ve güvende olmak aynı cümlede asla kullanılmamalı ama o yanımdayken böyle hissediyorum. Aksine, beni aslanın inine geri götürmesine izin vermeyerek ters yöne doğru koşuyor olmalıydım. Drew ile arkadaş olan birine güvenilmemesi gerektiğini biliyorum ama bu Sebastian'ın karakterine o kadar aykırı ki onu takip edip neler olacağını görmekten başka bir şey yapamıyorum.

Sebastian odaya giriyor, başı dik, gözleri parlıyor ama yüzünün geri kalanı, tebaasına bakan bir prens gibi vurdumduymaz. Drew'a bakmamak için vücudumdaki tüm irade gücünü kullanıyorum. Herkes bir heykel gibi hareketsiz duruyor, gözleri onunla benim aramda gidip geliyor.

İlk konuşan Drew'in babası oldu, bakışları yarıklara kadar daralmıştı. "Yardımcı olabilir miyim, Bay Arturo?"

Cesaretin bana yol göstermesine izin vererek Sebastian'a bakıyorum. Eli hâlâ bileğimi kavıyor, beni yere sabitliyor ve aklımı başımda tutuyor. Olay yerini incelerken onu dikkatle izliyorum. Drew, babası, Jackie. Hepsi bir arada

hızlı bir analitik inceleme. Keskin çenesi gerilir ve sanki savaşa hazırlanmış gibi omuzlarını dikleştirir.

Sebastian cevap vermeyince, Drew'un babası ısrar eder. "Size yardımcı olabilir miyim? Büyükbabanı dışarıda görmedim." Bakışları Sebastian ve benim aramda gidip geliyor, kaşlarının arasında bir şaşkınlık kırılgılığı oluşuyor.

"Sorularınıza cevap vermek için burada değilim. Bir şey soracak tek kişi ben olacağım ve ilk sorum şu olacak: Bunu kim yaptı?" Sesi havayı bir bıçak gibi kesiyor. Ensemde ıslak ve ılık bir şey hissedene kadar neden bahsettiğinden emin değilim. Boştaki elimle sildim ve geri çektiğimde parmak uçlarımdaki kan izlerini fark ettim. Bu, başımı tezgahın kenarına çarptığımda olmuş olmalı.

Dizlerimin bağı çözülmek üzere. Her şeyin ağırlığı birden daha da artıyor. Vücudum sallanıyor ve aşağı düşmek üzereyim ama Sebastian omuzlarımdan tutup beni ayarlıyor ve dikey bir pozisyonda tutuyor.

Drew yüzünü buruşturarak koruyucu bir adım atmayı tercih ediyor. Yardım etmek ister gibi görünüyor ama beni dik tutan Sebastian başını yavaşça sallayarak uyarıyor.

"Bunu ona kim yaptıysa, cezasını çekecek. Bunu tek uyarınız olarak kabul edin. Eğer herhangi biriniz bir daha onun yanına yaklaşırsa, sizi parça parça yok ederim. Kim olduğunuz, arkadaşım olup olmadığınız ya da soyadınızın ne olduğu umurumda değil."

Beynim kızarmış olmalı çünkü düşündüğüm şeyi hesaplayamıyorum. Sebastian beni savunup kendi arkadaşını mı tehdit ediyor?

"Sebastian, büyükbaban nerede? Bunu birlikte çözebileceğimize eminim. Ailelerimiz yıllardır arkadaş. Bu kızı tanımıyorsun bile. Kimi savunduğuna dair en ufak bir fikrin yokken böyle aceleci açıklamalar yapman biraz mantıksız görünüyor. O kız hiç kimse değil. Kendi başına düştü ve muhtemelen beyin sarsıntısından başka bir şeyi yok." Bakışları odayı tararken endişeli bir kahkaha attı.

"Haklısın." Sebastian'ın sırtışı bir köpekbalığınıninkine benziyor. "Onu tanımıyorum ama şu an itibarıyla Arturo ailesinin koruması altında."

Evet, beynim kulaklarımdan dışarı akıyor çünkü söyledikleri bana mantıklı gelmiyor. Koruma, bu da ne demek? Ne haltlar dönüyor burada?

"Koruma mı? Sebastian, bu kızı tanımıyorsun bile ve bugün burada olanların seninle ya da ailenle hiçbir ilgisi yok. Bence bu olayın tamamen abartıldığını anlayacaksın. Kız sadece Drew hayatına devam ettiği için üzgün."

"Eminim öyledir ve senin nasıl bir pislik olduğunu bilmesem belki de sana inanırdım. Bir daha kız kardeşime bulaşma yoksa seni kendi ellerimle canlı canlı derini yüzerim. Bu dünyada umurumda olan çok az şey var, ama onu rezil etmene izin vermeyeceğim. Ona bir daha dokunursan, lanet olası bir sorunumuz olur."

Abla mı? Kafam çok karışık. Hâlâ ona bakıyor, söylediği sözleri anlamaya çalışıyordum ki, bir yapboz gibi, parçalar beynimde aynı hizaya gelmeye başladı. Annemle yaptığım konuşmalar, bir bilmece gibi görünen söylediği şeyler şimdi tamamen mantıklı geliyor.

"Annem. O... O seni aradı mı?"

Sebastian'ın yüz ifadesi yumuşuyor ama bana baktığında sadece bir saç teli kadar. "Hayır, beni aramadı. Gerçeği sadece bir saat önce öğrendim. Seni bulmaya geliyordum çünkü annen hastaneye yatırılmıştı. İşler kötüye giderse ne yapmaları gerektiğini anlatan bir not yazdıktan sonra beni aradılar."

İşler kötüye mi gitti?

"Ne... Ne demek istiyorsun? Ne oldu?" Başımı sallıyorum, geri çekiliyorum ve onun elinden kurtulmaya çalışıyorum. Bunların hiçbirisi gerçek değil. Gerçek olamaz. Lütfen biri beni bu korkunç kâbustan uyandırсын. Göğsüm çöküyor gibi hissediyorum, her nefes bir öncekinden daha zor. Bacaklarım altımda bükülüyor ve oda dönüyor. Onu kaybedemem. Kaybedemem.

Sebastian beni yakalıyor, elleri kollarımı sıkıca kavırıyor. Çırpınıyorum, onu defetmeye çalışıyorum ama o bırakmayı reddediyor. "Bel, beni dinle," diye homurdanıyor ve ben çırpınmaya devam edince, beynimi sarsarak beni gerçeğe döndürüyor. "Acı çektiğini biliyorum ve yapmak isteyeceğin son şey bu odadaki başka bir pisliğe inanmak, ama bana inanmana ihtiyacım var."

"Hiçbir şeye ya da hiç kimseye inanamıyorum. Artık neyin gerçek neyin sahte olduğunu bilmiyorum."

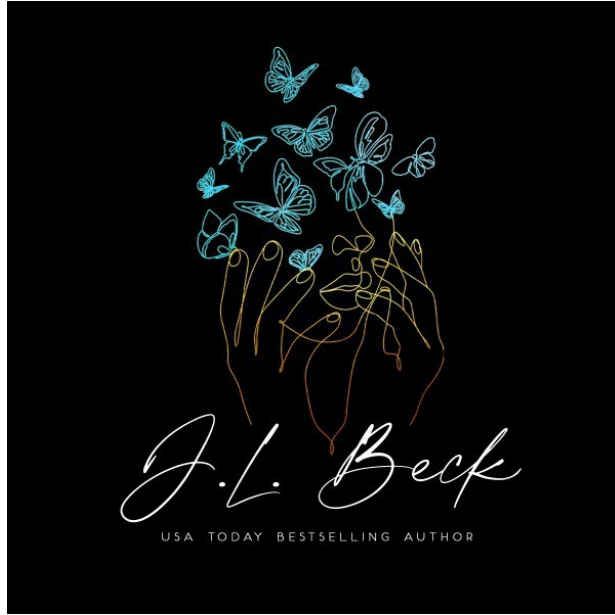
Sebastian anlamış gibi başını sallıyor ve sonra beni ensemden tutuyor, etli parmakları oradaki baskı noktalarına bastırıyor. "Özür dilerim Bel. Her şeyi sonra açıklayabilirim..." Kulağıma fısıldıyor, mücadele ediyorum, ama sadece bir anlığına daha sert bastırıyor ve görüşüm

simsiyah oluyor. Karanlığın derinliklerine gömölüyorum ve uyan d ı ğ ı m d a
tüm bunların bir kabus olması için dua ediyorum.

*Okuduğunuz için teşekkürler. Umarım Drew ve Maybell'in hikayesinin
birinci bölümünü beğenmişsinizdir. Lütfen kitabınızı satın aldığınız
perakendeciye bir yorum bırakmayı düşünün. Bölüm 2: [Kır Çiçeği](#) için
ön siparişte ve Mart/Nisan aylarında yayınlanacak. Bu arada okuyacak bir
şeyler arıyorsanız, benzer mecazlara sahip diğer serilerime göz atın:
[Blackthorn Elite](#), [Worse Than Enemies](#) ve North Woods University.
Unapologetic bültenime kaydolarak JL Beck ile ilgili her şeyden haberdar
olun.*

[Buradan Kaydolun](#)

ABOUT THE AUTHOR

J.L. Beck özür dilemeyen, ateşli bir aşk romanı yazıyor.
Kahramanları, istediklerini alan ve sevdikleri kadın için her şeyi yapmaya hazır alfalar.
Karanlık, tutku, gerilim ve tabii ki buhar hakkında yazmayı seviyor.
Okurlarını soluk soluğa bırakmak ve az önce ne olduğunu sormak, onun pek çok numarasından yalnızca biri.
Kitapları griden çok karanlığa kadar çeşitlilik gösteriyor ama her zaman sonsuza dek mutlu sonla bitiyor. Kitaplarının sayfalarında her zaman en sevdiğiniz mecazlardan birini bulacaksınız.
Yazarlık kariyerine 2014 yazında başladı ve o zamandan beri durmadı.
Wisconsin'de yaşıyor ve iki çocuk annesi, bir eş ve yarı zamanlı olarak edebi ajanlık yapmayı seviyor.

Daha fazla bilgi için web sitesini ziyaret edin: www.beckromancebooks.com
Bültenine kaydolarak satışlardan, yeni çıkanlardan ve ücretsiz hediyelerden haberdar olun

ALSO BY J.L. BECK

[Torrio İmparatorluğu .](#)

[Üçlemesi Blackthorn Elit](#)

[Serisi Moretti Suç Ailesi](#)

[Serisi King Suç Ailesi Düeti](#)

[Düşmandan Daha Kötü](#)

[Doubeck Suç Ailesi Serisi North](#)

[Woods Üniversitesi Serisi Karanlık](#)

[Yalanlar Serisi](#)

[Şeytan Düeti](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

